

Giới thiệu Yêu Hận Triền Miên - Lục Xu

Mục đích của Giang Thừa Châu trong truyện Yêu Hận Triền Miên của tác giả Lục Xu thì ngay cả người qua đường cũng biết, anh từng bước giăng bẫy chẳng qua để khiến cô ném trái nổi khổ mà anh phải chịu đựng năm ấy. Sau đó, anh bỏ rơi cô, quay người cùng vị hôn thê ngôn tình ngược của mình sống đến đầu bạc răng long. Nhưng việc giăng bẫy xảy ra sự cố ngoài ý muốn, khi cô rơi vào hôn nhân không lựa chọn, anh cũng đồng thời rơi vào bẫy của mình. . . Nội dung tags: Hào môn thế gia, ngược luyến tình thâm. Nhân vật chính của truyện hay này là: Mộc Tuyên Dư, Giang Thừa Châu. Khác: Lục Xu, thiết kế, hâm hại.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hận Triền Miên - Lục Xu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Tiết Tử

Du lịch nói đi là đi, vẫn chưa thể khiến cho tâm tình Mộc Tuyên Dư trở nên tốt hơn.

Đặc biệt là lúc này.

“Vi sao cô lại đi du lịch một mình?” Cô gái mở to hai mắt, trong ánh mắt có ý hỏi dò, đồng thời cũng có xem xét. Thấy Mộc Tuyên Dư im lặng, vì thế trong lòng cô gái đã rõ ràng, mở miệng: “Chắc là thất tình?”

Thời gian này không phải là mùa du lịch, nên cũng không có nhiều người đi du lịch. Chiều nay Mộc Tuyên Dư vừa bước chân vào công ty du lịch này, lập tức đã bị mấy cô gái nhanh chóng kéo vào nhóm nhỏ của họ. Họ thuyết phục và bàn bạc với cô vài ngày tới có thể cùng nhau đến các điểm du lịch, còn có thể cùng nhau thuê xe đi, so với đi một mình thì tốt hơn rất nhiều. Mộc Tuyên Dư cũng có cùng suy nghĩ, vì thế tới đến, các cô ấy hẹn cô ra đây, cùng nhau làm quen và hiểu rõ nhau hơn. Tất cả mọi người đều từ bắc Nam Hải đi tới thành phố du lịch nổi tiếng này, quen nhau coi như là một duyên phận.

Năm cô gái đang ngồi ở đại sảnh, trên bàn bày đủ loại đồ ăn vặt. Mọi người vừa ăn vừa chia sẻ những bí mật nhỏ nhoi với nhau. Một cô gái lựa chọn đi du lịch một mình, dường như luôn là để thoát khỏi tình trạng thất tình liên miên hoặc là do công việc không như ý. . .

Mộc Tuyên Dư khẽ cười với các cô ấy, sau đó cầm lấy một quả vải đã bóc vỏ trên bàn rồi đứng dậy. Sắc mặt cô tuy bình thường, nhưng thái độ hiển nhiên là ngầm thừa nhận các cô ấy đã đoán đúng rồi.

“Cô đừng ngại, thất tình cũng không có gì cả. Trong mấy người chúng tôi, ngoại trừ tôi là vì công việc không như ý mới ra ngoài giải sầu, còn tất cả mấy cô ấy đều là vì thất tình. . .” Cô gái lập tức mở miệng an ủi Mộc Tuyên Dư.

Mộc Tuyên Dư khẽ gật đầu, nhưng vẫn như cũ không muốn nói thêm gì nữa.

Nhưng ngoài dự tính có người nói: “Lúc nhìn thấy cô tôi liền đoán cô là vì thất tình, nhưng sau lại cảm thấy không có khả năng lắm. Nếu tôi là đàn ông, khẳng định sẽ không nỡ chia tay với cô gái xinh đẹp như cô đâu.”

Mộc Tuyên Dư ngẩng đầu, nhìn cô gái giờ phút này đang đánh giá mình: “Nhìn lâu sẽ thấy ghét.”

Lời này cũng không sai, đều là người đã nói qua yêu đương, nên biết rằng biểu hiện càng nhẹ nhàng bằng quơ như thế này lại càng bị tổn thương sâu sắc, nếu biểu hiện khó chịu, như vậy sẽ không chỉ hung hăng trút hết ra một lần, nhưng bình thân kiềm chế như vậy, thì phải là bị tổn thương rất sâu sắc. Vì thế các cô cũng không lại làm khó cô ấy.

Một lát sau, nội dung nói chuyện phiếm biến thành đại hội phi nhỏ thất tình, đều là phi nhỏ bọn đàn ông như thế nào, xấu xa ra sao.

Mộc Tuyên Dư vẫn bóc từng quả từng quả vải như cũ, sau đó nghe các cô ấy phi nhỏ.

“Lúc theo đuổi tôi, mỗi ngày anh ta không ngừng nói những lời ngon tiếng ngọt, hận không thể hái sao hái trăng cho tôi, nói tôi là cô gái thích hợp nhất đời này. . . Thế mà vừa mới đi làm mà thôi, anh ta đã bắt đầu ghét bỏ tôi, cho rằng tôi không có bối cảnh, không thể trợ giúp cho sự nghiệp của anh ta, cho rằng tôi không đủ hòa hợp hiểu ý, không thể hiểu được những vất vả của anh ta, . . . Thật đúng là ghê tởm, mà cũng thật tốt, dù sao tôi cũng thoát khỏi người đàn ông này.” Cô gái nói xong, hốc mắt ửng đỏ, lại cầm bình rượu rót rượu: “Nào, cùng ly vì tôi thoát khỏi người đàn ông đó.”

Mộc Tuyên Dư cũng cầm lấy chén rượu, mọi người cùng nâng chén, một ngụm liền uống hết rượu trong chén như để trút giận.

“Tôi thì bị đá ngay khi bước thêm một bước tới hôn nhân. Tình cảm giữa tôi và anh ta rất tốt, tuy điều kiện gia đình tôi không bằng nhà anh ta, nhưng anh ta nói không có vấn đề gì, cho nên chúng tôi vẫn luôn bên nhau, cũng rất hạnh phúc. Ngay khi chúng tôi hạnh phúc cùng nhau sống chung một chỗ, thì vì chuyện nhà cửa, mà ba mẹ anh ta rất không vừa lòng với tôi, gia đình anh ta muốn gia đình tôi góp một phần tiền nhà, nhưng gia đình tôi vốn không thể xoay sở được. . . Anh ta nói với tôi không sao cả, nhưng trong lúc gấp gáp tôi anh ta vẫn đồng thời nghe theo yêu cầu của ba mẹ mà quay lại với người khác, hơn nữa anh ta cũng cảm thấy cô gái kia tốt hơn tôi. Anh ta nói rằng ở bên cạnh tôi quá mệt mỏi. . . Anh ta không muốn luôn phải đối nghịch với ba mẹ.” Ngó Toa Toa là người lớn tuổi nhất trong số các cô gái, sau khi nói xong, khóe miệng cô giương lên một nụ cười khổ: “Nào, chúng ta cùng làm một

ly, ít ra anh ta cũng không để kết hôn xong mới bắt đầu chê bỏ tôi, nếu như vậy thì tôi thực sự trở thành một người phụ nữ bị chồng ruồng bỏ...”

Mọi người lại giờ chén rượu lên, cùng nhau uống rượu.

“Tôi cũng vậy. Mấy ngày trước tôi mới biết được, lúc đầu anh ta theo đuổi tôi là muốn tiếp cận bạn cùng phòng của tôi. Anh ta nói anh ta chưa bao giờ yêu tôi, chỉ để gặp được bạn tôi mà thôi. Điều này còn không khiến tôi quá khó chịu, khiến tôi khó chịu chính là bạn tôi rõ ràng biết chuyện này, nhưng cô ta chẳng những không nói cho tôi biết, ngược lại còn hưởng thụ sự che chở và cưng chiều của bạn trai tôi. Hiện tại bọn họ còn trở thành một đôi. Thật sự là buồn cười. Cụng ly vì tôi thoát khỏi đôi cầu nam nữ đáng ghét kia...”

.....

Tất cả mọi người nói xong thất tình sử bị thảm của mình, thì đều nhìn Mộc Tuyên Dư.

Cô nhận thấy ánh mắt của mọi người, chậm rãi mở miệng: “Bạn tốt của tôi và vị hôn phu của tôi ở bên nhau.”

Liên một câu đơn giản như vậy, mọi người sửng sốt mới biết được cô đã nói xong, vẫn là cảm lấy chén rượu tượng trưng, uống một chén với nhau, phỉ nhổ đám đàn ông xấu xa nói một đằng làm một nẻo.

Mộc Tuyên Dư cầm chén rượu, cái miệng nhỏ mím lại, sau đó nhìn mấy cô gái trước mắt, có người đã hoàn toàn thất thố, hiện tại vẫn còn canh cánh trong lòng, cũng có người đã thực sự buông bỏ, nhưng khóe miệng vẫn còn cười khổ. Có lẽ trong lòng các cô ấy khổ sở, ngay cả bạn bè thân nhất bên cạnh cũng chưa từng chia sẻ, lại bằng lòng mở rộng cửa lòng với người xa lạ, kể ra nỗi canh cánh trong lòng, không có bối rối, cuối cùng điên cuồng trút ra.

Cũng giống như chính cô.

Bạn tốt và vị hôn phu ở bên nhau.

Cô cố gắng không làm cho bản thân bị hớ, cũng không phải là quá khó khăn mà chịu đựng. Cho dù là đối mặt với chuyện như vậy, cô cũng muốn duy trì cử chỉ đẹp, duy trì giả dối để giữ lấy sự kiêu ngạo và tự tôn trước sau như một. Nhưng vậy mà cô cũng rất hâm mộ, hâm mộ các cô ấy mạnh mẽ to bạn trai trước của mình, thậm chí các cô ấy còn từng mạnh mẽ hoặc khóc lớn trước mặt bạn trai. Những hành động đó, cô làm không được, sự kiêu ngạo được giáo dục từ bé đến lớn đã hòa trong xương cốt cô, không cho phép cô để cho bản thân phải thất thố.

Thậm chí, căn bản cô cũng không muốn thừa nhận chính mình thất tình, tiếc là những người này đều có *hỏa nhãn kim tinh*[1], liếc mắt một cái liền nhìn thấu cô.

Rượu vào khó tâm, sâu càng thêm sâu. Mọi người uống cũng nhiều mới chậm rãi trở về kí túc xá, tắm rửa rồi tắm rửa, lại thêm hiểu rõ địa điểm du lịch, ngày mai các cô nhất định là những cô gái ăn mặc đẹp để tình tế, sẽ không ai biết, một ngày trước các cô đã từng thất thố như vậy.

Sau khi Mộc Tuyên Dư tắm rửa xong, cô để mái đầu ẩm ướt, đứng ngoài ban công. Gió đêm lướt nhẹ qua, vì tóc ngấm ướt mà hai vai cô cứ từng cơn lạnh lạnh. Cô nhìn thành phố mờ mờ bát ngát này mà trong lòng hiu quạnh.

Cô và Chu Chấn Hưng qua lại hai năm, đó là một người đàn ông lớn hơn cô ba tuổi. Điểm thu hút cô nhất ở anh chính là, anh có sự chững chạc mà người đàn ông khác không có, dường như nhìn thấy anh là có thể tin tưởng, trên thế gian này không có gì có thể làm khó anh. Anh không chỉ có gia thế tốt, mà còn nhanh nhẹn phong độ, rất nhiều cô gái quay xung quanh anh, nhưng người trở thành vị hôn thê của Chu Chấn Hưng là cô, Mộc Tuyên Dư.

Nhớ lại hồi ức đó, khiến cô kéo căng khóe miệng, cô cười nhạo chính mình, thật sự là đủ đối trá... Khi cô và Chu Chấn Hưng ở bên nhau, thì ra vẫn là không thoát khỏi tư tưởng hư vinh mặc cười kia. Anh xuất sắc như vậy, vứt bỏ bao nhiêu cô gái ưu tú như thế, chỉ có cô đứng trước mặt anh, dường như gián tiếp nói với mình, tình cảm này chính là ý trời đã định từ trước.

Hạ Ngữ Minh, bạn trung học của cô, cũng là bạn tốt nhiều năm của cô. Hồi học trung học, cô và Hạ Ngữ Minh, Mạnh Ngữ Phán là những người bạn tốt nhất, về sau Mạnh Ngữ Phán gặp chuyện không may, chỉ còn lại có cô và Hạ Ngữ Minh. Cô đã nghĩ đời này cô và Hạ Ngữ Minh chính là những người bạn tốt nhất của nhau, ai cũng sẽ không tách khỏi ai, cả đời đều dựa vào nhau mà tồn tại, cả đời hiểu nhau cũng không tiếc nuối.

Ngay vài ngày trước, cô đến nhà trọ của Chu Chấn Hưng như thường lệ. Cô gõ cửa, nhưng mở cửa ra là Hạ Ngữ Minh. Hạ Ngữ Minh tóc ướt sũng, trên người còn mặc áo ngủ của Chu Chấn Hưng, chỉ cần liếc mắt, Mộc Tuyên Dư cũng biết trước đó họ đã xảy ra việc gì, sau đó Chu Chấn Hưng cũng đứng ở cửa, anh và Hạ Ngữ Minh đứng chung một chỗ.

Mộc Tuyên Dư chỉ cảm thấy bức tranh trước mắt quá mức buồn cười, trong vô số tiểu thuyết và điện ảnh truyền hình đều xuất hiện hình ảnh cầu huyết kiều này, khiến người xem và độc giả, đại khái cũng thấy nhiều mà ghét bỏ, tái sinh vì dương sự, khi chuyện như vậy xảy ra ở chính mình, nó vẫn giống như chiếc dao con cứa vào trong cơ thể cô, đau từng chút.

Hạ Ngữ Minh nhìn Mộc Tuyên Dư, trên mặt không có nửa phần hổ thẹn, một tay chống trên mép cửa, ánh mắt giống như bình thường nhìn Mộc Tuyên Dư: “Mộc Tuyên Dư nếu cậu sẵn lòng tin tưởng, tớ và Chu Chấn Hưng cái gì cũng đều chưa từng phát sinh.”

Cô chỉ thấy buồn cười, ánh mắt chuyển qua người Chu Chấn Hưng. Anh chẳng qua chỉ nhìn cô, ánh mắt như thế, làm cho cô cảm thấy vô lực, nhanh chóng xoay người rời đi.

Thăng đến khi vào thang máy, cô còn đang an ủi bản thân, là hiểu lầm, có lẽ chỉ là hiểu lầm, nhưng làm sao Hạ Ngữ Minh lại xuất hiện trong nhà Chu Chấn Hưng, nhưng Chu Chấn Hưng vì sao lại dùng ánh mắt đó nhìn cô.

Cô tự nói với mình, cô cho Chu Chấn Hưng một cơ hội. Cô đứng dưới nhà trọ, nghĩ chỉ cần Chu Chấn Hưng đuổi theo xuống dưới giải thích với mình, cô sẽ tha thứ cho anh...

Một phút đồng hồ, hai phút... mười lăm phút.

Anh không xuống, Hạ Ngữ Minh cũng không xuống.

Cô chỉ cho đôi phương thời gian mười lăm phút, cho nên cô quyết định rời đi.

Mộc Tuyên Dư đứng thẳng người đón gió, nghĩ đến câu mình nói trước đó “nhìn lâu sẽ thấy ghét”, có lẽ đây mới là chân tướng, lúc ấy cô còn hết sức động viên chính mình, có lẽ chỉ là hiểu lầm, cô không thể kích động đi phù nhận vị hôn phu và người bạn tốt nhất của mình. Hiện tại cô mới cảm thấy buồn cười. Hạ Ngữ Minh là mỹ nữ có tiếng, cô đứng ở cửa, mặc áo ngủ kiểu nam, tóc ướt sũng, mặt trắng thuần ngược lên, mị hoặc đến cực điểm, Hạ Ngữ Minh như vậy, chẳng lẽ Chu Chấn Hưng chưa bao giờ động tình?

Hạ Ngữ Minh nói: “Nếu cậu sẵn lòng tin tưởng, tớ và Chu Chấn Hưng cái gì cũng đều không phát sinh.” Lời này phiên dịch lại, không hẳn không đúng, chỉ cần cô sẵn lòng quên chuyện bọn họ đã làm, cô và Hạ Ngữ Minh vẫn là bạn tốt như cũ, mà Chu Chấn Hưng vẫn là vị hôn phu của cô như trước. Nhân sinh của cô chỉ cần đui mù một lần, là có thể xem như cái gì cũng chưa từng thay đổi, trong lúc đó Hạ Ngữ Minh và Chu Chấn Hưng chẳng qua là nhất thời ý loạn tình mê...

Cô luôn hậu tri hậu giác, lúc đó còn tưởng rằng câu nói kia giống như là một câu giải thích.

Sau khi một màn đó xảy ra, cô cũng không nói cho ai, một mình đi du lịch, ngay cả anh trai thương yêu nhất cô cũng không hé ra một phần. Thì ra có một số việc, thật sự chỉ thích hợp nói cho người xa lạ.

Vị hôn phu của cô và người bạn tốt nhất của cô ở cùng một chỗ.

Mộc Tuyên Dư cùng các cô gái ở lại thành phố này ba ngày. Cô thích ở chung cùng họ, nghe các cô ấy làm nũng yêu cầu những người bán vé giảm giá ở các điểm tham quan, nghe các cô ấy hung dữ trả giá trong các cửa hàng nhỏ, nghe các cô ấy nói nói cười cười, những điều này khiến cho tâm trạng cô vui vẻ. Ba ngày sau, cô chia tay mọi người, mọi người đều luyến tiếc, còn cùng nhau hát một bài “Bạn Bè”, đây là ca khúc khiến Mộc Tuyên Dư rơi lệ, hát một lần khóc một lần, lần này cũng không ngoại lệ.

Lần cuối cùng hát bài hát này, đó là vào bữa cơm chia tay sau khi tốt nghiệp trung học thi vào đại học xong, cả lớp đồng ca bài “Bạn bè” này, hơn nửa bạn học đều khóc rầm rầm. Mộc Tuyên Dư ngồi giữa Mạnh Ngữ Phán và Hạ Ngữ Minh, tay trái cô nắm lấy Mạnh Ngữ Phán, tay phải nắm Hạ Ngữ Minh, hứa lời hứa trọn đời, các cô mãi mãi ở bên nhau, cả đời là bạn bè tốt của nhau, bất kể xảy ra chuyện gì, cũng không thể khiến cho các cô tách ra.

Trong khoảng thời gian ngắn cô chia tay bạn cùng phòng, xách túi nhỏ rời đi. Cô bắt xe tới nhà ga, mua một vé xe lửa khởi hành gần đó. Hiện tại không phải là mùa du lịch, cũng không phải là ngày nghỉ, người ngồi trong xe lửa cũng không nhiều, không bao lâu cô đã lên xe. Cô muốn có một chuyến du lịch tự do tùy theo ý mình, như muốn dùng hành động nổi loạn nào đó để trút hết ra. Đây là lần đầu tiên cô ngồi xe lửa, nhưng không có chút khó chịu nào. Tuy không có nhiều người lắm, nhưng vẫn ồn ào như trước, cô có thể nghe thấy bà mẹ ngồi phía sau nhỏ giọng an ủi con gái trong lòng, có thể nghe thấy đủ loại đề tài của đôi tình nhân phía trước, từ việc thầy cô ở trường rất đáng ghét cho đến vị bạn học nào đó xảy ra chuyện kì quái...

Cô yên lặng lắng nghe, quên bản thân ngồi xe lửa đã bao lâu, sau khi xuống xe, cô lại tùy tiện lên xe. Một chiếc xe vừa mới rời đi, cô liền lên một chiếc xe khác, cô dùng hành động *tùy tâm sở dục*[2] này, không chút sợ hãi để trút ra hết sự khó chịu trong lòng, hơn nữa lại tìm được sự cân bằng kì lạ.

Vì thế cuối cùng, cô đứng ở cái trấn nhỏ xa xôi này. Nói là trấn nhỏ, nhưng diện tích so với một thôn nhỏ cũng không khác biệt lắm, chẳng qua có một khách sạn kiêm tạp hóa nho nhỏ, có một cái bảng hiệu nho nhỏ được sơn lên gọi là khách sạn, mà hơn nữa ngay cả xe bus vào nội thành, một ngày chỉ có hai tuyến xe.

Mộc Tuyên Dư xuống xe, đứng ở trấn nhỏ phong cách cổ xưa quá mức này, trong lòng có chút phức tạp, nhưng việc đầu tiên là đi tìm chỗ ở, cô không có lựa chọn nào khác, chỉ có thể đi tới khách sạn nhỏ đó. Nói là khách sạn nhỏ, thật sự phòng ở bên trong chỉ có giường, một nhà vệ sinh được dùng phổ biến ở nông thôn, góc tường trong phòng còn rớt lại vô số đá sỏi, còn có một mùi nấm mốc nồng nặc. Cho nên kích động là phải trả giá. Cô cũng có chút khâm phục khả năng thích ứng của chính mình, vậy mà không kích động mà trốn chạy.

Cô nằm trên giường nhỏ ở khách sạn, ngủ một giấc thật ngon.

Ban đêm, cô gặp hai giấc mơ, một giấc mơ về Chu Chấn Hưng và một giấc về Hạ Ngữ Minh.

Về giấc mộng về Chu Chấn Hưng, Chu Chấn Hưng trong mộng rất tốt với cô, che chở cô bằng mọi cách nhưng đồng thời cũng không hoàn toàn vứt bỏ nguyên tắc. Cô biết, trong lòng cô, đó mới là sức hấp dẫn của Chu Chấn Hưng. Sau khi cô làm sai, anh sẽ không vì yêu thích mà nói cô một chút không sai, cũng không phải xụ mặt dạy dỗ cô, mà là dùng phương thức cô có thể hiểu để nói cho cô, cô làm sai. Anh cũng sẽ không làm tổn thương đến thể

diện của cô, vì thế cô sẽ nhớ kĩ, sau này sẽ không sai lầm như thế nữa. Cô cảm thấy tính cách của mình đại khái có chút vấn đề, cô vậy mà rất thỏa mãn cái cảm giác bị Chu Chấn Hưng “quản” này, vì thế từ trong nhận thức cô cho rằng, người đàn ông này thích hợp với mình, anh sẽ cùng cô đi qua cuộc đời trong tương lai.

Về giấc mộng về Hạ Ngữ Minh, Hạ Ngữ Minh trong mộng cùng cô thảo luận đề tài. Các cô đều có thành tích xuất sắc, nhất là thành tích Hạ Ngữ Minh khá ấn tượng, các cô ước hẹn cùng thi đại học Tây Giang đại học tốt nhất của thành phố. Vì vậy khi điền nguyện vọng thi vào đại học, các cô trực tiếp lựa chọn đại học Tây Giang. Cuối cùng cũng như mong muốn, các cô đều trúng tuyển đại học Tây Giang với điểm cao. Cô nghĩ các cô cùng ở chung một khu nhà trong trường đại học, về sau đi làm cũng có thể thuê chung một căn hộ, cho dù kết hôn, các cô cũng muốn duy trì quan hệ thân thiết như vậy.

Mộc Tuyên Dư tỉnh lại thật sự không có cảm giác buồn bã, mà tìm chỗ rửa mặt. Từ nhỏ đến lớn cô đều tin tưởng bất kể ở chỗ nào đều đã được số phận định trước. Cô tùy tiện lên xe, lại đi tới nơi này, có lẽ nơi đây là nơi thích hợp nhất với cô...

Sau khi rửa mặt xong, cô đi ra ngoài. Trần nhỏ này thật xứng với cái tên, nhỏ đến ngạc nhiên, liếc mắt một cái là có thể thấy tận cùng. Ở đây tổng cộng có hai đường phố, ba dãy nhà, nhưng mà nhà cửa rất đặc sắc, tất cả gạch ngói đều là màu xanh, được sắp xếp đứng lạng một loạt, có chút phong thái của thời gian. Người đi trên đường rất ít, thỉnh thoảng có thể thấy bà cụ dắt cháu gái nhỏ đi qua, cũng có thể thấy ông cụ cầm điều thuốc thật dài, hút thuốc một chút lại một chút.

Cô cảm thấy như chính mình vừa xuyên không, đi tới nơi không thuộc về xã hội hiện đại. Có cụ già chân mang giày rom, cô chưa bao giờ nghĩ tới sẽ có một chỗ như vậy, có một người như thế.

Cô đi cùng cụ già nói chuyện phiếm. Cụ già nói cho cô về những năm tháng cuộc đời của cụ. Cụ phải đi thật lâu thật lâu mới có thể đến trường đọc sách. Vừa đến mùa đông khắp nơi đều là tuyết, hai bên đường cây cối tối đen, tựa như quỷ, chân cụ mang giày luôn bị ngâm nước tuyết, chân lạnh đến mức không còn cảm giác. Mùa đông tới, hai chân và mười đầu ngón tay của cụ tất cả đều đầy những vết nứt nẻ. Thời điểm đó không có cái ăn, mỗi ngày mỗi đêm phải đi làm việc ở ngoài ruộng, mỗi ngày chỉ có thể ăn cháo loãng...

Đó là thời đại mà Mộc Tuyên Dư chưa từng trải qua, thậm chí nghe có chút giống với cảnh tượng trong phim, nhưng các cụ già khi nhắc tới chuyện của niên đại kia, vành mắt đều đỏ lên. Có bà cụ kể những ngày tháng đó, bà trốn ở trong nhà, có bọn cướp đến lục lọi đồ đạc trong nhà, bà chỉ có thể trốn dưới gầm giường, không dám phát ra tiếng, lên tiếng sẽ bị bọn cướp ghê tởm kia bắt lại rồi tàn nhẫn đánh đập, cùng trong thôn còn có người bị đánh chết...

Các cụ kể xong chuyện của mình, không ngại phiền hà nói với cô-thời đại các cô rất tốt, không phải đói bụng, sống tốt, làm cho cuộc sống chúng ta hướng tới phát triển giàu mạnh.

Mộc Tuyên Dư cười. Ở trong mắt họ, chỉ cần được ăn no mặc ấm, thì đó chính là chuyện hạnh phúc nhất, người đã trải qua bất hạnh thì càng dễ dàng thỏa mãn. Ở phương diện của họ mà nhìn, người vì thất tình mà đau khổ muốn chết đại khái mới thuộc loại không thể lí giải?

Cụ già nói cho cô, nơi này có một “Núi Hồ Điệp” khá nổi tiếng. “Núi Hồ Điệp” danh như ý nghĩa, có một tảng lớn hình con bướm, chính quyền địa phương còn từng muốn cải tạo ngọn núi này thành một địa điểm du lịch, nhưng sau đó gặp nhiều vấn đề, hơn nữa nơi này chỉ có một cảnh đẹp không đủ thu hút ánh mắt mọi người, cuối cùng cũng không giải quyết được gì.

Mộc Tuyên Dư nghĩ, nếu đã tới nơi này, hay là cứ tới xem.

“Núi Hồ Điệp” gọi là núi, thực ra chỉ là một sườn núi độ cao chỉ lớn như một ngọn núi mà thôi. Nơi đây có một bụi cỏ lớn trải dài, trong bụi cỏ có rất nhiều hoa nhỏ màu sắc khác nhau, màu sắc và hình dáng rất đa dạng, màu hồng, màu vàng, màu xanh... trải dài trải dài giống như vô cùng vô tận.

Trong nháy mắt Mộc Tuyên Dư liền thấy yêu nơi này. Cô ngồi trên đỉnh núi, bên người là một khoảng rộng đầy hoa nhỏ, từng đám từng đám bướm bướm bay tới, bướm bướm nhẹ nhàng nảy lên khiêu vũ, tâm tình cô liền hướng tới ánh sáng tươi đẹp trên đỉnh đầu như vậy.

Cô ngồi trên cỏ, giống như đang bước vào một thế giới thần tiên. Nơi này hoa đại và bướm bướm đầy khắp núi đồi, ánh mặt trời ấm áp rơi trên người, tất cả khó chịu và buồn khổ trong lòng giống như đang trong lễ rửa tội, làm cho toàn bộ tâm trạng phức tạp đều rời xa.

Một ngọn núi nối liền một ngọn núi, nhìn không thấy giới hạn, mà trong khi đó ngồi trên đỉnh núi có thể nhìn thấy những mái ngói màu xanh thưa thớt. Người ở đây rất ít, mà một thế hệ thanh niên đi học, cũng có một thế hệ thanh niên rời xa quê hương đi làm thuê, chỉ còn lại những người già và trẻ nhỏ.

Cô đứng dậy, đi đến đỉnh cao nhất, hướng về ngọn núi mệnh mệnh bát ngát bên kia lớn tiếng hô lên: “A...”

“A...”

Cô một lần lại một lần hét to, cho đến khi cổ họng đau nhức, nhưng trong lòng lại rất vui sướng.

Cô hét to xong, thì vô lực ngã lên trên cỏ, nhẹ nhàng nhắm mắt lại.

Cô rất thích nơi này, cho dù rời đi, cũng muốn trở lại đây.

Cô đến cùng với ai đây? Nơi này giống như cõi tiên...

Cô đột nhiên mở to mắt, khi cái tên kia nhảy ra, về mặt cô là khiếp sợ không thể tưởng tượng nổi. Nơi giống với cõi tiên này, người cô muốn chia sẻ cùng không phải Hạ Ngữ Minh, không phải Chu Chấn Hưng...

Là bởi vì sự phản bội của họ sao? Không phải, tâm trạng cô vừa rồi thoải mái như vậy, căn bản không liên quan gì tới sự phản bội của hai người đó, nhưng tại thời điểm này, cô lại không hề đoán trước được nhớ tới cái tên kia...

[1] là một khả năng đặc biệt của Tôn Ngộ Không, ý chỉ khả năng nhìn thấu mọi việc.

[2] không theo ý ai, cứ tùy theo ý mình mà làm.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hận Triền Miên - Lục Xu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Chương 1

Mộc Tuyên Dư đeo chiếc ba lô nhỏ trên lưng về đến nhà, cô đứng trước cửa chính căn biệt thự, cảm giác xa lạ và quen thuộc giao hòa cùng một chỗ tạo nên một cảm giác khó tả. Cô ra ngoài nửa tháng, gặp một nhóm các cô gái thất tình, rồi cùng nhau đi đến các điểm du lịch có phong cảnh nổi tiếng, sau đó cô đến một trấn nhỏ ít người biết đến, vậy mà cô lại ở lại trấn nhỏ đó đến mười ngày, thật sự là khó có thể tưởng tượng được. Cho dù lúc này cô nhớ lại cũng vẫn thấy kỳ diệu. Cô thế nào mà lại có thể kiên nhẫn lắng nghe các cụ già kể về chuyện xưa của họ, lại thế nào “cảm động lây” khi nghe cụ già nhớ tới con gái của mình... nhưng lúc ấy cô vẫn chưa có chút không chịu nổi, trái lại nội tâm cô rất bình tĩnh, vì hiếm khi được yên lòng bình thản như vậy.

Một chuyến du lịch kết thúc, cái gì cũng đều không thể thay đổi được, nên chuyện cần đối mặt vẫn phải đối mặt như trước. Cô chỉ nhẹ nhàng kéo căng khóe miệng, nếu cô nói với anh trai cô ở lại cái trấn nhỏ mười ngày, anh cô nhất định sẽ khó có thể tin. Trong mắt anh trai cô, cô nhất định không thể thích ứng được với hoàn cảnh như vậy, nhưng mà trước khác nay khác, có thể thích ứng với hoàn cảnh hay không có lẽ còn phải liên quan tới tâm tình của bản thân nữa.

Cô gõ cửa, hiển nhiên quản gia ra mở cửa.

Ngô quản gia đã ở nhà cô nhiều năm, cô chỉ nghe nói sau khi vợ của Ngô quản gia qua đời, ông vẫn không tái hôn và nghiêm nhiên xem nơi này như nhà của ông, ông cũng rất nuông chiều cô và anh trai. Nhất là những khi Ngô quản gia cười, nếp nhăn đan xen trên khuôn mặt ông nhưng vẫn luôn tràn đầy yêu thương đến tận xương tủy, điều đó khiến cho thiện cảm của cô với vị quản gia này gia tăng mãnh liệt.

“Tiểu thư đã về rồi!” Ngô quản gia cười híp mắt, thấy cô trở về, tâm tình dường như tốt lắm.

“Đừng vậy, bác có nhớ cháu không?” Mộc Tuyên Dư làm nũng với lão quản gia, sau đó nhìn ánh mắt hiền hậu của Ngô quản gia, cô mang quà tặng biếu cho ông. Ý cười trên mặt Ngô quản gia càng đậm, miệng tuy nói có lần sau đừng tốn kém, nhưng trên mặt ông vẫn cảm động hài lòng.

Mộc Tuyên Dư khẽ nhún vai, không quấy rầy Ngô quản gia bóc quà, cô về phòng trước sắp xếp một chút, cô cảm thấy bản thân hiện tại nhất định rất nhếch nhác. Còn chưa đi vào trong phòng, cô đã có thể ngửi thấy một mùi hương thanh tĩnh và đẹp đẽ. Vậy mà hoa son chi[1] bên ngoài đều đã nở, hương hoa kéo tới, tâm trạng cô dường như cũng bởi vậy mà say mê.

Từ nhỏ cô đã thích có một ngôi nhà giống như lâu đài trong truyện cổ tích, cô liền cầu xin anh trai trồng đủ loại cây bên ngoài ngôi nhà. Lần đầu tiên họ trồng dây thường xuân, dây bìm bìm và các loài dây leo quấn quanh thân thảo hoa cỏ khác, khi đó sau khi được gieo trồng cây cối đều sống tốt. Ngay tại bức tường cách với bán kính hai thước, anh trai cô đặt một cái giá trúc chắc chắn, khi mới vừa lắp xong cái giá, thì lập tức có một tổ chim xà tới, lúc ấy cô còn không vui, cho rằng cây cối leo lên tường mà sống mới thật tốt. Vài năm trôi qua, cái giá trúc đã bị mạn đắng bao phủ, vài loại mạn đắng quấn lẫn nhau cùng một chỗ, đảm bảo cho bốn mùa luôn xanh, hơn nữa khoảng cách giữa bức tường và giá trúc đã được trồng rất nhiều các loài hoa cỏ thơm mát, bởi vậy ngôi nhà này, bốn mùa đều có cây cối xanh tươi, bốn mùa đều có hương hoa vấn vít, chính thức thỏa mãn nguyện vọng được ở trong một ngôi nhà như lâu đài cổ tích của cô.

Cô yêu anh trai cô, yêu ba mẹ cô, có cái gì mà phải khổ sở buồn đau?

Cô đi tới, hái một đóa hoa son chi đang nở rộ tươi đẹp, đặt ở chóp mũi, mùi thơm ngào ngạt nồng đậm, tiến thẳng tới trái tim, nỗi phiền khổ và cạnh cạnh trong lòng trong khoảng thời gian trước của cô đều bị hương hoa này che phủ.

Cô cầm đóa hoa son chi chuẩn bị vào nhà. Phòng khách rất lớn, hiện tại không có ai. Người nhà cô đều không thích thấy người xa lạ, cho dù là đi làm vệ sinh hay đi nấu cơm, họ đều bị sắp xếp đến một căn phòng khác, chỉ có những khi cần họ làm việc, họ mới có thể xuất hiện trong này, mà hiện tại không phải giờ cơm, cũng không phải lúc làm vệ sinh, cho nên căn nhà như vậy nhìn qua rất vắng vẻ.

Thiết kế phòng trong là màu trắng giản đơn, bức tường mang màu trắng thuần, đồ dùng trong phòng lấy màu sô cô la làm chủ đạo, ngay cả bức tranh cổ kính treo trên tường cũng mang khuynh hướng màu sô cô la. Cô vẫn luôn cố chấp cho rằng đồ dùng mang sắc màu này có khuynh hướng tạo cảm giác dễ chịu. Đồ đạc trong phòng khách được sắp xếp theo trật tự, nhưng cũng sẽ không quá khó khăn để tiếp cận, chẳng qua có chiếc áo khoác vắt tùy ý trên sô-pha tạo ra chút cảm giác bày biện không hài hòa. Chiếc áo là của Mộc Tuyên Nghi, cô chỉ cần liếc mắt một cái là có thể nhận ra.

Giờ này, sao anh trai lại ở nhà?

Bình thường mẹ sẽ không ở nhà, bà có hoạt động xã giao của mình, khiêu vũ đi dạo phố, cuộc sống muôn màu muôn vẻ, mà anh trai thì suốt ngày bận rộn ở công ty, hiện tại không phải giờ tan tầm mà cũng không phải cuối tuần, anh lại ở nhà, điều này và hình tượng làm việc nghiêm cẩn của anh thoáng có phần không phù hợp.

Nhưng cô vẫn không hay can thiệp vào sinh hoạt của người trong nhà, có ngoại lệ cũng không khó hiểu.

Khi cô chuẩn bị lên lầu trở lại phòng mình, thì có tiếng di động đột nhiên vang lên. Trong phòng trống trải, âm thanh liên tục không dứt, giống như có tiếng vang dư dội. Điện thoại của Mộc Tuyên Nghị, tiếng rung di động của anh muôn đời không thay đổi, cô còn từng chế giễu anh, sao anh không đi theo trào lưu, di động anh chỉ có hoặc là rung hoặc là tắt tiếng. Nhưng bất kể cô ghét bỏ thế nào, anh đều có vẻ nghe theo, nhưng sau đó lại tiếp tục làm theo ý mình.

Sau khi do dự vài giây, Mộc Tuyên Dư vẫn đi tới chỗ chiếc áo khoác, định tiếp điện thoại, nhưng mà cô còn chưa lên tiếng, người bên kia điện thoại đã lo lắng mở miệng: “Mộc tổng, tình hình càng ngày càng gay go. Hôm nay lại có hai nhóm hàng bị trả lại kho, hơn nữa đối phương tỏ vẻ không muốn tiếp tục hợp tác với chúng ta, việc này đã là việc tương tự thứ ba xảy ra rồi. Tôi cũng kiểm tra dự án của giai đoạn trước, còn lâu mới kết thúc, tiền vốn chẳng những không thể thu hồi, lại còn phải bổ sung thêm vốn, nếu không dự án sẽ không thể tiến hành bình thường. Mà hơn nữa ngay cả ngân hàng bên kia cũng đã gọi đến thúc giục khẩn thiết, hình như đã biết được tin công ty xảy ra vấn đề, bởi vì trước đây chưa từng xảy ra loại việc này...”

Phía bên kia điện thoại là Thẩm Tác Lâm, hiện là phó tổng giám đốc của “Thịnh Đạt”, là bạn học nhiều năm của Mộc Tuyên Nghị, rất được Mộc Tuyên Nghị tin nhiệm. Anh đã từng là trợ lý đặc biệt của Mộc Tuyên Nghị, cũng từng là tổng giám thị trường và quản lý dự án, năng lực xuất sắc. Có thể nói Mộc Tuyên Nghị tiếp nhận Thịnh Đạt mở rộng quy mô thị trường của Thịnh Đạt trước nay chưa từng có, trong đó không thể thiếu vai trò của Thẩm Tác Lâm. Mà mối quan hệ giữa Mộc Tuyên Nghị và Thẩm Tác Lâm cũng vô cùng tốt, Mộc Tuyên Nghị cũng hay đưa cô cùng đi tham gia cuộc tụ họp của bọn họ, Mộc Tuyên Dư và Thẩm Tác Lâm chỉ gặp qua vài lần, mặc dù quan hệ không quá thân thiết, nhưng cũng hoàn toàn không xa lạ.

“Công ty đã xảy ra chuyện?” Cô nghe sơ lược, mới chậm rãi lên tiếng.

Đối phương dường như ngần người, không ngờ là cô tiếp điện thoại, vài giây sau mới thu hồi giọng nói lo lắng vừa rồi, “Tiểu Dư?”

Mộc Tuyên Nghị thường gọi cô như vậy, tất cả bạn bè bên cạnh anh cũng đều theo anh mà gọi như thế.

“Dạ, anh tìm anh trai em à? Em sẽ chuyển lời cho anh ấy, bảo anh ấy gọi lại cho anh.”

“Được.”

Mộc Tuyên Dư cúp điện thoại, cầm di động đi lên tầng 2. Quảng đường rất ngắn, nhưng trong đầu cô lại nghĩ ngợi rất nhiều thứ, có thể khiến cho giọng Thẩm Tác Lâm khi nói chuyện lo lắng như vậy, chứng tỏ công ty đã xảy ra vấn đề tương đối nghiêm trọng. Thịnh Đạt không phải không có vấn đề gì, cô đã sớm thấy qua bộ dạng khi giải quyết vấn đề của Mộc Tuyên Nghị. Trước đây không lâu, ngay trên báo kinh tế cô nhìn thấy bài tin về anh trai cô, tất cả từ ngữ đều là khen ngợi, câu cô có thể nhớ kỹ chính là “Ngân con sống dữ”. Cô nắm di động, hi vọng vấn đề lần này của Thịnh Đạt, anh trai cũng có thể giải quyết toàn vẹn.

Lúc cô đi ngang qua hành lang thì nghe thấy có âm thanh từ trong phòng sách truyền ra. Vốn cô nghĩ anh trai đang nghỉ ngơi trong phòng không ngờ anh đang ở phòng sách, trong phòng sách còn có cả ba. Tình cảm của ba mẹ cô rất tốt, ba thường cùng mẹ đi múa hát ở đoàn khiêu vũ, hoặc là cùng mẹ đi dạo phố mua quần áo, tựa như họ đang yêu đương. Ba nói, bây giờ anh em cô đều đã trưởng thành, sẽ không để cho ông phải lo lắng nữa, ông cũng có thể thật sự tháo bỏ gánh nặng trên người, có thể cùng mẹ trải qua những ngày thoải mái như xưa.

Nhưng mà giờ phút này, Mộc Trung Thiên lại dùng âm thanh già cỗi mà mệt mỏi hỏi con trai mình: “Vẫn không tìm được biện pháp giải quyết sao?”

Mộc Tuyên Nghị trầm mặc, sắc mặt trầm trọng đã nói ra câu trả lời chân thật nhất: “Là con không có năng lực.”

Mộc Trung Thiên thở dài: “Con đã làm khá tốt rồi, gặp phải chuyện như vậy, cho dù là ba của năm đó, nhất định cũng không làm tốt được như con bây giờ, nhưng làm người không thể bị thất bại đánh ngã, mà cần phải biết *cùng tắc biến biến tắc thông*[2].”

“Con hiểu ạ.”

“Hãy tin nhất định sẽ có cách vượt qua.”

Mộc Tuyên Dư nhìn vào trong từ khe cửa, cô nhìn anh trai mình luôn tự tin nhanh nhẹn, giờ phút này đang đứng trước bàn làm việc, trên người lộ vẻ mệt mỏi và bất lực, anh vẫn đứng thẳng tắp như mọi khi, vừa vận mọi sự nghiêm trọng dường như đều không thể che giấu được. Mà người ba phong độ trang nghiêm trong lòng cô, ngồi phía sau bàn làm việc, ngoại trừ mệt mỏi, thì vẫn như trước. Bọn họ và hình ảnh trong trí nhớ của cô cũng không quá ăn khớp, trong lòng cô như bị thứ gì đó gõ đập, biết chuyện công ty lần này tuyệt đối không đơn giản, nếu không sẽ không khiến cho ba và anh lộ ra vẻ mặt như vậy.

Cho dù là lần trước công ty gặp phải khủng hoảng, ba vẫn có thể ra ngoài với mẹ như bình thường, thậm chí còn nói khủng hoảng đó xuất hiện chỉ làm cho anh trai trở nên mạnh mẽ hơn.

Mà hiện tại...

Cô hít sâu một hơi, gõ gõ cửa, sau đó trực tiếp đẩy cửa ra: “Ba, anh, hai người đang nói cái gì mà yên ắng vậy, nói cho con biết với được không?”

Về mặt cô đầy ý cười, dường như chưa từng nghe thấy cuộc đối thoại trước đó của họ.

Mộc Trung Thiên và Mộc Tuyên Nghị đồng thời nhìn về phía cô. Mộc Trung Thiên khẽ cau mày, có chút không ủng hộ nhìn con gái mình: “Đã lớn thế rồi, mà vẫn còn không biết trên dưới thế đấy.”

Cô thề lười với ba, về mặt cười đến vô tội. Mộc Tuyên Nghị chỉ thờ dài, dường như đối với cô em gái này có chút hết cách: “Còn biết về nhà à, anh còn tưởng cô đã quên đường về rồi cơ.”

“Vốn đã quên rồi, nhưng buổi tối đi ngủ, nghe thấy tiếng anh trai gọi, biết em không ở nhà, anh sẽ rất nhớ em, cho nên em liền ủy khuất chính mình, đã trở về trước thời hạn.”

Cô vừa dứt lời, Mộc Tuyên Nghị đã tiến tới gõ gõ lên đầu cô.

Cô lập tức tỏ vẻ không vui, nhanh chóng quay đầu nhìn ba: “Ba, ba xem, anh bắt nạt con.”

“Cái gì ba cũng không thấy.” Mộc Trung Thiên liếc mắt nhìn con gái đang nũng nịu một cái, nói dối không chớp mắt.

Cô làm ra vẻ bị tổn thương: “Sớm biết thế này đã không đi du lịch, không phải con mới ra ngoài nửa tháng thôi sao, thế mà đã lập tức bị thất sủng. Ngay cả ba ba cũng thiên vị anh trai, con thật là rất thiệt nha.”

Mộc Tuyên Nghị không có một chút đồng cảm: “Xem em sau này còn dám một mình ra ngoài nữa không.”

Cô lại làm mặt quỷ, lúc này mới nghĩ đến phải làm chuyện chính, đưa điện thoại cho Mộc Tuyên Nghị: “Vừa rồi em mới nhận điện thoại của anh trai Thẩm, hình như anh ấy có việc gì gấp, anh nhớ gọi lại cho anh ấy.”

Đối với bạn bè của Mộc Tuyên Nghị, cô đều gọi là “anh trai”. Từ anh trai Thẩm đến anh trai Ngô, cô đều gọi trôi chảy hơn bất cứ ai khác, Mộc Tuyên Nghị cũng không bắt cô sửa được, đều tùy theo ý cô.

Cô thấy được, nói với họ, mượn cơ cô mới về nhà, có chút mệt nên trước hết phải đi ngủ một giấc, com tối cũng đừng gọi cô. Người nhà đều biết rõ thói quen của cô, sau khi ngồi xe thời gian dài về nhà nhất định sẽ lập tức làm một giấc, vì cô có tật cứ ngồi xe là bị say xe hoặc là choáng váng đầu.

Sau khi cô đi ra khỏi phòng sách, Mộc Trung Thiên và Mộc Tuyên Nghị liếc mắt nhìn nhau một cái.

“Việc kia đừng nói cho con bé biết.” Mộc Trung Thiên nhắc nhở con trai.

“Con biết.”

Ngay cả khi ba không nhắc nhở, anh cũng hiểu, sẽ không để cô biết được việc đó.

[1] cây dành dành.

[2] càng áp chế thì càng dũng cảm, có thể hiểu là: càng gặp phải suy sụp thì càng dũng cảm, kiên cường để đối mặt; dùng để tỏ vẻ kiên định vì đạt được mục tiêu mà không ngừng cố gắng, không sợ thất bại.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hận Triền Miên - Lục Xu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Chương 2

Một khi đã ngồi trên xe trong khoảng thời gian dài, Mộc Tuyên Dư sẽ cảm thấy có chút âm ỉ choáng váng đầu, lâu ngày sẽ dưỡng thành thói quen. Cô ra ngoài lâu lâu mới về nhà, việc đầu tiên làm nhất định là ngủ, thậm chí còn không ăn com tối, bởi vậy lúc đầu còn bị mẹ nhắc nhở, nhưng sau này mọi người dường như cũng thành quen. Mà thực ra cũng thành thói quen nên cô không còn choáng váng đầu nữa, nhưng cô vẫn chọn ngủ một giấc, giống như ngủ là một nghi thức trừ bỏ ngày hôm qua, sau khi ngủ dậy, tỉnh lại có thể hồi sinh, ý nghĩ này thật ngây thơ.

Hạ Ngữ Minh nói thói quen này của cô, chính là ảnh hưởng của tâm lý.

Hạ Ngữ Minh, nghĩ đến cái tên đó, cô kéo chăn che mình lại, cái gì cũng không muốn nghĩ. Không thèm nghĩ đến Chu Chấn Hưng nữa, không thèm nghĩ đến Hạ Ngữ Minh nữa, không thèm nghĩ đến công ty có xảy ra vấn đề hay không nữa, cũng không cần nghĩ tới người cô đột ngột nhớ đến ở núi Hồ Điệp nữa.

Sau khi tỉnh lại, sẽ là một ngày mới.

Ánh nắng ban mai ấm áp, ánh mặt trời chiếu qua cửa sổ kính tiến vào, dừng ở phòng trong, ánh sáng tươi đẹp che phủ một khoảng không phân chia căn phòng thành hai thế giới, một nửa là ánh mặt trời, một nửa là bóng râm. Cô mở to mắt, có thể cảm nhận được ánh mặt trời, cảm giác thật thoải mái. Cô nhảy xuống từ trên giường, chân không dẫm lên sàn nhà bằng gỗ, cảm giác man mát thoải mái khiến cô không kìm lòng nổi cười rộ lên. Cô đi đến bên cửa sổ, kéo rèm cửa ra, đẩy cửa sổ, thì có thể ngửi thấy hương hoa nồng đậm. Trong tầm mắt, là một khoảng lớn mạn đắng màu xanh biếc trải dài, giữa dàn mạn đắng thấp thoáng chút hoa nhỏ, dưới ánh mặt trời giọt sương đọng trên mỗi bông hoa lấp lánh ngũ sắc, tâm trạng cô lúc này cũng giống như thế, cũng sắc sảo như vậy.

Mộc Tuyên Dư rửa mặt xong, lại sửa sang bản thân thật chín chu, nhìn mình trong gương, không tiêu tụy, cũng không có đau thương, tốt lắm, cô nên là thế này. Hôm nay cô mặc một bộ váy màu vàng nhạt, sợi tóc tùy ý tán ra, cô không thích tóc thẳng quá mức, cũng không muốn đến hiệu làm tóc uốn xoắn, vì thế buổi tối gọi qua... trước khi đi ngủ sẽ tùy tiện để tóc tóc thành từng lọn rối rạc, dần dà, mái tóc thật sự hơi hơi quăn quăn, hơn nữa còn cuốn rất tự nhiên. Cô tùy tiện nắm lấy vài lọn tóc, vừa lòng nhìn người trong gương cười, lúc này mới đi ra ngoài.

Ánh mặt trời đã hiện rõ, nhưng vẫn còn rất sớm, sớm dĩ mặt trời xuất hiện từ sớm thế này cũng chỉ biểu thị nhiệt độ hôm nay sẽ hơi cao. Mùa hè ở thành phố Giang Tây chính là như vậy, nóng đến độ cháy mỡ. Mộc Tuyên Dư nhớ rõ, lúc học đại học có một nam sinh tính ngoài nói cậu ta rất thích mùa hè của Giang Tây, lúc đó cậu bị mọi người khinh bỉ vô cùng tận, thậm chí cho rằng cậu ta đây là đang nói ngược, ai ngờ người ta là nghiêm túc, cậu ta nói mùa hè Giang Tây tuy rất nóng, nhưng nóng tới mức phải khóa thân, nóng tới nổi lòng dạ ngay thẳng, cái này thật sự là khiến người ta nói không nên lời.

Khi Mộc Tuyên Dư xuống lầu, ba mẹ và anh trai đều đã ở đó, thấy cô xuống, thím Dương lập tức lấy thêm bát đĩa đặt trên bàn cơm, cô cũng trực tiếp đi đến cạnh bàn ăn.

Lí Hâm cười đánh giá quần áo của con gái, bà vô cùng vừa lòng với cách ăn mặc tươi đẹp này của cô, con gái thì nên có hình dáng một cô gái như vậy, ăn mặc tươi mới chút mới tốt, "Bảo bối nhà chúng ta hiếm khi dậy sớm như vậy, thực sự khiến mẹ không thể tin được hai mắt của mình."

Mộc Tuyên Dư cảm thấy bản thân quả thực rất oan ức, mùa đông cô mới yêu ngủ lười dậy, vào mùa hè sẽ không ngủ nướng như vậy, được rồi, vào mùa hè cô thích tỉnh dậy rồi tiếp tục nằm trên giường...Đọc tiểu thuyết? Xem truyện cười? Lướt Weibo?

Lúc cô ngồi xuống còn quyet miệng, "Hôm qua con trở về, mẹ cũng không gặp con, hôm nay mới nhìn thấy con, chẳng những không vui sướng, còn ghét bỏ như vậy, xem ra con thực sự không nên về nhà... Dù sao cũng không có ai nhớ nhưng, không có ai yêu thương."

Lí Hâm vươn tay phải, dùng ngón tay cái ấn vào trán cô, hung hăng xoa bóp một chút, "Con còn không biết xấu hổ còn nói, bản thân một mình nói đi du lịch liền đi du lịch, ngay cả điện thoại cũng không gọi về, tôi còn tưởng cô mất tích cơ!"

Mộc Tuyên Dư vẫn là bĩu môi, "Mất tích mẹ cũng không đau lòng, dù sao mẹ còn có một người..." Nói xong nhìn Mộc Tuyên Nghị, tỏ vẻ ghen tị rõ ràng, từ nhỏ đến lớn, anh trai đều bị lấy làm tâm gương cho cô —— nhìn anh trai con xem, nó có thể làm tốt lắm, nó nghe lời như vậy, không khiến bố mẹ phải bận tâm... .

Mộc Tuyên Nghị cảm thấy bản thân là ngồi không cũng trúng đạn, ho khan một chút, "Ăn cơm, hừm, ăn cơm"

Lúc này Lí Hâm và Mộc Tuyên Dư mới cầm lấy chiếc đĩa ăn cháo, bữa sáng Mộc gia rất đơn giản, gồm các loại đồ ăn từ bột mì và cháo, chẳng qua mỗi ngày là một loại cháo khác nhau, mà đồ ăn từ bột mì cũng không giống nhau, hôm nay cũng chỉ là bánh bao và cháo gạo kê đơn giản, kết hợp với mấy đĩa dưa muối ngon miệng.

Mộc Tuyên Dư vừa ăn cơm, lại một bên hỏi Mộc Trung Thiên hôm nay định làm gì, Mộc Trung Thiên nhìn bà xã của mình, mới cười trả lời, hôm nay ông phải cùng Lí Hâm đi gặp gỡ bạn bè quen biết trong hội khiêu vũ nào đó.

Mộc Tuyên Dư nghe xong cười hi hi, sau khi thấy Mộc Tuyên Nghị buông bát đĩa, cũng đồng thời buông bát, "Anh, em cũng muốn ra ngoài, cho em đi nhờ xe nhé?"

Mộc Tuyên Nghị đương nhiên sẽ không phản đối.

Trong khi Mộc Tuyên Nghị chờ đợi, Mộc Tuyên Dư liền chạy nhanh lên phòng lấy túi.

Lí Hâm nhìn tác phong hành động hoàn toàn không thay đổi của con gái, mày hơi vất lại, sự lo lắng không làm sao phân tán được, "Tiểu Dư và tiểu tử nhà học Chu thật sự đã chia tay?"

Nửa tháng trước, Mộc Tuyên Dư cũng chỉ vội vàng nói một câu con bé và Chu Chấn Hưng chia tay, bày tỏ không che giấu hiện tại cô thất tình, muốn đi ra ngoài du lịch giải sầu, thẳng thắn vô tư như vậy, làm cho bọn họ một điểm lý do cự tuyệt cũng không có.

"Thật sự!" Mộc Trung Thiên nghĩ tới chuyện khác, trên mặt hiện lên không vui, "Tiểu Dư đã không muốn đề cập tới, bà cũng đừng hỏi đến, tránh làm cho nó khó chịu."

"Đương nhiên tôi biết điều này." Chẳng qua biết là biết, nhưng bà vẫn luôn muốn tìm thời điểm hỏi con gái một chút, yêu đương hai năm, hai nhà trưởng bối đều ngầm đồng ý hai đứa bên nhau, vốn đang thương lượng việc đính hôn, nhưng sau này cảm thấy đính hôn phiền toái, rõ ràng trực tiếp kết hôn luôn, dù sao hai nhà môn đăng hộ đối, mà hiện tại đột nhiên ầm ĩ chia tay, đương nhiên muốn hỏi rõ nguyên nhân.

Mộc Trung Thiên lại nghĩ có một số việc bà xã không hiểu rõ, ông cũng không định để bà biết được.

Mộc Tuyên Dư cầm túi đi giày cao gót, chạy nhanh ra bên ngoài, động tác này của cô, làm cho Lí Hâm và Mộc Trung Thiên đồng thời thờ dài, vợ chồng hai người nghe thấy tiếng đối phương thờ dài, lại nhìn nhau, sau đó không kìm lòng nổi nhìn đối phương nở nụ cười.

Mộc Tuyên Dư ngồi trên pho lái, đóng cửa xe, rồi lập tức mở miệng, "Lái xe, lái xe."

Bộ dạng đương nhiên này của cô, làm cho Mộc Tuyên Nghị ngồi ở vị trí lái nghiêng mặt đi, quét mắt nhìn cô một cái. Xem ra cô ra ngoài du lịch một chuyến, tâm tình cũng không tệ, như vậy cũng tốt. Lúc trước anh và ba mẹ còn lo lắng cô một mình đi ra ngoài tâm tình sẽ càng ngày càng tệ, nhưng Mộc Trung Thiên nói để cô một mình ngốc cũng tốt, rất nhiều chuyện để tự bản thân chậm rãi tiêu hóa đều tốt hơn những thứ khác, hiện tại xem ra hiệu quả cũng không tệ.

Mộc Tuyên Dư bắt được ánh mắt vừa rồi của Mộc Tuyên Nghị, cô ý lý giải lệch đi, "Có phải cảm thấy em gái anh hôm nay vô cùng xinh đẹp không? Bộ váy mới này có phải rất hợp với phong cách của em đúng không?"

Đối với câu trả lời này Mộc Tuyên Nghị chỉ cười mà không nói.

Mộc Tuyên Dư cảm thấy bản thân có phải cũng có chút tự ki? Bộ váy này thật sự là lần đầu tiên cô mặc, là Hạ Ngữ Minh đi mua cùng cô trước khi đi du lịch, hình như lúc đó Hạ Ngữ Minh nói hiện tại các cô nên mặc những bộ váy màu sắc tươi đẹp mà các cô gái trẻ ưa thích, nếu không qua vài năm nữa, muốn mặc cũng không còn tư cách. Cô nghĩ, cũng đúng, lúc còn miễn cưỡng có thể giả 'na', thì thỏa sức 'na' một phen, bởi vậy mua vài bộ váy trẻ trung non nớt.

Nghĩ đến Hạ Ngữ Minh khiến cho tâm tình cô nặng nề hơn, vì thế về mặt cũng bắt đầu nghiêm túc, bởi vì cô nhớ tới nguyên nhân cô đi nhờ xe, "Anh."

"Hử?"

"Công ty xảy ra chuyện gì đúng không?"

". . ."

"Rất nghiêm trọng sao?"

Mộc Tuyên Nghị lúc này mới quay đầu nhìn cô, chống lại ánh mắt quan tâm của cô, anh hơi rù mắt xuống, "Đừng lo lắng, anh sẽ xử lý tốt."

Mộc Tuyên Dư cười cười, "Em tin tưởng anh, nhưng mà có thể cho em gái anh cũng cống hiến vài phần năng lực được không?"

Sau khi Mộc Tuyên Dư tốt nghiệp đại học, thay đổi công tác hai lần, một lần là ngành quảng cáo, một lần là ngành truyền thông, cả hai nghề đều rất vất vả, rất mệt, lúc đó Mộc Trung Thiên và Lí Hâm đều hi vọng cô có thể từ chức, trở về "Thịnh Đạt" làm việc. Yêu cầu của ba mẹ đối với con trai và con gái khác nhau ở điểm này, họ yêu cầu nghiêm khắc đối với Mộc Tuyên Nghị, cho rằng Mộc Tuyên Nghị nhất định đi theo con đường kinh doanh vất vả, nhưng lại không nỡ để Mộc Tuyên Dư chịu chút khổ sở, muốn tùy tiện sắp xếp một chức vụ nhàn hạ ở công ty cho cô, nhưng bị chính Mộc Tuyên Dư từ chối. Cô chưa bao giờ nghĩ tới trở về công ty nhà mình công tác, cảm giác đó rất kỳ quái, cô và Hạ Ngữ Minh bất đồng, Hạ Ngữ Minh đặc biệt chịu khó, để chứng minh cô không thua bất cứ kẻ nào, sau đó trở lại xí nghiệp nhà cô ấy công tác.

Trong lúc qua lại với Chu Chấn Hưng Mộc Tuyên Dư mới biết được, hóa ra công việc của mình không bình thường như vậy. Thường ngày cô luôn phải tăng ca, dường như luôn không được tan tầm như bình thường, lúc cuối tuần, một cuộc điện thoại gọi tới, cô phải tăng ca, cô luôn cho rằng kiểu làm việc này rất bình thường, cho đến khi Chu Chấn Hưng nhân nhậ ý cười nhìn cô —— nếu nhân viên công ty anh đều làm việc giống em, anh sẽ không lo chiếm lấy thị trường dẫn thế nào cũng không thể đi lên.

Mộc Tuyên Dư thực sự rất yêu thích điểm này của Chu Chấn Hưng, anh sẽ không trực tiếp tỏ vẻ bất mãn với công việc của cô, mà sẽ ám chỉ cô từ bên cạnh, làm cho chính cô tự hiểu được, cô thích phương thức này. Nếu Chu Chấn Hưng trực tiếp nói muốn cô từ chức, cô tuyệt đối sẽ không đồng ý, sẽ cảm thấy anh quá xâm nhập vào cuộc sống của cô, hơn nữa còn dùng cách thức cô có thể tiếp nhận, vì thế cô bắt đầu tự hỏi bản thân, suy xét những mặt trái mà công việc mang đến cho cô.

Mỗi lần cô và Chu Chấn Hưng hẹn hò, anh một ông chủ lớn, còn phải căn cứ vào thời gian làm việc của cô, thậm chí rất nhiều lần tăng ca, cô còn cho anh leo cây. Còn có ba mẹ cũng có ý kiến với công việc của cô, cô cũng từng trung cầu ý kiến Mộc Tuyên Nghị, anh nói khéo léo, đại khái là nỗ lực và thành quả của cô không đạt được tỉ lệ thuận. Sau khi cân nhắc đủ kiểu, cô quyết định từ chức. Lãnh đạo khi biết cô vì tăng ca nên muốn từ chức, bằng lòng cho cô đổi ngành, không chỉ có như thế, còn tăng lương cho cô. Đối với chuyện này, cô sâu sắc hiểu được một điều, trẻ con khóc lóc mới có kéo ăn. Cô cực nhọc vất vả làm việc như vậy cũng không có cơ hội tăng lương, một lần nào loạn từ chức, chẳng những tăng lương, mà công việc còn thoải mái gấp đôi, thối đời quái lạ.

Mà trong khoảng thời gian trước, cô cũng đã từ bỏ chức vụ nhàn hạ kia, bây giờ nhớ tới còn rất không nỡ, vì thực sự công việc đó rất thoải mái, nhất là lãnh đạo cho rằng cô ghét tiền lương không cao, lại định tăng lương cho cô, nhưng lúc đó trong cô đều là thất tình và mất bạn, chỉ muốn tìm một nơi nào đó cho khuấy khỏa, cái gì cũng không tính toán.

Vì thế bây giờ, cô thành thất nghiệp.

Mộc Tuyên Nghị đã suy nghĩ chuyện này, anh cũng hiểu em gái mình, mặc dù anh rất lo lắng cho cô, nhưng cũng hiểu rõ, cô là người có thể tự điều hòa chính mình, cho dù gặp phải thất bại lớn, cô cũng có thể cố gắng vượt qua. Nhưng cùng lúc đó, ở một phương diện nào đó cô cũng sẽ tương đối cố chấp. Hôm nay cô nói muốn đi nhờ xe, chắc hẳn không phải nhất thời nảy ra ý, mà từ trước đó cô đã suy nghĩ kĩ rồi, đại khái từ ngày hôm qua khi cô

đưa di động cho anh, trong lòng cô đã biết trước, biết công ty xảy ra vấn đề, mặt ngoài cái gì cô cũng không biểu hiện, nhưng đã ra quyết định.

"Tiểu Dư, mọi chuyện đều đã có anh." Mộc Tuyên Nghị cũng không rõ, lúc này có phải nên cảm động hay không, ít nhất cô muốn chia sẻ vì anh.

Mộc Tuyên Dư rất rõ ý tứ của anh mình, chuyện công ty, từ trước đến nay đều do anh trai quyết định. Mà anh trai cũng có chút di truyền tính cách của ba, luôn cho rằng đàn ông phải dốc sức làm vì sự nghiệp, còn phụ nữ chịu trách nhiệm xinh đẹp như hoa là được. Ba chính là đối với mẹ như vậy, cho dù xảy ra chuyện gì, cũng không để cho mẹ biết, trừ khi tự mẹ cảm thấy được, lúc đó ba còn phải an ủi mẹ, chỉ là việc nhỏ mà thôi. Hiện tại anh trai là muốn nói cho cô, chuyện trong công ty đã có anh xử lý, cô không cần lo lắng.

"Anh cũng biết hiện tại em không đi làm, anh muốn em mãi thất nghiệp sao?" Mộc Tuyên Dư chắc chắn hai tiếng, "Hay là anh sợ em vào công ty, biểu hiện tốt hơn anh, cướp mất sự nổi bật của anh, sau đó ba nhất thời cao hứng sẽ cho em làm người nổi nghiệp?"

". . ."

Mộc Tuyên Dư cũng cảm thấy bản thân nói hơi quá.

Mộc Tuyên Nghị lại thờ dài, biết là không ngăn cản được ý nghĩ muốn vào công ty của cô, suy nghĩ một chút, anh cũng chỉ có thể đồng ý.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hận Triền Miên - Lục Xu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Chương 3

Mộc Tuyên Dư nhớ rất rõ, khi cô và Chu Chấn Hưng mới bắt đầu qua lại, anh trai đã từng ám chỉ với cô, đối tượng cô tìm, không cần phải môn đương hộ đối, cô có thể tìm một người đàn ông mà cô thích, bất kể thân phận địa vị của người đó như thế nào. Công ty không cần thu được lợi ích từ hôn nhân của cô, cho dù có một ngày, công ty cần họ dùng hôn nhân để hy sinh, điều đó cũng nên để chính anh hy sinh, chứ không phải là cô.

Cô rất rõ, bất kể là anh trai hay là ba mẹ, họ đều cố gắng để cho cô được trải qua một cuộc sống thỏa mãn, không để cho cô bị trói buộc bởi điều gì, hi vọng cả đời cô luôn vui vẻ hạnh phúc. Mà suốt hai mươi năm cuộc đời đã qua của cô, quả thực đã trôi qua thuận buồm xuôi gió, thậm chí có thể mặt dạn mày dày mà nói là quá tốt so với đa số mọi người. Cô có thể mua quần áo mình thích, bất kể là nhãn hiệu nào, muốn đi đâu chơi thì có thể đến đó chơi, tất cả những thứ này đều là điều kiện vật chất người nhà dành cho cô, thậm chí cô có thể không hề cố kỵ làm chút chuyện tương đối mạo hiểm kích thích. Đơn giản là cô rất rõ, người nhà chính là chỗ dựa của cô, cho dù cô có làm sai điều gì, cũng sẽ không thực sự gặp phải hậu quả nghiêm trọng.

Cuộc sống hơn hai mươi năm hạnh phúc tốt đẹp của cô đều do người nhà dành cho, hiện giờ "Thịnh Đạt" xuất hiện khủng hoảng nghiêm trọng, cô không thể khoanh tay đứng nhìn. Có thể cho dù lo lắng và nỗ lực của cô không hề giá trị, nhưng ít nhất cô cũng được tham dự vào, cô muốn dùng hành động thực tế hồi báo sự yêu thương của người thân dành cho cô, chứ không phải lúc nào cũng chỉ hưởng thụ nỗ lực của họ, thêm người, sẽ thêm một phần năng lực, tóm lại là vẫn tốt hơn.

Mộc Tuyên Nghị lái xe. Anh dừng xe lại ở đèn xanh đèn đỏ kế tiếp, tầm mắt dừng trên giây tốc độ ngược, tay lại với lấy điện thoại di động ra, gọi cho Thẩm Tác Lâm một cuộc điện thoại, ý bảo sắp xếp một vị trí thích hợp cho Mộc Tuyên Dư. Thẩm Tác Lâm ở bên kia điện thoại đột nhiên nhận được cuộc gọi như vậy, ngay cả vì sao và hẳn là phải cho chức vị gì cũng chưa kịp hỏi, điện thoại đã bị đương sự lập tức cắt đứt.

Mộc Tuyên Dư hiểu được, khóe miệng vênh vênh lên.

Mộc Tuyên Nghị quăng ánh mắt nhìn bộ dạng cô em gái trong gương phía trước, ánh mắt cô hơi lóe lên, đôi mắt lại linh động, giống như hồi bé cô làm sai chuyện, sau đó viện đủ cớ, bộ dạng khi thuận lợi lừa gạt ba mẹ lúc đó, giống một con tiểu hồ ly thông minh đáng yêu. Dáng vẻ này của cô, khiến anh nhìn không được cũng hơi vênh khóe miệng. Anh em hai người vẫn là có vài phần giống nhau, động tác đồng dạng có vẻ càng hài hòa tốt đẹp.

"Đúng rồi, anh, anh và Trình tỷ tỷ thế nào rồi?"

Trình Hiểu Tang là bạn gái Mộc Tuyên Nghị, tình cảm hai người vẫn luôn không tồi, không phải thân thiết cũng không phải gắn liền với lợi ích, bọn họ là tự do yêu đương, chẳng qua gia thế Trình Hiểu Tang rất không tồi là được rồi, bởi vậy Mộc Tuyên Dư càng nhận định anh trai và Trình Hiểu Tang có thể đi đến cuối cùng, dù sao các phương diện bọn họ đều phù hợp điều kiện bạn đời lý tưởng của đối phương. Mộc Tuyên Nghị là tuyệt đối không có khả năng chơi đùa cái gì chuyện cổ tích cô bé lọ lem, nói chuyện yêu đương với cô gái có gia thế tương đương như vậy, thì đó là đối tượng tốt nhất.

"Không tệ." Giọng anh nhàn nhạt, cũng không nghe được gì.

Trên thực tế, mặc dù chuyện "Thịnh Đạt" còn chưa bị truyền thông cho sáng tỏ, nhưng những người bị vây trong vòng lẩn quẩn này đều là người tinh luyện, nhất là Trình gia lão tiên sinh ở thương trường nhiều năm, đương nhiên đối với tình huống của "Thịnh Đạt" sẽ để trong mắt. Trình Hiểu Tang là cháu gái nhỏ mà ông nội Trình thương yêu nhất, đối với hôn nhân đại sự của cháu gái, lúc nào cũng để trong lòng, tuy rằng ông nội Trình không lên tiếng chính xác, nhưng ý tứ cũng rất rõ ràng, nếu khủng hoảng lần này "Thịnh Đạt" không thể vượt qua, hôn sự của anh và Trình Hiểu Tang, chỉ sợ cũng sẽ. . .

Mặc dù Mộc Tuyền Dư không rõ tình cảm giữa anh trai và Trình Hiểu Tang rốt cuộc là như thế nào, nhưng cũng nghe ra bản thân anh trai không muốn tiếp tục đề tài này, cô lập tức thay đổi đề tài, nói đến những việc thú vị gặp phải trên đường đi du lịch của cô. Mộc Tuyền Nghị phối hợp hỏi thăm cũng cười cười, dọc trên đường đi không khí khá tốt đẹp.

Đến công ty, Mộc Tuyền Nghị trực tiếp quăng cô cho Thẩm Tác Lâm.

"Em gái Mộc, anh trai Thẩm cũng đợi em thật lâu."

Thẩm Tác Lâm vừa thấy cô, lập tức cười rộ lên, anh cười đến vô lại mười phần trên tức, nhất là lúc nói chuyện còn dùng cả chữ anh trai em gái, vô hình trung làm cho người ta cảm thấy đen tối.

"Cũng không đợi bao lâu, tóc cũng chưa đến mức trắng."

"Ách. . ."

Mỗi lần Thẩm Tác Lâm đùa giỡn kêu cô là em gái Mộc, cô đều sẽ liên tưởng đến Mộc Uyển Thanh trong "Thiên Long Bát Bộ", lần đầu tiên Đoàn Dư nhìn thấy Mộc Uyển Thanh ánh mắt hoảng sợ vì thiên nhân, còn có Mộc Uyển Thanh yêu say đắm Đoàn Dư, chẳng qua một đoạn này cái gọi là "Cảm tình" trong bộ phim truyền hình kia, luôn bị tình cảm giữa Đoàn Dư và Vương Ngữ Yên đè ép, giống như là một đoạn không đáng nhắc tới.

Thẩm Tác Lâm vẫn chưa sắp xếp cho Mộc Tuyền Dư công việc gì, trước tiên chỉ để cô quen thuộc với quy định công ty, đối với bên ngoài thì tuyên bố cô là nhân viên mới đến để lấy có kinh nghiệm, mục đích cũng là không muốn cô phải chịu sự xa lánh bàn luận không tốt trong công ty. Nhưng Mộc Tuyền Dư không nghĩ nhiều như vậy, tiếp đó lại vụng trộm làm cho Thẩm Tác Lâm mang tất cả tư liệu về các dự án của công ty cho cô, lý do của cô là dù sao cô cũng có cổ phần "Thịnh Đạt", cô hiểu biết một chút về tình hình kinh doanh của công ty cũng hợp tình hợp lý.

Thẩm Tác Lâm không từ chối, mà đi đến văn phòng Mộc Tuyền Nghị, nói yêu cầu của Mộc Tuyền Dư cho Mộc Tuyền Nghị.

"Cứ làm theo con bé nói." Mộc Tuyền Nghị nghĩ nghĩ, rất rõ ràng lần này em gái là thực sự suy nghĩ, anh càng giấu diếm, sẽ chỉ khiến cô cho rằng vấn đề công ty càng nghiêm trọng, cho dù trên thực tế đúng là như thế.

"Toàn bộ?" Nhưng mà Thẩm Tác Lâm thật không ngờ Mộc Tuyền Nghị thoải mái như vậy.

"Ừ."

Dưới sự cho phép của Mộc Tuyền Nghị, Thẩm Tác Lâm đều lấy tất cả tư liệu gần một năm của công ty đến cho Mộc Tuyền Dư.

Từ lúc đầu, Mộc Tuyền Dư không có văn phòng riêng, chỉ cùng làm việc với mọi người, vài ngày sau cô mới có một văn phòng nhỏ. Văn phòng tuy nhỏ, nhưng vị trí rất không tồi, có thể nhìn xuống toàn thành phố từ cửa sổ sát đất, cho dù là ngồi ở ghế làm việc, nhưng chỉ cần nhắc đầu lên là có thể nhìn thấy phong cảnh vô tận. Chỗ này, là sắp xếp riêng cho cô. Mà thân phận của cô, cô cũng chưa bao giờ giấu diếm, cho dù là em gái của Mộc Tuyền Nghị, cô cũng không để ý người khác đối xử như thế nào với cô. Huống chi mục đích đến công ty của cô, cũng không phải thật sự để công tác tốt, mà còn phải hòa nhập với đồng sự, đó đều là những việc khó xác định trong tương lai.

Toàn bộ thời gian của Mộc Tuyền Dư đều dùng để xem chỗ tư liệu này. Cô chú trọng các vấn đề từ giai đoạn đầu của công ty, đồng thời cũng thấy được vấn đề nảy sinh. "Thịnh Đạt" kinh doanh vẫn luôn không tệ, nhưng sau khi Mộc Tuyền Nghị nhận chức, bắt đầu đầu tư bất động sản, ngay sau đó liền đầu tư nhiều dự án. Tiền vốn trong giai đoạn trước của công ty đã được đầu tư, mặc dù vốn lưu động không phải là nhiều, nhưng chỉ phải trì hoãn trong khoảng thời gian này nên tình trạng phát triển vẫn tốt. Nhưng từ mấy tháng trước công ty bắt đầu liên tục nhận được hàng trả lại của các đối tác, cho đến nay, đã nhận được vô số đơn trả hàng. Ban đầu công ty dựa vào mấy khoản tiền hàng này để tiếp tục duy trì kinh doanh, nhưng lúc này hàng bị trả sẽ không có cách nào nhận được tiền hàng nữa. Tệ hơn là, cơ quan chức năng tập trung điều tra các loại mặt hàng này, ngay cả khi điều tra không có bất kỳ vấn đề gì về chất lượng, họ vẫn liên tục điều tra, bắt luận là khách hàng được cung cấp hàng hóa, họ cũng bắt đầu lần lượt nhận định mặt hàng này có rất nhiều vấn đề. Dự án đầu tư của giai đoạn trước, chưa đến giai đoạn kết thúc, không chỉ có vậy mà còn cần đầu tư bổ sung thêm, mà dường như cũng nhanh đến kỳ hạn trả cho ngân hàng cho vay bên kia. . .

Hiện tại công ty giống như bị người ta nắm yết hầu, giữ không được mà buông cũng không thể.

Tất cả bắt đầu từ đây. . .

Mộc Tuyền Dư nhanh chóng mở hồ sơ, chú ý tới đơn hàng đầu tiên bị trả lại, khi đó nội bộ công ty đều không cho là đúng, không phát hiện ra sự việc lần này sẽ lan ra nghiêm trọng như vậy. Cô dựa vào chỗ văn kiện liên quan đến vấn đề này để phác thảo ra tất cả các hợp đồng hợp tác với công ty trước và sau đó, sau khi loại bỏ từng cái thì chỉ còn lại hợp đồng giữa "Vạn Thành" và "Thịnh Đạt" là đến kỳ hạn, bên "Vạn Thành" không tiếp tục hợp tác với "Thịnh Đạt", thời hạn của hợp đồng vừa đến, quan hệ hợp tác của hai bên chính thức hủy bỏ.

"Vạn Thành" chính là mặt tiền của thành phố Giang Tây, sự phát triển của Vạn Thành và của cả thành phố có quan hệ mật thiết với nhau, sản nghiệp trong tay trải rộng khắp các tỉnh thành, đồng thời còn mở rộng ở hải ngoại. Thành công nhất của họ là mỗi lần phát triển dự án mới không chỉ ổn thỏa, mà còn chuẩn bị chu đáo, lấy tư thế đầy mạnh mẽ tiến vào thị trường, nhanh chóng làm cho khách hàng nhận ra rằng, đây chính là đòn sát thủ của "Vạn Thành",

hiều năm như vậy vẫn duy trì được vị trí đứng đầu, đồng thời cũng đem những dự án kinh doanh không có mối tương quan dưới trướng từng bước hoàn thiện, nó chính là nền kinh tế phát triển như chong chóng xoay trong gió của thành phố Giang Tây.

Sau khi Mộc Tuyên Nghị lên chức có hợp tác với Vạn Thành, nhờ vào "Vạn Thành" mà mở rộng thị trường tiến hành tiêu thụ các nhãn hiệu sản phẩm, mà "Thịnh Đạt" cũng làm cho "Vạn Thành" tiếp tục khuyếch tán thị trường, song phương hỗ trợ lẫn nhau cùng có lợi, mấy năm qua luôn luôn hợp tác vui vẻ, lần này lại đột nhiên bỏ dở quan hệ hợp tác.

Mộc Tuyên Dư nhìn chăm chú vào tư liệu về "Vạn Thành", trên tư liệu cho thấy, lí do đưa ra của bên "Vạn Thành" là công ty đang tiến hành một dự án mới, không có thời gian chú ý đến việc hợp tác với Thịnh Đạt, vì thế quyết định không hợp tác nữa, điều toàn bộ nhân viên liên quan đến việc hợp tác này tham gia vào dự án mới. Hơn nữa bên hợp tác còn công khai khen ngợi Mộc Tuyên Nghị, mặc dù không thể tiếp tục hợp tác, nhưng đặc biệt tán thưởng về năng lực của Mộc Tuyên Nghị, cũng rất hài lòng với việc hợp tác trước đây.

Nhìn qua, có vẻ như không có vấn đề gì.

Mộc Tuyên Dư lại tra xét một chút về tin tức của "Vạn Thành", "Vạn Thành" là sản nghiệp của Giang gia, được thừa hưởng từ thế hệ này sang thế hệ khác. Ngay từ đầu hiển nhiên chưa từng được chú ý đến như thế. Khi ở trong tay Giang Hào, "Vạn Thành" bỗng nhiên nổi tiếng, hiện thời Giang Hào đã hơn bảy mươi tuổi, sớm bỏ mặc việc kinh doanh của "Vạn Thành", tất cả việc kinh doanh "Vạn Thành" đều giao trong tay con trai của Giang Hào, Giang Cảnh Hạo, mà trên thương trường Giang Cảnh Hạo thiên phú hơn người. Điều nói giữ vững sự nghiệp càng khó hơn so với việc gây dựng sự nghiệp, mà anh ta không chỉ quản lí tốt "Vạn Thành", còn mở rộng thêm nhiều hạng mục khác, phát triển "Vạn Thành" trở thành xí nghiệp vang danh như hiện tại. Mà Giang Cảnh Hạo người này làm việc luôn thận trọng vững vàng, trong giới kinh doanh người ta nói rằng anh ta chỉ ra tay khi đã chuẩn bị tốt 100%, sự thật chính là như vậy. Tin tức về Giang Cảnh Hạo không nhiều lắm, mặc dù có rất nhiều từ để hình dung, nhưng đều không có tác dụng gì, duy chỉ có một chuyện là sự thật chính là sau khi anh ta kết hôn thì có một cô con gái. Anh ta cũng không có quan hệ với bất kì diễn viên hay chuyện xấu nào và được cho là một người đàn ông tốt.

Sau khi xem xét một lúc lâu, cô vẫn cứ cảm thấy khủng hoảng hiện nay mà "Thịnh Đạt" gặp phải có liên quan tới "Vạn Thành", nhưng cẩn thận suy nghĩ kĩ lại cảm thấy bản thân suy nghĩ nhiều. So sánh với "Vạn Thành", "Thịnh Đạt" quả thật có chút không bằng được, Giang Cảnh Hạo cũng không rảnh rỗi mà đối phó "Thịnh Đạt", huống chi giữa Giang Cảnh Hạo và Mộc Tuyên Nghị ngoại trừ quan hệ hợp tác, thì không có qua lại gì khác, cứ như vậy càng không có lý do gì đối phó "Thịnh Đạt".

Mặc dù nghĩ như vậy, nhưng trong lòng cô vẫn cảm thấy có chút không thích hợp, giác quan thứ sáu của phụ nữ sau khi xuất hiện làm cho lý trí và cảm tính của cô không ngừng đấu tranh, cuối cùng quyết định đi tìm Mộc Tuyên Nghị.

Mộc Tuyên Nghị mới vừa kết thúc một hội nghị, lúc này sắc mặt không tốt lắm, tình trạng của công ty, anh vẫn chưa tìm được biện pháp giải quyết.

Mộc Tuyên Dư vào văn phòng, nhìn sắc mặt lúc này của anh, cũng không như bình thường nói chêm vào để chọc cười nữa, "Anh, công ty gặp chuyện không may, có phải có liên quan tới 'Vạn Thành' hay không?"

Mộc Tuyên Nghị giương mắt, mắt lộ nghi hoặc, mà nhìn Mộc Tuyên Dư nói ra ý nghĩ của chính mình.

Đối với suy đoán của em gái, Mộc Tuyên Nghị không đưa ra đánh giá gì, mà thuyết phục cho qua chuyện, "Anh điều tra qua, 'Vạn Thành' không tiếp tục hợp tác nữa, không phải một câu lấy cớ, những người liên quan tới việc hợp tác này đích xác bị điều đến ngành khác, họ không tiến hành hợp tác với công ty khác, hơn nữa 'Vạn Thành' quả thật hết sức ứng phó với dự án mới. Anh đã tính qua giá trị, mặc dù 'Vạn Thành' có thể lấy được lợi nhuận từ việc hợp tác với chúng ta, nhưng dự án mới của họ một khi lợi nhuận, chỉ cần một năm có thể thu hồi bằng lợi nhuận khi hợp tác với chúng ta trong ba năm."

Mộc Tuyên Dư cắn cắn môi, đây là nói, "Vạn Thành" hủy bỏ hợp tác, hoàn toàn vì lấy tình huống thực tế làm chuẩn, cũng không bao gồm cảm xúc cá nhân, là chính cô suy nghĩ nhiều. Cũng là, cô xem tư liệu tìm ra có chỗ vấn đề, mới có thể chân chính nói nhầm như thế mà thôi.

"Anh..." Cô cúi đầu, vì bản thân vô lực mà sầu não.

"Đừng lo lắng, cuối cùng rồi mọi thứ sẽ ổn thôi..." Mộc Tuyên Nghị hé ra một nụ cười với cô em gái của mình.

Mộc Tuyên Dư nghĩ nghĩ, "Anh, nếu 'Vạn Thành' có thể thiết lập quan hệ hợp tác với chúng ta, thì có thể giải quyết vấn đề của công ty hay không?"

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hận Triền Miên - Lục Xu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Chương 4

Trong văn phòng của Mộc Tuyên Nghị, Thẩm Tác Lâm gõ gõ lên bàn làm việc của anh với vẻ mặt không ủng hộ, "Câu thật sự để tiểu Dư đi 'Vạn Thành' à?"

Thẩm Tác Lâm không tin, Mộc Tuyên Nghị còn không rõ tính tình của Giang Cảnh Hạo, người này quyết đoán cẩn thận, một khi đã ra quyết định thì ai

cũng đừng nghĩ có thể làm cho hắn ta thu hồi. Điều này cũng chính là nguyên nhân vì sao sau khi bên "Vạn Thành" hủy bỏ việc tiếp tục hợp tác, bọn họ vẫn chưa áp dụng biện pháp gì. Giang Cảnh Hạo lớn hơn bọn anh mười tuổi, khi bọn anh mới sinh ra, Giang Cảnh Hạo đã đi theo Giang Hạo tiếp xúc với các dự án ở "Vạn Thành", học thức của Giang Cảnh Hạo không phải ở trên sách vở, mà dựa vào tích lũy từng chút một trong thực tiễn. Một người khó đối phó như vậy, thế nhưng Mộc Tuyên Nghị thực sự để Mộc Tuyên Dư đi gặp gỡ, tác động để Giang Cảnh Hạo cân nhắc tới việc tiếp tục hợp tác với "Thịnh Đạt". Nói ý nghĩ đó kỳ lạ có lẽ quá mức khoa trương, nhưng cũng chẳng khác biệt là mấy.

"Ừ." Mộc Tuyên Nghị không phản ứng gì nhiều, lúc Mộc Tuyên Dư nói ra suy đoán đó thì mặt mày hớn hờ, điều này khiến anh không đành lòng dội nước lạnh.

Suy đoán của Mộc Tuyên Dư là nếu "Vạn Thành" không tiếp tục hợp tác vì liên quan tới lợi ích, thì bên "Thịnh Đạt" có thể đưa ra nhiều lợi ích hơn. Nếu thuyết phục được "Vạn Thành", thì dựa vào sức ảnh hưởng của "Vạn Thành", "Thịnh Đạt" sẽ có thể giảm bớt áp lực của phía ngân hàng bên kia, cũng có thể tiến hành động viên nhân viên trong công ty, cũng sẽ có thương nghiệp tiếp tục nhập hàng khi nhìn đến mối quan hệ hợp tác nhiều năm của họ với "Vạn Thành". Nói không chừng "Thịnh Đạt" có thể mượn việc này để thoát khỏi hoàn cảnh khó khăn.

Thẩm Tác Lâm bấu môi, hiện tại ngay cả mấy gia đình quyền thế có quan hệ tốt với Mộc gia đều không sẵn lòng qua lại với Mộc gia. Lấy tính cách của Giang Cảnh Hạo mà nói, hắn ta cũng sẽ không ra tay vào lúc này. Nghe nói Giang Cảnh Hạo ngoại trừ yêu thương người thân của mình thì hết sức máu lạnh với người khác, cho dù người ta có quỳ trước mặt hắn đau khổ cầu xin, hắn không chỉ không mềm lòng, ngược lại còn cho rằng âm thanh của người đó làm bẩn lỗ tai hắn ta. Đối với một người như vậy, Mộc Tuyên Nghị lại thực sự để cho Mộc Tuyên Dư đi gặp mặt.

"Cậu sẽ không thực sự đặt hi vọng ở ‘ Vạn Thành ’ chứ?" Mặc dù cái suy đoán kia rất tốt đẹp, nhưng người tài hắn là vẫn nên xuất phát từ hiện thực.

Thẩm Tác Lâm càng nghĩ càng không thích hợp, nhất là Mộc Tuyên Nghị chẳng những không phản đối cách làm của Mộc Tuyên Dư, mà còn thực sự làm ra một bản đề án mới giao cho Mộc Tuyên Dư, để cô đi đàm phán với Giang Cảnh Hạo.

Mộc Tuyên Nghị lúc này mới ngẩng đầu nhìn bạn tốt nhiều năm của mình, "Để nó đi không có gì là hại cả, nếu nó không làm cái gì, như thế nó sẽ rất khó chịu."

Thẩm Tác Lâm ngậm miệng, lúc này mới hiểu Mộc Tuyên Nghị. Sở dĩ Mộc Tuyên Dư đến công ty, chính là hi vọng với năng lực của mình cô có thể làm được chút gì đó cho công ty. Hiện giờ cô đã tìm được một cánh cửa để tháo gỡ khó khăn, đương nhiên sẽ nỗ lực, vì vậy để cô tìm ra chút việc để làm sẽ tốt hơn so với việc để cô nhàn rỗi. Hướng chỉ để Mộc Tuyên Dư tiếp xúc với Giang Cảnh Hạo, chưa hẳn là có hại, Mộc Tuyên Dư biết sự lợi hại của Giang Cảnh Hạo, thì mới biết, việc này trên thương trường đều không phải lý luận suông, không phải chỉ bằng cách suy nghĩ là có thể tiến hành, để cô biết khó mà lui rời xa việc này cũng tốt.

Mộc Tuyên Nghị rất hiểu em gái của mình, làm Mộc Tuyên Dư nhận rõ hiện trạng, biết cô đến không có tác dụng gì, cô sẽ chủ động rời đi, bởi vì một khi cô phát hiện bản thân vô dụng, cô sẽ rõ bản thân tiếp tục ở lại công ty chính là mang đến gánh nặng cho anh. Anh không muốn để cô tham dự vào việc này, để tự cô nhận thức cũng rất tốt.

Thẩm Tác Lâm đi qua vỗ vỗ bả vai Mộc Tuyên Nghị. Đầu năm nay làm đàn ông thật không dễ dàng, không chỉ phải hiểu thuận với cha mẹ cung chiều bạn gái, mà còn phải đi lý giải tâm tình của em gái nữa.

Mộc Tuyên Dư cầm chặt cặp hồ sơ trong tay, bởi vì nắm quá chặt nên móng tay lưu lại trong lòng bàn tay từng dấu vết, nhưng cô không cảm thấy đau. Đã nhiều năm không căng thẳng như vậy, giống như năm đó đi dò điểm thi vào đại học của mình, hồi hộp đến khó thở, trong bụng dường như chứa một đồng khí thể (*chất khi*), mà còn có thứ gì đó không ngừng đè nặng lên khối khí ấy.

Cô ngồi trong xe, nhưng không có thành thói mà nhìn cảnh tượng bên ngoài cửa sổ.

Chỉ chớp lát sau, đã tới tòa cao ốc của "Vạn Thành". Xe dừng lại, cô hít sâu một hơi, đẩy cửa xuống xe. Cô mặc một thân chính trang màu đen, ngay cả giày cao gót cũng là màu đen, giày cao gót đi hơi đau chân, nhưng lúc này cô cũng không để ý tới mấy vấn đề đó. Nếu là trước đây, sau khi mua loại giày này cô nhất định sẽ dán gót dán mới thật tốt rồi mới đi, nhưng lần này ngay cả điều đó cô cũng chẳng buồn nghĩ tới.

Buổi sáng có một cơn mưa nhỏ mang đi sự oi bức của mấy ngày trước đó, cô dầm trên mặt đất ướt rượt, từng bước một đi vào cao ốc của "Vạn Thành". Ở thành phố này, có một câu nói, vào ban đêm bất kể bạn đứng ở chỗ nào chỉ cần nhìn lên trên thì đều có thể thấy hai chữ "Vạn Thành". Nóc nhà của tòa cao ốc này cao vút trong mây tạo nên sức quyến rũ độc đáo, cách nói này thật khoa trương, nhưng cũng biểu thị độ cao cùng với địa vị không thể lay động của nó.

Cô ôm văn kiện lên lầu, trải qua vài cuộc điện thoại thông truyền, cô mới vừa tới được tầng cao nhất.

Khu vực làm việc trên tầng cao nhất không nhiều người lắm, nhưng cô rất rõ, chắc chắn những người ở đây đều có năng lực phi thường, bọn họ hết sức chuyên chú làm việc, không hề ngắt đầu liếc nhìn cô một cái, đối với họ mỗi một giây đều rất quý giá. Cô ôm văn kiện đi đến trước bàn lễ tân, nói rõ mục đích đến, hình như đối phương kiểm tra một chút, tra được thời gian hẹn trước của cô, vì thế mở miệng cười, "Mộc tiểu thư xin chờ, Giang tổng còn đang họp."

"Được."

Sau đó trong lúc Mộc Tuyên Dư đứng đợi, vị thư ký này đi tới một chỗ khác, hình như nói gì đó với một người khác. Một lát sau, vị thư ký Phương đó mới trở lại, "Mộc tiểu thư, xin theo tôi qua đây."

Mộc Tuyên Dư đi theo thư ký Phương, cô nghĩ đối phương sẽ đưa cô tới phòng tiếp khách, nhưng hóa ra lại đưa cô đến một nơi giống hành lang. Nói là

giống, là vì nó cũng không thông với bất kỳ chỗ nào, có điểm giống với một khu vực mở. Bên trong có đặt một bộ sofa màu xám và vài chiếc ghế, trước sofa có một bàn trà. Cô đoán, có lẽ chỗ này là nơi tiến hành trao đổi của một số thành viên.

Cô rất nhanh hiểu ra, ý của thư ký Phương là để cô chờ ở đây, quả nhiên, sau khi cô ngồi xuống, thì bùng tới một ly cà phê nóng cho cô. Cô lễ độ nói lời cảm ơn, nhưng chưa uống.

Sau khi thư ký Phương rời đi, nơi này chỉ còn lại một mình cô. Lúc này cô mới phát hiện ra, mặc dù diện tích nơi đây rất lớn, nhưng chỗ làm việc lại rất ít, hẳn là văn phòng của nhân viên cao cấp. Nhưng mà cô không dám tùy ý đi lại, mặc dù cô rất thích thiết kế nơi này, xa hoa đẹp để rành rành như thế nhưng không gây liên tưởng đến sự kiêu xa, ngược lại là sự đẹp đẽ quý giá và ôn hòa. Không thể không nói người thiết kế rất lợi hại.

Bốn phía rất yên tĩnh, không có một chút tiếng vang, lúc đầu cô còn chờ lúc có thể được thư ký Phương đưa tới văn phòng của Giang Cảnh Hạo, nhưng qua rất lâu, cũng không thấy người trở lại. Cô đành phải lấy đồ trong cặp hồ sơ ra, đó đều là đề án mà các nhân viên của "Thịnh Đạt" làm suốt đêm, lấy lợi ích lớn nhất của "Vạn Thành" hóa thành chủ, lấy điều này để hấp dẫn "Vạn Thành" hợp tác. Cô xem đề án, suy nghĩ xem bản thân cần phải nói chuyện ra sao, mới có thể làm cho đối phương có hứng thú. Mà cô lại nghĩ tới sự từng trải của Giang Cảnh Hạo, cảm thấy ở trước mặt hắn ta có lẽ bản thân thuộc loại khách hàng bị coi rẻ. Nghĩ như vậy cô liền căng thẳng hơn.

Cho đến khi thư ký Phương bùng tới tách cà phê thứ hai, Mộc Tuyên Dư mới phát hiện ra, cô đã đợi hơn một giờ rồi.

"Mộc tiểu thư, thật ngại quá, Giang tổng còn đang bận."

Khi nghe được tiếng bước chân của thư ký Phương, cô bắt đầu ngồi nghiêm chỉnh, vốn đã chuẩn bị tốt cảm xúc, lại bị một câu của thư ký Phương làm cho buồn lòng xuống.

"Giang tổng nhất lý vạn kỳ[1], hẳn là tôi cũng nên chờ một chút." Cô cười cười, ngay cả chính mình cũng biết bản thân cười đến mức có chút tận lực.

Thư ký Phương không tỏ vẻ gì, chẳng qua chỉ cảm lấy tách cà phê đã nguội mang đi đổi.

Một giờ, hai giờ, ba giờ sau...

Mỗi lần nghe thấy tiếng bước chân của thư ký Phương, tâm tình cô liền khẩn trương đến không thể tưởng tượng nổi, sau đó khi thư ký Phương báo "Giang tổng đang bận", cô có chút lo lắng đồng thời cũng có chút tức nuối. Cô khiến bản thân cảm thấy chính mình như đang chơi trò chơi, không được khinh thường. Cô nhận thấy mỗi lần thư ký Phương trở lại đều nói câu đó, nói không chừng đột nhiên lại mời cô vào văn phòng cũng nên, cô kéo căng dây cót không thể để rớt lại phía sau.

Nhưng trên thực tế, cô đã đợi hơn bốn giờ, mà vẫn không thể gặp mặt Giang Cảnh Hạo.

Tại giây phút này, cô nghĩ rất nhiều, Giang Cảnh Hạo là cố ý? Cặp hồ sơ trong tay cô càng ngày càng trở nên nặng trĩu, cô không muốn trở về đối mặt với ánh mắt thất vọng của nhân viên "Thịnh Đạt", cũng không muốn nhìn đến sự mất mát trong mắt anh trai. Mà cô cũng không thể rời đi, tiến hành lần này đã hẹn trước, bọn họ cũng đã tiêu phí rất nhiều thời gian.

Trong khi cô đang sốt ruột, thư ký Phương đặt cà phê đã chuẩn bị vào phòng làm việc của mình, lần này không gọi cho nội tuyến, mà đi tới văn phòng tổng giám đốc. Cô gõ cửa ba tiếng, nhận được sự cho phép của đối phương mới đẩy cửa vào.

Người khác không rõ hành trình của Giang tổng, nhưng cô biết, chiều nay Giang tổng cũng không sắp xếp việc gì khác cả.

"Giang tổng." Thư ký Phương lễ độ nói vào, "Mộc tiểu thư đã đợi bốn tiếng rồi."

Thư ký Phương mang cà phê cho Mộc Tuyên Dư ba lần, biểu cảm của Mộc Tuyên Dư tự nhiên bị cô để ý, biểu cảm đó khiến cho thư ký Phương nghĩ tới bộ dạng khi tới "Vạn Thành" phỏng vấn của mình, vừa khẩn trương vừa sợ hãi, nhưng vẫn phải vì bản thân mà không ngừng cố gắng, vì chính mình mà tăng thêm tự tin. Vì thế cô quyết định giúp Mộc Tuyên Dư một chút.

Người đàn ông ngồi phía sau bàn làm việc chậm rãi ngẩng đầu lên, nhẹ nhàng liếc nhìn cô, "Thư ký Phương, hôm nay cô rất rảnh?"

Nhân rồi đến mức đi lo chuyện bao đồng như thế.

Thư ký Phương há miệng, nhưng không nói nên lời, cô vốn tưởng rằng anh ta là đang làm ra vẻ, để Mộc tiểu thư chờ một chút. Kiểu việc thế này rất nhiều công ty từng làm rồi, để khiến cho đối phương bị áp lực trong lòng, nhưng mà để người ta chờ hơn bốn giờ như vậy, điều này cũng quá. . . Cô chính là muốn nhắc nhở anh ta một chút, lại thật không ngờ, anh ta căn bản là cố ý. Nếu không phải vì chuyện thương trường, như vậy chính là vì có ân oán cá nhân với vị Mộc tiểu thư này?

Thư ký Phương nhịn không được ngẩng đầu nhìn người đàn ông đối diện một cái.

Cô đi theo Giang Cảnh Hạo đã nhiều năm, tuy rằng bên ngoài đều hình dung Giang Cảnh Hạo giống như vị thần, nhưng Giang Cảnh Hạo tuyệt đối là một ông chủ không tồi, chỉ cần không sai lầm phạm vào nguyên tắc, bình thường anh ta sẽ không làm cho người ta khó xử, nhưng mà năng lực làm việc như thế nào, trong lòng anh ta dường như gương sáng, từ tiền lương bao nhiêu là có thể nhìn ra. Vì thế đi theo Giang Cảnh Hạo, chỉ cần nỗ lực làm việc thì ưu đãi tuyệt đối không thể thiếu.

Nhưng vị này, có năm phần giống với Giang Cảnh Hạo, tính cách giống như bề ngoài của, thỉnh thoảng anh tuần nhanh nhẹn, thỉnh thoảng lại vô lại trên

tức mười phần, khiến người khác không rõ rốt cuộc anh ta muốn thế nào.

Thư ký Phương xám xịt đi ra từ trong văn phòng, tự nhắc nhở mình, ông chủ phân phó thế nào thì làm thế đó, tuyệt đối không thể tự chủ trương.

Thời gian tan tầm đã đến, có người lục tục rời đi, Mộc Tuyên Dư có thể nghe thấy tiếng bước chân rục rịch truyền đến.

Cô cứng mảy, đã biết hôm nay không thu hoạch được gì, nhưng trong miệng dường như vẫn có hương vị chua sót, lúc này cô mới bùng ly cà phê đã nguội trên bàn trà lên, một ngụm uống hết nửa ly.

Trong lúc vô ý cô quay đầu lại, bên kia đang có vài người đi qua, đôi mắt cô đột nhiên tròn to, ngay cả cặp hồ sơ nắm chặt trong tay cũng rơi xuống mặt đất.

Trái tim thỉnh thoảng nhảy lên không theo quy luật, cô liều lĩnh chạy tới, vừa lúc vài người bên kia đi vào thang máy, khi cô chạy tới, thang máy đã đóng cửa lại.

Là anh sao? Là anh sao?

Nhưng cô chẳng qua chỉ nhìn thấy một bóng lưng và một bên mặt, vì sao lại kiên định cho rằng người đó là anh như vậy?

Động tác của cô quá mức kỳ quái, không ít người đang nhìn cô, cô bước đến chỗ thư ký phương, "Vừa rồi người kia là ai?"

"Người hẹn gặp với tôi là ai?"

Phương thư ký vẫn mang vẻ mặt tươi cười, "Thật có lỗi, Mộc tiểu thư, đã đến giờ tan tầm rồi."

Mộc Tuyên Dư đứng một hồi lâu, đột nhiên cảm thấy có chút buồn cười, lúc này mới quay lại, cầm cặp hồ sơ rời đi.

Lúc vào trong thang máy, cô vỗ vỗ mặt mình, là bản thân nhìn lầm rồi sao? Nhưng người kia. . .

Cô nở nụ cười với hình ảnh bản thân trên vách tường trong thang máy, chỉ có những người ân ái nhiều năm, mới có thể dựa vào một bên mặt đã nhận ra người yêu nhiều năm trước, tình lý như vậy, bình thường đều là vì hiểu lầm nào đó mà tách ra, mà cô và người kia, hai người không có tình yêu. . . Cho nên, hẳn là cô nhìn lầm rồi.

[1] Hàm ý người làm chủ rất bận rộn, có rất nhiều việc cần phải giải quyết.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hận Triền Miên - Lục Xu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Chương 5

Lúc Mộc Tuyên Dư trở lại “Thịnh Đạt” sắc mặt cô không tính là quá kém, nhưng tóm lại cũng không được tốt lắm. Phần lớn mọi người trong công ty đã tan ca rồi đi, chỉ có rất ít người còn ở lại, những người này đều là những người tinh anh nhất, chỉ nhìn thần sắc của cô cũng biết cô không mang vẻ tin tức tốt, trên mặt mỗi người khó nén nổi thất vọng, chỉ là rất nhanh đã bình thường trở lại. Chuyện như vậy vốn cũng không nên ôm nhiều hi vọng.

Trên đường quay về “Thịnh Đạt”, cô suy nghĩ rất nhiều việc. Anh trai không phản đối cô đến “Vạn Thành”, có đúng là muốn để cô tự mình trải nghiệm loại cảm giác này hay không, tất cả mọi thứ nắm trong tay đều nằm trong tay người khác, người khác bằng lòng gặp cô thì gặp, không gặp cô cô phải một mực chờ đợi, nhưng lại không thể có chút oán giận nào. Loại cảm giác này, dường như cô chưa từng trải qua trong đời. Từ nhỏ đến lớn, mọi việc đối với cô đều rất thuận buồm xuôi gió, cho dù là tìm việc làm cũng rất dễ dàng. Trong sự thoải mái đó, cô có chút suy nghĩ mọi việc đương nhiên hẳn phải vậy.

Cô đi vào phòng làm việc của Mộc Tuyên Nghị, thấy vẻ mặt Mộc Tuyên Nghị không tệ, thì càng rõ bản thân đã đoán đúng. Anh chưa bao giờ đặt hi vọng trên người cô, là chính cô tự nghĩ vậy, cho rằng có hi vọng thì nên nắm bắt, lại không cân nhắc tới tình hình thực tế. Anh trai là đang để cô tự mình lĩnh hội, có nhiều việc rất khó khăn, hơn nữa những việc đó cũng không cần cô phải đảm đương, hoặc là nói căn bản cô gánh vác không nổi.

"Em không gặp được Giang Cảnh Hạo."

Mộc Tuyên Nghị vốn đang đứng trước bàn làm việc liền đi tới trước cửa sổ sát đất, "Ừ."

Anh đã đoán được kết quả này từ trước, chẳng qua kết quả phát triển giống như anh dự tính mà thôi, khiến anh cảm thấy an ủi chính là tính kiên nhẫn của em gái anh cũng không tồi, có thể kiên trì lâu như vậy, xem ra vẫn là anh coi thường cô.

Mặc dù Mộc Tuyên Dư hiểu suy nghĩ của anh trai mình, nhưng hiện tại trong lòng cô lại có một phỏng đoán khác, từ trên đường về cô đã không ngừng phủ định suy đoán này, nhưng vẫn nhìn không được suy xét về tính chân thực của nó.

"Anh, anh biết Giang gia sao?"

Mộc Tuyên Nghị lúc này mới xoay người, nhìn cô em gái của mình, "Sao bỗng nhiên lại hỏi điều này?"

"Chỉ là tò mò, hình như sau khi vợ trước của Giang lão gia qua đời ông ta lại cưới một người vợ mới, người vợ đó có phải đã sinh ra một đứa con hay không?" Cô tay trái nắm tay phải, biểu cảm và động tác đều không có chỗ nào kì lạ, chỉ có chính cô rõ, khi cô hỏi những điều này thì có bao nhiêu khăn trương.

Mộc Tuyên Nghị bắt đầu vận mảy, đúng là anh không biết việc này, trước đây Giang Hào luôn mang Giang Cảnh Hạo tham dự các loại tiệc rượu yến hội, về phần chuyện giữa Giang Hào và người vợ đương nhiệm thì rất ít người biết.

"Chuyện này. . . Anh cũng không rõ." Mộc Tuyên Nghị ăn ngay nói thật, "Em hỏi cái này thực sự không có nguyên nhân khác?"

Mộc Tuyên Dư buông tay đang nắm chặt xuống, biểu cảm lại không có cách nào thoải mái, "Chỉ là em tò mò với việc này, chuyện bí mật nhà quyền thế."

Mộc Tuyên Nghị không ủng hộ lắc đầu.

Mộc Tuyên Dư nhẹ nhàng cười, "Anh, em đột nhiên nhớ tới anh muốn gặp mặt Giang Cảnh Hạo, hẹn trước nhiều lần nhưng đối phương đều lấy các loại lý do để từ chối, nhưng lấy danh nghĩa của em thì lại thành công."

Nghe qua cô nhắc nhở như vậy, anh cũng ý thức được dường như thực sự không thích hợp, "Thế nào, có phải đã phát hiện ra vấn đề gì phải không. . ."

"Ha, điều này chứng tỏ sức hấp dẫn của em lớn hơn anh, tuy rằng người ta cũng không gặp em, nhưng ít ra thì cũng bằng lòng gặp. . ."

Mộc Tuyên Nghị, ". . ."

Khi Mộc Tuyên Dư ra khỏi "Thịnh Đạt", trên trán mồ hôi lạnh từng trịn. Mộc Tuyên Nghị hẹn gặp Giang Cảnh Hạo một lần cũng không thành công, mà cô Mộc Tuyên Dư lại một lần đã thành công, sự thật này nhanh chóng làm cho hưng phấn khi nhận được tin của cô tan thành mây khói, trong lòng cô đoán như vậy, lúc đầu vốn chỉ như có như không nhưng chuyện này lại khiến cho suy đoán của cô có thêm sức nặng.

Giang Cảnh Hạo, Giang Thừa Châu, đều là họ Giang, giữa bọn họ có quan hệ gì?

Mộc Tuyên Dư ngồi trên xe, trong lòng nặng trĩu giống như Thái Sơn áp đỉnh[1].

Đại Học Giang Tây từng có thời điểm "Toàn dân điên cuồng", đó là vì có người trực tiếp lái Lamborghini bán số lượng giới hạn toàn cầu đến trường. Đại Học Giang Tây là trường đại học tốt nhất ở thành phố Giang Tây, những tân sinh viên này cũng không phải dựa vào nỗ lực học tập, vượt qua con đường gian nan thi vào trường đại học, để đạt được tư cách có thể ở Đại Học Giang Tây bốn năm, phần lớn các gia đình đều áo com không lo, số ít điều kiện cũng coi như là ổn, nhưng người có thể lái được một chiếc xe thể thao đẳng cấp như vậy tuyệt đối có thể được cho tiêu điểm. Có người hiểu chuyện đi thăm dò chiếc xe này, công khai toàn bộ về thời gian sản xuất, model number, giá thị trường, đăng trên trang web của trường, khiến cho mọi người nhiệt liệt hưởng ứng, vì thế mỗi ngày đều có người đi bên cạnh quan sát chiếc xe này, lý do là cho dù đời này không kiếm được nhiều tiền như vậy, càng mua không nổi kiểu xe xa hoa như thế, nhưng ít nhất thì cũng từng gặp qua trong đời. Chuyện này biến thành đề tài hấp dẫn, khiến cho truyền thông địa phương cũng tích cực tham dự, ngoài biết chủ nhân chiếc xe này là tân sinh viên Đại Học Giang Tây, Giang Thừa Châu, những việc khác hoàn toàn không biết gì cả, bối cảnh gia đình của Giang Thừa Châu lại càng hoàn toàn không biết gì, vì thế có người đoán, chắc hẳn anh là con trai ông chủ than đá tỉnh ngoài nào đó. Nguyên nhân đoán như vậy là vì từng có bạn học cùng trường trung học với Giang Thừa Châu, biết Giang Thừa Châu, cậu nam sinh này chính là từ tỉnh ngoài thi vào Đại Học Giang Tây, hơn nữa theo như lời của vị bạn học này, khi Giang Thừa Châu học trung học chính là tiêu điểm, trang phục mặc trên người tuyệt đối là nhãn hiệu quốc tế, một bộ quần áo tùy ý cũng chính bằng tiền lương một năm của một số người.

Mà Giang Thừa Châu, đương sự của sự kiện, chỉ cười nhạt đối với thái độ bàn luận của người khác, hoàn toàn coi là việc không đáng lo, vẫn làm theo ý mình như cũ, xe thì một chiếc đổi một chiếc, người bên cạnh anh cũng dần dần thành thói quen. Anh chính là trong nhà có tiền, ghen tị cũng vô dụng.

Mộc Tuyên Dư cảm thấy huyết thái dương đau thình thịch, cô chưa bao giờ nghĩ tới Giang Thừa Châu là người gốc thành phố, nguyên nhân chính là năm đó đồn đại anh học trung học ở tỉnh ngoài, hiện tại lại cảm thấy lý do này đứng không vững.

Đồng thời cô mơ hồ nghĩ tới gì đó, liền lấy di động ra, không ngừng tìm kiếm trong chỗ tư liệu. Cô thích biến di động thành USB dự bị, thứ gì đó cũng lưu giữ trong di động, để phòng nhớ ra. Cô tìm ra chút tin tức, đoạn giới thiệu rất ngắn, hơn nữa nội dung vẫn tự chỉ thuộc loại nhân tiện, cô phóng lớn phóng chữ, lại phóng lớn.

Giang lão tiên sinh có đề ý tới nhãn hiệu đẳng cấp Lamborghini, từ nhiều năm trước đã bắt đầu mua chiếc xe đẳng cấp này, mức độ trung thành với thương hiệu đã nhận được sự tán thưởng của trụ sở chính hãng ô tô, trở thành một trong số những người tiếp theo giành được chiếc xe tôn quý xa hoa với số lượng ba mươi chiếc trên toàn cầu. Những chiếc xe này không phải có tiền là có thể mua, mà chúng tượng trưng cho thân phận địa vị, bởi vậy có thể thấy được địa vị phi phàm của Giang gia.

Mộc Tuyên Dư lại cầm lấy di động, đăng nhập vào trang web của trường, lục tìm bài post của nhiều năm trước, thời gian bài post đã lâu lắm rồi, cô tìm kiếm đến mỏi cả mắt, mà vẫn không tìm được, thực ra không cần tìm kiếm, cô rất rõ ràng, đã được chứng thực. Năm đó Giang Thừa Châu lái một chiếc Lamborghini số lượng ba mươi chiếc toàn cầu, chẳng qua là anh vẫn luôn lái xe của nhãn hiệu này, nhiều lần đều là số lượng giới hạn, người xung quanh

đã mất đi độ nóng tìm tòi nghiên cứu lúc đầu, chuyện này chỉ là đàm luận trong phạm vi nhỏ, hơn nữa tiêu điểm đàm luận cũng chỉ là Giang Thừa Châu này không phải một kẻ có tiền bình thường.

Sự kiện ăn khóp như thế, là anh sao?

Một bên mặt mà thôi, nhưng giác quan thứ sáu nói cho cô biết, người đó chính là Giang Thừa Châu. Giang Thừa Châu đã trở lại. Như vậy, một loạt sự cố của "Thịnh Đạt", đều do Giang Thừa Châu giờ trò quý?

Trái tim cô đập thình thịch, một mặt hoài nghi, một mặt lại muốn nỗ lực phủ định. Trong cảm xúc mâu thuẫn như vậy, cô gọi cho Hạ Ngữ Minh một cuộc điện thoại.

Trong điện thoại Hạ Ngữ Minh trả lời rất dễ chịu, Mộc Tuyên Dư lập tức bảo tài xế quay đầu xe, đưa cô đi gặp Hạ Ngữ Minh.

Giờ lớn thổi trên bờ sông, có chút ẩm ướt lạnh lẽo, nhưng mà dưới thời tiết này vừa ăn bên quán ven đường, vừa hưởng thụ phong cảnh dòng sông ở đây, coi như cũng có cảm giác hữu tình. Trước đây các cô đều thích chạy đến đây ăn bên quán ven đường, nghe tin tức của bạn bên cạnh, cười mà không nói, nhưng số lần không nhiều lắm, dù sao ăn những thứ này cũng không tốt cho cơ thể, mặc dù các cô đều rất thích ăn.

Thời tiết trở lạnh, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể mưa, người ra ngoài cũng không nhiều, các cô ngồi đối diện nhau, bộ dạng quen thuộc như trước nhưng dường như lại có một khoảng cách giữa hai người.

"Thật không ngờ cậu còn có thể chủ động gọi điện thoại cho tớ." Khóe miệng Hạ Ngữ Minh hơi hơi câu ra, cô chỉ là tùy ý cười, nhưng sự duyên dáng của cô có chút sắc bén, vì thế có vẻ cao cao tại thượng.

Rất lâu trước đây Mộc Tuyên Dư có nghe người ta đánh giá qua, Hạ Ngữ Minh xinh đẹp, cao quý điểm lệ, làm cho người ta không dám tới gần. Chính là Mộc Tuyên Dư nghĩ nếu bản thân là đàn ông, hẳn là cô cũng sẽ có tính cách chinh phục một cô gái như vậy.

"Tôi cũng không nghĩ tới." Mộc Tuyên Dư không phải đến ôn chuyện, cô đơn thuần cười nhạt, chẳng lẽ Hạ Ngữ Minh cho rằng cô tìm cô ấy là vì biểu thị công khai chủ quyền yêu đương gì đó, sau đó khóc khóc náo náo chỉ trích không ngừng? Cô không có tinh thần tốt như vậy, cũng sẽ không hi vọng có đáng về chặt vật trước mặt cô ấy, "Tôi nhớ cậu có một người bạn, làm thám tử tư. . ."

Hạ Ngữ Minh cứng mảy, quả thật không nghĩ tới, Mộc Tuyên Dư tìm cô là vì chuyện như vậy. Hạ Ngữ Minh đúng là có đề cập tới một người bạn của mình làm công việc đó, lúc ấy cũng chỉ là thuận miệng nói ra, bởi vì người bạn đó hay than phiền công việc không như ý với cô. . .

Một bữa cơm ăn được không mặn không nhạt, Hạ Ngữ Minh vẫn cho Mộc Tuyên Dư số điện thoại người bạn kia. Hai người từng là bạn rất tốt cùng phòng nhau lại không hàn huyên, không quan tâm lẫn nhau, một bữa cơm ăn cơm, liền nhanh chóng kéo ra khoảng cách. Hạ Ngữ Minh không nói tới Chu Chấn Hưng, Mộc Tuyên Dư cũng không đề cập đến, hai người tựa như sự kiện đó chưa từng phát sinh.

Tách khỏi Hạ Ngữ Minh, Mộc Tuyên Dư lập tức gọi điện thoại cho người đàn ông có biệt hiệu là L, nói rõ cô muốn biết thông tin, còn về phần giá, để nói.

Trước khi gọi cuộc điện thoại này, cô vẫn tra xét một chút, theo một số nguồn tin, về công việc này vị L này cũng có năng lực nhất định. Nhưng là cô nghĩ tới cái biệt hiệu, mơ hồ có chút không vui, trong《□□ bản 》L hẳn là đại biểu cho người của chính nghĩa, nhưng thật đáng tiếc, cô lại thích ‘đêm’ hơn. Hơn nữa lý do cô thích ‘đêm’ không bình thường đến người người oán trách, đó khi ‘đêm’ ngăn cản một cô gái đến cục cảnh sát, anh ta không biết tên cô gái đó nên không thể viết vào trong bản ghi chép, nhưng có thể dùng tuổi thọ của bản thân đi đổi lấy quyền lợi liếc mắt một cái là có thể thấy tên người khác, tình cảnh đó có thể coi như "Sinh từ một đường", nhưng ‘đêm’ vẫn ích kỷ không muốn dùng tuổi thọ của mình để trao đổi, mà dùng phương thức khác để lấy được danh tính đối phương. Lúc đó khi cô xem đến tình tiết này thì cảm thấy, sao lại có thể có người ích kỷ như vậy, ích kỷ đến quyền rũ như thế.

Đáng tiếc, thời trung học Hạ Ngữ Minh và Mạnh Ngữ Phán, đều yêu là L, nên không cách nào lý giải loại tâm lý không bình thường này của cô.

Một đêm này Mộc Tuyên Dư ngủ được bình thường, lúc cô tỉnh lại, tin nhắn từ L đã gửi tới, cô kiểm tra và nhận mail. Nhanh như vậy đã có tin tức, theo bản năng cô có chút kinh ngạc. Không điều tra được tin tức của Giang gia, mà người bên cạnh cũng không rõ ràng, hẳn là bên Giang gia cố tình che giấu hành vi.

Cô nhảy xuống từ trên giường, mở máy tính ra.

Tư liệu rất đầy đủ, toàn bộ khiến Mộc Tuyên Dư bắt đầu tò mò về kinh sợ năng lực của vị L này.

Quan hệ giữa Giang Hào và người vợ đầu rất bình thường. Người vợ đầu của ông ta sinh ra từ danh môn, tính cách dịu dàng, chẳng qua Giang Hào là người phong lưu, sau khi đứng trên vị trí đó thì qua lại với không ít nữ minh tinh. Nhưng Giang Hào người này, làm việc cũng có nguyên tắc nhất định, cho dù bên ngoài có bao nhiêu đàn bà, cũng sẽ không vứt bỏ mặt mũi của vợ. Sức khỏe vợ ông ta vẫn luôn không tốt, nhiều năm không có con, Giang Hào cũng không hề có con riêng, hơn nữa hề người đàn bà nào dám gọi điện thoại áp chế vợ ông, thì hậu quả nhất định rất thâm hiểm, dần dà, người khác đều hiểu rõ, Giang Hào xem trọng vợ ông. Người vợ đầu của Giang Hào, lúc bốn mươi tuổi thành công mang thai, sinh ra Giang Cảnh Hạo, nhưng sinh con không được bao lâu thì bỏ lại đứa bé mà qua đời. Giang Hào một mình mang theo Giang Cảnh Hạo, khi ông ta hơn năm mươi tuổi thì cưới người vợ hiện thời Tần Tương, người phụ nữ nhỏ hơn Giang Hào ba mươi tuổi, cũng cùng năm kết hôn, vì Giang Hào Tần Tương sinh một đứa con, là Giang Thừa Châu.

Mộc Tuyên Dư xem đến đây, chỉ biết, cô không lấy có phủ nhận suy đoán của mình nữa, người kia thật sự là Giang Thừa Châu, anh là em trai Giang

Cảnh Hạo, xuất hiện ở "Vạn Thành" là điều dĩ nhiên. Việc này có thể giải thích, vì sao ‘Vạn Thành’ bằng lòng gặp mặt cô, rồi làm cho cô bị ‘sập cửa vào mặt’, nhưng đó chỉ là một chút tra tấn nhỏ nhoi của anh thôi.

Tư liệu còn rất nhiều, nhưng cô chẳng còn tâm tình mà đọc tiếp.

Từ nhỏ Giang Thừa Châu tội lỗi trùng lặp, tự do tự tại, mặc dù thông minh, nhưng hành vi tác phong khiến Giang Hào rất bất mãn, vì thế bỏ anh đến tỉnh khác, mắt không thấy tâm không phiền.

[1] Thái son đề đầu, ý chỉ phải chịu áp lực lớn.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hận Triền Miên - Lục Xu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Chương 6

Mộc Tuyên Dư nhốt mình trong phòng, Mộc Tuyên Nghị tưởng rằng cô bị đá kích vì chuyện đi đến "Vạn Thành", nên bảo người trong nhà đừng đến quấy rầy cô, vì thế cô chiếm được một ngày thật yên tĩnh. Cô nằm trên giường, cửa sổ mở rộng ra, mùi hoa tràn ngập cả căn phòng. Cô lấy di động ra, xem thông tin liên lạc của mọi người trong danh mục một lần, vẫn là không tìm thấy người có thể dốc bầu tâm sự.

Nếu là quá khứ, có thể gọi điện thoại cho Chu Chấn Hưng, cho dù chuyện của cô có không thú vị nhàm chán cỡ nào, anh cũng không ghét bỏ cô. Còn có thể gọi cho Hạ Ngữ Minh, mặc dù cô ấy sẽ không giống người khác an ủi cô, lúc nói chuyện lại nói trúng tim đen. Trước đây cô luôn cảm thấy điều may mắn nhất của cô chính là quen biết Hạ Ngữ Minh và Mạnh Ngữ Phán, lúc cô đau lòng khổ sở, Mạnh Ngữ Phán sẽ an ủi cô, mà Hạ Ngữ Minh thì ở nơi thích hợp sẽ nhắc nhở cô không nên đắm chìm trong đau khổ. Hai người bạn tính cách khác nhau, lại có thể cân bằng đến kỳ lạ.

Sau khi thi đại học không bao lâu Mạnh Ngữ Phán nhảy lầu tự tử, mà Hạ Ngữ Minh và Chu Chấn Hưng. . .

Cô vẫn luôn khuyên giải an ủi bản thân, cái gì cô cũng không mất đi, nhưng khoảnh khắc này, ngay cả điện thoại cũng không biết nên gọi cho ai, mới biết được rốt cuộc bản thân đã đánh mất những điều gì. Cô bỏ di động ra, tiếp tục nằm trên giường.

Tin có báo ứng không?

Thời trung học đã thảo luận qua đề tài này, kết luận là không tin, cũng không đáng để tin tưởng. Nếu thực sự có báo ứng, thì tại sao còn có nhiều người xấu sống tốt như vậy?

Hiện tại cô lại rất muốn hỏi một chút, tin có báo ứng không? Nhưng không tìm được người thảo luận, cô mơ mơ màng màng ngủ, nửa tỉnh nửa mê, cuối cùng rời giường, đi rửa mặt. Khi tắm, cơ thể cô mềm nhũn, gần như đứng không vững, có lẽ là do lâu không ăn gì, loại cảm giác này xa lạ lại khó chịu, cô cấp tốc xử lý bản thân xong, rồi xuống lầu tùy ý ăn chút gì.

Người đó là Giang Thừa Châu, công ty gặp chuyện không may như vậy có phải có liên quan tới người đó hay không, cô nhất định phải biết rõ ràng, cô không thể chấp nhận, công ty vì cô mới đưa đến hôm nay, tuyệt đối không thể.

Cô trang điểm thật xinh đẹp, nét mặt toả sáng, lúc này mới ra ngoài.

Mộc Tuyên Dư đợi người đàn ông đó ở bãi đỗ xe.

Hôm nay cô không hẹn trước, căn bản không thể đi lên "Vạn Thành", chỉ có thể chờ ở chỗ này. Từ toàn bộ tư liệu của L, cô đã biết bí mật lớn nhất, Giang Cảnh Hạo xuất ngoại, hơn nửa thời gian rất dài, vì thế tất cả công việc trong nước đều từ Giang Thừa Châu toàn quyền xử lý. Từ lúc người đàn ông kia bắt đầu xuất hiện tại bãi đỗ xe, cô đã chuyên chú theo dõi anh.

"Nếu em xuất hiện xung quanh anh, anh nhất định có thể cảm nhận được em đầu tiên, chính là thần kỳ như vậy." Thiếu niên dùng giọng điệu ảo não nói đến đây, còn dùng tay xoa xoa tóc dài của cô, biểu cảm cũng có chút thẹn thùng, sắc mặt hơi đỏ lên, giống như nói những lời rất thân mật.

Lời ngon tiếng ngọt này, rất nhiều lúc cũng phản hiệu quả. Lời nói có bao nhiêu ngọt ngào, trong trường hợp và thời gian không thích hợp, có thể có nhiều chua sót, cô không rõ trong lòng mình hiện tại có phải rất chua sót hay không, nhưng nhất định là không dễ chịu.

Cậu thiếu niên đó. . . Không đúng, người đàn ông đó, bảy năm sau, biến thành một người xa lạ như thế.

Anh đi tới chỗ một chiếc Bentley màu xám bạc, thân xe đơn giản trơn tru. Người từng yêu thích như cuồng Lamborghini, hiện tại cũng thay đổi lái chiếc xe của nhãn hiệu khác. Trên thế giới này điều duy nhất không thay đổi chính là thay đổi.

Cô từng hỏi anh, vì sao thích Lamborghini như vậy.

Anh nói Lamborghini là nhãn hiệu rất thành thật, không che giấu khoe khoang ngoại hình quá hoa lệ và phóng khoáng xa xỉ, anh thích loại cảm giác thành thật này. Anh cho rằng làm người nên như thế, anh cảm thấy một người rõ ràng có thực lực nhưng ra vẻ khiêm tốn, thì cũng chỉ là một loại đối trá khác mà thôi, cho tới bây giờ anh cũng không bận tâm tới loại người đó.

Như vậy hiện tại, anh không còn nhớ rõ những lời mình từng nói?

Cô đi đến giữa ngăn cản chiếc Bentley kia.

Nếu nhiều năm sau bọn họ gặp lại, thì tình huống sẽ thế nào? Mệnh đề giả định này, rất ít lần cô nghĩ đến, bởi vì như thế cô càng có khuynh hướng, không cần nhìn thấy anh.

Mà anh cuối cùng nói với cô —— Mộc Tuyên Dư, tôi hận cô.

"Tôi hận cô" —— ba chữ này từng quấn quanh trong đầu cô rất lâu mà còn không tiêu tan, giống như một lời nguyền, thời gian cô bị tổn thương rất lâu, cuối cùng mới thoát khỏi, hiện thời ba chữ này thể nhưng lại tiến vào trong óc cô.

Giang Thừa Châu giẫm lên phanh xe, ánh mắt khẽ liếc nhìn cô gái phía trước một cái, trên mặt không có biểu cảm gì. Hôm nay thư ký đã báo cho biết, Mộc tiểu thư muốn gặp anh, mà anh ngay cả nửa lời cũng không hề đáp lại, vì thế người của phòng thư kí tự nhiên rõ ràng, tất cả xử lý theo lệ thường.

Mộc Tuyên Dư đi đến cạnh cửa sổ xe vị trí người lái, gõ gõ cửa sổ xe, một lúc lâu sau, cửa sổ xe hạ xuống.

Cô cũng không khăn trương, chẳng qua cơ thể chỉ kéo căng kịch liệt.

"Lâu quá không gặp." Cô từng ghét nhất loại từ ngữ xa lạ này, hiện tại lại cảm thấy rất tốt, nói những lời vô nghĩa như vậy còn tốt hơn nhiều so với trầm mặc.

Giang Thừa Châu nhẹ nhàng liếc mắt nhìn cô một cái, biểu cảm như vậy, giống như đang nói —— tôi quen cô sao?

Quen sao? Cô không tin anh đã quên cô.

Bị người khác không hề cổ kị coi nhẹ, trong sinh mệnh cô đích xác hiếm thấy, nhưng loại cảm giác khó xử này cũng không nhiều, cô rất rõ ràng mục đích hôm nay tìm đến anh, "Giang . . ." Cô khẽ nhéo chính tay mình, "Giang tổng, chúng ta có thể nói chuyện không?"

"Tôi không biết là chúng ta cần thiết phải nói chuyện." Giọng anh cứng nhắc trầm thấp, cảm giác xa lạ thật lớn nhanh chóng cuốn sạch cô. Anh nói như vậy, cũng làm như vậy, khởi động xe, rồi kéo cửa sổ xe lên, "Thật ngại, tôi còn muốn đi đón vị hôn thê của tôi cùng ăn cơm."

Cô chỉ sững sốt một giây, lại nhanh chóng bỏ tay vào từ cửa sổ xe. Cô phải cùng anh nói chuyện.

Lúc này Giang Thừa Châu lại một lần nữa quay sang nhìn cô, trên mặt anh không có biểu cảm gì, nhưng là cửa sổ thủy tinh không hề kéo lên.

Sắc mặt cô trắng bệch, "Chúng ta nói chuyện."

Ánh mắt anh lưu lại trên mặt cô hai giây, "Cô chỉ có năm phút đồng hồ."

Cô rốt cục thả lỏng một hơi, "Giang Thừa Châu, 'Thịnh Đạt' gặp chuyện không may có phải có liên quan đến anh hay không? Chuyện bảy năm trước, đều do bản thân tôi làm, không liên quan tới người nhà tôi, cho dù anh hận tôi, cũng xin đừng làm hại tới người nhà tôi. Anh hận tôi, vậy hướng vào tôi, xin đừng nhắm vào 'Thịnh Đạt'."

"Mộc Tuyên Dư." Anh ngừng lại, khóe miệng dường như mang theo ý cười không dễ phát hiện ra, "Cô rốt cuộc là cảm thấy hài hước hay là tự kỷ? Bởi vì cô mà đi đối phó với một công ty, cô là cảm thấy bản thân quá quan trọng hay là tôi rất nhảm chán?"

Mặt cô thoáng cái trắng bệch.

Ý cười bên khóe miệng anh đã phảng phất sự giễu cợt, giống như lời của cô cực kì ngu xuẩn.

Cô cắn môi dưới, "Chuyện 'Thịnh Đạt' không phải do anh đang làm trò quỷ?"

"Mộc tiểu thư, năm phút đồng hồ đã hết rồi." Giang Thừa Châu nói xong, cũng không thèm nhìn cô, lái xe rời đi.

Cô đứng tại chỗ, cảm thấy hành động của mình vừa rồi quả thực là tự rước lấy nhục, ý của anh là việc "Thịnh Đạt" gặp chuyện không may không liên quan gì tới anh? Anh hận cô, anh có thực lực khiến cô không ổn, nhưng nếu anh thực sự hận cô như vậy, bảy năm trước nên hành động chứ không phải lúc này. Nhưng, cô vẫn không thể tin tưởng lời anh nói.

Giang Thừa Châu từng khinh thường sự đối trá, làm theo ý mình, tự do tự tại, nhưng hiện tại Giang Thừa Châu lái Bentley mà? Anh không phải là cậu thiếu niên thích bộc lộ cảm xúc ra ngoài đó nữa, anh sớm đã học xong cách che giấu cảm xúc của bản thân, cũng học xong cách làm cho người ta khó xử.

Giang Thừa Châu chạy xe đến cổng chính bệnh viện Song Giang, Ưông Tử Hàm đã cầm túi chờ ở đó, từ rất xa cô đã nhìn thấy xe anh chạy đến. Hôm nay anh chậm hơn bình thường mười phút, điều này đối với người khác xem ra có lẽ không có gì, nhưng phát sinh trên người Giang Thừa Châu thì có chút bất thường, anh là người cứng nhắc với xe cộ, kiên định cho rằng xe cộ không phải là phương tiện đi lại, mà là thách thức tốc độ, mà anh cũng thực sự làm như vậy, mỗi lần cô ngồi xe anh, đều có thể cảm nhận được hàm nghĩa về "Tốc độ".

Cô đi tới, kéo cửa xe ra rồi ngồi vào, "Hôm nay gặp chuyện khó giải quyết?"

Ngón tay thon dài của anh nhẹ nhàng gõ gõ trên tay lái, việc khó giải quyết? Người phụ nữ kia cũng xứng là chuyện khiến anh khó giải quyết sao? Anh giật giật khóe miệng, lái xe rồi đi.

Địa điểm ăn cơm là nơi cô thường đến nhà hàng com Tây. Cô rất thích bát tết của nhà hàng này, chế biến rất vừa, tươi mới ngon miệng.

Cô cắt tiếp một miếng thịt bò nhỏ bỏ vào miệng, giương mắt nhìn anh, phát hiện động tác của anh chậm chạp hơn bình thường không ít, giống như đang thực sự thưởng thức hương vị bát tết, "Thừa Châu."

Anh giương mắt, trong mắt bộc lộ sự nghi hoặc mơ hồ, động tác cắt bát tết trên tay không dừng lại.

"Tâm trạng anh hôm nay không tồi, gặp chuyện gì tốt?" Cô buông dao nĩa, dường như cảm thấy vô cùng hứng thú với chuyện này, nháy mắt mấy cái với anh, cô thuộc mẫu con gái tươi đẹp nhu hòa, làm dáng như vậy, không chỉ không có cảm giác khác người, ngược lại còn mang dáng vẻ thanh xuân hơn vài phần.

"Không có gì, sao em trở nên nhạy cảm thế."

Cô cũng không tin lí do thoái thác của anh, "Có phải việc anh nói đó đã tiến triển?"

Anh từng nói qua với cô, chỉ cần anh làm được việc đó, thì anh sẽ cưới cô làm vợ, không có khúc mắc.

Khóe miệng anh hạ xuống, "Em quan tâm như vậy?"

"Việc này liên quan tới đại sự cả đời em, em đương nhiên phải quan tâm." Cô cố ý nhún nhún cái mũi, điệu bộ mườì phần làm nũng, "Người khác muốn em quan tâm, em còn không vừa ý cơ!"

"Ừ, là vinh hạnh của anh, cảm ơn Tử Hàm tiểu thư quan tâm."

"Không khách khí." Cô cười cười, tâm tư mới lại nhớ tới bò bát-tết trên bàn ăn.

Ưông Tử Hàm cắt thịt bò, trong lòng cũng thỏa mãn. Bận tốt của cô nói, có thể gặp được một người đàn ông khiến mình làm nũng cũng là một loại may mắn, cô thật may mắn khi gặp được người đàn ông này. Ông nội của cô đã ám chỉ với cô vài lần, mau chóng kết hôn với anh, người đàn ông chỉ có kết hôn mới hiểu được ý thức trách nhiệm, nhưng anh nói anh cần làm một chuyện trước, làm xong việc đó, anh sẽ không có vương bận mà kết hôn với cô. Cô sẵn lòng chờ.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hận Triền Miên - Lục Xu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Chương 7

Sau khi Giang Thừa Châu đưa Ưông Tử Hàm về, thì trở lại biệt thự của Giang gia.

Hôm nay trong biệt thự rất náo nhiệt, Giang Cảnh Hạo mang theo vợ và con gái trở về từ nước ngoài, Giang Hào đang đùa với cháu gái bảo bối, trong đại sảnh tiếng nói tiếng cười cực kỳ náo nhiệt. Sau khi Giang Thừa Châu đi vào, đang cùng ông nội chơi đùa âm ỉ đôi mắt Du Du đột nhiên tròn to, đặc biệt không chỉ khí bùng khởi ông nội, chạy tới chỗ Giang Thừa Châu, vung cánh tay nhỏ ra, để anh ôm.

Giang Thừa Châu ngồi xổm xuống, ôm lấy Du Du, một tay ôm, một tay xoa bóp khuôn mặt Du Du, "Du Du béo lên."

Tiểu Du Du càng mở to đôi mắt của cô bé, dùng biểu cảm khó tin nhìn chú út của mình, "Không hề."

Giang Thừa Châu cũng không nói chuyện, mà vươn tay, lại捏捏 khuôn mặt nhỏ nhắn mập mạp của tiểu Du Du.

Tiểu Du Du tức giận đến mặt phình ra. Du Du bốn tuổi rưỡi, cũng đã có khả năng thẩm mỹ, có yêu cầu với vóc dáng, trong nhà không ai từng ghét bỏ cô bé béo, chỉ có chú út này chán ghét, mỗi lần nhìn thấy cô đều nói cô béo lên, nhưng cô bé thật sự thích khuôn mặt của chú út, dù sao cảm thấy lớn lên cô sẽ gả cho người đàn ông như vậy.

Lúc tiểu Du Du nổi lên tức giận, mặt đỏ hồng, bộ dạng lại càng đáng yêu.

Thấy anh lại trêu tiểu Du Du, vợ chồng hai người Giang Cảnh Hạo sớm thấy nhưng không thể trách, căn bản việc trẻ con không đáng lo, ngay cả tâm tư cũng không có nửa phần quan tâm. Bọn họ cũng đã nể qua mặt, cho dù Giang Thừa Châu "Đả kích" tiểu Du Du như thế nào, tiểu Du Du này chính là cái con bé không nguyên tắc, lần sau gặp lại, thích nhất vẫn là chú út.

Hai vợ chồng Giang Cảnh Hạo đã thành thói quen, nhưng Giang Hào lại trùng mắt với cậu con trai của mình, vô cùng bất mãn với những lời anh vừa nói. Mà Giang Thừa Châu lại làm như không thấy ánh mắt của ông già anh, dường như cũng không phát hiện, Giang Hào đang tức giận đến râu đều run lên.

Giang Thừa Châu ôm tiểu Du Du ngồi xuống, sờ soạng xuống bụng nhỏ của Du Du, biết bọn họ đã ăn cơm xong, vì thế trò chuyện với tiểu Du Du, hỏi cô bé hôm nay ăn những gì. Tiểu Du Du vươn đầu ngón tay ra, lần lượt kể cho Giang Thừa Châu hôm nay ăn những món gì, sau khi ăn xong cô còn ngoan ngoan ăn hoa quả, lúc nói xong, giống như lấy lòng nhìn chú út, "Có phải cháu rất ngoan không."

Khỏe miệng Giang Thừa Châu hơi hơi câu ra, "Tạm tạm."

Không được như dự đoán, tiểu Du Du buồn bực, sau đó từ trên người Giang Thừa Châu trèo xuống, lập trường đặc biệt không kiên định lại chạy đến chỗ ông nội.

Giang Thừa Châu đặc biệt hiểu rõ tiểu Du Du không phải là một đứa bé ngoan ngoãn, chỉ cần anh nói một câu "Rất ngoan", câu tiếp theo của cô bé sẽ là —— nếu cháu rất ngoan, chú út có phải nên thưởng cho cháu hay không?

Bọn trẻ con bây giờ, đều là một đám quỷ tinh linh.

Sau khi tiểu Du Du chơi đùa với Giang Hào một lát, đã bị mẹ Đường Khả Hân kéo ra ngoài tản bộ. Tiểu Du Du chơi đùa thì chơi đùa, nhưng cũng nghe mẹ nói, ăn cơm xong phải ra ngoài đi dạo một chút, việc này tốt cho cơ thể. Khi cô bé bị mẹ nắm tay dắt ra ngoài, còn dùng đôi mắt nhỏ nhìn Giang Thừa Châu, giống như đang nói —— chú út, đợi lát nữa cháu lại chơi với chú.

Khi hai mẹ con họ đi ra ngoài, Giang Hào liền xụ mặt nhìn con trai út của mình, "Thằng ngốc hồ đồ" nói xong liền quay đầu lại nhìn về phía con trai cả, "Nó cần quấy, anh cũng cần quấy theo nó."

Giang Hào tức giận chỉ trích hai con trai, Giang Thừa Châu liền ngồi xuống như không nghe thấy, căn bản không phản bác, nhưng đáng về kia, so với phản bác thì càng làm cho người ta muốn phát hỏa. Giang Hào quả thực đã nghĩ muốn tùy tiện quơ lấy vật nào đó nện đứa con trai này, mà về mặt Giang Cảnh Hạo lại không có gì là không ổn, cũng không phản bác, nhưng đáng về lão thần khắp nơi kia, cũng làm cho Giang Hào hờn dỗi.

Hai con trai đều như vậy, Giang Hào có bực bội cũng không phát ra được. Giang Cảnh Hạo là một tay ông bồi dưỡng mà ra, năng lực không nói, nhưng tác phong làm việc lại quý dị, thuộc loại anh nói là việc của anh, còn tôi làm việc của tôi. Lấy việc sinh con mà nói, Giang Hào nhắc tới N năm, Giang Cảnh Hạo mới sinh ra Du Du khi hơn bốn mươi tuổi, nhưng chính là do bản thân Giang Cảnh Hạo cảm thấy cần phải có một đứa trẻ, không liên quan đến sự ép buộc của Giang Hào. Về phần cậu con út, từ nhỏ chính là đối tượng làm cho Giang Hào đau đầu, từ lúc bắt đầu học trung học, đã có quan hệ nhập nhằng với không ít nữ sinh, còn từng có nữ sinh vì anh mà tự sát, Giang Hào tức giận đến mức tổng cổ anh đến tỉnh khác, nhưng anh vẫn làm theo ý mình.

Chỉ có điều mặc dù trong lòng Giang Hào bất mãn với hành vi của Giang Thừa Châu, nhưng vẫn rất nhớ Thừa Châu trước đây có cái gì nói cái đó, mà không giống như bây giờ, ngay cả ông đang là ba anh cũng không biết con suy nghĩ gì.

Giang Hào thấy hai con trai không có ý để ý tới mình, bà xã cũng không để ý tới bản thân, cảm thấy thật mất mặt, lại bắt đầu giáo huấn từ con trai út, "Càng sống càng quay trở lại, không được quấy rối nữa, sớm một chút quyết định hôn sự với Từ Hàm . ."

Lần này Giang Thừa Châu rốt cục có chút phản ứng, nhìn về phía ba mình, "Bây giờ còn không phải lúc."

Sắc mặt Giang Hào đã rất xấu, "Từ Hàm là cô gái tốt, anh đừng nghĩ phụ lòng con bé, gác lại những chuyện khác, ít chơi đùa gian xảo..."

"Chuyện của con, con biết xử lý thế nào." Giang Thừa Châu không suy nghĩ thốt ra.

"Anh biết?" Việc này Giang Hào rất tức giận, "Biến công ty trở nên rối loạn, cái này gọi là anh biết xử lý ra sao? Tôi thấy anh chính là còn không biết hồi tâm, tôi cảnh cáo anh, không được phụ lòng Từ Hàm, bằng không đừng trách tôi không nhắc nhở."

Giang Thừa Châu vừa mới chuẩn bị mở lời, Tần Tương vẫn đang ngồi không nói chuyện từ từ xoay người, nhìn chồng mình, "Không phải Thừa Châu giống ông sao, tôi thấy rất tốt."

Tần Tương lên tiếng, Giang Hào yên lặng ngậm miệng. Giang Hào giáo huấn Giang Thừa Châu không biết nặng nhẹ và không an phận, nhưng chuyện phong lưu trước đây của Giang Hào không thiếu, việc này Tần Tương đều biết rõ trong lòng, vào lúc này Tần Tương lên tiếng, Giang Hào cũng chỉ ngậm miệng. Giang Hào luôn luôn không để đàn bà vào mắt, cho dù là người vợ đầu tiên của ông, ngoại trừ bằng lòng tôn trọng ra, cái gì ông cũng chưa cho, nhưng đối với người vợ nhỏ hơn ông ba mươi tuổi này, lại đến nỗi nói gì nghe nấy, mà Tần Tương còn không vừa ý, sau đó cá nhân Giang Hào phải đổ dành không ít.

Giang Thừa Châu và Giang Cảnh Hạo đã quen với kiểu chung sống của đôi vợ chồng này từ lâu, đối với chuyện này không có gì bất ngờ. Mà Giang Cảnh Hạo vốn luôn trầm mặc lại hơi vênh khỏe miệng lên, mặc dù Tần Tương là mẹ kế của anh, nhưng cũng không lớn hơn anh bao nhiêu, anh và Tần

Tương ở chung cũng không tệ, hướng chỉ trong mối quan hệ này không có ân oán tình cừu giữa vợ chính thức với tiểu tam gì, bởi vậy từ trước tới nay, nói tóm lại mối quan hệ trong gia đình này rất không tồi. Giang Cảnh Hạo có đôi khi đã nghĩ, nếu ba sớm gặp được Tần Tương, bị quản đến dễ bảo như vậy, thì sẽ không có những chuyện trai gái bêu rếu ấy.

Giang Cảnh Hạo nhìn Giang Thừa Châu liếc mắt một cái, Giang Thừa Châu cũng nhận được ánh mắt này, đi theo Giang Cảnh Hạo lên lầu.

Nhìn bóng dáng hai con trai, Giang Hào vẫn rất hài lòng, tình cảm hai anh em không tệ, làm cha mẹ sẽ cảm thấy an ủi.

Tần Tương nhìn bộ dạng của Giang Hào, không có gì bức bối, "Chuyện Thừa Châu, ông đừng quản."

Nói đến việc này, Giang Hào lại bắt đầu nhăn mày, "Bà cũng không biết nó đã làm chuyện hèn mạt gì..."

Tần Tương lần này nhìn cũng không thèm nhìn ông, "Bất kể nó làm chuyện gì, ông cũng đừng quản."

Giang Hào đã bảy mươi mấy mặc dù so người bình thường không thấy già, nhưng làm hành động mắt trợn trắng vẫn rất buồn cười, "Mỗi lần đều nói mặc kệ, bà xem hiện tại nó giống bộ dạng gì nữa."

"Tôi cảm thấy rất tốt."

Giang Hào đã biết bản thân và "cô vợ nhỏ" này trao đổi không ăn ý từ lâu, nhưng không ăn ý nhiều năm như vậy, rốt cuộc ông phải chịu đựng tiếp thế nào?

"Ồ, tôi đây liền... mặc kệ."

Phòng sách của Giang Cảnh Hạo yên tĩnh lịch sự và tao nhã, bố cục đơn giản, đây cũng là phong cách ưa thích của Giang Thừa Châu. Anh rất ít khi vào thư phòng của Giang Cảnh Hạo, nhưng hồi nhỏ lại thường xuyên vào, khi đó thật nghịch ngợm, vào phòng không phải vì học tập, mà là để xem bộ dạng cố gắng phấn đấu của Giang Cảnh Hạo. Mỗi một lần anh ngược nhìn, sẽ tự nói cho bản thân, anh nhất định không cần giống anh trai sống cả đời như vậy, từ nhỏ đã bị coi là người nổi nghiệp, vì thế bị Giang Hào yêu cầu đủ loại.

Nhưng mà khi càng lớn lên, Giang Thừa Châu lại rất bội phục người đàn ông này, tài năng theo quỹ đạo ổn định với cuộc sống, hơn nữa còn có thể sống một cuộc sống như chính mình mong muốn, điểm này rất nhiều người không làm được.

"Sao trở lại trước thời hạn thế?" Giang Thừa Châu quả thật không nghĩ tới Giang Cảnh Hạo sẽ nhanh chóng trở về như vậy, anh vốn tưởng rằng Giang Cảnh Hạo sẽ ở nước ngoài nghỉ ngơi ít nhất hai tháng.

"Mọi chuyện đã xử lý xong nên trở về." Bản thân Giang Cảnh Hạo thật lơ đãng, "Chuyện bên kia anh đã quan sát kỹ, nếu xảy ra vấn đề gì, anh lại qua đó."

Giang Thừa Châu đi đến trước mặt Giang Cảnh Hạo, đứng cùng một chỗ với anh. Phong cảnh bên ngoài cửa sổ không có gì đặc biệt, mảnh sân nhỏ vốn rất trống trải đã được gieo trồng không ít hoa cỏ, chẳng qua là bây giờ còn chưa tới mùa nở hoa tràn ngập, chỉ có thể nhìn thấy từng khóm từng khóm cây xanh, những khóm hoa cỏ đỏ đều từ sự yêu thích gieo trồng của Tần Tương, những năm gần đây, hứng thú duy nhất của Giang Hào cũng chính là như vậy, cả ngày suy đoán sở thích của vợ.

"Có cần em báo cáo tình hình thực tế của 'Vạn Thành' cho anh một lần không?" Sau khi im lặng một lúc lâu Giang Thừa Châu mới chậm rãi mở lời, mặc dù anh rất rõ, Giang Cảnh Hạo biết bản thân đã làm chút việc gì.

Thực ra Giang Cảnh Hạo đứng là không có ý kiến gì đối với việc Giang Thừa Châu vào công ty, trước kia anh đã hiểu rõ chí hướng của Giang Thừa Châu không đặt ở đây, hướng chỉ cho dù Giang Thừa Châu thực sự có hứng thú với thương nghiệp, Giang Cảnh Hạo cũng sẽ không cảm thấy có gì là không ổn, đây là thời đại dựa vào năng lực, chỉ cần có năng lực, ai cũng có thể.

"Không cần." Giang Cảnh Hạo hiếm khi thở dài một hơi, "Anh sợ sau khi xem xong ngủ không được."

Mặc dù Giang Thừa Châu không biến "Vạn Thành" trở nên nát bét, nhưng đã sử dụng rất nhiều thứ, thế nên mới khiến cho Giang Cảnh Hạo cảm thấy bất đắc dĩ, nhưng nghĩ tới tính cách của cậu em trai này, với cậu ấy, có thể làm việc không suy nghĩ hậu quả như vậy, cũng là một cách sống, mà Giang Cảnh Hạo tự nhận bản thân không làm được như thế, vậy nên thanh toán cho cậu em trai là được rồi.

Giang Thừa Châu cúi đầu cười, "Thực ra cũng không thảm như vậy, hơn nữa em tin sau này anh sẽ lại kiếm được lợi nhuận."

Giang Cảnh Hạo lắc đầu, "Em cảm thấy làm như vậy có ý nghĩa không?"

"Không biết, nhưng em muốn làm."

Giang Cảnh Hạo không nói gì nữa, nhiều khi anh cũng rất hâm mộ cậu em trai này, cho tới bây giờ làm việc đều tùy theo ý mình, trước đây đối nghịch với Giang Hào, cho dù bị quăng đến tỉnh khác, cũng không thay đổi tính cách của bản thân, có thể luôn tùy theo ý mình như vậy, thực sự rất tốt.

Giang Du Du thật dè dặt đẩy cửa phòng của Giang Thừa Châu ra, đầu tiên là luồn một cái đầu vào, dò xét xem chú út đang làm gì, sau đó mới nhẹ nhàng lặng lẽ đi vào, trong phòng không có người, chú út đang ở trong toilet?

Sau đó thì có người vỗ vai cô bé, Du Du sợ tới mức thiếu chút nữa là hét ầm lên, sau đó nhìn thấy chú út đang đứng phía sau mình, "Chú út hư, chú út hư, cố ý làm cháu sợ."

Giang Thừa Châu xoa bóp khuôn mặt của Du Du, "Không làm chuyện gì đui địt, thì sợ dọa cái gì?"

Tiểu Du Du cong cái miệng nhỏ nhắn lên, lăm bằm hừ hừ.

"Được rồi, chú út sai rồi, xin lỗi Du Du, như vậy Du Du nên nói cái gì?"

Tiểu Du Du nghĩ nghĩ, "Cháu đại nhân đại lượng tha thứ cho chú, nhưng chỉ giải quyết như vậy một lần này thôi."

Giang Thừa Châu kéo căng khoe miệng, "Thông minh."

Tiểu Du Du rất muốn rất muốn ngủ bên cạnh Giang Thừa Châu, nhưng đề nghị của cô bé bị mẹ bác bỏ, vì thế chỉ có thể tìm chú út chơi đùa. Nhưng hình như chú út có việc, chú mở máy tính dường như đang xử lý cái gì đó, tiểu Du Du chỉ có thể chơi một mình.

Giang Thừa Châu thỉnh thoảng liếc mắt nhìn tiểu Du Du một cái, thấy cô bé tự mình cũng chơi đùa hăng hái, thì cũng làm việc của mình. Tiểu Du Du lấy quần áo của Giang Thừa Châu ra, còn giả khuôn giả dạng quan sát xem phối hợp thế nào mới tốt. . .

Cô bé chơi một lúc lâu, rốt cục cũng chơi mệt, vì thế lại đi tìm những đồ dùng khác của chú út, cô lục lọi tìm thấy ảnh chụp hồi nhỏ của chú út, lúc đó chú út rất đẹp mắt, ít nhất cũng đẹp so với các bạn học ở nhà trẻ của cô.

Tiểu Du Du xem nghiêm túc, lúc chuẩn bị bỏ cả ảnh lẫn sách vào chỗ cũ, thì phát hiện phía dưới ngăn kéo còn có cái gì đó, vì thế rút ra, cô bé xem không hiểu chữ này, cũng không biết là cái gì, chỉ cảm thấy thứ này giống như loại giấy gì đó chạm vào rất nhẵn bóng.

"Chú út, đây là cái gì thế?" Cô bé mở to đôi mắt tò mò.

Nghe thấy tiếng động Giang Thừa Châu quay đầu lại, chỉ nhìn thoáng qua, lông mày bắt đầu cong lên cao vút, lập tức đứng dậy, đi tới chỗ Du Du, lấy tấm hình siêu âm trong tay Du Du, "Ai cho cháu động vào?"

Về mặt anh quá mức ngưng trọng, giọng điệu cũng rất xấu, hơn nữa anh chưa bao giờ nói chuyện như vậy với Du Du. Du Du nhìn anh chăm chú, trong lúc nhất thời ánh mắt rụt rè, "Cháu xin lỗi..."

Giang Thừa Châu nghe thấy giọng Du Du, cũng biết bản thân vừa rồi thất thố, cố gắng kéo ra một nụ cười, "Là chú út không nên hung dữ với Du Du, chú út sai rồi, Du Du tha thứ cho chú út nhé, được không?"

Du Du gật gật đầu.

"Bây giờ không còn sớm, Du Du nên đi ngủ thôi."

Du Du hiềm khi không dây dưa, gật gật đầu rồi tự mình ra cửa, lúc cô ra cửa thì quay đầu nhìn quanh, nhìn thấy chú út đang cầm lấy "Giấy" kia nhìn, về mặt chuyên chú, không thể giải thích, Du Du rất muốn khóc, bởi vì biểu cảm của chú út giống như bị thương.

Du Du trở lại phòng, "Mẹ, hình như con đã làm sai chuyện."

Đường Khả Hân phát hiện ánh mắt của cô con gái bảo bối hơi hồng lên, không khỏi bắt đầu lo lắng, "Bị chú út hung dữ?"

Du Du gật gật đầu lại lắc đầu, "Hình như con cầm phải thứ gì đó không nên cầm" Cô bé cúi đầu, bộ dạng rất áy náy.

"Đã bị chú út hung dữ? Cho nên muốn khóc?"

Du Du lần này kiên định lắc đầu, "Không phải, là do bộ dạng của chú út khi nhìn cái thứ kia, dường như rất thương tâm, con nhìn chú cũng cảm thấy rất thương tâm."

Cơ thể Đường Khả Hân cúi xuống, sau đó ôm cô bé vào lòng.

Giang Cảnh Hạo nghe được cuộc đối thoại nhỏ của hai mẹ con thì nhủ mảy.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hận Triền Miên - Lục Xu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Chương 8

Mộc Tuyên Nghi về nhà, nhỏ giọng hỏi người hầu một chút hôm nay Mộc Tuyên Dư đã làm những gì, vì thế từ miệng người hầu, anh đã biết em gái mình hôm nay ra ngoài một chuyến, sau khi trở về thì nhốt mình trong phòng, ngay cả cơm tối cũng chưa ăn, Mộc Trung Thiên và Lí Hâm còn từng tự mình đi gọi cô ra ngoài, cô đều nói cơ thể không thoải mái ăn không ngon. Mộc Tuyên Nghi do dự vài giây, biết em gái mình như vậy, tuyệt đối không bình thường, vì thế đi đến cửa phòng cô, gõ lên cửa ba tiếng.

Mộc Tuyên Dư ngồi trước bàn học trong phòng, dừng một chút, mới dời tầm mắt từ trước màn hình máy tính, đứng lên, đi mở cửa.

Người có thể kiên nhẫn đợi cô ra mở cửa như vậy, trừ anh cô ra, không có người thứ hai.

Cô mở cửa, cười cười với người đàn ông anh tuấn đứng ở cửa, cô rất thích khí chất của anh trai, có vài phần lạnh lùng, nhưng tuyệt đối không uy nghiêm đáng sợ, “Anh.”

Mộc Tuyên Nghi muốn vào trong, Mộc Tuyên Dư đành phải mở thân người bên cạnh, cho anh đi vào. “Đang làm gì thế? Ngay cả cơm tối cũng không ăn.”

“Aizz, em đang giảm béo mà!” Ngón tay trái của Mộc Tuyên Dư ấn lên huyệt thái dương, bộ dạng giống như có chút đau đầu, “Đừng nói cho em tác hại của việc ăn kiêng, không được đã kích sự tích cực của em.”

Mộc Tuyên Nghi nhẹ nhàng dao động, tầm mắt đảo qua phòng trong, cuối cùng dừng trên laptop của cô, “Vừa rồi đang làm gì thế?”

Mộc Tuyên Dư buông tay, do dự không biết nên nói thật hay không, cuối cùng vẫn quyết định thành thật đối mặt với anh trai của mình, “Anh, em lật trở lại nghiên cứu tình hình hiện tại của công ty, vấn đề này giống như rút dây động rừng, chịu ảnh hưởng lẫn nhau mới dẫn đến tình cảnh gay go hiện thời, nhưng cuối cùng em cảm thấy, việc ngẫu nhiên này làm cho, nguyên nhân có chút mơ hồ.” Cô lại nghĩ đến cách làm lần trước của mình, sợ anh cho rằng mình chính là cái người “chắc hẳn phải vậy”, lúc nói chuyện cũng không quá lo lắng, “Anh, có phải Mộc gia chúng ta đặc tội người nào không? Có người mượn cơ hội trả thù?”

Mộc Tuyên Nghi đứng một lát, mới nhìn cô, “Sao lại nghĩ như vậy?”

“Cách xử lí công việc của anh luôn luôn không thay đổi, một bên nỗ lực kiểu ngạo dự án nhãn hiệu của ‘Hoa Hưng’, một bên lấy công ty làm cơ sở nguồn gốc, cách này luôn không có vấn đề, hơn nữa cho dù có xảy ra chút vấn đề nhỏ, cũng không thể khiến dao động quá lớn, nhưng lúc này đây, tất cả hàng hóa cần bán không có vấn đề về chất lượng, lại gặp phải đòn nghiêm trọng như thế, hiển nhiên là có người cố ý hành động.” Mộc Tuyên Dư nói xong, mày lập tức nhu lại, cô cảm thấy đạo lí như vậy chính mình có thể nghĩ ra, vậy thì anh trai nhất định cũng có thể nghĩ đến mới đúng.

Mộc Tuyên Nghi trầm mặc một lúc lâu, mới gật gật khóe miệng, “Vậy em cho là ai sẽ nhắm vào Mộc gia chúng ta?”

Ngay cả anh trai cũng cho là như vậy?

Cô chống lại ánh mắt của anh, lắc đầu, “Em không biết.”

Mộc Tuyên Nghi đi đến trước bàn học của cô, mở laptop ra, xoay người nhìn cô, “Việc này em không cần quản, cũng không cần lo lắng, chuyện công ty, anh sẽ xử lý.”

“Vậy anh nghĩ ra biện pháp giải quyết chưa?”

Mộc Tuyên Nghi gian nan gật đầu, “Em đi ngủ sớm một chút, đừng lo lắng.”

Mộc Tuyên Dư nhìn bóng lưng của anh, lại cảm thấy sự tình không đơn giản như vậy.

“Anh không nghĩ tới em sẽ chủ động gọi điện thoại cho anh.”

Mộc Tuyên Dư nắm tách cà phê trong tay, nhìn Chu Chấn Hưng, nụ cười trên mặt anh không quá sâu đậm, vừa phải, giống như cho tới nay cảm giác anh gây cho cô, vĩnh viễn không thay đổi, làm việc có điều độ. Từ sau chuyện lần trước, bọn họ vẫn không liên hệ lại, anh không chủ động giải thích gì, mà cô cũng không chủ động dây dưa chút nào.

Chính là những lời này của Chu Chấn Hưng, mơ hồ làm cho cô cảm thấy có chút quen thuộc, suy nghĩ một chút, mới nhớ tới khi cô gặp mặt Hạ Ngữ Minh, nhớ tới lời của Hạ Ngữ Minh, mà tâm tình cô cũng giống như khi đối mặt với Hạ Ngữ Minh, cô ấy cũng thật không ngờ người chủ động gọi điện thoại đến chính là cô.

Trên mặt anh không có nửa phần áy náy, nhìn về phía ánh mắt của cô vẫn giống như trước đây, trong mắt có cung chiều nhàn nhạt, cũng không nhiều, vẫn vừa phải như vậy, cô lại mơ hồ có chút phiền chán với loại vừa phải này, giống như nhìn một người không tức giận, luôn khen tính cách của bạn tốt, luôn luôn khen, khen đến cuối cùng, nói không nên lời người này không tốt ở chỗ nào, cũng đã phiền.

Cô buông tách cà phê trong tay, không muốn nói những lời giống như khi gặp mặt Hạ Ngữ Minh ngày đó, “Khí sắc của anh nhìn rất không tệ.”

Ý cười trên mặt Chu Chấn Hưng trở nên dày đặc hơn một chút, “Em hi vọng anh đã rất tệ?”

Lời này thực sự nghĩa khác, giữa lông mày cô nhanh chóng vắt vào một chút, giống như có thể nghe được ý tứ ẩn bên trong. Khi cô bắt gặp bộ dạng ngày đó của Hạ Ngữ Minh và anh, sau đó cô không điện thoại, cũng không xuất hiện trước mặt anh, sau đó cô cho rằng không có cô về sau, anh sẽ chật vật không chịu nổi hết sức gay go, hiện tại là tới nhìn anh có bao nhiêu thống khổ sau khi rời khỏi cô...

“Còn chưa vội suy nghĩ vấn đề này.” Cô thành thật mà chống đỡ.

“Ồ?” Khóe miệng của anh vênh vênh lên, cũng không biết có phải tin tưởng lí do thoái thác của cô hay không.

Cô nhấp mím môi, cô chủ động gọi điện thoại cho anh, chỉ là hành động này, đã làm cho cô cảm thấy bản thân đủ khó xử, lấy tính cách của cô, nếu không phải bắt buộc rồi, căn bản sẽ không xuất hiện trước mặt anh.

Chu Chấn Hưng rốt cục thu lại ý cười trên mặt, bình tĩnh nhìn cô, anh chỉ lớn hơn cô ba tuổi, lại dày dặn kinh nghiệm căn bản không giống với người ở tuổi của anh, “Đã xảy ra chuyện?”

Cô cảm ơn sự lên tiếng của anh, cô có thể dẫn tốt lắm lời cô muốn nói, “Chuyện ‘Thịnh Đạt’, hẳn là anh đã biết?”

Bị vây trong vòng luẩn quẩn này, hẳn là không có gì bí mật.

Chu Chấn Hưng vừa cười, không hiểu sao, nụ cười này làm cho Mộc Tuyên Dư cảm thấy kì lạ, hơn nữa là kỳ lạ nói không nên lời, có cảm giác bản thân nói không ra nói, nhưng cô lại không có cách nào xác định, vì thế trong lòng lại giật mình.

“Biết một chút.” Chu Chấn Hưng thoáng cái chớp mắt, nhìn kỹ nét mặt của cô.

Cô nhả ra một hơi, “Trước đây em có nghe anh trai em nói, anh rất hứng thú với dự án ‘Hoa Hưng’.” Cô cảm thấy bản thân nói mỗi một chữ đều rất gian nan.

“Cho nên?” Anh hơi hất mày.

“Tình hình hiện tại của công ty không tốt lắm” Cô gục đầu xuống, “‘Hoa Hưng’ là nhãn hiệu tự mình anh em thành lập, đó là công trình kiến trúc trong mơ của anh ấy, em không muốn giấc mơ của anh ấy bị bể tan tành.” Cô khẽ cắn môi, “Nếu có thể, hai nhà chúng ta có thể hợp tác...”

Sản nghiệp của Chu gia, hiện nay toàn quyền do Chu Chấn Hưng làm chủ, chỉ cần anh bằng lòng, vào lúc này có thể đầu tư dự án “Hoa Hưng”, do đó bảo vệ được “Hoa Hưng”.

“Mộc Tuyên Dư.” Anh kêu tên cô.

“Ừm.”

“Em lấy thân phận gì để nói với anh mấy lời này?”

Cô chính là ngơ ngác nhìn anh, từ lời anh nói, cô chỉ cảm thấy bản thân càng thêm khó xử.

“Bạn gái? Vợ hôn thê? Hay chính là một trong số cổ đông của ‘Thịnh Đạt’?” Sắc mặt Chu Chấn Hưng nghiêm túc với cô.

“Có khác nhau sao?”

“Đương nhiên là có.” Anh gần như xuất ra mười hai vạn phần kiên nhẫn đối mặt cô, trên thực tế cũng vậy, anh không có nhiều kiên nhẫn như thế với bạn hàng. “Nếu là trước đây, anh sẽ nói cho em, cần công và tư rõ ràng. Nếu là người sau, anh đây chỉ biết nói cho em, em đang lãng phí thời gian của anh, hiện tại mọi người đều rời xa ‘Thịnh Đạt’, em nói vì sao lúc này anh phải chủ động thêm phiền toái cho mình?”

Tay cô hơi hơi run lên, trước đây cô thích khí thế không để cho người khác phản bác khi nói chuyện của anh, hiện tại mới phát hiện cảm giác khi đối mặt với loại khí thế này.

Cô không nói lời nào, Chu Chấn Hưng nhìn cô một lát, đại khái cũng cảm thấy bản thân nói hơi nặng lời, “Chuyện ‘Thịnh Đạt’, đều có anh trai em xử lý.”

Cô vẫn không nói lời nào, anh khe khẽ thở dài, “Ăn cơm chưa? Bây giờ có đói bụng không? Đi ăn cơm đi, đến cửa hàng mà em thích?”

Giọng anh đã bắt đầu mềm mỏng, giống như trước đây khi cô làm nũng với anh, anh thỏa hiệp.

Cô vẫn luôn thích cách thức của anh đối xử với cô, vừa ấm vừa xoa, không dấu vết giáo huấn cô, mà hiện tại chỉ có thể chua xót không thôi.

“Chu Chấn Hưng, thật sự không thể sao?” Cô thừa nhận, bản thân tới đây, là có điểm dựa vào cảm tình giữa họ, thậm chí sử dụng câu “Xin lỗi” coi như lợi thế, cục diện này không chỉ làm cho cô cảm thấy khó xử, mà còn khó chịu nùng nịu, áp lực kiểu này điên cuồng đến mức tận cùng, cô thực sự sợ bản thân sẽ chịu không nổi.

Lâu như vậy tới nay, cô đều nói với chính mình, cô không thèm nghĩ đến chuyện của anh và Hạ Ngữ Minh nữa, luôn dè dặt bản thân, hiện tại lại nghĩ đến tình cảnh ngày đó, đó là người đàn ông cô cho rằng sẽ kết hôn với cô và người cô cho rằng sẽ là bạn tốt suốt đời.

Cô vẫn luôn rối rắm vấn đề này, “Anh nghĩ em sẽ không ngây thơ như vậy.” Đừng nói bọn họ còn chưa kết hôn, cho dù có kết hôn, anh cũng sẽ không thể vì cô mà làm ra việc giúp đỡ ‘Thịnh Đạt’ vô điều kiện.

“Ngây thơ?” Cô lặp lại từ này, “Đúng vậy, em thật ngây thơ, cho nên mời anh ra tay hỗ trợ ‘Thịnh Đạt’ trong lúc khủng hoảng, có thể chứ? Chu Chấn Hưng, em cầu xin anh.”

Chu Chấn Hưng nhìn cô, không nói gì.

“Anh hẳn là rõ, mặc dù ‘Thịnh Đạt’ lâm vào khủng hoảng, nhưng vấn đề thực sự không lớn, vấn đề thực sự cũng chỉ là không đủ vốn, chỉ cần bổ sung vào chỗ hỏng này, dự án ‘Hoa Hưng’ một khi bắt đầu lợi nhuận, mọi chuyện đều có thể giải quyết dễ dàng, đến lúc đó trả giá của anh cũng sẽ có hồi báo tương ứng.” Cô nhìn anh, mỗi một chữ đều nói rất rõ ràng.

“Mộc Tuyên Dư, em tìm đến anh, nhất định không thương lượng với anh trai em, đúng không?”

Cô nhìn về phía ánh mắt anh, đã thay đổi, dù sao vẫn cảm giác được anh thay đổi.

Sự trầm mặc của cô, chứng minh anh đã đoán chính xác.

“Tiểu Dư, chuyện khác anh có thể theo em, nhưng chuyện công ty, không được, anh không phải Chu U Vương, không làm nổi việc ngu ngốc để giành lấy nụ cười mỹ nhân.” Anh vẫn là đáng vẻ cự tuyệt như trước, “Đói bụng thì đi ăn cơm thôi!”

“Anh cảm thấy em có thể ngồi ăn cơm cùng anh sao?” Cô giương mắt, trong ánh mắt không có độ ấm.

Anh cười cười, giống như lơ đãng.

Cô cắn môi, “Chu Chấn Hưng, chúng ta có phải đã quên nói chia tay hay không?”

Nụ cười trên mặt anh hơi cứng lại, “Em muốn chia tay với anh?”

“Phải.”

“Em thật sự đã suy nghĩ rõ ràng?”

“Phải.”

Cô nghĩ hành động lúc này của cô mới là “Ngây thơ” thực sự trong lòng anh, cô rốt cục làm cho chính cô phiền chán loại chuyện đàn bà đó ——nếu anh không giúp nhà tôi, vậy chính là anh không thương tôi, anh cũng không yêu tôi, vì sao tôi phải ở bên anh? —— Cô từng chán ghét cỡ nào kiểu nói này, cho là buồn cười lại ngu xuẩn, thì hiện tại cô lại hành động như thế.

Chu Chấn Hưng hí mắt nhìn cô thật lâu, “Em không có gì muốn hỏi anh?”

“Không có.”

Hai chữ này thật sự khiến anh tức giận, anh cầm áo khoác đứng dậy, xoay người đi ra khỏi quán cà phê.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hận Triền Miên - Lục Xu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Chương 9

Mộc Tuyên Dư vẫn ngồi không nhúc nhích, cô có chút hiểu được sự phẫn nộ của Chu Chấn Hưng, một câu cuối cùng của anh là để cho cô cơ hội, để cô chủ động hỏi về chuyện giữa anh và Hạ Ngữ Minh. Chu Chấn Hưng đương nhiên biết quan hệ của cô và Hạ Ngữ Minh, hể anh còn muốn tiếp tục thì tuyệt đối sẽ không có gì ái muội với Hạ Ngữ Minh, mà hôm nay Chu Chấn Hưng thấy thái độ và hành động của cô, cũng không thể nghĩ ngờ rằng anh không thay đổi thái độ với cô, anh vẫn cho rằng cô là người anh chọn kết hôn, đây là một mặt cho cô biết, giữa anh và Hạ Ngữ Minh không có quan hệ gì. Đó là một người đàn ông thông minh, trong lúc làm việc sẽ ám chỉ cho cô, cô cũng tiếp nhận loại tín hiệu này.

Cô nghĩ đây là sự khác biệt giữa đàn ông và phụ nữ. Chuyện xảy ra như vậy, cô muốn khiến Chu Chấn Hưng chủ động giải thích với cô, khi đó mới có thể chứng minh anh để ý tới cô, hơn nữa cô còn thật sự tò mò về “Khoan hồng độ lượng”, chỉ cần anh giải thích, cô sẽ tin tưởng anh ngay. Mà anh lại nghĩ, chỉ bằng một phía cô đã nhận định quan hệ giữa anh và Hạ Ngữ Minh, đó chính là sự không tín nhiệm của cô, anh cho cô thời gian suy nghĩ rõ ràng, hơn nữa hành động hôm nay cũng là đang ra hiệu cho cô, mà trái lại cô vẫn không hiểu chuyện như vậy, vì thế cô chính là ngây thơ, cũng là ngu xuẩn.

Cô bùng tách cà phê lên, nhấp hai ngụm, cà phê đã nguội rồi, man mát lạnh lạnh, càng tăng thêm vị đắng, trong miệng đầy vị chát và đau khổ, lúc này cô mới phát hiện bản thân không bỏ thêm đường cũng không thêm sữa, vì thế miệng cay đắng càng đậm. Cô biết ý nghĩ của mình thật sự khiến người ta không thể tiếp nhận, bạn trai và bạn tốt của cô, đều không định giải thích cho cô, nhưng cũng chứng tỏ chuyện bọn họ ở cùng nhau, quan trọng hơn cô mà thôi.

Cô đã thật lâu thật lâu không động não, suy nghĩ một chút quan hệ ích lợi, suy nghĩ các loại ám chỉ và dự đoán. Cô thật dối trá, muốn vứt bỏ cái suy nghĩ nhạy cảm của bản thân, sống đơn thuần tốt đẹp, không thèm nghĩ đến những người nào đó không tốt, chỉ dành một thế giới tốt đẹp cho chính mình, vì thế cô hưởng thụ sự yêu thương của ba mẹ cùng sự cưng chiều của anh trai.

Ở độ tuổi này, điều có hại nhất chính là nó tố cáo bản thân, không thể đơn thuần được nữa.

Cô đứng dậy sau khi thanh toán, nghĩ Chu Chấn Hưng nhất định tức giận không nhẹ, nếu không thì không đến mức ngay cả tiền cũng không trả.

Cô đi ra khỏi quán cà phê không bao lâu thì gặp người quen, là Trình Hiểu Tang đang đi dạo phố cùng bạn. Cô lập tức nhớ tới biểu cảm trên mặt anh trai khi cô nhắc tới Trình Hiểu Tang, vì thế trực tiếp đi tới chỗ hai người kia.

“Chị Trình, đã rất lâu không gặp chị.” Mộc Tuyên Dư mang theo nụ cười thỏa đáng, giọng điệu cũng hơi hờn dỗi, dường như vẫn còn giống như trước.

“Tiểu Dư.” Trình Hiểu Tang rất thân nhiên nhìn cô, “Đúng là rất lâu không gặp mặt, gần đây bận việc gì thế?”

“Ra ngoài đi du lịch một chuyến, phát hiện ra không ít nơi đẹp đẽ.” Cô thần bí nhìn Trình Hiểu Tang, “Có một nơi rất được, đợi đến khi chị và anh trai em kết hôn, em sẽ đóng góp cho hai người làm tuần trăng mật.”

Biểu cảm của Trình Hiểu Tang có chút kỳ quái, chẳng qua là chút tí ti không bình thường đó đã nhanh chóng tron bóng, “Đi du lịch cũng không biết gọi cho chị...”

Mộc Tuyên Dư và Trình Hiểu Tang nói chuyện một lúc lâu, mới tách ra.

Hôm nay cô về nhà tương đối sớm, hơn nữa còn cùng ăn cơm tối với người nhà, ba mẹ và anh trai đều thay nhau nói chuyện với cô, giống như đều biết tâm trạng hiện tại của cô không tốt, nhìn trong mắt họ đều không giấu được vẻ quan tâm, cô lại có chút khó chịu. Rõ ràng là vì cô, công ty mới có thể như bây giờ, nhưng lời tự trách này, cô nói không nên lời.

Sau khi ăn xong, cô chủ động tìm Mộc Tuyên Nghi.

Cô phát hiện mấy ngày nay sắc mặt của anh càng ngày càng nặng nề, là cái loại đơn độc trút trong trầm trọng.

Phòng của anh có cảm giác thoải mái bình yên, khiến cô cảm thấy an tâm.

“Anh, hôm nay em gặp chị Trình, không phải hai người đã rất lâu cũng không gặp mặt đấy chứ?” Cô chọn trọng tâm đề tài tương đối dễ dàng.

“Gần đây liên tục bề bộn nhiều việc.”

Thì phải là thật sự không gặp mặt.

Cô vốn muốn khuyên anh một câu, ý nghĩ của đàn ông và phụ nữ rất nhiều thời điểm đều trái ngược nhau, cô rất thích Trình Hiểu Tang, không muốn cảm tình của họ không thuận buồm xuôi gió.

Nhưng cô tin tưởng anh là người có chừng mực, vì thế từ bỏ.

“Anh vẫn rất quan tâm đến Trình tỷ tỷ, nếu anh chơi đùa đánh mất chị ấy, em sẽ không để ý đến anh nữa.”

Bộ dạng cô nũng nịu, làm cho Mộc Tuyên Nghi nở nụ cười hiếm thấy, “Thật có ngày nào đó, chỉ sợ chính anh cũng không để ý đến bản thân mình.”

Nghe anh nói như vậy, cô hoàn toàn yên tâm, trong lòng anh đã nắm chắc, ý cười trên cô chân thật rất nhiều, “Anh, lần trước anh nói anh có cách giải quyết hoàn cảnh khó khăn của công ty, là cách gì thế?”

Cô đột nhiên chuyển đề tài như vậy, làm cho Mộc Tuyên Nghi trở tay không kịp, “Không phải nói chuyện công ty, em không cần phải lo?”

“Nhưng em lo lắng cho anh mà.” Cô cười cười, chỉ là tươi cười bắt đầu có chút vụt tắt, “Biện pháp của anh, có phải dự định bán ‘Hoa Hưng’ mà anh vất vả khổ sở xây dựng nên với giá rẻ hay không?”

Cô đã thăm dò qua, tình hình hiện tại của công ty vẫn không chuyển tốt như cũ, ngành có liên quan vẫn nhìn chằm chằm “Thịnh Đạt” không tha, thương phẩm hoàn toàn là hàng ế, hơn một tháng trước nhà xưởng đã đình công, không ít công nhân đã công khai tỏ vẻ bất mãn của bản thân, nhà xưởng không ra công, rất nhiều công nhân chỉ có thể thất nghiệp, dưới tình huống như vậy, anh có thể tìm được biện pháp, vậy chỉ có thể là ra tay từ “Hoa Hưng”, nhưng mấy dự án của “Hoa Hưng”, kết thúc cũng còn sớm, chỉ có thể đem bán đi, hơn nữa người chủ động bỏ vốn ở thời điểm này, sẽ phải suy nghĩ đến việc ép giá, làm cho “Thịnh Đạt” đã lỗ lại thêm lỗ.

Mộc Tuyên Nghị là người không thích nói dối, cho dù giấu diếm chuyện gì, sau khi đối phương đoán được, cũng không thích phủ nhận.

Anh trầm mặc, sau đó thấy hốc mắt em gái mình hơi hơi đỏ lên. Hồi đại học anh chính là học khoa kiến trúc, có sự yêu thích thâm căn cố đế với kiến trúc, cũng là bởi vì thế mà sáng lập nhãn hiệu “Hoa Hưng” này, cô biết ý nghĩa của nó đối với anh, chính là hoàn thành giấc mộng của bản thân, hiện tại anh lại dùng cách này chuẩn bị bán giá rẻ giấc mộng của mình đi, anh là người ra quyết sách, nội tâm không cam lòng cùng oán giận của anh chỉ có thể chính anh chậm rãi tiêu hóa.

Cô biết cô đoán trúng, “Anh, anh định đối đãi với ‘giấc mộng’ của bản thân như vậy sao?”

Anh là người như vậy, từ nhỏ đã bị bồi dưỡng trở thành người “Phải làm”, cho tới bây giờ đều đặt “trách nhiệm” lên vị trí đầu tiên, có thể thực hiện giấc mộng bản thân, không dễ dàng biết bao nhiêu.

Mộc Tuyên Nghị nhắm mắt lại, nhẹ nhàng phun ra một hơi, đưa ra quyết định này, so với bất kì ai khác anh đều phải rất khó chịu, cho dù anh biết rõ có bán “Hoa Hưng” đi, công ty cũng không có khả năng vì điều đó mà chết đi sống lại, chỉ có thể duy trì thêm một khoảng thời gian, nhưng thời gian dư ra bao nhiêu, thì cơ hội được thêm bấy nhiêu, anh chỉ có thể tranh thủ chút cơ hội từ việc này.

“Là ai, người nhắm vào ‘Thịnh Đạt’ đến tột cùng là ai.” Cô nhìn anh, biết anh nhất định rất rõ kẻ có ý nhắm vào “Thịnh Đạt” ở sau lưng.

“Đi ra ngoài.” Anh mở to mắt, ra lệnh đuổi khách với em gái mình.

Trong ánh mắt cô có sự khó có thể tin, “Anh...”

“Đi ra ngoài.”

“Có phải là người của Giang gia không?”

Trong mắt anh hơi lộ ra kinh ngạc, “Đi ra ngoài.”

Cô có chút hoài nghi, ánh mắt như vậy của anh là biểu thị, không phải sao?

Thời gian kế tiếp, Mộc Tuyên Nghị liên tục không về nhà, Mộc Tuyên Dư cũng không có cơ hội gặp anh, mà ý tứ của ba là để cô hiểu Mộc Tuyên Nghị, hiện tại áp lực của anh rất lớn.

Mộc Tuyên Dư đi đến công ty, nhưng Mộc Tuyên Nghị lại không có ở đó, trong thời gian làm việc hơn nửa còn vào lúc công ty bị vây trong tình hình nguy hiểm nhất, thế nhưng anh không ở đây.

Thẩm Tác Lâm nhìn vị em gái Mộc gia này, thờ dài không ngừng, “Hiện tại áp lực của anh trai em rất lớn, đương nhiên là cậu ấy đi làm để xả áp lực hơn nữa còn tiếp tục cố gắng vì người thân xung quanh.”

Mộc Tuyên Dư phải xoay mấy vòng mới hiểu được, Thẩm Tác Lâm đây là tự mình ám chỉ, anh trai phải đi tìm Trình tỷ tỷ. Cũng tốt, cô biết Trình tỷ tỷ không phải hạng người sẽ rời đi khi Mộc gia gặp nạn, nhưng việc này cũng phải căn cứ vào thái độ của anh trai, nếu anh ấy vẫn cứ lạnh nhạt, thì sẽ làm cho Trình tỷ tỷ thất vọng đau khổ.

Cô ngồi trong văn phòng của Thẩm Tác Lâm, hiện tại sau khi công ty lâm vào hoàn cảnh khó khăn thì không có dự án gì, Thẩm Tác Lâm rất nhàn rỗi.

Cô gật đầu, lại nhìn về phía anh. Thẩm Tác Lâm vừa thấy ánh mắt này của cô, thì lập tức chột dạ.

“Rốt cuộc là ai nhắm vào ‘Thịnh Đạt’?”

“Anh trai em đã không muốn em biết, vậy em không cần phải biết rõ.”

“Anh không muốn làm trái ý kiến của anh trai em, vậy em đây đoán, anh chỉ cần gật đầu hoặc lắc đầu là được, có thể chứ?”

Thẩm Tác Lâm từ chối cho ý kiến.

“Có liên quan tới Giang gia?”

Thẩm Tác Lâm lắc đầu.

Mộc Tuyên Dư nhìn biểu cảm của Thẩm Tác Lâm, trong lòng chẳng những không thoải mái, ngược lại bắt đầu trầm trọng.

“Có liên quan tới Chu Chấn Hưng?”

Sắc mặt của Thẩm Tác Lâm do dự.

Mộc Tuyên Dư nhấp hé miệng, “Là có liên quan tới Chu gia và Hạ gia, Chu gia cùng Hạ gia liên thủ đối phó với ‘Thịnh Đạt’?”

Thẩm Tác Lâm vẫn như trước do dự, một lúc lâu sau trịnh trọng gật đầu.

Cô nhắm chặt mắt, dường như khó có thể tiếp nhận tình huống như vậy, Chu Chấn Hưng cùng Hạ Ngữ Minh... Chu Chấn Hưng vẫn luôn có hứng thú với “Hoa Hưng”, làm người đầu tư đương nhiên không bằng trực tiếp mua “Hoa Hưng”, nhất là hiện tại cơ hội này, chỉ cần trả chút tiền vốn, mà Hạ gia và “Thịnh Đạt” vẫn luôn giành nhau chiếm trước thị trường, nếu Chu gia cùng Hạ gia liên thủ, đương nhiên có thể theo như họ muốn.

Cô xoay người ra khỏi văn phòng của Thẩm Tác Lâm.

Khó trách anh không muốn nói cho cô sự thật, đối tượng cô chuẩn bị kết hôn, chính là thủ phạm muốn cho “Thịnh Đạt” cùng đường, ai có thể chấp nhận sự thật này chứ?

Cô muốn cười, lại cười không nổi.

Khi cô hiểu lầm Chu Chấn Hưng và Hạ Ngữ Minh, anh ta cũng là đang cân nhắc đi, tách ra như vậy cũng tốt, dù sao bọn họ cũng đã đứng đối lập nhau, vì cô mà buông tha cho “Hoa Hưng”, việc này và quan niệm về lập trường kinh doanh của anh ta trái ngược nhau.

Cô hít sâu một hơi, gần như là trốn chạy, sau đó không chút do dự đánh xe đến xí nghiệp Chu thị. Phần lớn công nhân viên của xí nghiệp Chu thị đều biết chuyện của cô và Chu Chấn Hưng, dù sao trước đây Chu Chấn Hưng cũng chưa bao giờ áp chế chuyện tình cảm của họ, bởi vậy, cô không gặp trở ngại mà đứng trong văn phòng của Chu Chấn Hưng.

Cô nổi giận đùng đùng, trên mặt tất cả đều là phẫn nộ.

Ngồi sau bàn làm việc Chu Chấn Hưng thân nhiên lại chỉ cần liếc mắt một cái liền nhìn ra cảm xúc hiện tại của cô, hơn nữa chuẩn xác đoán ra cô đã biết sự thật rồi.

Khi Chu Chấn Hưng làm kế hoạch này, cô đang làm cái gì chứ? Cô còn đang suy nghĩ khi kết hôn cùng anh ta, cô cần mặc áo cưới thế nào, mà người đàn ông này còn giúp cô chọn mẫu áo cưới, lại ở sau lưng bàn bạc với Hạ Ngữ Minh cùng nhau cần phải đối phó “Thịnh Đạt” như thế nào.

Chê cười, cô cảm thấy bản thân chính là một trò cười thật lớn.

Cô đứng trước mặt Chu Chấn Hưng, tràn đầy lửa giận, nhưng sau khi đối mặt với người đàn ông, lại không biết phát tiết như thế nào.

Biểu cảm của cô thay đổi nhiều lần, cuối cùng lại chỉ nở một nụ cười, “Xin lỗi, quấy rầy anh.”

Cô nói xong, xoay người rời đi.

Cô nắm được, anh sẽ không cảm thấy bản thân sai, thậm chí chỉ nghĩ là cô không hiểu chuyện, là cô ngây thơ, hoặc tệ hơn nữa, nếu cô thương anh, thì nên hiểu hành động của anh, anh quyết định làm như vậy, đương nhiên có nguyên nhân của anh. Ra khỏi xí nghiệp Chu thị, cô gọi cho Thẩm Tác Lâm một cuộc điện thoại, “Nói với anh em, nếu anh ấy muốn bán ‘Hoa Hưng’, em sẽ chết cho anh ấy xem.”

Cô cúp điện thoại, trực tiếp tắt máy.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hận Triền Miên - Lục Xu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Chương 10

Mộc Tuyên Dư rất muốn tìm một chỗ thật tốt để phát tiết, như vậy mới chịu được tình trạng hiện tại, nhưng cô không muốn xúc động khóc lóc, cũng không muốn gào hét gì đó. Cô hậu tri hậu giác phát hiện, từ khi hiểu biết đến này, đối với bất cứ chuyện gì xảy ra với cô hay bất kì ai bên cạnh, cô đều có thể ứng phó rất bình tĩnh, đó là sự bình tĩnh từ trong xương cốt không chút sợ hãi. Cô không biết bản thân làm thế nào lại biến thành như bây giờ, tìm một công việc, cố gắng chung sống với đồng nghiệp, có một người bạn trai không tệ lại thích hợp, hơn nữa có một người bạn thân cùng phòng nhiều năm, có thể nói là nhân sinh hoàn hảo, nhưng hiện tại mới phát hiện bản thân mơ hồ không đúng, giống như luôn luôn đi “đúng” theo lộ trình trong mắt người khác, mà trong lòng cô rốt cuộc có thích hay không, ngay cả bản thân cô cũng không rõ.

Cô rơi vào một loại cảm giác kì lạ.

Cô đi tới quán bar, người phục vụ chuyển tới cho cô vài ly rượu màu sắc khác nhau, mỗi một ly đều có một cái tên không rõ ràng, cô chọn trong đó một ly rượu màu xanh biếc, nó có cái tên dễ nghe —— lục sắc thần nhiên. Chỉ là sau khi môi cô chạm tới rượu, nhưng không uống, mà lại ghé vào trên quầy bar.

Cô cũng không buồn ngủ, nhưng vẫn nằm úp sấp xuống một lát, vậy mà lại ngủ thật.

Cô gặp một giấc mơ, không phải mộng đẹp, cũng không phải ác mộng.

Cô bước vào một nơi sương mù dày đặc kết dính lại, bốn phía đều là một mảnh trắng xóa, cái gì cô cũng không thể thấy rõ. Cô đi rất lâu rất lâu, vẫn không thoát khỏi màn sương mù này, cuối cùng cô đi đến một môi, sương mù dày đặc lại dần dần tan đi, xuất hiện trước mắt cô không phải là rừng rậm nguyên thủy như cô nghĩ, mà là một căn phòng, mà cô lại đứng ngay giữa căn phòng, trong phòng có TV LCD lớn, chiếc sofa với những đóa hoa màu trắng xám đan xen, kết cấu mở mà thoải mái, là phong cách mà cô thích, sau đó cô nhìn lên, có một người ngồi trên sofa, là một người đàn ông.

Người đàn ông vốn đang cúi đầu, sau đó chậm rãi ngẩng đầu lên, khoe miệng bên phải hơi hơi nhếch lên, khiến anh ta thêm mười phần tà khí, nhưng không chán ghét. Anh ta nhìn cô, dùng loại ánh mắt như thể tất cả mọi thứ đều nằm trong lòng bàn tay anh ta.

Sau khi cô nhìn thấy anh ta, tâm tình bình tĩnh lạ.

“Giang Thừa Châu, tất cả những chuyện này đều do anh làm, đúng không?”

Anh ta nhìn cô, biểu cảm tùy ý mà lại lười nhác, anh ta không lại cười, chỉ như một quý công tử nhẹ nhàng, giờ tay nhấc chân đều tao nhã.

Đó là một người đàn ông có sự kết hợp của vương tử và ma vương.

“Là anh cố ý thiết kế làm cho Chu Chấn Hưng và Hạ Ngữ Minh liên thủ đối phó với ‘Thịnh Đạt’ đúng không? Một người là vị hôn phu của tôi, một người là bạn tốt nhất của tôi, anh làm cho hai người, đối với tôi mà nói, đặc biệt quan trọng trong sinh mệnh của tôi đồng thời phản bội, sau đó không ngừng tra tấn tôi, đây là anh trừng phạt tôi, đúng không?”

Anh ta vừa cười, giữa sự bất cần đời lại có chứa nhân nhật khinh thường, “Như vậy, cô đau đớn không?”

“Tất cả những chuyện này đều do anh thiết kế, anh chính là muốn dùng phương thức như vậy phá hủy nhân sinh của tôi.”

“Cô đau đớn sao?” Anh ta tiếp tục hỏi.

Đau đớn sao? Hiện tại cô đau đớn sao, nhân sinh của cô vốn đi theo quỹ đạo ổn định, lại bị anh dễ dàng làm xáo trộn, cô đau đớn sao?

Cô chỉ nhìn anh, không nói lời nào, anh ta lại tìm kiếm câu trả lời đó từ trên mặt cô.

Bốn phía lại nổi lên sương mù, sương càng ngày càng dày đặc, nhưng hai người vẫn nhìn nhau, cho đến khi sương mù càng ngày càng dày đặc kết dính lại, cho đến khi bọn họ hoàn toàn không thấy rõ đối phương, cho đến khi bốn phía nhanh chóng trở thành một mảnh trắng xóa.

Cô đứng tại chỗ, cả người giật mình một cái, rồi vọt tới vị trí của anh...

Khi Mộc Tuyên Dư tỉnh lại, toàn thân bỗng chốc run rẩy một cái rất nhanh, loại cảm giác này giống như xuống cầu thang, sau đó giảm lên khoảng không một bậc thang. Cô tỉnh lại, mới phát hiện bản thân đang ở quán bar, hơn nữa còn nằm sấp mà ngủ, lại gặp một giấc mơ.

Có người vỗ lên vai cô, “Một mình? Không ngại tôi ngồi xuống chứ?”

Người đàn ông bắt chuyện, cô xoa đôi mắt có chút mơ hồ, “Tôi rất đề ý, đây là chỗ của bạn trai tôi, lát nữa anh ấy sẽ trở lại.”

Người đàn ông đánh giá cô một lúc lâu, dường như đang tính toán tính chân thực trong lời cô nói, “Cô không giống có bạn trai...”

Cô nhíu mày, “Anh làm thêm cả nghề đoán số à? Tôi đây nghĩ anh bị cho là như thế, làm ăn nhất định rất kém”

Người đàn ông thấy tâm tình cô dường như không tốt lắm, thì nuốt xuống câu “Giống thất tình” kia, mặt mặt tiêu sái rồi đi.

Cô vẫn như cũ bung chén Lục Sắc Thân Nhiên kia lên, vừa đặt tới bên miệng lại nghĩ đến cô vừa rồi thật sự đã ngủ, rượu này có phải có vấn đề hay không ai cũng không biết, vì thế bỏ ly rượu xuống, không định uống nữa. Cô đứng dậy, chuẩn bị đi toilet rửa tay, đường đến toilet rất yên tĩnh, có vàng sáng màu vàng nhạt, mờ lung. Cô vào toilet, toilet có mùi thuốc hương chanh tươi mát, cô dùng nước lạnh hắt trên mặt mình, nhìn bọt nước trên mặt trong gương chậm rãi rơi xuống, người này thật xa lạ, nhưng cô biết đó là chính cô.

Dùng khăn lau khô mặt một lần, rồi đi ra toilet.

Cùng lúc đó, toilet nam bên kia, đúng lúc có người đi ra. Cô giương mắt, ánh mắt cứng lại chăm chú, bước chân cũng nhất thời ngừng lại. Giang Thừa Châu, anh thế nhưng ở trong này, cô trừng mắt nhìn, xác nhận không phải là ảo giác của chính mình, nhưng mỗi một tế bào toàn thân cô đều bắt đầu căng thẳng.

Giang Thừa Châu cũng dừng bước lại nhìn cô.

“Cái dạng này của tôi, có phải khiến anh cảm thấy rất buồn cười hay không?” Cô đi lên phía trước, đối lập với tầm mắt của anh.

Anh rất nề tình mới thực sự đánh giá cô một chút, “Là rất buồn cười.”

Bị vị hôn phu và bạn thân đồng thời phản bội, không thể cười sao?

Ngay cả nhìn nhiều thêm anh cũng không chịu cho cô, xoay người liền rời đi. Cô vẫn đứng lại tại chỗ.

Trước đây cô cho rằng, trong thế giới này khiến người ta khó chịu nhất chính là bị người bên cạnh phản bội tình cảm, hôm nay mới biết được, hóa ra phản bội ở phương diện lợi ích càng sâu đậm hơn so với tình cảm.

Cô trở lại chỗ ngồi của mình trước đó, lại muốn vài ly rượu, lần này cô không chút do dự, trực tiếp uống luôn, mà còn một ly tiếp một ly.

Ngồi ở một chỗ khác Tần Sâm Châu nhìn Mộc Tuyên Dư bên kia vài lần, lúc này mới liếc về phía Giang Thừa Châu đối diện, “Cô ấy uống thật sự mãnh liệt, cậu thật sự mặc kệ?”

“Em không quen cô ta, anh rất quen thuộc cô ta sao?”

Tần Sâm Châu sững sốt, tay cầm ly rượu lên, uống một ngụm rượu. Chuyện giữa Giang Thừa Châu và Mộc Tuyên Dư, có thể nói anh là người rõ ràng nhất, thời gian Giang Thừa Châu ở A quốc, giữa bọn họ cũng có điện thoại lui tới, quan hệ giữa họ lúc đó luôn không tệ, nhưng cũng không đến mỗi mỗi tuần đều phải liên hệ, mỗi lần anh đều nói cho Giang Thừa Châu tin tức về Mộc Tuyên Dư, mà phản ứng của Giang Thừa Châu vĩnh viễn là “Chuyện của cô ta không liên quan đến em”, nhưng mỗi một lần Giang Thừa Châu đều sẽ trăm phương nghìn kế nói chuyện với anh, từ một bên Tần Sâm Châu đành phải tiết lộ tin tức của Mộc Tuyên Dư, nhưng lại phải làm ra vẻ chỉ là nhân tiện đề cập đến.

Tần Sâm Châu cũng có chút hoài nghi, Giang Thừa Châu từ nước ngoài trở về, là biết tin tức đính hôn của Mộc Tuyên Dư và Chu Chấn Hưng, mặc dù đôi đó không tổ chức nghi thức gì, nhưng hai bên đều đã gặp phụ huynh, nếu không có ngoài ý muốn, khả năng kết hôn là rất lớn.

Tần Sâm Châu đặt ly rượu xuống, lắc đầu, “Cậu trở về thật sự là vì kết hôn cùng Từ Hàm?”

“Nếu không thì anh cho là vì cái gì?” Giang Thừa Châu nhíu mày, nhìn người anh họ bằng tuổi mình.

Tần Sâm Châu nhún nhún vai, “Anh chỉ tùy tiện hỏi mà thôi, cậu khẩn trương như vậy làm cái gì?”

Giang Thừa Châu cười nhạo một tiếng, cố ý thử lơ đãng hỏi đối phương.

Mộc Tuyên Dư uống thật sự nhiều, gần như đã uống đến cực hạn có thể của cô. Tần Sâm Châu lại nhìn cô một cái, lập tức nhìn Giang Thừa Châu, “Vi sao hẹn anh đến chỗ này?”

“Em cho rằng, anh sẽ rất thích.”

Tần Sâm Châu chớp mắt, “Có đàn ông đi qua bắt chuyện.”

Cặp mắt Giang Thừa Châu nhìn Tần Sâm Châu, biểu cảm lạnh lùng, giống như lời của Tần Sâm Châu không liên quan gì tới anh.

Tần Sâm Châu lại cười cười, “Lần trước khi gặp mặt Từ Hàm, cô ấy nói cậu có một việc làm xong sẽ kết hôn với cô ấy, việc đó là gì thế?”

“Không liên quan đến anh.” Giang Thừa Châu cầm lấy rượu trên bàn, một ngụm uống hết hơn phân nửa.

Tần Sâm Châu lại nhìn về phía Mộc Tuyên Dư, “Cô ấy hẳn là uống say hoàn toàn, không có gì bất ngờ xảy ra, cô ấy sẽ rời đi cùng người đàn ông kia, cậu nói bọn họ sẽ đi đâu đây? Khách sạn và nhà trọ gần đây có rất nhiều.”

Ánh mắt Giang Thừa Châu nhìn về phía Tần Sâm Châu càng ngày càng lạnh.

Tần Sâm Châu cũng như cũ ở hiện trường trực tiếp, “Cô ấy ngã vào lòng người đàn ông đó, được anh ta nâng dậy chuẩn bị đi rồi...”

Lực cầm ly rượu của Giang Thừa Châu càng lúc càng lớn, cô gái kia không có bề ngoài đơn giản như vậy, cho tới bây giờ cô đều không đơn thuần, cũng cho tới bây giờ vẫn luôn bố trí phòng vệ, cô sở hữu hành động nhìn đơn thuần và ngu xuẩn, nhưng tất cả đều vì mê hoặc đối thủ mà thôi, anh đã bị mê hoặc một lần, chẳng lẽ còn bị mê hoặc lần thứ hai?

Tần Sâm Châu nhìn về mặt của em trai mình có chút kéo căng, “A, bọn họ sắp đi ra ngoài.”

Cùng lúc đó, Giang Thừa Châu tay nắm ly rượu nhanh chóng buông ra, anh xoay người, dịch xác nhìn cô gái kia bị một người đàn ông đỡ rời đi, gân xanh trên trán anh đập loạn, cô không nên là người như vậy, cô sẽ không để cho bản thân bị vấy trong nguy hiểm.

Nhưng cô cũng chỉ là một cô gái mà thôi, giai đoạn trước mới rơi vào khó chịu vì công ty xảy ra chuyện, hơn nữa còn nghi ngờ vị hôn phu và cô bạn thân yêu đương vụng trộm, hiện tại lại biết được vị hôn phu cùng cô bạn thân liên thủ đối phó với “Thịnh Đạt”, cô cũng chỉ là một người, cũng sẽ khó chịu.

Giang Thừa Châu đứng dậy, trực tiếp đi đến bên kia.

Tần Sâm Châu nhìn bóng lưng anh bỏ đi, nhàn nhã cầm lấy rượu trên bàn.

Giang Thừa Châu hẹn anh tới đây, là biết Mộc Tuyên Dư ở chỗ này đi? Như vậy chính là Giang Thừa Châu bất cứ lúc nào bất cứ nơi đâu đều quan sát đến nhất cử nhất động của Mộc Tuyên Dư, tất cả mọi chuyện xảy ra trên người Mộc Tuyên Dư, đều sẽ truyền tới Giang Thừa Châu.

Khi Tần Sâm Châu đi ra quán bar, chính là đang nhìn đến Giang Thừa Châu đã giải quyết xong người đàn ông kia. Sau khi bị đánh ngã xuống đất người đàn ông hùng hùng hổ hổ hướng về phía Giang Thừa Châu, nhưng vẫn không dám đánh trả, một bên mắng một bên chạy.

Mà Mộc Tuyên Dư ngồi dưới đất, tầm mắt mông lung, bộ dạng mơ màng say rượu.

Tần Sâm Châu cong khoe miệng, công nhận hoa hậu giảng đường Đại học Giang Tây, cho dù là đáng vẻ chật vật như vậy, cũng vẫn quyến rũ động lòng người như trước, người đẹp đích thực, trong bất kì tình huống nào, đều quyến rũ không thể đỡ.

Tần Sâm Châu vỗ vỗ bả vai Giang Thừa Châu, sau đó rời đi.

Giang Thừa Châu nhìn cô gái trên mặt đất, dùng chân đá đá cô, phát hiện cô không có một chút phản ứng, vì thế vươn tay kéo cô đứng lên, thế nhưng cô còn hết sức kháng cự, điều này khiến anh có vài phần bất mãn, lấy một tay kéo cô lên.

Trên người cô đều là mùi rượu, nồng đậm gay mũi.

Anh nửa ôm cô, sau đó đi tìm xe của anh.

“Mộc Tuyên Dư, cô rất khó sở sao?” Khoe miệng anh hơi hơi giơ lên, biết vị hôn phu và bạn thân hoàn toàn không mấy may chú ý tới cô, họ chẳng những đối phó với “Thịnh Đạt”, mà còn muốn cướp đi “Hoa Hưng” do tự tay anh trai cô thành lập, rất khó chịu sao, khi ném phải sự phản bội của hai người quan trọng nhất trong sinh mệnh của mình.

Cô chính là giống như không có ý thức tựa vào lòng anh, căn bản không có khả năng trả lời câu hỏi của anh.

Anh lại nở nụ cười, “Bây giờ chỉ là khởi đầu mà thôi, hiện tại cô cũng không chịu nổi, về sau phải làm sao đây?”

Anh vươn tay,捏捏 mặt cô, trong nụ cười lộ rõ sự trào phúng không thể nghi ngờ.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hận Triền Miên - Lục Xu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Chương 11

Khi Mộc Tuyên Dư tỉnh lại, đầu cô còn hơi choáng váng, cô lấy tay đè lên huyệt thái dương của mình, xoa bóp thật mạnh vài cái, rồi mới mở to mắt, thời gian đứng vào hừng đông, đêm tối và ban ngày luân chuyển, toàn bộ thế giới dường như được bao phủ giữa một mảnh màu lam âm u nhân nhật. Cô chuyển động, dựa vào ánh sáng nhợt nhạt đánh giá căn phòng này, vì thế thấy được người đứng ở bên cửa sổ.

Rèm cửa sổ không ngừng vờn bay, anh thì đứng ở đó, cô chỉ có thể nhìn đến bóng lưng của anh, nhưng khí thế sắc bén xưa cũ đó, khiến cho tâm tình cô dường như trở lại thật lâu thật lâu trước đây.

Nếu gặp gỡ giữa nam và nữ được coi là hẹn hò, vậy đó hẳn là lần thứ hai họ ra ngoài hẹn hò, lần đầu tiên là ăn cơm, lần thứ hai là xem phim. Đó là một cái ghế ló xa hoa, bọn họ ngồi trong đó, khi bộ phim chiếu được một phần ba, tay anh đột nhiên bắt đầu không đứng đắn, trực tiếp kéo mở váy của cô, cô bị động tác của anh làm cho kinh ngạc đến một lúc lâu sau mới bắt đầu phản kháng.

Mà anh chỉ lạnh lùng nhìn cô, “Chơi không nổi thì đừng chơi.”

Cô đột nhiên không biết làm sao đứng lên, không rõ anh vốn chính là một nam sinh muốn làm gì thì làm như vậy, hay chỉ là muốn dùng cách này để cô biết khó mà lui.

Nhưng tâm tình cô trong khoảnh khắc đó, là rất vô lực.

Giống như hiện tại.

Người đứng bên cửa sổ hình như đã cảm nhận được ánh mắt của cô, chậm rãi xoay người, nhìn về phía cô.

Trời còn chưa sáng, ánh sáng trong phòng càng âm đậm hơn, bọn họ đều không thấy rõ biểu cảm trên mặt của nhau, lại nhìn nhau kì dị vài giây đồng hồ như vậy, cô thu hồi tầm mắt trước, vươn tay bật đèn, trong nháy mắt căn phòng sáng như ban ngày.

Bọn họ vẫn nhìn nhau, chỉ là biểu cảm không hề chuyển chú, hai tay của anh cầm trong túi quần, đáng vẻ tùy ý đến không thể bắt bẻ, cho tới bây giờ anh đều là một người như vậy, bất kể làm động tác gì, vĩnh viễn đều đối lập với khí chất. Nhớ thời đại học, có bao nhiêu người chán ghét sự lạt tạt của anh, thì có bấy nhiêu người yêu anh say đắm. Trên người anh có rất nhiều điểm có thể hấp dẫn người khác, khi làm việc thì rất nghiêm túc, lúc lười nhác lại tùy ý, khi cười thì mang hương vị xấu xa, lúc yên tĩnh lại giống như vương tử cao quý. Có người từng đánh giá anh giống như một chiếc túi da hoàn mỹ, vì thế khi thượng đế ban cho anh một cơ thể như vậy, thì cũng ban cho anh một tâm hồn ghê tởm đến mức tận cùng, tượng trưng cho công bằng.

Cô cũng không hiểu, người này làm sao có thể thất thường như vậy, giống như từ đầu đến cuối cô vẫn không cách nào lý giải, anh làm sao có thể làm tình như thế, dù là một giây trước còn cùng cô gái này nói chuyện yêu đương, giây tiếp theo anh lại có thể hôn một cô gái khác, hơn nữa còn không chút cổ kị nhận xét của người khác, có thể đồng thời làm chuyện ái muội trước mặt vài cô gái ái mộ anh.

Cô chuyển dời tầm mắt từ trên người anh, “Sao tôi lại ở đây?”

Giang Thừa Châu nở nụ cười, chậm rãi đi tới chỗ cô, “Mộc Tuyên Dư, vài năm không gặp, trái lại tính hài hước của cô tăng thêm rồi.”

Cô nhún mảy, ánh mắt lại rơi xuống trên người anh đơn giản lộ vẻ hoài nghi.

“Sao cô lại ở chỗ này, chính cô cũng không rõ?” Anh bình tĩnh nói đến đây, trái lại không có châm chọc, giống như đã thấy rõ bản chất của cô, “Tư tưởng cảnh giác của cô rất mạnh, không cần tôi nhắc nhở cô, cũng không ai uống rượu, trước khi uống rượu nhất định sẽ phán đoán tình thế, cho dù là khi nhiều người, uống rượu cũng chỉ uống say chuẩn choáng, sẽ không để bản thân say đến bất tỉnh nhân sự.”

Cô nhìn anh, vẻ mặt có chút biến đổi.

Anh lại nhún nhún vai, động tác đó giống như anh chính là cậu thiếu niên bất cần đời, “Có phải muốn cảm ơn tôi không? Cô cố ý uống say, không phải là muốn để tôi đưa cô về sao? Để cho, để cho tôi ngắm lại, cô hẳn là không thể hoàn toàn tin tưởng tôi sẽ quản cô, cho nên cái người kia dìu cô sau khi cô ‘uống say’, hẳn là người cô quen biết? Như vậy mới có thể bảo đảm hai phương diện, cho dù tôi không ra tay, cô cũng sẽ không có gì nguy hiểm. Thế nào, Mộc Tuyên Dư, sự phối hợp của tôi vẫn khiến cô vừa lòng chứ?”

Anh hùng cứu mỹ nhân, đó chẳng qua chỉ là trò cười.

Anh căn bản không cần nhìn cô bằng ánh mắt xét hỏi, chỉ cần liếc mắt một cái là có thể nhận được thông tin mình muốn từ sắc mặt của cô. Mà anh cũng hiểu cô, cô chính là một người như vậy, mặt ngoài làm nũng đáng yêu giống như tự do tự tại, nhưng khi cô thực sự định làm một việc gì đó, thì khắp nơi đều có thể tính toán, thiên sứ và ma quỷ cùng tồn tại? Anh hừ cười một tiếng.

Giang Thừa Châu của vài năm trước bị cô lừa vòng quanh, nhưng Giang Thừa Châu của vài năm sau sẽ không bị tính kế giống vậy, anh chỉ cần như một khán giả đứng nhìn là được rồi.

Tay cô cầm lấy drap giường, không phản bác cũng không tán thành lời anh nói, chỉ nhẹ nhàng cắn môi, động tác này khiến cô bắt đầu đi đến cực điểm.

Giang Thừa Châu lại muốn cười, trước đây khi cô cắn môi, anh luôn lo lắng có phải cô gặp phải chuyện gì không tốt hay không, hoặc là anh làm việc gì khiến cô bất mãn, về phần hiện tại... ..

Cô đưa tay nắm lấy đám tóc rối tung của mình, “Vậy anh còn mang tôi tới đây...”

Anh nghĩ cô như vậy, vì sao còn đi làm loại chuyện nhảm chán này.

Ngón trở cùng ngón cái tay phải của anh cọ sát rất nhanh, vì sao? Anh cũng rất muốn hỏi bản thân, anh đích xác nghĩ cô như vậy, nhưng chuyện gì cũng có ngoại ý muốn, nhớ ra đâu, nhớ ra không phải như anh nghĩ như vậy, nhớ ra cô thật sự không không chế được cảm xúc, cô cũng không phải một cỗ máy có thể tính toán cơ mật, là người dù sao cũng có ngoại ý muốn, anh không thể để chuyện ngoại ý muốn đó xảy ra, bởi vì anh phải thực hiện chuyện mới bắt đầu, mà cô là nhân vật chính của chuyện đó.

“Phù hợp với cô.” Khi nói chuyện về mặt anh thoải mái tự nhiên.

Cô buông mắt, anh lại mang đến cho cô cảm giác vô lực mãnh liệt, lần đầu tiên là bảy năm trước, cô nhìn cậu thiếu niên kia, hoàn toàn vô lực, bên cạnh anh có đủ loại cô gái, dịu dàng, quyến rũ, thanh thuần, kêu gọi... Nếu anh cũng không thích, còn có thể lý giải vì anh không tìm được thiên nữ thực mệnh của anh, nhưng đối với những cô nữ sinh đó tất cả anh đều không cự tuyệt một ai, nhưng lại nhìn không thấy anh ngoại lệ tiếp nhận ai, những nữ sinh này trong mắt anh giống như đều là những món đồ có cũng được mà không có cũng chẳng sao.

Hiện tại lại có cảm giác này, dường như anh đều nắm tất cả trong tay, mà cô cũng không thể điều khiển được cảm xúc của anh, anh quen thuộc như thế, lại xa lạ như vậy.

Cô nhẹ nhàng phun ra một hơi, “Chuyện ‘Thịnh Đạt’, rốt cuộc có liên quan tới anh hay không?”

“Mộc Tuyên Dư, tôi nhớ là tôi đã nhắc nhở cô, đừng tự cho là đúng.”

“Ý của anh là chuyện ‘Thịnh Đạt’ không có một chút liên quan tới anh?”

“Không liên quan.” Anh vốn đang cúi đầu, sau đó chậm rãi ngẩng đầu, “Nhưng mà tôi thấy vui khi việc này thành.”

Sau câu nói anh thốt ra, tay cô nắm drap giường càng dùng sức.

Anh đâu cần phải tự mình ra tay, dựa vào thân phận thiếu gia Giang gia của anh, chỉ cần để lộ sự khó chịu của mình, tự nhiên có người đi làm mấy việc này, nhất là đối với những người như hồ rình mối ‘Thịnh Đạt’, viện vào sự chán ghét của anh, thì người bỏ đá xuống giếng nhiều lắm, cũng vì những người như hồ rình mối tạo ra điều kiện này, dưới sự “Đồng tâm hiệp lực” của họ, “Thịnh Đạt” tự nhiên lâm vào khốn cảnh.

Cô hít sâu một hơi, cười có chút chật vật, “Giang Thừa Châu, anh thay đổi rồi.”

“A, ở trong mắt cô rốt cục tôi không phải một kẻ đầu đất?”

Anh làm như vậy, chẳng phải đang nói nếu anh muốn đổi phỏ cô, cô chẳng qua chỉ là một con tép khô mà thôi, anh chỉ cần biểu đạt bất mãn của mình thôi, thì sẽ có rất nhiều người đi gây rắc rối cho cô.

Đây là kết cấu hiện tại giữa họ.

Anh đang cười, nhưng câu nói kia, tuyệt đối có cảm xúc.

Nhưng vẫn tốt hơn so với câu nói từng quanh quẩn trong óc cô rất lâu không tiêu tan —— Mộc Tuyên Dư, tôi hận cô.

“Hiện tại thân phận giữa chúng ta đã đổi chỗ, hẳn là anh cảm thấy khuây khoả.”

“Là rất an ủi.” Anh đã tới trước mặt cô, “Vậy cô nói xem, vì sao tôi muốn dẫn cô tới nơi này?”

Cô nửa ngồi ở trên giường, phải ngẩng đầu lên để nhìn anh, anh muốn chính là dáng vẻ như vậy của cô, cô ngưỡng mộ anh, mà anh thì nhìn xuống cô, anh muốn chính là khoái cảm như vậy.

Cơ thể cô đột nhiên trở nên mềm nhũn, giống như có người rút hết khí lực cùng dừng khí mà cô sở hữu, anh làm nhiều chuyện như vậy, đều chỉ vì muốn nhìn dáng vẻ hiện tại của cô mà thôi, “Giang Thừa Châu, tôi xin anh, xin anh buông tha ‘Thịnh Đạt’.”

Lời của cô vẫn chưa khiến anh cảm thấy vui sướng, mà là một đồng khổ chịu nồng đậm, quả nhiên cô biết rốt cuộc anh muốn cô làm cái gì, một cô gái lý trí lại có chút thông minh như vậy, trên người lại có tử huyết, bắt đầu đổi phỏ, thật đúng là làm cho người ta nhiệt huyết sôi trào.

“Đây là thái độ của cô?” Biểu cảm của anh không thay đổi, âm điệu cũng không biến, “Nhưng tôi nhìn không ra một chút thành tâm.”

Thành tâm?

Cô vắt chặt mày, nhìn anh, trong lòng có rất nhiều suy nghĩ lướt qua, vẫn không thể tin chắc anh muốn cái gì, là muốn dáng vẻ vô cùng hèn mọn của cô, hay chính là muốn nhìn sự đau khổ tột cùng của cô?

Cô mê muội, là thật sự mê muội.

Anh cúi đầu, “Đừng nghi ngờ sức quyến rũ của cô, có lẽ ngay cả cô cũng nghĩ như vậy.”

Cơ thể cô liền như vậy cứng đờ.

Anh làm nhiều chuyện, không có khả năng liền xong việc như thế.

Cô đoán được, anh lại nở nụ cười, vươn tay xoa xoa đầu cô, “Đừng khẩn trương, tất cả những lời trước đó đều là tôi dọa cô mà thôi, Mộc Tuyên Dư, chính là đột nhiên tôi phát hiện, cho dù là bảy năm qua, tôi vẫn không thể quên cô.”

Cho nên, anh thiết kế tất cả, xây dựng cảm giác tồn tại trong cuộc sống của cô, làm cho cô chú ý đến anh.

Cô nhìn anh, vẻ mặt của anh nghiêm túc như thế, thậm chí cô có thể nhìn đến chính cô bị thu nhỏ lại trong mắt anh, cô từng nói với anh, những lúc thế này, cô có cảm giác trong lòng anh cảm nhận cô rõ ràng, trong mắt anh chứa cô, chỉ chứa mình cô, không cần lời nào, có thể cảm thấy được chuyện thực.

“Sợ hãi?” Anh đứng thẳng cơ thể, lại vươn tay xoa bóp mặt cô, nở nụ cười.

Lúc này mới thật sự là tra tấn, vừa đâm vừa xoa, làm cho cô rơi vào hoài nghi tuần hoàn vô tận, phút chốc không thể yên lòng.

Khi Mộc Tuyên Dư về nhà, phát hiện mọi người thế nhưng đều còn đang ở nhà, hơn nữa sắc mặt của họ đều rất khó coi. Cô hậu tri hậu giác phát hiện, bản thân lại làm sai chuyện, cô tắt đi động, lại để lại một câu như vậy cho anh cô, hơn nữa một đêm không về, bọn họ không biết lo lắng thành bộ dạng gì nữa.

Mộc Tuyên Dư không chút suy nghĩ, việc đầu tiên khi trở về là xin lỗi, lập tức xin lỗi.

Mộc Trung Thiên và Lí Hâm đều kinh ngạc nhìn về phía con gái của mình, bọn họ quả thật lo lắng rất lâu, nhưng bởi vì cô con gái này làm việc luôn có lý trí, vì thế mặc dù họ lo lắng, cũng không đến mức không yên, chính là từ trong miệng Mộc Tuyên Nghi, bọn họ đoán được con gái đã biết chân tướng. Họ vẫn giấu Mộc Tuyên Dư, công ty sở dĩ đi đến tình trạng như bây giờ, Chu gia và Hạ gia thoát không khỏi có liên quan, nhưng hai nhà đó đều có liên quan tới Mộc Tuyên Dư, cô đã biết sự thật này, nhất định sẽ khó chịu không thôi.

Kết quả cô vừa trở về, lại chủ động xin lỗi, trong lúc nhất thời trong lòng mọi người đều có chút phức tạp.

“Đã trở lại là tốt rồi.” Một hồi lâu, Mộc Trung Thiên mới mở miệng nói chuyện, “Con nhìn qua rất mệt, đi nghỉ ngơi trước đi.”

Mộc Tuyên Dư gật đầu, cô quả thật cảm thấy bản thân rất mệt cực kì mệt, mệt đến mức nhắm mắt lại cũng không muốn mở ra nữa.

Mộc Tuyên Dư chân trước lên lầu trở về phòng, sau lưng Mộc Tuyên Nghị liền theo đi lên.

Khi cô đóng cửa phòng, Mộc Tuyên Nghị đứng trước cửa.

Cô dừng động tác tiếp tục đóng cửa, “Anh, có chuyện gì sau rồi nói, được không?”

Mộc Tuyên Nghị lại chỉ nhìn cô.

Cô cười cười, chỉ là tươi cười trộn lẫn với yếu ớt, “Tin em, em có dự cảm, công ty sẽ tốt, tất cả đều sẽ khôi phục như lúc ban đầu.”

Cô nói xong, không nhìn anh, mà đóng cửa lại.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hận Triền Miên - Lục Xu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Chương 12

Sinh nhật của mẹ Uông Tử Hàm, Uông gia không định tổ chức lớn, người trong nhà chỉ cùng nhau ăn một bữa cơm. Là con rể tương lai của Uông gia, Giang Thừa Châu hiển nhiên tham dự cái gọi là tiệc gia đình này. Giang Thừa Châu rất rõ ràng, anh xuất hiện trên bàn cơm, một là biểu thị với mọi người tình cảm của anh và Uông Tử Hàm không thay đổi, để mọi người đều yên tâm, thứ hai là người Uông gia đang gợi ý cho anh, quan hệ của anh và Uông Tử Hàm có thể tiến thêm một bước. Anh hai mươi sáu tuổi, Uông Tử Hàm nhỏ hơn anh một tuổi, người của Uông gia đã bắt đầu âm thầm sốt ruột.

Trên bàn cơm chào hỏi qua lại, anh đều chậm rãi mà nói, đối với vấn đề anh không muốn trả lời, Uông Tử Hàm sẽ chủ động giúp anh tháo gỡ.

Sau khi ăn xong, Uông Tử Hàm dẫn anh đi dạo trong biệt thự. Tách khỏi đám người ồn ào, bọn họ cũng cảm thấy thoải mái hơn nhiều, không cần phải gò bó hay dè dặt cẩn trọng như khi đối mặt với trường bối.

Cảnh trí trong biệt thự không nhiều lắm, trái lại con đường nhỏ từ biệt thự thông ra bên ngoài yên tĩnh thân nhiên, hai bên đều là cây cối xanh tươi hi vọng, nhiều vô số, hội tụ thành một hàng cây dài màu xanh biếc. Uông Tử Hàm cùng Giang Thừa Châu yên lặng đi tới, có thể nghe được tiếng bước chân của nhau.

“Là mẹ em bảo em đưa anh ra ngoài một chút,” Cô vốn đang đi song song với anh, giờ phút này xoay người nở nụ cười xinh đẹp nhìn về phía anh, “Mẹ em rất thích anh.”

Nhìn ra anh cũng không thích trở thành đối tượng để mọi người lấy lòng hay đánh giá, vì thế mẹ bảo cô dẫn anh ra khỏi nơi rắc rối đó.

“Đó là anh nợ nhân tình của em.” Anh biểu lộ đáng vẻ có chút chán nản, “Chắc hẳn là em đã nói tốt về anh với cô chú không ít.”

Cô đến gần anh, mang vài phần làm nũng lấy tay vỗ vỗ anh.

Đích xác là cô khen anh không ít, nhất là hôm nay anh tới đây ăn cơm, cha mẹ đều nhìn ra tâm trạng anh không tốt lắm, dường như có chút mệt mỏi. Cô nói cho họ biết thời gian này anh luôn bề bộn nhiều việc, còn bị cô lôi kéo đi mua quà biếu cho họ, ba Uông mẹ Uông nghe con gái nói vậy, lập tức vô cùng vừa lòng với cậu con rể tương lai này, bảo con gái phải hiểu và thông cảm cho anh, về sau không được quấy rầy anh khi anh mệt mỏi.

Anh cười cười, đưa tay dắt tay cô, đặt trong lòng bàn tay của mình.

Uông Tử Hàm không giãy dụa, mà thậm chí rất hài lòng tiếp nhận. Bọn họ quen biết hai năm rưỡi, kết giao nửa năm, cho tới bây giờ cô cũng không cách nào hiểu biết người đàn ông bên cạnh này, nhưng cảm giác đó cũng không khiến cô mê mẩn hay khó chịu, ngược lại vui sướng, quá hiểu biết một người sẽ mất đi cảm giác mới mẻ, cô thích anh cho cô cảm giác, có kinh ngạc vui mừng, cuộc sống sẽ không phải là một tảng ổn định.

Bọn họ quen nhau ở A quốc, cùng tham gia tổ chức quốc tế MSF*, đi tới các quốc gia ở thời đại hòa bình mà vẫn còn chiến tranh, mỗi ngày đều có những người dân vô tội bị thương hoặc bỏ mạng vì chiến tranh, bọn họ phần lớn quần áo rách rưới, bị thương mà ngay cả vài bó cũng không tìm được để băng bó sạch sẽ miệng vết thương, chiến tranh loạn lạc nghèo khổ khiến cho giới hạn thỏa mãn cuộc sống của họ chỉ đơn giản là được sống. Chính là ở đây, cô mới quen biết cậu thiếu niên bên cạnh này, giữa một đoàn bác sĩ, chỉ có hai người họ là người Trung Quốc, thật tự nhiên, cô muốn gần anh một chút. Nhưng mà anh cũng không phải là người dễ tiếp cận, bình thường giữ sự yên tĩnh mang theo vài phần thâm trầm, mà trong giải phẫu anh lại là một bác sĩ nghiêm túc có sức quyến rũ đến mức người ta không thể dời mắt, anh là một quả cầu tia chớp, làm cho người ta không thể di chuyển tầm mắt.

Cô cho rằng anh là người đàn ông thâm trầm ồ ỉn trọng, sau này mới phát hiện, anh lại có rất nhiều mặt, cô chẳng những không cảm thấy xa lạ, ngược lại rất vui sướng, cô thích người đàn ông có nhiều mặt, cô có thể dùng cả đời để nhận biết.

“Chắc chắn hôm qua anh ngủ không ngon, làm gì vậy?” Cô và anh ở bên nhau lâu như vậy, cũng có chút hiểu biết thói quen của anh, nếu hôm trước không ngủ ngon, thì tinh thần của anh sẽ không tốt.

Giang Thừa Châu chột nếm chặt tay cô hơn, “Thời gian này bề bộn nhiều việc.” Anh suy nghĩ một chút lại nói thêm một câu, “Có lẽ thời gian anh có thể ở cùng em cũng không nhiều.”

“Không sao đâu, anh làm việc của anh là được rồi.”

“Rộng lượng vậy sao?”

“Chứ bây giờ biết làm sao được? Em phải duy trì hình tượng dịu dàng hiền thực ở trước mặt anh.”

Anh hé miệng cười, cười rất chân thành, cũng cười thật nhẹ nhàng, dùng tay kia xoa nắn khuôn mặt cô, rước lấy sự hờn rỗi của người đẹp.

Sự vui vẻ và thỏa mãn của cô, cho tới bây giờ đều chân thật như thế. Giang Thừa Châu nhìn cô, chỉ biết cô là cô gái chân chính đơn thuần tốt đẹp, là cô gái sẵn sàng trả giá rất nhiều vì anh, cô và Mộc Tuyên Dư quả thực là những người có tính cách tương phản, Mộc Tuyên Dư người kia dối trá điệu bộ ích kỷ lại đáng ghét, mà vợ của anh nên giống như Uông Tử Hàm, một cô gái chân chính dịu dàng tốt đẹp.

“Tử Hàm”

“Dạ?”

“Bất kể khi nào, em cũng phải tin tưởng anh.” Anh dừng bước, mặt đối mặt với cô, hôn lên trán cô, “Em nhất định phải tin tưởng anh, trong lòng anh, em là vợ của anh, bất kể em thấy gì, nghe được điều gì, đều nhất định không được hoài nghi những lời này.”

Uông Tử Hàm khẽ nhủ mày, “Tất nhiên là em tin anh,” Cô nhìn anh liếm liếm môi, “Nhưng anh nói như vậy, em có chút bị dọa, chẳng lẽ anh muốn làm việc gì nguy hiểm sao?”

“Không phải.” Anh vỗ vỗ đầu cô, “Chính là em nhất định phải tin tưởng anh, chờ anh làm xong việc đó, chúng ta lập tức kết hôn.”

“Uh, em tin anh.”

Cô nhìn anh cười cười, không hỏi anh việc đó là gì, mặc dù cô có chút bất an, nhưng cô rất tin một câu, của cô thì sẽ là của cô, nếu không phải của cô thì nào cũng không giữ được, cô tin tưởng lại đều có định số.

Giang Thừa Châu ôm lấy cô, anh nhắm mắt lại, thật an tâm, thật thoải mái, loại cảm giác này anh chờ mong đã lâu.

Rất nhanh, anh sẽ vĩnh viễn có được cảm giác này.

Mộc Tuyên Dư tỉnh lại, thời gian đã là buổi chiều, cô ngủ một giấc, ngủ thật sự sâu, khi tỉnh lại trạng thái tinh thần không tồi, cô lại rất phiền chán sự tỉnh táo lúc này của mình, tỉnh táo nhất định phải đối mặt với chuyện phải đối mặt, mà cô chán ghét cái cảm giác đó. Cô cảm thấy bản thân hiện tại như con thú nhỏ bị bóp chặt cổ họng, buộc cô phải gãy dũa. Cô cho rằng Giang Thừa Châu là vì trả thù cô, bởi vậy cố ý trừ tính nhằm vào “Thịnh Đạt”, Giang Thừa Châu có thể không kiêng nể gì cười nhạo cô là tự kỷ cỡ nào, tự cho là đúng cỡ nào, khiến cô không thể suy nghĩ mà duy trì trầm mặc như vậy, anh lại cố ý đưa ra tín hiệu, dường như thật đúng là như vậy, anh thực sự làm cái gì đó, chuyện “Thịnh Đạt” cũng có liên quan tới anh, chẳng qua anh vẫn chưa hao tổn khổ tâm, chỉ tùy tiện nhắc tới, khiến cho “Thịnh Đạt” lâm vào hiểm cảnh mà thôi.

Dường như nếu anh muốn nhìn thấy sự đau đớn khó chịu của cô, thì có thể nhìn thấy, chỉ cần anh vui, chỉ cần anh sẵn lòng.

Cô từ trên giường bước xuống, phát hiện trên người mình thế nhưng còn mờ hồ mùi rượu, một cơn phiền muộn tự nhiên nảy sinh, cô hằm hằm đi đến phòng tắm, thậm chí không lấy quần áo thay đi giặt, cứ như vậy cởi tất cả quần áo ra, đứng dưới vòi sen.

Nếu đời người cũng có thể như vậy thì thật tốt, tùy ý cởi bỏ, tùy ý quăng đi.

Đáng tiếc không được.

Cô ở trong phòng tắm rất lâu, mới chậm rì rì đi ra ngoài. Phòng của cô luôn luôn không khóa, vấn đề thói quen, hoàn toàn không cần lo lắng có chuyện ngoài ý muốn xảy ra, cho dù là ai tiến vào, đều phải được sự đồng ý của cô.

Cô chậm rãi lau khô bọt nước trên cơ thể, mặc quần áo xong, lấy khăn khô nhẹ nhàng lau tóc.

Rất cực sở soạn bản thân xong xuôi, cô mới ra khỏi phòng.

Cô mở cửa, vài giây sau, một cánh cửa khác cũng mở ra, Mộc Tuyên Nghi đứng ở cửa phòng của anh, sau đó nhìn cô.

Anh không đến công ty, đây là đang chờ cô tỉnh dậy, sau đó cùng nói chuyện với cô?

Mặc dù bất ngờ, nhưng anh chờ lâu như vậy là chuyện thực, khiến cô không cách nào làm ra hành động khước từ, anh trai cô, thật biết làm thế nào để đối phó cô, đây là bị hiểu rõ làm hại.

Mộc Tuyên Dư đi tới chỗ anh, Mộc Tuyên Nghị lại hướng thư phòng đi đến.

Đi vào thư phòng, bọn họ mặt đối mặt ngồi xuống. Hồi còn nhỏ bọn họ từng giao hẹn, rất nhiều chuyện bất đồng giấu diếm nhau, khi ngồi xuống nói chuyện, nhất định phải thành thật với đối phương.

Trong khoảng thời gian này Mộc Tuyên Nghị thức sự lâm vào một môi cùng suy sụp trước nay chưa có, không chỉ là chuyện công ty, còn có chuyện tình cảm của anh, anh thực sự cảm thấy rất mệt, thậm chí còn muốn buông bỏ, nhưng không thể.

“Tiểu Dư, thời gian này em không thích hợp.” Ngay từ đầu, anh còn có thể lý giải thành bởi vì chia tay với Chu Chấn Hưng, cô không còn qua lại, lại bởi vì chuyện công ty, bởi vậy không thích hợp, nhưng hiện tại nghĩ đến, hẳn là không phải.

Cô buồn mất, đôi mắt tràn đầy linh khí gần đây trở nên không có thần như vậy, cô có một đôi mắt cực kì quyến rũ, năng lực lại tràn ngập mê hoặc, giống như muốn hấp dẫn người khác, nhưng hiện tại ánh mắt này vô thần như thế, giống như buồn chán một môi, “Em không có chuyện gì.”

“Mộc Tuyên Dư.”

Anh gọi tên cô đầy đủ như vậy, là biểu thị anh đang tức giận.

“Em thực sự không có chuyện gì,” Cô cúi xuống, mím môi trầm mặc vài giây, “Vì sao phải giấu em, để em cuối cùng mới biết, chuyện công ty có liên quan tới Chu gia Hạ gia?”

Hiện tại cô cảm thấy bản thân đại đột không có thuốc chữa, cô thế nhưng còn chủ động đi tìm Chu Chấn Hưng, hi vọng anh ta có thể giúp “Thịnh Đạt” xử lý khủng hoảng lần này. Chu Chấn Hưng nói cô tìm đến anh ta mà không nói cho anh cô biết, thì ra là ý đó.

Có ai lại ngu dốt như cô.

Khi Thẩm Tác Lâm truyền lời, Mộc Tuyên Nghị chỉ biết cô em gái này của anh đã biết sự thật, “Không phải em đã biết rồi sao?”

“Nhưng vì sao phải giấu em?” Cô cắn cắn môi, “Em không yếu đuối như thế, sự thật này cũng không thể đã kích đến em.”

Mộc Tuyên Nghị nhắm chặt mắt, anh và ba mẹ cũng không muốn cho cô biết chuyện này, biết vị hôn phu và bạn thân của mình đồng thời phản bội chính mình, có bao nhiêu người có thể tiếp nhận sự thật này?

“Bây giờ không phải anh muốn thảo luận với em về chuyện này.”

“Nhưng em muốn thảo luận.”

“Tiểu Dư, rốt cuộc em muốn làm cái gì, vì sao nói công ty sẽ trở lại tình trạng ban đầu, em...”

Anh biết cô tuyệt đối sẽ không vô duyên vô cớ nói như vậy, nếu dựa vào những dự đoán linh tính, em gái anh tuyệt đối sẽ không nói ra lời.

“Hiện tại em cũng không muốn thảo luận chuyện này với anh.”

“Mộc Tuyên Dư.” Mộc Tuyên Nghị đứng lên, trừng mắt nhìn cô.

Cô cũng đứng lên, “Ngay từ đầu anh đã biết công ty vì Chu gia cùng Hạ gia liên kết thiết kế mới dẫn đến tình trạng hôm nay, anh rất rõ, hơn nữa còn tiến hành các loại biện pháp nhưng vẫn như trước không giải quyết được. Thế nhưng một chút tin tức anh cũng không lộ ra, để tùy em phỏng đoán, thậm chí còn gây ra một số hành động buồn cười. Anh, em biết, anh sợ em khó chịu, không muốn em quản chuyện này, dù sao em và Chu Chấn Hưng cũng đã chia tay, về sau có lẽ cũng không còn liên quan tới anh ta, không biết việc đó chính là cách tốt nhất đối với em. Anh nắm rõ, ba nắm rõ, thậm chí ngay cả mẹ cũng biết, tất cả mọi người đều gạt em, chính là không muốn khiến em khó chịu mà thôi, em hiểu nỗi khổ tâm của mọi người.” Cô cười cười, “Anh, em tha thứ việc anh lừa gạt và giấu diếm, lấy điều này làm trao đổi, cái gì cũng đừng hỏi.”

Cô cúi đầu, chỉ có chính cô hiểu rõ, cô đã trả lời.

Bọn họ có thể vì nguyên nhân như vậy mà lựa chọn giấu diếm, thì cô cũng sẽ vì nguyên nhân như thế, lựa chọn giấu diếm, hướng chi chuyện của cô để dằng hơn nhiều, chỉ cần anh trai không hỏi, ba mẹ sẽ không biết.

Mộc Tuyên Nghị nhìn cô, sau đó trầm mặc một lúc lâu, cuối cùng thở ra một hơi.

người Pháp thành lập vào năm 1971 với mục đích nhân đạo. (Wikipedia)

Nhà sáng lập: Bernard Kouchner

Thành lập: 20 tháng 12, 1971, Paris, Pháp

Giải thưởng: Giải Nobel Hòa bình, Giải Indira Gandhi

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hận Triền Miên - Lục Xu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Chương 13

Mộc Tuyên Dư quyết định chuyển ra ngoài ở riêng, quyết định này của cô khiến mọi người trong nhà có phần không tiếp nhận được, nhưng cô không đưa ra lý do chính đáng, mà chỉ nói đột nhiên muốn yên tĩnh một mình một thời gian. Cô tỏ ý như thế, Mộc Trung Thiên và Lí Hâm tự nhiên đau lòng cô con gái này. Cô con gái này gần như khiến họ vô cùng vừa lòng, bất kể là bộ dạng, tính nết hay những điểm khác, đều không cần họ tốn nhiều tâm tư, cô cũng có thể biểu hiện rất khá, chỉ là sau này cũng có khía cạnh không được tốt, đó là chuyện tình yêu suy sụp không dứt. Mộc Trung Thiên và Lí Hâm vẫn luôn hiểu rõ, cô và Chu Chấn Hưng chia tay, hơn nữa cũng biết Chu Chấn Hưng đối phó Mộc gia của họ, đây chính là một loại đã kích. Đàn bà kiêu kỳ nhất đó là canh cánh trong lòng và không cam lòng. Cô đang choáng váng có một khoảng thời gian để bình tĩnh lại cũng tốt, đối với việc này trái lại Mộc Trung Thiên và Lí Hâm không phản đối.

Trước khi chuyển ra ngoài, cô gặp mặt Trình Hiểu Tang một lần. Trước đây hai người từng hẹn nhau đi dạo phố, gần đây hai người rất ít khi tiếp xúc, nên cô liền đi dạo phố cùng Trình Hiểu Tang.

Cô cũng tìm hiểu mối quan hệ hiện tại của Trình Hiểu Tang và Mộc Tuyên Nghị. Trình Hiểu Tang đâu có biết cô nghĩ thế nào, vì thế không e dè nói cho cô, hiện tại quan hệ giữa cô ấy và Mộc Tuyên Nghị cũng không tệ.

Trình Hiểu Tang thậm chí còn rất rõ ràng nói cho cô, “Tiểu Dư, nói thật cho em biết, ông nội chị rất phản đối chị kết giao với Tuyên Nghị, ông có ý nghĩ như vậy, hoàn toàn có lý lẽ, dù sao tình hình hiện tại của ‘Thịnh Đạt’ chúng ta đều rất rõ. Mà chị, và anh trai em cũng rất lâu rồi không liên lạc, chị không chủ động liên hệ với anh ấy, cũng không phải do chị nghe theo lời ông nội, mà là đang đợi thái độ của anh trai em. Người đàn ông chị muốn có, anh ấy có thể không cần đứng trên đỉnh kim tự tháp, nhưng anh ấy không thể mất chí khí khi bị vây trong cảnh khó khăn, cũng không thể vì muốn tốt cho chị mà chủ động buông tay, hoặc là nói anh ấy vì tương lai không tốt đẹp mà chia tay. Chị thật may mắn, lần trước anh trai em tới tìm chị, anh ấy nói với chị, chị cần chị tiếp tục, anh ấy cũng sẽ tiếp tục, có lẽ anh ấy sẽ hai bàn tay trắng, có lẽ anh ấy sẽ trở thành một chuyện cười, nhưng anh ấy sẽ luôn tiếp tục. Cho nên chị nói với anh ấy, chị cũng sẽ tiếp tục.”

Khi Trình Hiểu Tang nói tới đoạn này thì mang theo ý cười. Cô đợi được đến khi người đàn ông cô yêu hứa hẹn, thế là đủ rồi. Người đàn ông cô chọn, nên như thế, cho dù ở thời điểm khó khăn nhất, cũng không bỏ cô lại. Cô hiểu rõ khi Mộc Tuyên Nghị nói lời này có bao nhiêu gian nan, vì hiểu rõ nguyên nhân, cô mới có thể lý giải và cũng sẽ theo anh.

Mộc Tuyên Dư rất thỏa mãn, ít nhất tảng đá trong lòng cô cũng đã rơi xuống, hiện tại ba mẹ cô thăm hỏi, chuyện tình cảm của anh trai cũng rất ổn định, về phần công ty... Cũng sẽ tốt, tất cả mọi chuyện rồi sẽ tốt.

Mộc Tuyên Dư chuyển ra ngoài, mang đi rất ít, thậm chí cô cảm thấy ngoại trừ laptop của mình, những đồ đạc khác đều có cũng được mà không có cũng chẳng sao, vì thế cô chỉ mang mấy bộ quần áo, cầm laptop, liền chuyển đến nơi cô đã tìm được. Cô ngồi trong bến chờ xe buýt đơn giản, thời gian không còn sớm cũng không muộn, loạt thẻ xe buýt trở ra, không ít người đều đi lấy báo giấy miễn phí. Cô nhìn lướt qua, không đi lấy.

Đứng ở tay vịn trên thang máy, phía trước cô là hai cô nữ sinh đều cột tóc đuôi ngựa, tóc nhuộm lên một cái, điều này làm cho Mộc Tuyên Dư nghĩ đến bản thân, từ lúc bắt đầu học đại học, sớm đã không biết buộc tóc có cảm giác thế nào.

“Oa, cậu mau nhìn đi, đáng vẻ người đàn ông này thật không tồi.”

“Phải không, phải không?” Bạn học lập tức tích cực hưởng ứng kêu lên.

“Nhị thiếu Giang gia?” Nữ sinh dường như cảm thấy rất kỳ quái, “Giang gia còn có một nhị thiếu sao? tớ còn tưởng rằng Giang gia chỉ có một đại thiếu Giang Cảnh Hạo chứ, tớ từng xem đủ các bài báo đưa tin về anh ta, đó thật sự là người đàn ông khiến người ta sùng bái, không biết nhị thiếu này là người thế nào...”

“Cậu có biết cũng vô dụng, cậu xem, người ta đã đính hôn, oa, tuần nam mỹ nữ, không tồi không tồi.”

“Trên thế giới này điều khó chịu nhất chính là vừa tìm ra một đại soái ca, giây tiếp theo đã phát hiện anh ta đã có chủ.”

“Cậu khó chịu sao? Để tớ nhìn xem, nước mắt ở đâu nào?”

...

Cuộc nói chuyện của hai nữ sinh ở tay vịn thang máy kết thúc. Giang Thừa Châu đính hôn?

Cô vậy mà nhin không được lắng nghe mỗi một chữ đó.

Cô đi vào trong xe, rất nhiều người đứng bên trong, người bên cạnh cô không ngừng nói chuyện, toàn bộ toa xe có vẻ huyền ảo mà chật chội, mà trong não cô, chỉ còn lại một cái tên và một sự kiện, Giang Thừa Châu muốn đính hôn, so với ai khác cô đều nắm rõ, việc đó tuyệt đối chính là sự thật.

Cô thuê được một căn phòng tốt, trang hoàng và thiết kế trong phòng ốc đều là phong cách cô thích. Sau khi bỏ đồ đạc xuống, cô liền ra ngoài mua một đồng hồ dùng sinh hoạt hàng ngày, đi mua về thì bắt đầu sửa sang lại phòng ốc, cuối cùng tắm rửa gội đầu, toàn bộ quá trình liên tiếp không kể hờ, cô cố ý làm cho bản thân bắt đầu bận rộn, sự thật này khiến cô thực sự không muốn tiếp nhận.

Giang Thừa Châu và Ưông Tử Hàm đính hôn, là anh chủ động đề xuất, cô gái này là người mà chính anh nhận định trong tương lai sẽ ở bên anh cả đời, nếu bây giờ anh còn không định cho cô một cuộc hôn nhân, thì cũng nên dành cho cô một nghi thức.

Tiệc đính hôn của Giang gia và Ưông gia, hiển nhiên vô cùng náo nhiệt, hơn nữa Giang gia lần này không im hơi lặng tiếng như trước đây, trái lại đồng ý đề phóng viên đi vào. Phải biết rằng hôn lễ của Giang Cảnh Hạo và Đường Khả Hân, ngay cả một tấm ảnh giới truyền thông cũng không có, đương nhiên, cho dù có chụp ảnh được, cũng không dám tuyên bố, ảnh chụp của Giang Cảnh Hạo đều xuất hiện trong ấn phẩm có uy tín nhất, cá nhân vụng trộm đừng nghĩ nhìn đến ảnh chụp và bài tin về anh ta. Người của Giang gia, làm việc và tác phong làm việc hoàn toàn trái ngược nhau.

Giang Thừa Châu và Ưông Tử Hàm đính hôn, hiển nhiên người tới đều là nhân sĩ nổi tiếng khắp nơi. Là anh trai duy nhất của Giang Thừa Châu, Giang Cảnh Hạo cũng phối hợp cùng bà xã của mình.

Tiệc đính hôn rất long trọng, những người tới tham dự đều phải cảm thán, quả nhiên là Giang gia...

Ưông Tử Hàm đang bị mọi người đùn đẩy trong phòng trang điểm, so với việc trang điểm thay quần áo của phụ nữ, hiển nhiên đàn ông đơn giản hơn nhiều, Giang Thừa Châu đang cài khuy áo trên bộ âu phục trong phòng nghỉ. Lúc này, cửa bị đẩy ra, anh ngẩng đầu, thì thấy mẹ đang đi tới chỗ mình.

Tần Tương nhìn con trai của mình, nhiều năm như vậy, bà luôn để cho con trai bà sinh hoạt tùy theo ý mình, cho dù anh chọc cho ba anh lừa giận ngập trời, bà cũng chưa từng để anh phải đi lấy lòng ai, bà luôn tin tưởng, một ngày nào đó con trai của bà sẽ hiểu chuyện, sẽ chống đỡ cả bầu trời, lúc này nhìn con trai đính hôn, thế nhưng bà lại không khỏi có một cảm giác mất mát.

Tần Tương đưa tay nắm lấy tóc anh, làm cho Giang Thừa Châu không ngừng nhíu mày, “Đừng phá hủy kiểu tóc của con.”

Tần Tương xù cười một tiếng, “Con đột nhiên đòi đính hôn như vậy, làm cho ba con và mẹ giật nảy mình, đây là bị cái gì kích thích?”

“Không phải hai người nói con không còn nhỏ, cũng nên quyết định sao?”

Tần Tương chống lại mắt anh, phát hiện ánh mắt của anh rất chân thành tha thiết, vì thế chủ động ôm lấy con, “Con có thể đưa ra quyết định như vậy, mẹ rất vui, thật sự rất vui về.”

May mắn rốt cuộc con trai bà cũng đi ra khỏi cái bóng ma đó, bà hiểu con trai của mình, một khi đã thật sự dùng hôn nhân làm hứa hẹn thì sẽ không phụ lòng, mà bà và Giang Hào đều vô cùng vừa lòng với Ưông Tử Hàm.

Tần Tương đương nhiên chính bà cũng từng trải qua luyến ái, vài thập niên đi qua, mặc dù không còn luồng cảm xúc xúc động điên cuồng như trước, nhưng cũng hiểu rõ sự hủy diệt của thất tình đối với một người, bằng không bà sẽ không nhất thời xúc động gả cho Giang Hào hơn bà đến ba mươi tuổi. Không tồi, những ngày sau khi kết hôn không quá gian nan, nhất là bà còn có con trai của mình.

Giang Thừa Châu vỗ vỗ phía sau lưng Tần Tương, chỉ là ánh mắt lại trầm trầm.

Mẹ cho rằng anh hoàn toàn buông bỏ mới đưa ra quyết định như vậy, mà không biết, trên thực tế lại trái ngược, nhưng đương nhiên anh sẽ không để mẹ biết.

Một lúc lâu sau Tần Tương mới buông con trai mình ra, “Tử Hàm hẳn là cũng chuẩn bị xong rồi, con đi gặp nó đi.”

“Vâng.”

Giang Thừa Châu đi tìm Ưông Tử Hàm, cô cũng đã chuẩn bị xong, chỉ là sau khi anh vào cửa, một đám các cô gái la hét không cho anh gặp, không thể để cho anh dễ dàng, ngược lại làm cho Ưông Tử Hàm bứt dứt không thôi.

“Nói một câu yêu thương rồi chúng tôi mới để anh gặp vị mỹ nhân tuyệt thế này.” Bạn bè của Ưông Tử Hàm cười nói.

Giang Thừa Châu đi lên phía trước, hướng về phía Ưông Tử Hàm đang đưa lưng về phía anh khẽ hé môi, “Mỹ nhân tuyệt thế này, tôi định sẽ chăm sóc cả đời.”

Mọi người lập tức bắt đầu hò hét, thậm chí một bên huyết sáo một bên vỗ tay.

Uông Tử Hàm mặt đỏ lên, xoay người ánh mắt nhìn Giang Thừa Châu cuống quýt e thẹn. Giang Thừa Châu đi lên phía trước, chủ động vươn tay, “Tiểu mỹ nhân, cùng trầm đi thôi!”

Hôm nay Uông Tử Hàm mặc một bộ trang phục cổ sùn xám theo phong tục, như một mỹ nhân tuyệt mỹ bước ra từ phong vị cổ xưa. Cô có chút khản trương, cô thậm chí bản thân quá vô dụng, chỉ là đính hôn mà đã khản trương như vậy, sau này khi kết hôn thì phải làm sao?

Cô cũng không vươn tay, mà cố ý phụng phịu, “Ngài có ba ngàn phi tần mỹ nữ, ta đi theo ngài, không phải quá thiệt thòi cho ta sao?”

Giang Thừa Châu sùng sốt, mọi người cũng sùng sốt, nhưng cũng vui sướng xem náo nhiệt.

Giang Thừa Châu không coi đó là vấn đề, trong mắt mang ý cười, “Trẫm đã cho nàng phá hủy hậu quả, mỹ nhân còn không biết trái tim của trẫm sao?”

Chỉ là tùy ý đùa giỡn mà thôi, Uông Tử Hàm lại cảm động đến hốc mắt đỏ lên. Cô tiến lên, nhào vào trong lòng anh. Giờ khắc này cô cảm thấy bản thân hạnh phúc đến độ có thể nổ tung, ông trời đối với cô thật tốt, cô thích anh như thế, ngay sau đó liền biến anh thành bạn trai của cô, cô rất muốn rất muốn đi cùng anh đến già, ngay sau đó anh trở thành vị hôn phu của cô, và về sau anh còn có thể trở thành chồng của cô.

Giang Thừa Châu vỗ nhẹ lên bả vai Uông Tử Hàm, anh biết tình cảm của cô đối với anh. Nơi ngực lại ấm áp như thế.

Rất nhiều người tới tiệc đính hôn, dù sao ngoài trường hợp này, thì họ có rất ít cơ hội để tiếp xúc với người của Giang gia. Mà Giang Hào rất ít khi xuất hiện trước công chúng cũng tham dự, ông đứng ở phía trên giống như lãnh đạo nói chuyện, trong lời nói tỏ ra vô cùng hài lòng đối với việc cậu con trai có thể đính hôn với Uông Tử Hàm.

Uông Tử Hàm vốn đi cùng Giang Thừa Châu, nhưng sau đó liền đi cùng ba Uông mẹ Uông. Cô phát hiện, khi cô ở bên cạnh Giang Thừa Châu, lúc anh nói chuyện với người khác, dường như có điều cố kỵ. Chẳng hạn như vị anh họ kia của Giang Thừa Châu, lúc nói chuyện với Giang Thừa Châu thì nhìn cô vài lần.

Tần Sâm Châu quả thật không ngờ Giang Thừa Châu nhanh như vậy đã quyết định đính hôn với Uông Tử Hàm.

“Anh còn tưởng cậu...” Tay Tần Sâm Châu vỗ lên vai Giang Thừa Châu, lại chỉ nói một nửa mà không nói tiếp, những lời đó đã không cần...

Giang Thừa Châu lại hừ lạnh trong lòng, tưởng cái gì, cho rằng anh còn nhớ mãi không quên Mộc Tuyên Dư, cho rằng nhiều năm như vậy anh không kết hôn không chạm đến yêu đương đều là vì người phụ nữ dối trá gọi là Mộc Tuyên Dư kia?

Quan điểm buồn cười biết bao.

Tần Sâm Châu lớn hơn Giang Thừa Châu một tuổi, cùng học trong một trường đại học, bởi vì Tần Tương, nên bọn họ tương đối thân thiết, hơn nữa Tần Sâm Châu là đội trưởng đội bóng rổ, Giang Thừa Châu cũng gia nhập đội bóng rổ, bởi vậy quan hệ của hai người càng không tệ, rất nhiều chuyện Giang Thừa Châu cũng sẵn lòng chia sẻ với vị anh họ này.

Đó là sau khi họ tiến hành một trận quyết đấu bóng rổ. Nằm ở giữa sân, trên trời đầy sao, thậm chí bốn phía còn có đom đóm, Giang Thừa Châu đột nhiên dùng lực đập một phát, “Ban đêm đẹp thế này, tại sao lại là anh theo cùng em chứ!”

Giang Thừa Châu nói vô cùng ghét bỏ, làm cho Tần Sâm Châu cũng giờ giọng xem thường, “Thế cậu muốn ai cùng cậu?”

Giang Thừa Châu hừ hai tiếng, không nói gì.

Tần Sâm Châu lại cười đến quỷ dị, “Cậu không nói anh cũng biết, Tiểu Dư Dư nhà cậu.”

Tâm trạng của Giang Thừa Châu hôm nay không tốt lắm, hơn nữa trong lúc huấn luyện còn không ngừng nhìn về phía bên sân, giống như đang tìm người, mà cái người luôn luôn sẽ xuất hiện, hôm nay lại không thấy đâu.

Sau khi Tần Sâm Châu nói ra câu đó, Giang Thừa Châu lại đập một phát.

Một lúc lâu, bọn họ đều chìm trong trầm mặc.

Một con đom đóm bay tới, Giang Thừa Châu quan sát một lúc lâu, mới nói, “Tần Sâm Châu, em sẽ kết hôn với Mộc Tuyên Dư.”

Đối với hành vi gọi thẳng tên không lễ phép như vậy của Giang Thừa Châu, Tần Sâm Châu đã thành thói quen, nhưng nghe thấy lời này của Giang Thừa Châu, đột nhiên liền giật mình một cái, thậm chí cho rằng bản thân nghe lầm. Giang Thừa Châu có bao nhiêu hoa tâm, anh họ này của anh cũng xem thế là đủ rồi, khi anh bị một em gái cùng trường theo đuổi, không ít người xem đó như một trò cười, Tần Sâm Châu cũng không ngoại lệ. Kết quả là, bạn học Giang vốn không từng bó buộc với con gái của chúng ta, thật sự bị cô gái nhỏ đó chinh phục.

“Cậu lặp lại lần nữa, anh không nghe thấy.” Tần Sâm Châu chuẩn bị chăm chú lắng nghe.

Giang Thừa Châu lại xry cười một tiếng, “Em nói em sẽ cùng Mộc Tuyên Dư kết hôn.”

Lần này Tần Sâm Châu nghe rõ ràng, lại có chút tò mò, hóa ra cậu nghiêm túc với Mộc Tuyên Dư, anh vốn còn có chút hoài nghi, hiện tại Giang Thừa Châu đã nói như vậy, lại hoài nghi, cũng hơi quá vậy.

Tần Sâm Châu không nói lời nào, Giang Thừa Châu cũng không bỏ qua, “Anh nói xem hôn lễ thế nào mới hợp với cô ấy chứ? Phong cách cổ xưa? Giáo đường kiểu Tây? Tất cả đều tầm thường, không xứng với cô ấy.”

Tần Sâm Châu nghe vậy hàm răng đau nhức, nghĩ Giang Thừa Châu này nói chuyện yêu đương cũng giống như người thường, dưới tình hình chung, không phải chỉ có nhà gái là cả ngày ảo tưởng sao, thế nào đến lượt anh đây, lại biến thành là anh ảo tưởng chứ?

Giang Thừa Châu gổ đầu trên tay mình, “Em sẽ cho cô ấy một hôn lễ cả đời khó quên.”

Khi đương sự đã đi qua, Tần Sâm Châu cảm thấy bản thân thật sự là không thể tưởng được, nhiều năm trôi qua như vậy, thế nhưng anh lại nhớ rõ những lời Giang Thừa Châu từng nói, có lẽ đó là lần đầu tiên người anh họ này nhìn đến bộ dạng khi yêu đương của Giang Thừa Châu, hoặc là khi Giang Thừa Châu nói lời đó lại tràn đầy hạnh phúc với tương lai!

Tần Sâm Châu không nói thêm gì nữa, chỉ vỗ vỗ bả vai của Giang Thừa Châu.

Tần Sâm Châu mới vừa đi, đứng bên cạnh Giang Thừa Châu là một người quen không tính là quen thuộc.

Giang Thừa Châu lười nhác nửa tựa trên bàn rót rượu, khoe miệng hơi câu lên, tự nhiên lộ ra vài phần tà khí, anh nâng ly rượu lên làm động tác chạm cốc với Chu Chấn Hưng, mà Chu Chấn Hưng tự nhiên sẽ không từ chối, cũng chạm một cái, mới nhẹ nhàng uống một ngụm.

“Cám ơn anh đã tham dự.” Giang Thừa Châu tùy ý nói xong.

Chu Chấn Hưng cũng chớp chớp mắt, một lúc lâu sau mới mở miệng, “Thật sự khiến người ta bất ngờ.”

“Ý chỉ việc đính hôn của tôi?” Giang Thừa Châu lơ đãng.

Chu Chấn Hưng lại càng muốn xâm nhập, tiệc đính hôn của Giang gia và Uông gia, có bao nhiêu sức nặng như vậy, người trong giới đương nhiên hiểu rõ, huống chi còn cho phép truyền thông đưa tin, đây là chuyện như đính đóng cột, Giang Thừa Châu sẽ kết hôn với Uông Tử Hàm.

“Chẳng lẽ anh cho rằng tôi nói chuyện khác?”

Giang Thừa Châu a một tiếng, “Chu tổng giám đốc thật sự là nói giỡn, tôi chẳng qua là đính hôn, anh bắt ngờ cái gì chứ? Tôi lại rất hiếu kỳ.”

“Trên thế giới này chuyện dễ tò mò rất nhiều, mà người tò mò cũng rất nhiều, ví dụ như tôi cũng rất hiếu kỳ, Giang tổng không tiếc mọi chi phí nhằm vào ‘Thịnh Đạt’, không vọt được lợi ích gì, sau đó xoay người liền đính hôn, việc này thật sự là một câu đố chưa được giải đáp.”

Chu Chấn Hưng quả thật rất bất ngờ, nếu Giang Thừa Châu tìm tới cửa, bảo anh đối phó “Thịnh Đạt”, song song với việc đánh giá đối phương vì ích lợi, Chu Chấn Hưng tự nhiên cũng sẽ điều tra chuyện năm đó của Giang Thừa Châu và Mộc Tuyên Dư, rất rõ ràng, Giang Thừa Châu làm tất cả đều là vì Mộc Tuyên Dư.

“Chu tổng giám đốc cho rằng tôi vì vị hôn thê của anh, không đúng, vị hôn thê trước của anh tình cũ khó quên? Bởi vậy xoay người liền đính hôn, quả thực khiến người ta tò mò. Nhưng mà, tôi nhắc nhở anh, vị hôn thê của anh thật đúng là không có sức quyến rũ lớn như vậy khiến tôi tình cũ khó quên, cũng giống như cô ta không có sức quyến rũ khiến anh buông tha miếng thịt béo đến miệng của công ty.”

Sắc mặt Chu Chấn Hưng cứng lại, tâm tình Giang Thừa Châu dường như lại rất tốt, vỗ vỗ bả vai Chu Chấn Hưng, “Thật ra tôi có thể giải đáp sự tò mò của anh, vì sao tôi phải làm như thế, bởi vì —— tôi cao hứng.”

Giang Thừa Châu hừ cười một tiếng, xoay người rời đi, ngạo mạn tới cực điểm.

Tay Chu Chấn Hưng niết thành nắm đấm, nhưng không cách nào phủ nhận lời Giang Thừa Châu nói chính là sự thật, chỉ bằng thân phận của Giang Thừa Châu, vì cao hứng là có thể muốn làm gì thì làm.

Giang Du Du theo ông nội tới đây. Ba mẹ không cho phép, nhưng bé vẫn chạy đông chạy tây, sau đó chạy vào lòng Uông Tử Hàm chủ nhân của hôm nay, Uông Tử Hàm ôm tiểu Du Du đi tìm Giang Thừa Châu, bởi vì tiểu Du Du liên tục nhắc tới chú út.

Giang Du Du nháy nháy mắt, biểu cảm đáng yêu đến hòa tan trái tim Uông Tử Hàm, sao có thể đáng yêu như vậy chứ!

“Cô là bạn gái của chú út sao?” Tiểu Du Du nghiêng đầu.

Uông Tử Hàm suy nghĩ một chút, gật đầu.

“Là người sẽ phải kết hôn?” Tiểu Du Du tiếp tục đặt câu hỏi.

Uông Tử Hàm sừng sốt, mặt đỏ, nhưng vẫn cứ gật đầu.

Tiểu Du Du lại tính toán, kết hôn kiểu này, đó không phải giống với ba mẹ của bé sao?

Trước khi tiểu Du Du tiếp tục đặt câu hỏi, Giang Thừa Châu đã tới, anh đi tới liền ôm tiểu Du Du từ trong lòng Uông Tử Hàm, “Cháu có nhận sai không?”

Tiểu Du Du hôm nay đặc biệt ngoan, dùng sức gật đầu, “Sai rồi, sai rồi, cháu sai rồi.”

Bé chạy lung tung, lạc ông nội.

Uông Tử Hàm thấy tiểu nha đầu thế nhưng cúi đầu, bộ dạng vô cùng ủy khuất, muốn vì cô bé nói chút gì đó, thì lúc này có người trở lại kêu Uông Tử Hàm đi qua.

“Em đi trước đi.” Giang Thừa Châu nhìn cô bằng ánh mắt yên tâm.

Uông Tử Hàm thực sự không nỡ bỏ nha đầu kia, vươn tay sờ sờ tiểu Du Du, còn khuyên bảo Giang Thừa Châu, “Dịu dàng với cô bé một chút.”

Giang Thừa Châu bắt đắc dĩ lắc đầu, sau khi Uông Tử Hàm rời đi, mới cười với Du Du, “Cháu cũng thật có sức quyến rũ nha!”

Tiểu Du Du bĩu môi, ngẩng đầu nhìn chú út, “Chú sẽ kết hôn với cô ấy sao?”

Anh dùng một giây, nét tươi cười cũng ngưng lại một giây, “Ừ.”

“Sẽ kết hôn... Mẹ nói hai người yêu nhau mới kết hôn.”

“...”

Tiểu Du Du cảm thấy chuyện rất phức tạp, “Nhưng mẹ nói hai người yêu nhau mới có thể hôn.”

Giang Thừa Châu nhủ mảy, không biết nha đầu kia nói bậy bạ gì đó, “Chú đưa cháu đi tìm ông nội, ông tìm cháu khắp nơi đến điên rồi.”

Tiểu Du Du nhìn ngón tay của mình, “Chú út, chị gái vừa rồi không phải người hôn chú...”

Giang Thừa Châu dừng bước, máu toàn thân dường như bị ngưng tụ, anh nhìn tiểu Du Du, nhưng cô bé không nhìn anh. “Cháu... Làm sao mà biết...”

“Cháu lục tìm ảnh chụp của chú, còn cất giấu giữa những bức ảnh đó, nhưng cháu thông minh mà, đã tìm được, nhưng vì sao chỉ có một tấm thôi! Nhưng mà chị gái ấy thật xinh đẹp...”

Vì sao chỉ có một tấm thôi, bởi vì những bức ảnh khác đều bị anh thiêu hủy từng tấm từng tấm, ngay cả một tấm duy nhất còn giữ lại kia, cũng là cố ý quên, còn sót lại.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hận Triền Miên - Lục Xu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Chương 14

Mấy ngày nay Mộc Tuyên Dư vẫn luôn ở trong phòng. Cái tiểu khu này vô cùng yên tĩnh, ở trong phòng không nghe được bất cứ âm thanh huyền ảo nào, bây giờ đang là mùa hạ nóng bức, dễ nhận thấy đây là nơi cư trú của những người lương thiện. Tên tiểu khu là tiểu khu Bàn Nguyệt, biến tên được đặt ở nơi cao nhất của tầng trệt, từ xa đã có thể nhìn thấy. Mà nguồn gốc của cái tên này là do ở khu vực lân cận có một con sông Bàn Nguyệt, trải qua nhiều năm kiến thiết lại, nơi đây đã xây dựng một công viên vây quanh con sông này, chẳng qua là công viên không mở cho bên ngoài, mà chỉ dành cho nhân viên trong tiểu khu hưởng thụ.

Mộc Tuyên Dư ra ngoài đều là đi siêu thị, đi vài lần đã nhét đầy tủ lạnh, đều là các loại sữa chua và các sản phẩm từ sữa. Số lần cô ra ngoài cũng không nhiều, nhưng mỗi lần đều đi qua một sạp bán báo, hầu như loại nào cũng có, cô chỉ cần nhẹ nhàng đảo qua là có thể thấy trên trang bìa của rất nhiều tạp chí sách báo đều là Giang Thừa Châu và Uông Tử Hàm. Người của Giang gia, đối với sinh hoạt cá nhân luôn luôn khiêm tốn, mặc dù giới truyền thông vẫn muốn tìm hiểu chuyện bí mật cá nhân của Giang gia, nhưng người Giang gia không thích, vì thế cũng phải ngừng ý muốn đó, nay người Giang gia thể nhưng lại chủ động công khai chuyện cá nhân, giới truyền thông đương nhiên phải bắt lấy cơ hội lần này, tìm hiểu được vô cùng rõ ràng chuyện của Giang Thừa Châu và Uông Tử Hàm, chỉ còn kém chưa viết ra một cuốn tiểu thuyết với cái tựa vương tử công chúa yêu đương ký.

Vì thế dưới sự trợ giúp của truyền thông, chuyện của Giang Thừa Châu và Uông Tử Hàm hầu như toàn thành đều biết.

Chuyện vương tử công chúa là truyện cổ tích muôn đời không thay đổi, quả thực đã đi sâu vào tận xương tủy.

Vào lần cuối cùng sau những chuyến ra ngoài liên tục của cô, ngay cả ông chủ sạp báo cũng biết cô, thấy trong tay cô cầm theo một số đồ vật mua trong siêu thị, thì cầm một quyển tạp chí khoa tay với cô, “Cô gái trẻ, cuốn này vốn bán rẻ cho cô, giảm giá bán.”

Ông chủ là một vị tiên sinh mập mạp, quần áo mùa hè lộ ra cánh tay ngắn, tay cầm tạp chí khoa không ngừng rung lên, chỗ thịt béo mập kia cũng không ngừng lắc lư, động tác nhìn qua có chút buồn cười, nhưng Mộc Tuyên Dư cười không nổi, chút tâm tư nhỏ của cô, ngay cả một ông chủ sạp báo bình thường cũng có thể phát hiện ra?

Sau khi cô đi qua, ông chủ kia không ngừng giới thiệu cho cô cuốn tạp chí đó có bao nhiêu đẹp mắt, có vô số ngôi sao, hiện tại giảm giá tiêu thụ cô sẽ nhận được lời lớn. Kỳ thật ông chủ này cũng rõ ràng, cô không đến mức một quyển tạp chí cũng không mua nổi, nhưng việc buôn bán mà, có thể bán nhiều hơn một bản tóm lại vẫn tốt, những chi tiết không quan trọng thì không cần suy nghĩ nhiều.

Mộc Tuyên Dư do dự hai giây, cuối cùng vẫn mua cuốn tạp chí đó, dùng năm đồng tiền. Cô trả tiền, ông chủ kia lại còn vui vẻ ra mặt, tỏ vẻ cô chiếm được lợi lớn cỡ nào, cứ như cô căn bản không biết cuốn tạp chí này đã quá thời hạn, tạp chí này một tuần phát hành một số, trong một tuần mà không bán được, thì thua lỗ.

Cô cầm tạp chí, tâm tình có chút phức tạp, năm đồng tiền, là con số này.

Năm đó đối diện cổng trường học là khu ghé lò KTV, Giang Thừa Châu gần đây rất thích ca hát ngược lại không có động tĩnh. Anh hát rất hay, nhưng không phải do thanh tuyến tốt, mà là có lực xuyên thấu, có thể làm sống động một bài hát, tình cảm thâm nhập nội tâm. Khi đó đã có người cười, Giang Thừa Châu lúc ca hát và lúc bình thường là hai người hoàn toàn khác nhau, chỉ có người từng nhìn anh hát, mới có thể cảm thấy người này có khả năng tiềm tàng với tình yêu.

Giang Thừa Châu trực tiếp kéo cô vào trong lòng, “Nghe nói giấy đăng kí kết hôn giảm giá, hiện tại chỉ cần năm đồng tiền thôi.”

Khi anh nói lời đó tay còn không ngừng xoa tóc cô, đối xử với cô như một con vật nhỏ nào đó. Cô bật cười, lại không cho anh bất cứ câu trả lời nào.

Anh lại hào hứng không giảm, “Sau này khi chúng ta kết hôn thì lại tiết kiệm tiền.”

Anh lại đến gần bên tai cô nói thật nhỏ những lời này, cô vốn muốn đáp lại anh —— cô nói muốn kết hôn với anh lúc nào?

Sau đó thì sao, cùng lúc đó, hình như một người bạn cùng lớp của anh đáp lại anh một câu, “Điều đó chứng minh bây giờ tình cảm càng ngày càng hạ giá, hôn nhân chính là đầu tư rút giá vô hạn...”

Bạn học đó vừa dứt lời, Giang Thừa Châu liền buông cô ra, hình như muốn làm một trận với bạn học kia, vẫn là cô gắt gao nắm lấy tay anh, không cho anh đi.

Ngày đó dường như tâm trạng của anh bị ảnh hưởng, đưa cô trở về phòng ngủ thì nắm chặt tay cô hơn bình thường, “Chúng ta nhất định sẽ kết hôn, mọi người trong cả vũ trụ này có thể không tin, nhưng em phải tin anh.”

Hạ Ngữ Minh từng nói, kỳ thật hứa hẹn của đàn ông cũng không như phụ nữ cho rằng chính là tùy tiện nói một chút, hứa hẹn như vậy đương nhiên là chân thật, hơn nữa cũng là thật lòng thật dạ, chỉ là mỗi một câu đều có thời hạn hiệu lực. Quá thời gian rồi thăm oán đó là hứa hẹn giả dối, như vậy thật ra là vấn đề của chính mình, vẫn phải nhấn mạnh rằng hứa hẹn đã quá thời hạn, thì trách được ai!

Mà bây giờ, những lời đó, cũng đã quá thời hạn từ rất lâu, chỉ là vì sao ký ức lại không thể quá thời hạn?

Cô trở lại chỗ ở, vẫn mở cuốn tạp chí giảm giá kia ra, trọng điểm trang bìa bên ngoài nhấn mạnh đủ chuyện bí mật đính hôn của Giang Thừa Châu và Uông Tử Hàm, trên thực tế cũng chỉ là giới thiệu quy mô, lại giới thiệu chi tiết một số nhân vật nổi tiếng, đương nhiên cũng đưa lên gia thế của Giang Thừa Châu và Uông Tử Hàm, vì thế tiết mục của vương tử công chúa vừa ra, lập tức có hình tượng khắc sâu. Nhìn như giới thiệu một đôi, nhưng gì đó lại không giới thiệu gì cả, hiện tại truyền thông đều thích đưa tin như vậy?

Cô bỏ tạp chí ra, co lại cuốn trên sô pha, mở ti vi.

Sau khi bóng người xuất hiện trên màn hình, cô cười, ngay cả trên TV cũng là những tin tức này, lại đề cập tới sự rầm rộ của Giang Thừa Châu và Uông Tử Hàm, chỉ là bản tin tỏ ra nghi ngờ trước hành động lần này của Giang gia, từ trước đến nay Giang gia đều rất ít khi lộ tin trước truyền thông, vì sao lần này lại sẵn lòng khiến truyền thông chú ý chứ, vì thế xuất phát từ tính cách của Giang Thừa Châu, cho rằng tính cách của anh và anh trai anh hoàn toàn bất đồng, bởi vậy mới sẵn lòng để việc đính hôn của mình trở thành đề tài giải trí của toàn dân...

Giải trí? Cô nghiêng ngẫm từ này, quả là giống với tính cách của Giang Thừa Châu.

Cô chuyển kênh, sau đó tưởng chừng sẽ vui vẻ hơn, thế nhưng lại vẫn về sự kiện đó. Chẳng qua lần này không còn là bản tin, mà là một chương trình nào đó, mời Uông Tử Hàm tới, Uông Tử Hàm là một bác sĩ có trình độ, vốn là phỏng vấn về quan điểm liên quan tới tai nạn của y học hiện nay, hỏi cô có ý kiến gì với sự kiện trong nước xảy ra các vụ tai nạn y học. Mà người chủ trì phỏng vấn Uông Tử Hàm, dường như là bạn bè quen biết của cô, trong chương trình trêu đùa, mời vị khách quý này đến, gần như đã xài hết tất cả tình nghĩa bạn học của mình.

Mặc dù nói có liên quan tới tai nạn y học, nhưng người chủ trì lại có tình hướng đến việc đính hôn của Uông Tử Hàm, mà Uông Tử Hàm thật sự không giấu diếm gì, ngược lại rất thoải mái tự nhiên.

Mộc Tuyên Dư quan sát gương mặt kia trên màn hình, nhìn từ ngũ quan, hầu như không có chỗ nào đặc biệt, nhưng cả khuôn mặt đó lại có thể toát ra mỹ cảm thoải mái, người đẹp như vậy không chỉ có thể khiến đàn ông thích, cho dù là đàn bà cũng sẽ muốn tiếp cận, hưởng chi khí chất của Uông Tử Hàm cực tốt, như người đẹp xuất ra từ sông nước có linh khí.

Ánh mắt của Giang Thừa Châu vẫn luôn rất tốt, cô gái này cho người ta cảm giác thật thoải mái, tươi cười không giả tạo, tính cách rất tốt.

Người chủ trì luân phiên ép hỏi, Uông Tử Hàm đành mỉm cười đầu hàng, nói tới cuộc gặp gỡ của cô và Giang Thừa Châu.

Uông Tử Hàm biết Giang Thừa Châu tại A quốc, lần đầu tiên khi nhìn thấy anh, người bên cạnh đã có người chào hỏi, người này có chút lạnh nhạt, không thích tiếp xúc với người khác, có xu hướng làm theo ý mình, cũng không nói nhiều, điều kiện nơi đó rất khó khăn, bạn cùng phòng ở cùng Giang Thừa Châu ngoài biết tên của anh ra, thì cái gì cũng không biết. Bọn họ là người như vậy, chăm sóc người bị thương cùng một chỗ, ít nhiều đều tồn tại ý thức cách mạng hữu nghị, nhưng Giang Thừa Châu là ngoại lệ, chỉ là ngoại lệ này vẫn chưa gặp phải sự gạt bỏ của người khác. Giang Thừa Châu rất đơn độc, nhưng anh rất có năng lực, một số ca mổ phức tạp đều do anh hoàn thành.

Uông Tử Hàm nhớ rõ nhất đó là lần làm trợ lý cho anh, đáng về khi anh cầm dao giải phẫu mổ cho người ta, ca phẫu thuật đó rất nguy hiểm, bệnh nhân chỉ là một đứa bé mới được sinh ra, không cẩn thận rất dễ xảy ra sự cố, nhưng về mặt của anh rất chuyên chú, sự chuyên tâm đó cũng không phải vì khản trương, chỉ là vì nghiêm túc mà thôi. Vì thế trong một khoảng thời gian dài Giang Thừa Châu đã để lại ấn tượng cho cô, vẫn luôn là một người đàn ông nghiêm túc trong phòng giải phẫu.

Thật ra còn có rất nhiều chi tiết khác nhưng cô không thể kể từng việc, mà những chi tiết này không thể nói ra, nhưng cũng trở thành những ký ức tốt đẹp độc nhất vô nhị tồn tại trong trí nhớ. Ví dụ như cô biết Giang Thừa Châu là một người rất thích sạch sẽ, nhưng tại nơi chiến trường đầy khói lửa, làm sao có điều kiện để anh duy trì sự sạch sẽ, đối với đồ ăn anh cũng rất kén chọn, nhưng dưới tình huống này, anh vẫn cau mày ăn đồ ăn, điều kiện chỗ ở cũng kém, anh cũng chỉ có thể chịu đựng... Anh là một người như vậy, lặng lẽ chịu đựng, sẽ không than phiền, hình ảnh như vậy của anh tràn đầy trong lòng cô, sau đó cũng không nhớ từ lúc nào thì tình cảm bắt đầu tràn đầy lên.

Người chủ trì buộc Uông Tử Hàm nhất định phải nói ra ấn tượng khác sâu nhất về Giang Thừa Châu. Uông Tử Hàm không có cách nào, cuối cùng vẫn đành nói. Ấn tượng sâu sắc nhất của cô về Giang Thừa Châu là vào một buổi tối, sau hôm đó, bọn họ phải tạm biệt nơi đây, đi các nơi kế tiếp liên tục chiến đấu ở các chiến trường. Cùng nhau cộng sự lâu như vậy nên cũng có cảm tình, vì thế mọi người liên tục tập cùng nhau, vì không biết khi nào mới gặp lại.

Ngày đó nhóm họ đều uống chút rượu, mỗi người từ các quốc gia khác nhau dùng đủ loại ngôn ngữ ồn ào trao đổi, sau đó dùng cách chơi trò chơi uống rượu cười đùa, người ngoại quốc uống rượu không cực lực như vậy, chỉ nhấp nháp mà thôi. Người thua trò chơi thì phải nói một chút về mối tình đầu của mình, nhưng trường hợp vẫn chưa quá sôi nổi, bởi vì đối với mối tình đầu, những người đó nói một câu đã kết thúc, căn bản không có câu chuyện ân oán tình trường kéo dài gì...

Cho đến khi đề tài rơi đến Giang Thừa Châu, sau khi anh nói xong quá trình quen biết mối tình đầu của mình, Uông Tử Hàm cũng cảm giác trái tim mình đột ngột đập nhanh, nói không rõ là hâm mộ, hay là mơ hồ ghen tị.

Người chủ trì bị chạm đến lòng hiếu kỳ, một lòng muốn Uông Tử Hàm nói ra khi đó rốt cuộc Giang Thừa Châu đã nói gì, nhưng lần này Uông Tử Hàm thể nào cũng không nể mặt người bạn học cũ này, cô cười nhìn bạn học cũ của mình, “Vừa rồi cô ép hỏi tôi nhiều vấn đề như vậy, hiện tại cũng cho cô một trừng phạt nho nhỏ, đó là không nói cho cô biết, tò mò chết cô đi!”

Uông Tử Hàm nói ra lời đó, cả khán phòng truyền đến tiếng cười không ngừng.

Uông Tử Hàm kết thúc phỏng vấn, tâm tình lại rất tốt, cô đương nhiên nhớ rõ từng lời Giang Thừa Châu nói ngày đó, thậm chí ngày đó là ngày cô được nghe anh nói nhiều nhất, anh thậm chí còn giải thích chi tiết tình huống, khó tin biết bao nhiêu.

Đội bóng rổ của đại học Giang Tây tham gia không ít trận thi đấu hữu nghị, mỗi lần đều có thể dễ dàng giành chiến thắng. Khi đó có một đội bóng rổ tên là “Tất Thắng đội”, thách đấu vô số giáo đội đại học, mấy người này rất ngạo mạn, lại cũng có tư bản ngạo mạn, được xưng rằng có thể đánh bại tất cả các giáo đội của đại học, hơn nữa họ không hề áp lực, liên tục khiêu chiến mười bảy đội bóng rổ của các trường học, hơn nữa không hề áp lực, nay bọn họ khiêu chiến đến giáo đội của đại học Giang Tây.

Trong vườn trường, chuyện này được truyền đi xôn xao, mặc dù thi đấu như vậy cũng không phải là chính quy, nhưng trong mắt học sinh, trận đấu này hoàn toàn có thêm cảm giác kích thích vinh dự.

Vì thế hai đội giao chiến rầm rộ trước đó chưa từng có, trong sân vận động chỗ ngồi không còn chỗ trống, trên hành lang, ở rìa lầu hai, tất cả đều đứng đầy người.

Kỳ thật đại học Giang Tây này chỉ có một đội bóng rổ, nhân khí cũng đặc biệt cao, thực lực cũng không tồi, nhân khí cao là bởi vì trong đó có hai người Tần Sâm Châu và Giang Thừa Châu, rất nhiều người không quá hiểu, hai vị này tính cách quả thực hoàn toàn trái ngược nhau, Tần Sâm Châu khiêm tốn mà nội liễm, Giang Thừa Châu lại kiêu ngạo bất tuân. Không ít người thầm mến Tần Sâm Châu, mà mọi người đối với Giang Thừa Châu thì yêu hận nửa nọ nửa kia, người yêu anh thì nâng anh lên tận trời, người hận anh thì gần như muốn anh xuống địa ngục.

Giang Thừa Châu kiêu ngạo đến cực điểm, không ngăn ngại thái độ của người khác chút nào, vây quanh bên người là đủ kiểu mỹ nữ, mà thái độ của anh đối với những người này đều không cự tuyệt, rất nhiều người căm ghét hành vi đùa giỡn nữ sinh của anh, nhưng nhiều người hơn lại muốn trở thành cô gái đặc biệt có thể khiến anh chuyển tâm, bởi vậy vẫn như cũ có người trước ngã xuống, người sau liền đứng cảm tiền lên.

Có hai vị này trong cuộc, sân bóng rổ đều luôn kín hết chỗ ngồi.

Cuộc tranh tài này càng hấp dẫn lại càng nhiều người đến xem, “Tất Thắng đội” tỏ ý, bọn họ chỉ cần thua một trận, liền giải tán đội ngũ, đương nhiên khi bọn họ nói lời này cũng sẽ thêm một câu, đội bóng có thể khiến bọn họ giải tán còn chưa xuất hiện. Trận đấu bắt đầu, người của “Tất Thắng đội” liền trực tiếp đụng ngón giữa với đội Giang Tây.

Trận đấu rất quyết liệt, đội Giang Tây có ưu thế sân nhà, nhưng vẫn như trước đánh rất vất vả, điều này khiến Tất Thắng đội đã ngạo mạn lại càng ngạo mạn, căn bản không nói đến trái bóng kia, thi đấu kiểu này là dựa vào so tài đội ngũ, về thể lực họ tốt hơn nhiều so với đội Giang Tây, lúc đầu còn không cảm thấy điều đó, hiện tại khi giằng co tình thế xấu lập tức kéo đến.

Tần Sâm Châu đánh trong chốc lát, cũng cảm giác được không thích hợp, lập tức triệu tập đội hình, điều chỉnh chiến thuật.

Một trận đấu đó, đấu đến vô cùng quyết liệt, đến khán giả cũng thấy kinh hồn bạt vía, điểm kim kẹp thật sự chặt, bộc lộ thể lực anh truy tôi đuổi. Ngay từ đầu trận đấu, Tất Thắng đội đã ra sức tạo áp lực lớn cho đối thủ, nhưng loại áp lực này vẫn chưa khiến đội Giang Tây sụp đổ, bọn họ vẫn đứng vững trước áp lực, dần dần Tất Thắng đội cũng có chút lực bất tòng tâm.

Hai đội anh truy tôi đuổi, ai đều không chịu nhận thua, người bên sân cũng cảm thấy hồi hộp không thôi.

Thời gian thi đấu nhanh đến, dĩ nhiên hai đội đang bất phân thắng bại, toàn bộ quá trình trận đấu quả thực đều căng thẳng, không thể buông lỏng một hơi.

Phát bóng cuối cùng, là của đội Giang Tây. Thành viên chủ lực của đội Giang Tây là Tần Sâm Châu, bình thường đồng đội đều giao bóng cho anh xử lý, nhưng bây giờ Tần Sâm Châu bị đối thủ kèm chặt, đồng đội chỉ có thể ném bóng cho Giang Thừa Châu. Giang Thừa Châu cũng muốn chuyển bóng, nhưng lập tức đoán được tính hình bên kia của Tần Sâm Châu, Tần Sâm Châu căn bản không có cơ hội ra tay, vì thể nhanh chóng ném bóng vào rổ...

Phát bóng cuối cùng, ánh mắt mọi người trong toàn trường đều dừng trên trái bóng này, sau đó bóng từ khung giỏ bóng rổ rơi xuống, tiếng còi của trọng tài vang lên, trận bóng kết thúc.

Trận đấu kết thúc, tất cả mọi người đang ngồi đều đứng lên, toàn bộ hoan hô vỗ tay.

Đội Giang Tây với ưu thế thắng hai phần, nhưng các đội viên gần như đều kiệt sức, mà người của Tất Thắng đội vẫn không chịu tin là thật, kì tích tất thắng bất bại của Tất Thắng đội bị đánh bại.

Có rất nhiều cô gái xinh đẹp ở gần bên cạnh, giờ phút này tiến lên, đưa nước, vỗ tay, mà mọi người vây xem cũng chậm rãi rời đi.

Khi mọi người chuẩn bị rời đi thì sân bóng rổ đột nhiên vang lên một giọng nói, “Giang Thừa Châu, em thích anh.”

Giọng nói trôi giạt trong sân bóng rổ, thật lâu không tan đi.

Giang Thừa Châu sớm đã thành thói quen với những lời thổ lộ như vậy, như cũ uống nước khoáng của anh, ngay cả đầu cũng chưa từng quay lại. Mà cô nữ sinh hai tay cầm loa kêu lên kia, lại từng bước một đi tới phía anh, trên người cô dường như mang theo ánh sáng, hấp dẫn ánh mắt của mọi người đi theo mỗi chuyển động của cô.

Có người không ngừng bàn tán về cô.

Chính là trên mạng trường duy nhất không có mỹ nữ PS, người đẹp được bỏ phiếu cao nhất để lựa chọn làm hoa hậu giảng đường, gọi là gì nhỉ?

Mọi người thảo luận ầm ĩ, mà cô lại hoàn toàn không cảm giác, chỉ cứ thế đi tới trước mặt anh.

“Em là Mộc Tuyên Dư, em muốn biết anh, có thể cho em một cơ hội không?”

Cô đưa cho anh một cây bút, anh quét mắt nhìn cô, bộ dạng rất không tồi, cầm lấy bút, nhanh chóng để lại số điện thoại trên quần áo cô.

Đó là khởi đầu câu chuyện, từ một nữ sinh trước mặt mọi người bắt đầu thổ lộ.

Giang Thừa Châu tỏ vẻ của một cậu trai và một cô gái kể về cuộc gặp gỡ đó; những người nghe cũng không thể hiện động tĩnh gì, phần lớn là không lưu tâm, bởi vì họ nghe không hiểu, toàn bộ quá trình anh đều dùng tiếng Trung. Cho đến khi, ánh mắt Giang Thừa Châu dừng lại ở trên người Ưông Tử Hàm, dường như anh quên mất, nơi này còn có một người nghe hiểu được Trung văn.

Thật là kỳ lạ, anh rõ ràng giải thích câu chuyện của một cô gái khác, Ưông Tử Hàm lại cảm thấy ngọt ngào nho nhỏ, đây là bí mật của anh, mà bí mật này chỉ có cô nghe hiểu được.

Mà cô nghe được tiếng tim đập của mình càng ngày càng mãnh liệt, nhịp đập khiến cô vô cùng hoảng hốt.

Cô hâm mộ nữ sinh kia có thể có dũng khí như thế, cũng hâm mộ cô ấy có thể gặp anh trong thời gian tươi đẹp nhất của đời mình, cô thật sự rất hâm mộ.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hận Triền Miên - Lục Xu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 16: Chương 15

Mộc Tuyên Dư xem trên TV đang phát quảng cáo. Thật ra cô cũng rất muốn biết, rốt cuộc Giang Thừa Châu đã nói những gì, mà sao Uông Tử Hàm lại khắc sâu kí ức đó như vậy.

Nhưng cô sẽ không biết, khiến Uông Tử Hàm động tâm không phải nội dung Giang Thừa Châu nói, mà là biểu cảm một khắc đó của anh, có chút mê man, giống như chính anh cũng không biết mình đang nói gì, mà chỉ tuân theo suy nghĩ trong lòng, nói ra một màn kia. Mà biểu cảm trên mặt anh rất phức tạp, khó chịu, ngọt ngào, đau đớn giao hòa cùng một chỗ, cho đến khi anh nhìn đến Uông Tử Hàm, dường như mới tỉnh táo trở lại; chợt uống một ly rượu. Khi đó Uông Tử Hàm liền tin tưởng, anh chính là còn nghiêm túc với tình cảm.

Mộc Tuyên Dư vẫn xem TV như trước, cô nghiêng người tựa trên sô pha, chân tùy ý gác trên bàn. Mỗi tình đầu? Mỗi tình đầu của Giang Thừa Châu?

Cô từng hỏi anh, “Mỗi tình đầu của anh là lúc mấy tuổi?”

“Ồ trường mầm non anh không có mỗi tình đầu.”

Anh cười đến muốn ăn đòn như vậy, nhưng anh nói tuyệt đối không sai, đây là cậu nam sinh từ nhỏ đến lớn đã có quá nhiều nữ sinh bên cạnh.

Nếu như nói từ khi họ bắt đầu chia tay cho tới bây giờ cô cũng chưa từng chủ động nghĩ tới anh, rốt cuộc như vậy, cô có được tính là một cô gái đặc biệt vô tình không?

Cô xoa trán của mình, sau đó đứng dậy, cầm một bình sữa vị chuối tiêu trong tủ lạnh. Chất lỏng được ướp lạnh, toát ra một cảm giác mát lạnh, mặt ngoài bình nước nổi lên một tầng bọt nước, nắm trong tay, tay cũng nhanh chóng giảm nhiệt. Cô uống một ngụm, vị chuối tiêu thơm mát nồng đậm tràn đầy trong khoang miệng, chất lỏng lạnh lạnh trượt xuống dạ dày, cái lạnh lạnh này cực kì thoải mái. Cô uống xong một bình, còn cảm thấy không đủ sáng khoái, lại đi lấy một bình nữa, rót xuống một bình chất lỏng lạnh lạnh, mới xem như đã giầy vò đủ dạ dày của mình.

Uống hai bình sữa, dạ dày cô lập tức bị chất đầy. Cô cuộn núp trong sô pha, xem quảng cáo đã lâu không xem, sau đó cho ra kết luận, tất cả đều là lừa đảo.

Trong phòng chỉ có âm thanh truyền ra từ trong TV, tiếng động không cao không thấp, lại kì lạ là trong phòng có vẻ rất im lặng, loại yên lặng này khiến cô không thể giả vờ không nghe thấy tiếng vang ngoài cửa chính.

Cửa đã bị đẩy ra, cô lại vẫn như cũ không quay đầu lại, ngay cả hứng thú nhìn xem đó là ai cũng không có. Cô vẫn ngồi nghiêng như cũ, đôi chân thon dài xinh đẹp hơi hơi co lên, khiến cô giờ phút này tựa như đang chụp một bản quảng cáo, biếng nhác lại mỉa mai.

Tiếng bước chân của người đến càng ngày càng gần, cô có chút đau đầu xoa trán mình.

Cô quay đầu lại, thấy Giang Thừa Châu hơi hơi híp hai mắt, anh không nhìn cô, mà nhìn hai bình nước trống không đặt trên bàn trà. Anh mặc sơ mi màu trắng, hai bên tay áo hơi cuộn lên, phía dưới là chiếc quần màu xám, cách ăn mặc như vậy của anh giống như một sinh viên, nhưng rất có tính lừa gạt, khiến cô nghĩ tới lời anh từng nói, dối trá. Thời điểm anh học đại học cũng chưa từng có loại khí chất này, ngược lại hiện tại lại có cảm giác đó.

Giang Thừa Châu lại đi đến trước bàn trà, nhìn chữ viết trên bình nước, khóe miệng kéo kéo.

Cô rất cảm kích ý cười như cười như không này của anh, nó đã nhanh chóng phá hủy thành công cái khí chất nhanh nhẹn của thiếu niên kia.

Cô phát hiện chính mình thế nhưng có thể đọc hiểu ý tứ trong nụ cười đó của anh. Chẳng qua trong bình nước là sữa, không phải rượu, nhưng nếu quả thật là rượu, chỉ sợ anh sẽ càng cười châm chọc. Bởi vì điều đó ở trong mắt anh, cô chính là cố ý làm ra hành động như vậy, uống rượu tiêu sầu tại thời điểm anh đến, dùng việc này để biểu đạt sự “thương tâm muốn chết” đối với việc đính hôn của anh.

Mỗi hành vi của cô, đều bị anh giải đọc tính toán trước.

Một lúc sau, Giang Thừa Châu vẫn lộ ra nụ cười châm chọc kia. Cô theo ánh mắt anh nhìn qua, là cuốn tạp chí đó, anh thấy được người trên trang bìa, càng thấy được tiêu đề cực lớn kia.

“Mua lúc ông chủ giám giá.” Cô nói ra một câu, lại cảm thấy rất không cần thiết.

Quả nhiên, anh nhìn về phía ánh mắt của cô cực kì nghiền ngẫm.

Cô không nhìn anh nữa, cũng không nói chuyện với anh, chỉ xem TV, nghe những lời quảng cáo khoa trương bị biến đổi khéo léo này. Giang Thừa Châu nhìn cô trong chốc lát, ngồi xuống bên cạnh cô.

Cô nhìn chăm chăm vào TV, anh lại nhìn cô. Cô mặc chiếc váy có dây đeo nhỏ với hoa văn linh tinh, làn váy rất ngắn, bên trong là đôi chân nhỏ thon dài

của cô, trên thân không mặc nội y, người có vẻ càng gầy. Cô có xương quai xanh rất xinh đẹp, mà làn da trên mặt của cô rất đẹp, ngũ quan tươi đẹp cũng không điểm lệ, nhưng lại có một sức mị hoặc nồng đậm. Cô có một mái tóc dài, tóc dài hơi xoăn, nhưng không lộn xộn. Động tác của cô tùy ý như thế, có một chút gọi cảm biếng nhác đến trong xương cốt.

Anh cười, trước đây anh chính là bị một cô gái như vậy chơi quanh, cô dùng chính vẻ bề ngoài như thế mà mê hoặc anh?

Cô hơi hơi nghiêng người, tầm mắt đối lập với anh, ai cũng không dời ánh mắt.

“Tôi đói bụng, đi nấu cơm.” Giang Thừa Châu tự nhiên ra lệnh cho cô.

Cô đương nhiên có thể cự tuyệt yêu cầu của anh. Anh nâng cằm, thế nhưng, cô dám sao?

Đáp án là, vấn đề không phải là dám hay không dám, mà là cô căn bản sẽ không làm như vậy. Cô từ trên sofa xuống, đi dép lê vào, rồi đi tới nhà bếp. Căn nhà này, là Giang Thừa Châu cung cấp, cô biết anh sẽ về, chỉ là không biết khi nào thì anh xuất hiện mà thôi. Trong tủ lạnh có một ít đồ ăn, cô mua đều chưa dùng qua.

Chẳng qua anh cũng cảm giác được, cô đích xác không dám.

Ngày hôm qua nói chuyện cùng Thẩm Tác Lâm qua điện thoại, ngữ khí trong điện thoại của Thẩm Tác Lâm cũng thoải mái hơn không ít, bộ có liên quan đã không nhằm vào sản phẩm của “Thịnh Đạt” nữa, đây coi như một khởi đầu tốt. Nhắm vào chuyện này rất tế nhị, kiểm tra nghiêm mật chẳng qua chỉ đại biểu cho việc phụ trách nghiêm túc, cho dù hành động này sẽ mang đến ngàn vạn tổn thất cho xí nghiệp, nhưng không có cách nào khác.

Cô biết, đây là Giang Thừa Châu cho táo ngọt, cô nhất định phải ngheh đón.

Cô đi vào phòng bếp. Giang Thừa Châu nghe phòng bếp truyền đến tiếng động, ngồi trên sofa vẫn không nhúc nhích. Căn nhà này, nhìn qua thì hoàn toàn mới, nhưng không ai biết, nó đã tồn tại hơn bảy năm, nhưng trước đây anh hầu như chưa từng ở nơi này. Mỗi một chi tiết ở đây, tất cả đều được thiết kế dựa theo sở thích của cô, mỗi một góc anh đều tự mình xem qua, bảo đảm cô sẽ thích. Phòng ở vừa mua thì anh còn từng ảo tưởng, nếu anh đưa cô tới nơi này, cô sẽ có phản ứng như thế nào.

A, đến cuối cùng căn phòng này chỉ có một tác dụng, mỗi lần anh tới đây, lại một lần nhắc nhở chính mình, anh đã làm những việc ngốc này, còn có những chuyện cô gái kia đã làm với anh.

Mà bây giờ, anh không cần mấy thứ này nhắc cho tỉnh ngộ, bởi vì anh sẽ giải quyết một lần.

Mộc Tuyên Dư làm thức ăn xong, bung đến trên bàn cơm, sau đó bảo anh đến ăn. Giang Thừa Châu đi đến bên bàn ăn ngồi xuống, lần đầu tiên nghĩ đến lời này cảnh còn người mất, thì ra là cảm giác như vậy.

Sau khi anh ngồi xuống, Mộc Tuyên Dư lại lập tức tránh đi, “Tôi không đói bụng.”

Anh nhếch nhếch khóe miệng, chính mình ăn cơm.

Chỉ là Giang Thừa Châu ăn cơm xong, vẫn không định làm gì, Mộc Tuyên Dư cũng không thể đuổi anh, dù sao đây cũng là chỗ của anh, anh không đuổi cô đã tốt lắm rồi. Anh không định rời đi, cô liền chủ động đi lấy khăn mặt cùng bàn chải mới ra, lúc Giang Thừa Châu nhìn cô thế nhưng còn lấy ra đồ ngủ của nam, ánh mắt híp lại.

Lúc này Mộc Tuyên Dư không suy nghĩ thêm nữa anh sẽ muốn mình thế nào, chỉ cắt đồ đặc xong, sau đó đi thu dọn bát đĩa, Giang Thừa Châu thì đi tắm rửa.

Cô thu dọn xong tất cả, tâm tình gần như rơi xuống đáy cốc, vừa nhắm mắt lại, chính là trang bìa của tạp chí kia, người đàn ông mặc âu phục, cô gái mặc sườn xám, bọn họ đứng chung một chỗ, trên mặt có ý cười nhân nhật, dường như có thể cảm nhận được hạnh phúc nhột nhột giữa họ, sự hạnh phúc đó vừa phải, khiến người ta như cảm nhận được sự ngọt ngào đó.

Cô rất muốn cười nhạo mình, nếu lựa chọn, cần gì phải suy nghĩ những điều này mà khiến mình khó chịu.

Giang Thừa Châu từ trong phòng tắm đi ra, thật tự nhiên đi vào phòng, mà cô cũng chỉ nhìn động tác của anh, tay trái hung hăng bấm một cái vào tay phải của mình, mới có thể không chế bản thân ngăn cản động tác của anh. Cô nghĩ tới lời mình từng nói với anh trai, công ty sẽ tốt, tất cả sẽ trở lại trạng thái lúc ban đầu, tất cả đều sẽ tốt đẹp lên, mà cô chậm rãi xoa nơi bị chính mình bấm lên, cứ vẫn vậy như vậy, đau sẽ không đau nữa.

Cô cũng theo vào phòng, nếu lựa chọn, cũng sẽ không suy nghĩ chuyện khác người như vậy.

Mà đáng vẻ cứng ngắc của cô, lại không tránh được ánh mắt của Giang Thừa Châu. Hiện tại cô khó chịu, trong lòng cũng thống khổ, vì sao nghĩ đến sự thật, lại khiến anh dễ chịu như vậy chứ!

Hai người nằm trên giường, ai cũng không nói gì.

Cô nhắm mắt lại, hô hấp lại không giữ được vững vàng.

Sau lúc anh nói với cô chơi không nổi thì đừng chơi, cô quả thật bị đá kích không nhỏ, liên tục một tuần không xuất hiện trước mặt anh, mà Giang Thừa

Châu lại sớm đã ném cô lên chín tầng mây, bên người anh không thiếu nhất chính là mỹ nữ, thiếu đi một người cũng sẽ không khiến anh có gì khác thường, các bông hoa lớn của khoa của học viện ở trước mặt anh ai mà không dịu dàng mềm mại?

Nhưng mà một tuần sau, cô lại xuất hiện ở trước mặt anh, lúc này đây cho dù anh dùng cách thức nào để đối xử với cô, cô cũng sẽ không biểu lộ biểu cảm bị thương trước đó nữa.

Ngày thứ hai khi cô xuất hiện một lần nữa, Giang Thừa Châu đưa cô ra biển chơi, đó là sở thích của anh, các loại trò chơi mạo hiểm kích thích đều rất thích, vì thế đối với phương diện nào đó anh cũng đam mê rất đặc biệt.

Cô còn nhớ rõ, hôm đó cô mặc một chiếc váy bút chì màu xám, chiếc váy này có thể khiến cô nhìn qua càng thêm có khí chất. Cô và Giang Thừa Châu đứng trên boong tàu, gió rất to, không ngừng lay động sợi tóc và làn váy của cô, sợi tóc của cô hỗn loạn ma sát với khuôn mặt, sau đó cô liền nhìn đến ánh mắt của anh sáng quắc nhìn cô, một giây sau, tay anh liền chạm đến trên người cô, động tác trực tiếp gần như thô bạo.

Tay cô do dự rất lâu, vẫn không đẩy anh ra, cô không nghĩ tới lại đối lấy một câu chơi không nổi thì dừng chơi.

Gió rất to, ánh mặt trời rất sáng, ánh mặt trời giống như bị gió thổi hỗn loạn, mà cô bị anh đặt trên boong tàu, dùng tư thế si nhục nghênh đón anh tiến vào. Đau, chỉ còn lại đau đớn, lực phủ ngũ tạng dường như cùng lệch vị trí, giống như một loại tra tấn không kết thúc. Toàn bộ quá trình, cô cắn chặt răng, không phát ra bất kỳ âm thanh nào.

Châm dứt như thế nào, cô không rõ ràng, cô chỉ biết là, cơ thể mình giống như không phải là của mình. Cô nhìn thấy anh rời đi từ trên cơ thể cô, ngay cả liếc mắt nhìn cô thêm một cái cũng không có, trực tiếp xoay người rời đi.

Mà cô ngay cả sức lực để ngồi dậy cũng không có, dưới người có máu, cô cảm thấy chính mình như sắp chết.

Cô tiêu tốn tất cả sức lực để đứng lên, hai chân run rẩy dường như lại muốn té xuống. Sắc mặt cô trắng bệch, giống như mắc căn bệnh nặng.

Nam nữ trên du thuyền rất nhiều, chỉ cần người khác hơi đụng phải một cái, cô sẽ lập tức ngã xuống.

Cô đi xuống từ trên boong tàu, nghe được anh nói chuyện cùng Tần Sâm Châu.

“Ồ trên đó lâu như vậy, làm cái gì đấy?” Giọng Tần Sâm Châu căn bản không giống như nho nhã lễ độ biểu hiện ra ngoài lúc bình thường.

“Anh nói đi?”

“Dùng qua?”

“A, chỉ là bộ dạng vừa vặn phù hợp tâm ý của em mà thôi.”

Tùy ý như vậy, cô trải qua đau đớn anh lại không để ý chút nào, chỉ là vừa vặn làm cho anh cảm thấy tương đối thuận mắt, không vừa mắt thì anh nhìn cũng chẳng buồn nhìn, chứ đừng nói là chạm. . .

Đồ chơi, từ đó lập tức chui vào trong đầu.

Cô từng cho rằng cảm giác này sẽ không bao giờ xuất hiện, đời này cô cũng không cần nó.

Nhưng bây giờ. . .

Cô mở to mắt, cảm giác đó lại trở lại.

“Thấy ác mộng?” Giang Thừa Châu nằm bên cạnh cô đột nhiên lên tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hận Triền Miên - Lục Xu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Chương 16

Ác mộng? Đích thực là một con ác mộng. Con ác mộng này từ khi cô uống say ở quán bar sau đó tỉnh lại ở khách sạn trò chuyện với anh, mà bắt đầu. Anh có thể trực tiếp nói cho cô biết, anh làm tất cả đều nhằm vào cô, một khi đã như vậy, cô biết phải làm sao. Cô không thể để cho người nhà biết, vì thế Giang Thừa Châu chủ động bảo cô trực tiếp chuyển ra ngoài, đương nhiên anh cũng không ngại đột nhiên nhớ tới cô, đến Mộc gia đón cô. Cô chỉ có thể dựa theo yêu cầu của anh mà chuyển ra ngoài. Sau khi chuyển ra, anh không chủ động liên hệ với cô, cũng chưa từng xuất hiện, tùy ý cô suy đoán nhiều lần, đoán anh phải chăng cố ý bỏ cô lại, đoán anh có phải bỏ mặc công ty bất kể. . .

Sau đó anh xuất hiện, tại thời điểm anh thấy cảm xúc của cô kém nhất.

“Không có.” Cô lên tiếng, ổn định hô hấp của mình.

Câu này của cô, tâm bất hòa với lời nói ra miệng khiến anh không tiếng động nở nụ cười trong bóng đêm. Không có sao? Vậy anh không ngại làm người khiến cô cảm giác được.

Lúc Mộc Tuyên Dư ổn định tâm trạng, chuẩn bị nhắm mắt ngủ, một bàn tay đặt trên ngực cô, hơn nữa có chứa ác ý nhào nặn, điều này khiến cơ thể cô trong nháy mắt vô cùng cứng ngắc. Cô dường như có thể cảm giác được lúc này nhất định là anh đang cười, cô có thể nói không, nhưng cơ thể sẽ không nói dối. Ngay cả một câu, anh cũng muốn ác ý chứng minh anh mới là đúng.

Cường độ trên tay không lớn, có sự dịu dàng kì lạ ở trong đó, giống như có vị ngọt của độc được, biết rõ là độc, nhưng hương vị cực tốt. Phạm vi di chuyển của bàn tay kia càng ngày càng rộng.

Cô rất muốn nhắc nhở anh, anh vừa đính hôn, cô gái đính hôn cùng anh khai là người vợ mà anh lựa chọn, anh đã dùng hành động biểu đạt đãi ngộ hứa hẹn lớn nhất dành cho cô gái ấy, như vậy thì không nên lại dùng hành động mà phản bội.

Cô cắn môi, không nói ra khỏi miệng, cô hiểu rõ nếu nói ra lời, như vậy sẽ thật sự chọc giận anh. Mà cô có lẽ sẽ thật sự trở thành một cô gái phá hoại hạnh phúc của người khác.

Trong nháy mắt khi cơ thể anh di chuyển, cô rút cuộc nhìn không được lên tiếng, “Giang Thừa Châu...”

“Hử?” Giọng anh biếng nhác mà mê người.

Đồng thời với giọng nói của anh chính là, anh trực tiếp xoay người bao phủ trên người cô, tay anh không hề xấu xa di chuyển trong váy ngủ của cô, mà đặt toàn bộ sức nặng cơ thể anh lên người cô, dùng thân thể anh để cảm thụ phần nột kín nén giờ phút này của cô, mà mỗi một tế bào của anh đều bởi vậy mà không ngừng phát triển.

Thời đại học, trong lúc vô ý anh từng nghe được cô nói chuyện cùng mấy nữ sinh, anh tiến lùi không được, chỉ có thể nghe tiếp.

“Sao dạo này có nhiều cô gái tin mấy gã đàn ông đã kết hôn hay có vị hôn phu là thực lòng yêu họ thế nhỉ, chẳng lẽ tất cả đều bị nước vào đầu?”

“Đây là vì đàn ông đều cung chiều tiểu Tam, điều này giống như, vốn chỉ có thể chia sẻ một bảo vật, kết quả lại có bảo vật tự mình đưa lên cửa, đương nhiên sẽ được yêu thương cung chiều...”

“Bảo vật?” Nghe được giải thích của bạn học, Hạ Ngữ Minh không thể kiềm chế bật ra một tiếng cười trào phúng, “Nếu người đàn ông này chân thành yêu cô ta, thế sao không để cô ấy danh chính ngôn thuận đi theo anh ta, sao có thể mặc kệ cô ấy gặp phải nhân ngôn toái ngữ, chẳng qua đó chính là lòng hư vinh của đàn ông mà thôi. Đối thành bất cứ người phụ nữ nào cũng có thể, cho nên làm sao xảy ra cái gì mà tình yêu chân thành...”

Hạ Ngữ Minh nói chuyện xưa nay đều vậy, mọi người cũng đã quen, có người nhỏ nhỏ phản bác, cũng sẽ có ngoại lệ...

Hạ Ngữ Minh lạnh lùng cười, “Tiểu Dư, cậu cảm thấy thế nào?”

“Suy nghĩ của tớ giống với cậu.”

Làm sao mà tồn tại nhiều sự chân ái bất ngờ như vậy, chỉ có điều là không đủ yêu, kiên định không tới, nhưng vừa đúng bởi vậy, chân ái đáng quý như thế, đã ít người có được lại càng thiếu, vì thế vô số người nguy trang chân ái thật giả lẫn lộn.

Tớ nghĩ như cậu.

Giống nhau sao? Giang Thừa Châu cười cảm nhận được cảm xúc của người dưới thân, “A, cô là đang khản trương?”

Anh biết rõ còn có hỏi giữa sự khoái cảm nhân nhật. Mộc Tuyên Dư lại chỉ có thể gắt gao cắn môi.

“Khản trương cái gì chứ?” Anh từ trên người cô trở mình xuống, “Cho rằng tôi sẽ làm gì với cô?”

Còn chưa kịp thoải mái khi anh trở mình xuống, cô đã vì một câu sau đó của anh mà máu toàn thân đều thẳng hướng đầu óc. A, ý của anh là cô tự cho mình là thông minh, anh căn bản không có ý chạm vào cô, cô quá tự kỷ mới có thể cho rằng anh đã có vị hôn thê xinh đẹp động lòng người còn có thể cảm thấy hứng thú với khối thân thể rách nát này.

Cô gần như dùng hết tất cả tự chủ, mới có thể mím chặt môi không mở miệng, nhắm mắt lại không lên tiếng.

Giang Thừa Châu mặt mang tươi cười, như vậy, cũng không có ý định mở miệng?

Mộc Tuyên dư, tôi từng nói, đây chỉ là bắt đầu mà thôi.

Mộc Tuyên Dư tỉnh lại, đầu tiên là mở mắt nhìn rèm cửa không ngừng đung đưa, hôm qua không đóng cửa sổ sao? Cô vê vê trán của mình, hình như đã

quên.

Nhìn thời gian trên di động một cái, tám giờ mười một, có cảm giác nói không ra lời. Lúc đi làm, mỗi ngày đều oán giận vì cái gì mà phải dậy sớm như thế, sau này khi không phải đi làm cảm thấy mỗi ngày đều muốn ngủ nướng thật ngon thì lại tự nhiên tỉnh lại vào khoảng thời gian này, sau đó phát hiện thời gian thức dậy cùng khi công tác hoàn toàn giống nhau, nhưng khi đó, vì sao lại cảm thù như thế chứ!

Khi ánh mắt cô dừng lại trên mặt người bên cạnh thì những suy nghĩ hỗn loạn đó cũng dần dần tiêu tan. Ánh sáng rất êm dịu, khiến mặt anh cũng có vẻ rất dịu dàng, giống như thiếu niên chưa trải đời, có nhiều tính giả dối. Nhưng cô biết rõ tất cả sự giả dối, thậm chí có một loại xúc động, muốn đưa tay ra sờ mặt anh, muốn cảm giác một phần tính chân thực.

Quá khứ có bao nhiêu lần cô cũng tỉnh lại như thế này, sau đó anh nằm bên cạnh cô, cô khi đó là đang nghĩ những gì?

Bên đầu giường anh để thuốc và bật lửa, thế nhưng cô nhìn chiếc bật lửa kia rất mê mẩn. Chiếc bật lửa này, vẫn là chiếc bật lửa đó của nhiều năm trước? Là cô nhìn lầm rồi, hay là anh vẫn luôn sử dụng? Màu của chiếc bật lửa là màu chì, không mới, có vẻ cũ kỹ. Cô nhìn quá chăm chú, thế cho nên không phát hiện ra người bên cạnh đã tỉnh lại. Giang Thừa Châu liếc mắt nhìn cô, trên mặt nơi nào đó còn có cảm giác đơn thuần, lại không lộ cảm xúc sâu không lường được.

“Muốn chạm vào?” Anh trực tiếp thò tay ném bật lửa và thuốc tới trước mặt cô, nhú mồm, muốn hút thì hút, chẳng lẽ trên người anh cô còn có hình tượng gì đáng nói nữa sao?

Mộc Tuyên dư lại không chạm tới.

Cũng không phải thật sự chưa từng hút thuốc, đó là hương vị gì chứ.

Anh hỏi cô, sẽ hút thuốc sao?

Cô lắc đầu.

Anh lại cười cười với cô, không ngại thử xem.

Vì thế anh hút một hơi dài, sau đó để cô lại, nhả toàn bộ khói trong khoang miệng vào miệng cô, tự mình làm cô cảm thụ một chút, hương vị của khói thuốc, sau đó cười tùm tùm nhìn cô: rất khó chịu đúng không? Vậy thì chạm ít thôi.

Anh đưa tay xoa tóc cô: anh không thích nữ sinh hút thuốc.

Lời ngầm, em đừng nghĩ đến việc hút thuốc, anh không thích.

Hiện tại ư?

Muốn chạm vào? Liên ném thuốc và bật lửa tới, cô muốn hút thì hút đi!

Giờ khắc này Mộc Tuyên Dư chỉ cảm thấy chính mình thế nhưng cũng thành công vì có thể đánh dẹp được người này như vậy, đối trả cỡ nào, cô rõ ràng cho rằng chính mình đối với một đoạn cảm tình trong quá khứ kia căn bản không thêm để ý, cũng chưa từng chủ động hồi tưởng, như vậy vì sao cô lại nhớ rõ những điều đó như thế, một sự tương phản rõ ràng có thể cho ra kết luận.

Cô bây giờ ở trong mắt anh, rốt cuộc bị xem là cái gì chứ?

Xem như là gì đều không quan trọng, cô giật giật khoe miệng, “Chỉ là nhìn xem mà thôi.”

Cô kéo chăn ra, xuống giường. Cô quay đầu, phát hiện anh vẫn không nhúc nhích, trầm mặc hai giây, “Anh không rời giường nổi à?”

Cô là đang ám chỉ anh, nếu anh không dậy, thì sẽ đến công ty muộn.

“Hôm nay tôi đi công tác.” Anh nhìn cô, một lúc sau dời ánh mắt, “Cô cùng đi với tôi.”

Anh nói xong lại nhắm hai mắt lại. Mộc Tuyên Dư nhìn anh trong chốc lát, cảm thấy anh quả thật không cần đợi mình đáp lời, cô có tư cách bày tỏ ý kiến muốn hay không muốn sao?

Nếu không có tư cách, như vậy thì cô gắng dựa theo lời anh nói mà làm.

Cô từng đọc một câu chuyện nhỏ, hai cô gái đồng thời bị người ta bắt đi, một cô thuận theo người đàn ông kia, thân thể không phải chịu bao nhiêu thương tổn, một cô thì không ngừng phản kháng, khi được cứu ra thì hấp hối, toàn thân trên dưới đều là vết thương, ngay cả trên mặt cũng có vết sẹo. Sau đó người trước bị vô số người mắng chửi, không có lòng tự trọng, lại nương thân với loại đàn ông đó, người sau thì được khen là có phẩm giá. Chân chính trên thực tế, nhiều năm sau, cô trước kết hôn sinh tử bình thường, hôn nhân hạnh phúc, cô sau thì vận mệnh bi ai, thậm chí không bao lâu thì chết.

Hạ Ngữ Minh đọc câu chuyện này thì cười, nói là kết quả thúc đẩy quá trình, chính là bởi vì có như vậy mới không khiến người nào lại có kết cục đáng cười, mới có thể khiến cho càng nhiều phụ nữ như cô trước.

Mộc Tuyên Dư lại nghĩ, thật ra đời người đầu do mình lựa chọn, bất kể cuộc sống của người phụ nữ trước hay người sau. Người phụ nữ trước càng muốn sống, cho nên cô ta sống được càng tốt, không để ý tới sự chửi rủa của mọi người. Người phụ nữ sau, chính cô ta lựa chọn cuộc sống của mình, nhưng ngay cả giữa vô số những lời khen ngợi, cũng phải so đo với những lời mắng chửi che giấu, vì thế vốn đã bị vỡ vỡ cứng, buồn bực không vui, hướng đến cái chết chờ mong của cô ta.

Cô không muốn làm người phụ nữ sau, dùng kiểu ngạo làm cho mình đầy thương tích, lại giống như vì mình đầy thương tích mà làm tổn thương sự kiêu hãnh của chính mình.

Sau khi mặc xong quần áo ở trong toilet, cô mới đi ra ngoài, Giang Thừa Châu lúc này mới chậm rãi rời giường. Động tác của anh không nhanh không chậm, bộ dạng cúi đầu mặc quần áo có vẻ rất chừng mực, lúc này mới phù hợp với tuổi của anh.

Cô đột nhiên nghĩ, kỳ thật cô cũng có lựa chọn. Hiện tại cô là tù binh của anh, cô có thể ủy ủy khuất khuất ở lại bên người anh, dựa vào anh mà sống, mà cô cũng có thể lựa chọn, cả chết lười rách, người sống sót có vô số tử huyệt, nhưng thật ác được hạ tâm, trong thực tế, cô có thể thực sự làm mà không quan tâm đến bất cứ ai khác, vì thế ai cũng không làm tổn thương được chính mình.

Giang Thừa Châu phát hiện ánh mắt của cô, ngừng đầu nhìn cô, “Đi nấu cơm.”

Lại là giọng điệu không thể phản kháng đó.

Cô đứng vững, lựa chọn loại nào chứ?

Vẫn là ngoan ngoãn đi đến phòng bếp.

Tiếp tục tồn tại, mặc dù không có ý nghĩa gì, nhưng chân chính sống có ý nghĩa thì có mấy ai đâu!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hận Triền Miên - Lục Xu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Chương 17

Mộc Tuyên Dư sửa sang đơn giản lại chính mình một chút, liền theo Giang Thừa Châu cùng đến sân bay. Cô phát hiện anh lái xe đã trở nên rất ổn định. Nhắm mắt lại, hoàn toàn không cảm giác được chính mình là đang ngồi trong xe. Trước đây anh không lái xe như vậy, mà tùy theo tâm trạng của anh mà thay đổi. Muốn lái nhanh thì lái nhanh, muốn vượt qua liền vượt qua, hoàn toàn không để ý tới cảm nhận của người trong xe. Cô ngồi xe anh từng nôn liên tục bảy tám lần. Lần đầu tiên cô nôn mửa thì Giang Thừa Châu nhìn cô bằng ánh mắt lạnh lùng, cô lập tức tỏ vẻ bản thân không sao, có thể kiên trì. Vì cô có thể cảm giác được, nếu cô dám tỏ bệnh công chúa, anh sẽ lập tức bỏ cô lại. Khi đó anh chính là một người như vậy.

Lái xe tùy ý như vậy, giống như chơi một trò chơi về tìm đập.

Hiện tại thế nào, là ai thay đổi thói quen của anh.

Cô nghĩ đến người phụ nữ xuất hiện trên trang bìa kia, gọi là Ưông Tử Hàm đi. Nhìn qua cô ấy có vài phần yếu đuối, nhưng lại không ra vẻ nhu nhược mang cảm giác chán ghét, bởi vì khí chất thiên hướng về ánh mặt trời. Cô gái có tiềm năng vô hạn như vậy, có thể ảnh hưởng đến Giang Thừa Châu như thế. Cô từng nghe một câu, người phụ nữ có thể vô tri vô giác thay đổi người đàn ông này thì mới được coi là tình yêu đích thực của anh ta.

Tình yêu đích thực, tình yêu đích thực.

Cô nghĩ, từ này, cũng từng xuất hiện trên người cô.

Ngay từ đầu, mọi người đều giễu cợt cô, bất cứ lúc nào cũng nhìn cô bị Giang Thừa Châu vứt bỏ ra sao. Cô và Giang Thừa Châu cùng đi một chỗ, anh có thể lập tức bỏ rơi cô sau khi gặp hoa khôi của học viện ngoại ngữ, rồi cùng đi với cô hoa khôi đó. Sau này cô hoa khôi xinh đẹp đó lại gặp cô, mở miệng cười với cô —— đừng có nằm mơ, Giang Thừa Châu không có khả năng yêu cô, chẳng qua là cảm giác mới mẻ, thông minh một chút thì lẩn xa chút.

Sau đó rất nhiều nữ sinh chính nghĩa lại có lòng tự trọng công khai bày tỏ, hành vi của Mộc Tuyên Dư cô chính là nỗi sỉ nhục của nữ giới. Chính cô sa ngã là đủ rồi, hết lần này đến lần khác còn làm giới nữ sinh mất mặt, chủ động theo đuổi nam sinh như Giang Thừa Châu.

Sau này, mọi người đều thấy nhưng không thể trách. Có cô nữ sinh thường xuất hiện ở phòng học đội Giang Thừa Châu, sẽ xuất hiện trong quán net nơi Giang Thừa Châu chơi game, sẽ xuất hiện ở cạnh sân bóng nơi Giang Thừa Châu chơi bóng rổ...

Lại sau này, có người đột nhiên phát hiện Giang Thừa Châu dường như không đến gần nữ sinh khác, bắt đầu cùng Mộc Tuyên Dư yêu đương như nam nữ bình thường, thậm chí càng ngày càng khiến người ta không thể tin chuyện xảy ra. Giang Thừa Châu sẽ mua bữa sáng vì cô, cùng cô đi xem phim, sẽ cầm túi vì cô, sẽ cùng cô chạy bộ vào sáng sớm, sẽ cùng cô thổi gió lạnh trên trời...

Tất cả hoa tâm của đàn ông chỉ là do không gặp được tình yêu đích thực của anh ta. Câu này được nữ sinh theo đuổi Giang Thừa Châu tôn sùng làm câu nói chí lý, dường như phát huy lời tiên đoán lớn nhất của nó, nhưng không phải chính là như vậy sao, hành vi của Giang Thừa Châu chính là đang chứng minh tính chính xác của câu nói kia.

Vì thế, Mộc Tuyên Dư chính là tình yêu đích thực của Giang Thừa Châu. Mọi người đều nghĩ như vậy, tất cả mọi người đều cho là như thế.

Mộc Tuyên Dư nhếch miệng, loại bỏ những ký ức đã quá hạn từ lâu này ra khỏi đầu.

Cô đột nhiên nghĩ đến, tất cả giấy tờ của cô đều ở trên người mình, anh mang chính mình ra sân bay hẳn là muốn đi lập tức? Nhưng cô không định nhắc nhở anh về chuyện này, nghĩ đến nó, để cho tâm trạng cô trở nên tốt hơn một chút như vậy.

Từ lúc bắt đầu lên xe, bọn họ liền không nói một câu.

Sau khi đến sân bay, cô cùng Giang Thừa Châu mới đi vào, liền có người đi tới, đầu tiên là hướng Giang Thừa Châu gật đầu, sau đó liền nhìn Mộc Tuyên Dư.

Giang Thừa Châu thấy cô không nhúc nhích, mày cong cong, “Giấy tờ.”

Anh phun ra hai chữ, giống như không nói gì.

Cô cứng lại, mới cảm chứng minh thư giao cho đối phương, chỉ chốc lát sau, thủ tục đã xử lý xong.

Nhưng chuyện xảy ra mấy phút này, khiến cô trầm mắng chính mình ngu xuẩn.

Ngồi trên phi cơ, cô đều dựa vào chỗ ngồi, dáng vẻ không hăng hái lắm. Giang Thừa Châu không để ý đến cô, mà lấy máy tính xách tay ra ngồi gõ ở đó. Cô dựa vào một lúc lâu, cũng không ngủ được, liền liếc về phía laptop của anh. Ngay cả đầu anh cũng không xoay sang, lại đột nhiên lên tiếng, “Không có bí mật thương mại.”

Giống như nhắc nhở cô nhìn cũng không thấy gì, không có chút liên quan nào đến “Thịnh Đạt”.

Cô quay sang, rút một quyển tạp chí ra, sau khi lật được hai trang đã cảm thấy không thích hợp, bên trong lại có bài báo về Giang Thừa Châu và Ưông Từ Hàm, chỉ là không khoa trương như thời gian trước mà thôi. Cô lập tức muốn đóng trang báo bên trong lại, kết quả vẫn chưa đóng lại thì Giang Thừa Châu đã nhìn lại, cũng không biết có thấy nội dung hay không, nhưng nhìn về phía ánh mắt của cô đã có thâm ý khác.

Điều này khiến cô vốn là muốn bỏ tạp chí đi, hành vi có vẻ hơi cố ý, vì thế vẫn lật báo như cũ, giống như không nhận thấy được bất cứ cái gì không đúng.

Xuống máy bay, đối với Mộc Tuyên Dư mà nói quả thực là một loại giải phóng.

Ra sân bay, liền có người đến đón họ, trực tiếp đến khách sạn.

Cô theo sự sắp xếp của Giang Thừa Châu, hạ quyết tâm không có bất kỳ ý kiến gì.

Bọn họ ở chung một phòng, Mộc Tuyên Dư sẽ không vì chuyện này mà nổi lên chút ngọn sóng. Cô trở lại phòng, liền lập tức đi tắm rửa, sau đó chuẩn bị ngủ một lát, mà cô nhìn ra Giang Thừa Châu nhất định có việc phải đi, đối với cử chỉ của cô không có phát biểu bất kỳ ý kiến gì.

Cô nhìn bồn tắm lớn trong phòng tắm, hơi muốn tắm bồn, nhưng nghĩ đến nhất định có rất nhiều người từng sử dụng, chung quy vẫn không thể vượt qua được tâm lý, nên đành lựa chọn tắm vòi sen.

Dòng nước ấm áp xối trên cơ thể, khiến nội tâm cô thoáng an bình một chút. Cô nhắm mắt lại, muốn hưởng thụ giờ khắc an bình này. Lần thứ hai cô cùng Giang Thừa Châu, chính là tại một phòng khách sạn. Anh là người tuyệt đối đi thẳng vào vấn đề, lấy thẻ phòng, sau khi vào trong phòng, liền xé rách quần áo của cô, mà cô liền để anh tùy ý hành hạ chính mình. Tại một khắc kia cô muốn đẩy người anh ra, nhưng không thể, cô không thể, thậm chí khi anh tiến vào thì cô lại nghĩ đến chuyện khác để chuyển dời chú ý. Ngày đó cô nhất định là náo rút, bởi vì chuyện khác cô nghĩ đến dĩ nhiên là một màn trên boong tàu du thuyền kia, sự kiện mang tính chất làm cho nhục nhã đó, khiến thân thể cô càng thêm căng thẳng, toàn thân dường như cũng đau đớn như lần đầu tiên. Cô hoàn toàn mê man, cô không biết mình vì sao lại muốn ở dưới thân người đàn ông này, vì sao muốn chọn sự khuất nhục như vậy mà đợi bên người anh, cô dường như tiến vào một thế giới mà ngay cả bản thân cũng không biết.

Giang Thừa Châu khi đó ư, anh hưởng thụ khối thân thể trẻ trung này, cảm thụ được sự căng chặt của cô, cảm giác chân thật như vậy làm cho anh cảm thấy kỳ diệu cùng vui thích. Anh liền hưởng thụ như thế, cho dù cô không cho anh bất kỳ phản ứng nào. Sau khi làm xong, Giang Thừa Châu mới phát hiện có chút không đúng, đưa tay sờ mặt cô, phát hiện tất cả đều là nước mắt. Anh đột nhiên liền nổi giận, phản ứng này của cô giống như là anh bắt buộc cô, rõ ràng chính cô chủ động ở lại bên người anh, bộ dạng này là đang ghê tởm ai đó!

Anh tức giận thậm chí còn hung hăng đánh một quyền trên giường. Giường lập tức nặng nề phập phồng kịch liệt một chút, cô dường như có thể cảm thụ được sự tức giận của anh lúc này, thanh âm nhỏ nhỏ, “Em... chẳng qua là cảm thấy rất đau.”

Lời của cô làm cho anh từ chối cho ý kiến, nhưng bất mãn tuyệt đối là thật sự, vì thế anh bật đèn. Anh không phải người biết dỗ phụ nữ, cũng cảm thấy không đáng đi dỗ phụ nữ, bởi vì trên người phụ nữ đều viết hai chữ dối trá và ghê tởm, không đáng tốn thời gian trên người các cô. Anh từng nghe rất nhiều cô gái trách đàn ông quá vô tình, nào là di tình biệt luyến, vứt bỏ vợ con, nhưng người nói những lời này nhất định đã quên, đối tượng làm cho đàn

ông di tình biệt luyện cũng là đàn bà, làm cho đàn ông vứt bỏ vợ con cũng sẽ là đàn bà, vì thế có bao nhiêu cái gọi là đàn ông ghê tởm, nhất định có đàn bà ghê tởm tương ứng.

Giang Thừa Châu nói là Giang Hào lão đến từ cũng không đủ. Anh từng theo ba tham dự một số bữa tiệc, ở trên bàn ăn, anh nhìn dáng vẻ ân cần của những người phụ nữ kia với Giang Hào, anh nhìn liền muốn ói. Giang Hào đã là người già 70 tuổi, những người phụ nữ này mới hơn hai mươi tuổi đã nghênh đón rập khuôn là khuôn mặt tươi cười, thậm chí phía sau tiếp trước hi vọng lọt vào mắt xanh của Giang Hào. A, đàn bà loại sinh vật này trên thế giới này là đối trá nhất, chỉ trích người khác chỗ này không đúng chỗ kia không đúng, lúc đến phiên mình thì luôn có vô số cớ và ẩn tình, còn để cho người khác đi lý giải. Anh cười nhạt về chuyện này.

Bởi vậy anh nhìn thấy Mộc Tuyên Dư khóc, thì chỉ có một ý nghĩ, giả bộ Lâm Đại Ngọc gì đó, cho rằng anh sẽ thương hương tiếc ngọc? Đàn bà làm sao cứ thích tự cho là đúng như vậy?

Nhưng khi đèn trong phòng sáng lên, anh nhìn thấy nước mắt trên mặt cô, nhưng không có một chút nức nở thì trong lòng bí ẩn sinh ra chút cảm giác khác lạ gì đó, cảm giác kia chính là khi cô khóc rất đẹp, vẻ đẹp này lay động tội ác trong lòng anh, khiến anh dâng lên một cảm giác xúc động muốn tàn phá, vì thế anh nhắm mắt, gần như là không nghĩ quá nhiều, lại trực tiếp phủ trên người cô. Anh thật kích động nghĩ, nếu sau đó cô gãy dựa, có lẽ sẽ càng có cảm giác hơn.

Thật tiếc nuối, tại sao cô có thể không phản kháng chứ!

Sau ngày đó, Giang Thừa Châu cùng Tần Sâm Châu huấn luyện xong, cùng nhau ngồi cạnh sân bóng rổ khi Giang Thừa Châu hút thuốc, đột nhiên nghĩ đến dáng vẻ lê hoa đài vũ của cô, vì thế huyếch Tần Sâm Châu, “Con gái lúc làm loại chuyện này, sẽ cảm thấy đau?”

Anh nghĩ lại vẫn cảm thấy khó tin, anh chỉ cảm thấy có sự khác biệt giữa thoải mái không thoải mái.

Tần Sâm Châu không nghĩ đến cậu em họ sẽ đến hỏi mình vấn đề này, cười đến có thâm ý khác, “Nghe nói vậy, nhất là lần đầu tiên... Hôn nữa, lúc làm ít nhất phải làm cho đối phương thích ứng, bằng không cũng sẽ đau...”

Tần Sâm Châu vỗ vỗ bả vai Giang Thừa Châu, có chút bất đắc dĩ, nhưng nói ra tương đối khó hiểu.

Giang Thừa Châu phun ra vòng khói, nghĩ cũng chỉ là hóa ra cô gái kia không giả bộ, làm cho đối phương thích ứng? Khúc dạo đầu? Anh day day trán mình, bản thân sáng khoái là được, quần người khác làm gì, nhưng suy nghĩ một chút, vẫn đưa ra quyết định, lần sau, vẫn là không nhanh chóng đi thẳng vào vấn đề như vậy...

Lần sau? Anh và cô gái đó?

Đại khái là dáng vẻ của cô tương đối phù hợp với thẩm mỹ của anh, khóc nhìn cũng rất được. Khóe môi anh cong lên, lộ ra một nụ cười xấu xa.

Mộc Tuyên Dư mở mắt ra, dòng nước liền trực tiếp từ trên mặt cô trượt xuống, trong ánh mắt dường như chất đầy nước, lúc này rít lại khó chịu. Cô không lấy khăn mặt, trực tiếp dùng tay lau nước trên mặt một cái, mới bắt đầu nghiêm túc tắm rửa.

Phòng tắm mờ mịt giữa màn sương trắng, cô đột nhiên không muốn ra ngoài, cứ như vậy đứng dưới nước ấm. Cô cũng làm như vậy, cho đến khi chân mỏi nhừ, dường như một giây sau sẽ ngã xuống, cô mới tắt vòi nước, lau khô nước trên người, trùm khăn tắm đi ra ngoài.

Bên trong và bên ngoài phòng tắm, chính là hai nhiệt độ khác nhau. Cảm giác lạnh lạnh truyền đến, cô vì những ý tưởng mạc danh kỳ diệu vừa rồi kia của mình mà cảm thấy đáng cười.

“Tôi còn tưởng cô không định đi ra.”

Mộc Tuyên Dư cả người chấn động, lúc này mới nhìn về phía người đàn ông nơi phát ra âm thanh. Đầu ngón tay trái cùng ngón giữa của anh mang theo một miếng thuốc, giữa khói thuốc lượn lờ, anh hít mắt nhìn cô một cái, lại nhanh chóng thu hồi tầm mắt.

Anh trở về lúc nào?

Cô còn tưởng anh phải rất lâu mới trở về.

Cô đi tìm rồi lấy điện thoại ra xem, mới phát hiện chính mình vậy mà lại ở trong phòng tắm đến hai tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hận Triền Miên - Lục Xu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Chương 18

Giang Thừa Châu hiển nhiên không có lòng tốt như vậy mà đợi cô tắm rửa. Mà anh nói cho cô biết, để cô chuẩn bị một chút rồi theo anh đến tiệc rượu.

Ngữ khí của anh quá mức đương nhiên, ngay cả một câu vì sao cô cũng tiết kiệm. Trường hợp tiệc rượu thế này, không phải ở thành phố Giang Tây, thì người tham gia phần lớn cũng đều có máu mặt. Anh công khai đưa cô ra ngoài như vậy, không sợ vị hôn thê biết ghen? Sâu xa hơn, anh hành động như thế không phải đang làm mất mặt vị hôn thê kia sao?

Mới đính hôn, anh đã công khai mang theo cô xuất hiện.

Mặc dù cô nghĩ tới những chuyện này, nhưng cũng không định nói ra, bằng không nhất định sẽ phải đối mặt với sự đùa cợt của anh. Hiện tại cô chỉ mong có thể quản tốt chính mình, chuyện khác, tất cả đều không liên quan tới cô.

Cô chỉ mang theo một ít quần áo thường ngày, căn bản không mang lễ phục dạ hội. Hiện tại ngay cả trang điểm cũng không muốn. Giang Thừa Châu thấy cô đã thôi tóc khô, thì cầm lấy chìa khóa xe đứng dậy: “Đi thôi!”

Cô không chậm chạp chút nào, lập tức đi theo phía sau anh.

Ra cửa phòng, Giang Thừa Châu đi ở phía trước đột nhiên xoay người, híp mắt nhìn cô: “Mộc Tuyên Dư, cô trở nên thật là nghe lời.”

Lòng cô cứ như vậy mà hồi hộp một chút, không làm trái bất cứ quyết định nào của anh, cái gì cũng dựa theo yêu cầu của anh mà làm. Cô gái như vậy thật nghe lời, nhưng rất không thú vị, quá không có hứng thú. Sắc mặt cô hơi thay đổi, rốt cuộc anh muốn như thế nào đây!

Giang Thừa Châu nhìn sắc mặt cô chỉ biết cô nghe hiểu lời mình. Cô nên phát huy giá trị của mình, làm anh cảm thấy không có gì vui, anh không cam đoan “Thịnh Đạt” sẽ đưa vào hoạt động bình thường. Dù sao anh cũng không phải là nhà từ thiện, không phải sao?

Giang Thừa Châu đã đi vào thang máy, Mộc Tuyên Dư bước nhanh vào. Trong thang máy chỉ có hai người họ, cô chăm chú nhìn số tầng giảm xuống, dõi đi sự khẩn trương trong lòng, mà Giang Thừa Châu lại không lưu tâm.

Mộc Tuyên Dư đứng ở cửa khách sạn. Giang Thừa Châu lái xe tới, cô liền ngồi vào.

Vẫn là không khí lạnh như băng. Cô thật bị ai phát hiện ra, nhiều năm trôi qua như vậy, thế nhưng cô không tìm được cách ở chung cùng anh. Cô không hề hiểu rõ người đàn ông hi nộ vô thường này, cũng không rõ rốt cuộc anh muốn thế nào. Đường như làm cái gì cũng không khiến anh vừa lòng, loại cảm giác này vô lực đánh úp cô.

Di động của Giang Thừa Châu vang lên, anh cầm tai nghe, sau đó nghe điện thoại.

Điện thoại là Ưông Tử Hàm gọi tới.

“Đi công tác cảm giác thế nào?” Giọng Ưông Tử Hàm mềm mại, nghe ra được, tâm tình dường như không tệ.

“Không tồi.”

“Điều này biểu thị xa cách em, anh rất tốt?”

Giang Thừa Châu dường như cười một chút: “Em muốn anh vô cùng sa sút, không có tinh thần công tác? Aizz, anh cũng muốn như thế, nhưng nếu như vậy, sẽ không làm xong việc, lại phải ở đây càng lâu hơn...”

Ưông Tử Hàm nghe được lời trọng điểm, “Công việc rất nhiều sao?”

“Tạm tạm, trong phạm vi năng lực của anh.”

Ưông Tử Hàm muốn nói anh trai anh đã trở lại, một khi đã vậy, anh có thể không cần phải xen vào chuyện của công ty nữa, nhưng nếu anh làm như vậy thì có nguyên nhân của anh, cô không muốn nghĩ lung tung suy đoán chuyện của anh, “Anh cũng đừng cậy mạnh, đừng quá vất vả, làm hết sức...”

“Anh biết.”

“Em xem dự báo thời tiết, anh bên đó mấy ngày nay đều sẽ mưa, nhiệt độ không khí cũng chuyển lạnh, chăm sóc bản thân thật tốt, nhất thiết đừng để bị cảm.”

Anh kêu rên một tiếng trong điện thoại.

“Sao thế?” Ưông Tử Hàm nghi hoặc.

“Em quả thực biến anh thành đứa trẻ.”

Ưông Tử Hàm cũng nở nụ cười.

...

Mộc Tuyên Dư ở bên cạnh tính toán thời gian. Thời gian anh và Ưông Tử Hàm trò chuyện là 25 phút ba mươi mốt giây, đây đối với anh mà nói đã coi là rất tốt. Hơn nữa khi anh cùng Ưông Tử Hàm nói chuyện anh không có nửa điểm không kiên nhẫn, điều đó thể hiện anh và người đó ở chung vô cùng

thoải mái. Hơn nữa cô có thể nhìn ra được, hành động như vậy của anh cũng không phải là cố ý diễn trò ở trước mặt mình. Anh cùng Uông Tử Hàm bình thường chính là chung sống như thế.

Cô nghĩ đến miêu tả về Uông Tử Hàm ở trên báo —— chân mệnh thiên nữ, từ này thật là chuẩn xác. Uông Tử Hàm đích xác chính là chân mệnh thiên nữ của Giang Thừa Châu. Anh có thể thực sự trở thành như hôm nay, cũng có công lao của cô gái kia đi?

Thật không sai.

Cúp điện thoại Giang Thừa Châu liếc mắt xem xét cô một chút: “Cô lộ ra vẻ mặt như thế, nhưng tôi sẽ hiểu lầm.”

Mộc Tuyên Dư quay đầu, kéo ra một nụ cười, “Hiểu lầm cái gì?”

“Hiểu lầm cô đây là đang ghen.”

Cô lập tức nghĩ đến lúc trước anh nói cô rất nghe lời, vốn không lưu tâm nhưng lập tức điều chỉnh, trở nên nghiêm túc lại có chút bất đắc dĩ, “Anh không hiểu lầm, tôi chính là đang ghen.”

Khóe miệng Giang Thừa Châu hơi hơi cong lên, ngay cả khóe mắt cũng giương lên phía trên. Cô rất rõ biểu cảm này của anh biểu hiện cái gì. Đó là anh không lưu tâm đối với lời nói của người khác, thậm chí là tỏ vẻ đùa cợt rõ ràng.

Cô yếu ớt thờ dãi, “Anh vừa nói chuyện 25 phút ba mươi mốt giây, lúc trước khi chúng ta ở bên nhau, trong điện thoại anh vẫn luôn không kiên nhẫn với tôi, thời gian nói chuyện cũng không quá mười giây.”

Giọng cô dường như rất phiền muộn.

Ánh mắt của Giang Thừa Châu lại bắt đầu trở nên sâu thẳm, trước đây? Cô còn dám ở trước mặt anh đề cập đến chuyện năm đó. Cô thật sự là không sai, cô cũng chỉ có thể nói lúc đầu, sau đó thì sao? Anh thấy bạn cùng phòng và bạn gái nấu cháo điện thoại trong phòng ngủ, có thể nói lâu như vậy, anh bắt đầu hoài nghi cách nói chuyện của mình rất có vấn đề. Thậm chí anh còn phí thời gian vụng trộm nghe xem bạn cùng phòng và bạn gái đang tán gẫu cái gì, kết quả nghe được tất cả đều là nói nhảm. Anh nhất thời cực kỳ buồn bực, lại nghĩ có thể nói những lời vô nghĩa lâu như vậy cũng là bản lĩnh, vì thế lại bắt đầu học tập... Sau đó dần dần, thời gian anh trò chuyện cùng cô càng ngày càng dài. Anh cảm thấy năng lực học tập của mình không tồi, một đề tài nói tiếp một đề tài, sau đó nói đến chuyện của mình, cũng có thể nấu cháo điện thoại.

Mộc Tuyên Dư khẽ cắn môi, “Sau này rút cuộc thời gian chúng ta trò chuyện cũng thành lâu. Giang Thừa Châu, anh còn nhớ rõ anh nói lời gì với tôi sao?”

Anh không nhìn cô, cũng không đáp lại.

Nói gì chứ? Anh và cô cùng ngồi cạnh sân thể dục mới. Cạnh sân thể dục đều là cây cối cao lớn, còn có hương vị nguyên thủy nhất, ban đêm có thể nhìn thấy đom đóm chọt lóe chọt lóe sáng. Cuối cùng anh cùng cô nằm trên cỏ, trong tầm mắt là đom đóm lập lóe và sao đầy trời. Đó là lần đầu tiên anh cảm thấy, cho dù không nói bất cứ lời nào, cũng có thể cùng người này ở bên cạnh yên lặng thật lâu như vậy.

Nhưng dường như cô lại không bằng lòng, nhắc đến tên mấy nữ sinh. Tên mấy nữ sinh đó anh đã quên từ lâu, nhưng cô đề cập tới, thế nhưng anh cảm thấy rất vui vẻ. Đây cũng là một loại phản ứng quan tâm đi? Nhưng anh không cười, mà nói cho cô biết —— Mộc Tuyên Dư, em là người đặc biệt nhất, em nhất định phải tin tưởng chính mình.

Cô hỏi anh, cô đặc biệt ở chỗ nào.

Giang Thừa Châu nghĩ rồi nghĩ, rút cuộc nghĩ tới, anh nói cho cô biết, vì anh có thể nói nhiều lời vài câu với cô trong điện thoại, không biết anh đã nghe lên bao nhiêu lần bạn cùng phòng trò chuyện với bạn gái, làm hại bạn cùng phòng kia về sau nhìn thấy anh sẽ cảm điện thoại tránh ra rất xa...

Anh nói, anh chỉ biết nói lâu như vậy với cô trong điện thoại, cô là người duy nhất.

Giờ phút này đây, anh cùng một cô gái khác, cũng có thể trò chuyện lâu như vậy, hơn nữa toàn bộ quá trình đều thoải mái không áp lực, thậm chí không cần anh cố ý tìm đề tài, mà theo một cách tự nhiên.

Anh đương nhiên không quên những chuyện này, chẳng những không quên, ngược lại còn nhớ rõ ràng như thế.

Giống như từ đầu đến cuối anh đều nhớ bóng lưng cô rồi đi, sau đó anh còn nói với cô —— Mộc Tuyên Dư, tôi hận cô.

Anh trầm mặc thật lâu sau, Mộc Tuyên Dư cười đến bất đắc dĩ, “Anh nói tôi vĩnh viễn là người duy nhất kia.”

Anh muốn cười, lại chỉ kéo ra một độ cong, không cười

Duy nhất? Cô là người duy nhất phụ lòng anh. Không đúng, cô căn bản không xứng.

“Thật không?” Giọng anh rất nhẹ, “Tôi từng nói những lời buồn cười ấu trĩ như vậy?”

Buồn cười ấu trĩ? Anh cho rằng là như vậy? Mộc Tuyên Dư không nói gì thêm.

Lời buồn cười ầu trĩ, cũng không đáng cười, đáng cười là có người cho nó là thật, có người lại ném sau đầu.

Giang Thừa Châu đưa cô đi chọn quần áo, vào trong cửa hàng, lập tức có người tiến lên đón. Cô bị người ta vây quanh đi thử quần áo thì quay đầu nhìn anh một cái, phát hiện anh đứng lạnh nhạt, không nhìn cô, hai tay cắm trong túi quần, trên mặt có sự thông dong bình tĩnh mà cô xa lạ. Cô cảm thấy chính mình hôm nay rơi vào một lời nguyên kì dị, nhớ lại những chuyện đã sớm đi vào dĩ vãng.

Càng về sau, Giang Thừa Châu vậy mà lại sẵn lòng cùng cô đi dạo phố, cô rất bất ngờ. Giang Thừa Châu là người như thế nào, Mộc Tuyên Dư vào đại học cũng biết một ít. Anh đối với nữ sinh trước nay đều không chủ động, chẳng qua cũng không thể nào cự tuyệt là được. Vì thế khi Giang Thừa Châu cùng cô đi dạo phố thì cô còn thật hoài nghi, anh là thế nào đây.

Kết quả thái độ của anh là: Sao em chậm vậy? Nhanh một chút.

Từ khi anh bắt đầu tiến vào thương trường, liền không ngừng thúc giục, nhưng cô cố tình tỏ vẻ cái này không hài lòng, cần đi xem cửa hàng khác. Vì thế anh bắt đầu đi nhìn cô, sau khi thấy cô cười, còn trừng mắt nhìn cô. Mộc Tuyên Dư gần như cũng hoài nghi, cô còn tiếp tục như vậy, anh sẽ trực tiếp phát giận bỏ lại để mặc kệ cô, nhưng trên thực tế lại là anh một bên thúc giục, lại có thể vẫn cùng cô.

Chỉ là cô không thể hỏi ý kiến của anh. Hỏi anh ý kiến, anh luôn chỉ có một câu —— coi được, em mặc cái gì cũng dễ nhìn, chính là món này...

Anh là người không có tính nhẫn nại, hơn nữa còn là người không kiên nhẫn liền trực tiếp viết trên mặt, trực tiếp biểu đạt ra sự khó chịu của anh, sự không kiên nhẫn của anh.

Mộc Tuyên Dư thay trang phục, bị đẩy ra thì lại liếc mắt nhìn Giang Thừa Châu. Anh dường như chỉ tùy tiện nhìn cô một cái, chưa nói gì, lại hình như không hài lòng lắm đối với cách ăn mặc của cô, vì thế cô lại bị đẩy mạnh vào phòng thay đồ.

Anh lúc nào thì trở nên có kiên nhẫn như vậy?

Cô muốn không chế bản thân không được suy nghĩ, nhưng càng không chế, thì ngược lại càng không không chế được.

Uông Tử Hàm... hôm nay cô đã nhiều lần nghĩ tới cái tên đó. Cô gái kia thật sự rất lợi hại, có thể biến Giang Thừa Châu thành như ngày hôm nay.

Cô cần cần môi, Giang Thừa Châu bị ai biến thành như vậy, có liên quan tới cô sao?

Không liên quan.

Nếu không liên quan, thì mày nghĩ cái gì chứ?

Cô đột nhiên bật cười, sau đó đánh giá lễ phục dạ hội màu xanh da trời đang mặc lúc này. Bộ lễ phục này dường như rất cân xứng với khí chất của cô. Giang Thừa Châu nhìn cô mặc bộ này, nhìn một lát, sau đó gật đầu.

Cô liền bị đẩy vào bên trong, có nhà tạo mẫu chuyên môn thiết kế kiểu tóc cho cô, nhưng làm liên tục mấy kiểu, Giang Thừa Châu dường như đều không hài lòng.

Hôm nay anh kiên nhẫn và bắt bẻ, ngay cả cô cũng cảm thấy xa lạ.

Mộc Tuyên Dư cũng có thể cảm thấy nhà tạo mẫu này đã bắt đầu nóng nảy.

“Để tự tôi đi!” Cô yêu cầu như vậy.

Cô không phải người quá để tâm tới tóc tai, lúc này cô cảm lộn tóc làm tán ra, dùng tay tùy ý buộc lên, sau đó đem tóc biến thành đặc biệt tán lên thoải mái. Lại buộc tóc lên rồi tháo ra, dùng tay làm rối đến cực điểm rồi hất về bên trái, tóc xoả tung, mái tóc xoả tung, nhưng khuôn mặt cô lại có vẻ càng nổi lên. Hơn nữa cô mặc lễ phục dạ hội màu xanh nước, giống như cô nữ sinh xinh đẹp, lại có chút giống cô gái trưởng thành dịu dàng, giống như nữ sinh trong giai đoạn trưởng thành thành cô gái, vừa đúng điểm thăng bằng.

Cô không để ý tới ánh mắt người khác, lập tức đi ra ngoài.

Giang Thừa Châu vừa ngẩng đầu, liền nhìn thấy cô đang chậm rãi hướng mình đi tới.

Trên đầu cô không có đồ trang sức, sợi tóc phân tán cũng tùy ý thành lộn, lại có khí chất xuất trần. Nếu xung quanh cô không phải là hoa phục ngọc đẹp, có lẽ thật sự sẽ khiến người ta hoài nghi là yêu tinh biến hình, tới câu hôn anh... Bằng không làm sao anh lại cảm thấy ngực mình cứ như vậy nhảy dựng lên mãnh liệt.

A, anh vẫn là một thằng nhóc của năm đó sao?

Không phải.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hận Triền Miên - Lục Xu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 20: Chương 19

Giang Thừa Châu mang theo Mộc Tuyên Dư xuất hiện tại tiệc rượu, hiển nhiên khiến cho tất cả kinh sợ. Người đàn ông anh tuấn cao quý, người phụ nữ da trắng như tuyết, khí chất đều xuất trần. Họ đứng chung một chỗ, tự nhiên là một đôi, không cho phép người khác mơ mộng bất cứ điều gì. Tiệc rượu tư nhân dường như không giống với tiệc rượu thương mại bình thường, Mộc Tuyên Dư đi theo bên cạnh Giang Thừa Châu, nghe anh tới trò chuyện với người ta, toàn bộ hành trình đều là chào hỏi, không đề cập đến bất cứ chuyện gì liên quan tới công việc và hợp tác.

Lúc anh nói chuyện, cô khẽ ngẩng đầu, nhìn anh. Anh cười rất nhạt, có vài phần khiêm tốn. Cô từng nói với anh, đừng kéo khóe miệng, vì lúc anh kéo khóe miệng thì tà khí mùi phẫn, như một tên đại khốn kiếp. Khi đó anh nghe cô nói vậy, đầu tiên là sùng sốt vài giây, không thích nhử mày nhìn cô, sau đó liền cười đến ý vị thâm trường. Đại khốn kiếp thì đại khốn kiếp, anh sẽ để cô nhìn xem cái gì gọi là đại khốn kiếp chân chính, vì thế hai người ở trong phòng ồn ào làm một trận.

Anh bây giờ có thể cười đến thỏa đáng như vậy, là chính anh từng luyện tập hay là có người uốn nắn?

Giang Thừa Châu cảm thấy ánh mắt của cô, cũng không để ý, trực tiếp đi đến trước mặt một người khác. Hình như anh rất quen đối phương, nói chuyện rất quen thuộc.

Mà người đàn ông kia thì một bên nhìn Giang Thừa Châu một bên đánh giá Mộc Tuyên Dư. Hiển nhiên là anh ta biết Giang Thừa Châu đã đính hôn. Ở tiệc đính hôn còn nhìn thấy vị hôn thê dịu dàng kia, nhưng vị tiểu thư Uông gia đó hiển nhiên không có đáng đáp thế này. Mà Giang Thừa Châu tham dự kiểu tiệc rượu tư nhân này, không phải mang theo vị hôn thê đó, mà là cô gái này...

Người đàn ông vỗ xuống bả vai Giang Thừa Châu, hướng Mộc Tuyên Dư nhưn mày, giống như đang hỏi cô có quan hệ thế nào với Giang Thừa Châu.

“Một mình tôi đây không tốt lắm mà thôi, anh cho là gì?” Giang Thừa Châu nói xong không lưu tâm, về mặt cũng đúng là lo lắng.

Về mặt người đàn ông có vài phần ngạc nhiên, ánh mắt nhìn về phía Mộc Tuyên Dư đã có chỗ bất đồng. Dựa theo ý của Giang Thừa Châu, đây chỉ là Giang Thừa Châu cảm thấy một mình tới chỗ này không tốt, vì thế tìm một bạn gái, chính là quan hệ với cô ta là trong sạch. Giang Thừa Châu hiển nhiên cũng thấy trong mắt đối phương biểu lộ ra ý nghĩ sâu xa. Anh quay đầu lại, thấy Mộc Tuyên Dư cúi đầu nhìn mũi chân, không biết đang nghĩ gì. Trong mắt anh xẹt qua một tia trào phúng. A, anh sao đã quên, dựa vào bề ngoài này của cô, nếu anh chưa từng xuất hiện, cô nhất định có thể trải qua một cuộc đời mà nhiều người hâm mộ, nhận được sự thương yêu của ba mẹ, cũng được đàn ông cung chiều. Nhưng cô xứng sao. Không xứng. Vì thế anh xuất hiện.

Trong lòng Giang Thừa Châu khó chịu, “Có ý kiến, xin vui lòng liên hệ riêng. Lấy tài lực của anh, thì nhất định không có vấn đề.”

Mộc Tuyên Dư nghe nói như thế, con ngươi buông xuống chột lóe, cuối cùng cũng không ngẩng đầu. Anh là ám chỉ người khác, cô là cô gái sẽ cùng với người có tiền, chỉ cần ra giá cao, cô đều sẽ sẵn lòng đi theo... Nhưng anh nói cũng không sai, nếu không phải như vậy, thì sao cô lại xuất hiện ở đây?

Giang Thừa Châu cuối cùng vỗ vỗ bả vai người đàn ông kia, giống như đang ám chỉ cái gì.

Giang Thừa Châu cất bước rời đi. Mộc Tuyên Dư tự nhiên theo sau. Cô không nói một lời, cũng không có động tĩnh gì khác. Anh cong khóe môi, nhưng không có ý cười, đột nhiên xoay người nhìn cô, “Tức giận?”

Giọng anh trầm thấp, giống như ní non chỉ có giữa tình nhân.

Cô đón nhận ánh mắt của anh, trong mắt một mảnh bằng phẳng và vô vị.

.

Anh đột nhiên cười, “Tôi chỉ là đang tránh phiền phức cho cô, không phải sao?”

“Cám ơn.” Hai chữ của cô chặn lên.

Ánh mắt của Giang Thừa Châu trở nên lạnh nhạt, lại không nói thêm gì nữa.

Cô yếu ớt thở dài trong lòng. Anh thật là tốt tâm, là vì để tránh phiền phức cho cô, nên để người khác cho rằng cô là người thấy tiền sáng mắt, để cho người khác đều rời xa cô, do đó tránh phiền phức. Anh trở nên thiện lương như thế, cô cũng nhanh không biết anh.

Giang Thừa Châu hướng tới chỗ một đám người. Mộc Tuyên Dư nhìn thân ảnh bọn họ, lập tức biết chính mình không nên đi tới. Xung quanh nhóm người đó không có một người phụ nữ, hẳn là cuộc nói chuyện giữa đàn ông với nhau.

Cô xoay người, đi tới một bên khác.

Kỳ thật cô chưa từng thấy Giang Thừa Châu như hiện tại. Năng lực xã giao của anh không được coi là cao nhất, nhưng anh mang đến cảm giác chinh phục nắm bắt tất cả trong lòng bàn tay. Sự tự tin này là một vũ khí tuyệt đối. Huống chi gia thế của anh chính là vốn liếng trời cho.

Cô đi đến một góc nhỏ vắng vẻ, trái lại cô không phải là đang đau khổ gì cả. Vài năm trước cô đã đánh mất người đàn ông này, nay không đáng phải thương tâm buồn bực khổ sở. Cô chỉ không nghĩ đến, cô cũng sẽ có hôm nay, bị người khác hạn chế mọi nơi như vậy.

Giang Thừa Châu tỏ ra sự tự tin từ trong xương cốt, khiến cô nghĩ tới bản thân. Không lâu trước đây, cô cũng là người như thế. Dường như cô chưa từng sợ hãi. Cô có người khác hâm mộ mọi thứ, họ vẫn tin tưởng cô có thể giải quyết mọi vấn đề. Cho dù không thể, thì cô đã có ba mẹ và anh trai. Cô cũng sẽ không xảy ra bất cứ chuyện gì. Cô vẫn luôn tin tưởng như vậy.

Sau đó hiện thực cuối cùng sẽ ở một thời điểm nói cho cô biết, trên thế giới này, *giữa trời đất bao la, người giỏi luôn sẽ có người giỏi hơn.* (gốc là: *vĩnh viễn thiên ngoại hữu thiên nhân ngoại hữu nhân*)

Cô nâng chiếc ly để cao, hơi ngửa đầu, nhấp một ngụm. Cô uống cực kỳ ưu nhã, chiếc cổ trơn bóng như ngọc, tư thái tuyệt đẹp động lòng người. Đáng tiếc không ai thưởng thức.

Cô vừa nuốt rượu vào miệng, chợt nghe thấy tiếng bước chân. Chỗ cô đứng là một góc chết, bước chân càng ngày càng gần, là đi tới chỗ cô? Nhưng tiếng bước chân như vậy, không phải Giang Thừa Châu, mà hơi giống Chu Chấn Hưng.

Bởi suy đoán này, cô xoay người, vừa vận nhìn thấy Chu Chấn Hưng đang hướng tới chỗ mình.

Nếu có một ngày cô thật hồ đồ không nổi nữa, có thể đi viết sách. Các loại tin tức về hai người đàn ông Chu Chấn Hưng và Giang Thừa Châu này, mặc dù cô không hiểu rõ hoàn toàn, nhưng cũng có thể biết được một chút đặc trưng rõ ràng.

Có thể ở đây gặp phải Chu Chấn Hưng, thật sự cô rất bất ngờ. Nhưng mọi chuyện xảy ra trên người cô sớm đã có thể khiến cô trở thành thói quen. Cô mắt nhìn Chu Chấn Hưng, phát hiện trong tay anh không cầm rượu, đột nhiên cảm thấy có chút mất mát. Tại một thành phố xa lạ khác, từng là hai người yêu nhau, cùng một chỗ cùng ly uống rượu, loại chuyện này mới tương đối phù hợp với bầu không khí hiện tại. Vì suy nghĩ đáng cười trong đầu mà cô giật giật khóe miệng, lực cầm ly rượu cũng hơi tăng lên. Ly rượu lạnh lẽo không làm dịu đi cảm giác kỳ lạ này.

“Đã lâu không gặp.” Vẫn là cô mở miệng trước.

Cô biết Chu Chấn Hưng là người rất bình tĩnh, là người lấy bất biến ứng vạn biến, cô thể hiện thái độ, anh mới có thể đáp lại với thái độ tương ứng. Sau này khi chia tay mới phát hiện, thì ra cô hiểu rõ anh như vậy.

Chu Chấn Hưng từng bước một đi tới, cho đến khi dừng lại ở trước mặt cô. Trên mặt anh không có bất cứ biểu cảm nào, lại trưng ra khuôn mặt bài Poker. Anh nhìn cô, khiến cô cho rằng ngay sau đó anh sẽ lập tức trở mặt.

“Em đến cùng Giang Thừa Châu?” Ngữ khí của anh từ tốn, nhưng không dịu đi.

“Đã biết rõ còn cố hỏi, không giống phong cách của anh một chút nào.” Cô thể nhưng còn có tâm tình cười với anh. Cô cảm thấy sức chịu đựng trong lòng mình càng ngày càng tốt, sau khi bắt gặp anh và Hạ Ngữ Minh cùng nhau phản bội, cái gì cũng có thể khoan dung, cũng có thể cười rộ lên với anh, mà không phải như vừa thấy mặt đã giống gặp phải kẻ thù.

“Mộc Tuyên Dư.” Anh như than thở, “Tháng trước Giang Thừa Châu mới đính hôn, đối tượng là đại tiểu thư của Uông gia, gần như toàn thành Giang Tây đều biết.”

Đây là đang nhắc nhở cô không nên đi theo người đàn ông đã viết nhãn của người phụ nữ khác sao?

Cô nâng rượu lên, uống một ngụm, đối với lời nói của anh dường như cũng không để ý.

Chu Chấn Hưng nhìn động tác của cô, “Anh cho rằng, đời này em sẽ không lui tới cùng loại đàn ông như vậy. Em là người yêu ghét rõ ràng cỡ nào. Trong đám bạn của anh có người có hành vi gây rối, em liền không muốn để anh tiếp xúc với cậu ta nữa, nói sẽ làm hư anh. Em chán ghét loại người không chung thủy như vậy, càng căm ghét kẻ làm bẩn hôn nhân. Trong cảm nhận của em tình yêu và hôn nhân nên ngây thơ trong sạch, nhưng Mộc Tuyên Dư, hiện tại em đang làm chuyện gì?”

Cô chậm rãi buông tay xuống, kể cả tay đang cầm ly rượu kia. Đúng vậy, cô từng là một người như thế, yêu ghét rõ ràng, chán ghét bất cứ người đàn ông nào không chung thủy với hôn nhân. Nhưng bây giờ cô đang làm gì đây?

Nhưng cô cười, “Chu Chấn Hưng, anh cảm thấy anh có tư cách nói với tôi lời này sao?”

Chu Chấn Hưng hơi nhăn mày, sao anh không có tư cách? Cô làm ra chuyện, còn không cho phép người khác nói?

“Tình cảm thuần khiết, anh đã cho tôi sao? Lúc anh quyết định đối phó với ‘Thịnh Đạt’, anh có nghĩ tới tôi sao? Anh không có. Cũng không phải. Anh muốn, nhưng vẫn cảm thấy không quan trọng như trước. Anh phân tách rõ ràng giữa tôi và ‘Thịnh Đạt’, cho rằng tôi là tôi, ‘Thịnh Đạt’ là ‘Thịnh Đạt’. Anh vẫn luôn là người công và tư tuyệt đối rõ ràng. Trước đây tôi yêu thích điểm này của anh, lý trí như thế, có mị lực như vậy. Nhưng chuyện xảy ra trên người chúng ta, làm cho tôi oán hận cỡ nào. Anh làm tất cả, chẳng những sẽ không cảm thấy áy náy với tôi, ngược lại lại thấy tôi không hiểu chuyện, không hiểu anh, thậm chí không đủ yêu anh. Chu Chấn Hưng, tôi họ Mộc, giống như họ Chu của anh, anh vì dòng họ mà phấn đấu, mà tôi vì dòng họ, cũng có thể khiến tôi hi sinh. Anh nói xem chúng ta ai cao cả với ai đây, mà ai lại dễ tiện với ai đây?”

“Mộc Tuyên Dư, sự hi sinh của em chính là dùng cách này? Em còn cảm thấy hành động của chúng ta giống nhau?” Chu Chấn Hưng như nghe được một truyện cười.

“Được rồi, tôi nói sai. Cừ chi của anh cao cả, mà cừ chi của tôi là đê tiện. Nhưng thế nào đây, chỉ cần đạt được những gì bản thân muốn, làm gì thì có quan trọng gì đâu.”

“Đây là Mộc Tuyên Dư mà anh biết sao?”

Mộc Tuyên Dư thấy được sự thất vọng và khó có thể tiếp nhận trong mắt Chu Chấn Hưng. Cô cho rằng bản thân sẽ không khổ sở sẽ không khó chịu, nhưng ánh mắt như vậy như con dao đâm vào tim cô, khiến cô lui về phía sau một bước.

Cô biết trước mắt cô chính là vách đá, ngay lập tức cô sẽ rơi xuống. Cô cấp bách cần tìm một cây rom cứu mạng. Giờ khắc này vượt ngoài tầm kiểm soát của cô. Cô lại bước về phía trước một bước, đứng trước mặt Chu Chấn Hưng.

Ánh mắt của cô kiên định, “Chu Chấn Hưng, anh sẵn lòng cưới tôi sao? Lấy điều kiện tiên quyết là giúp ‘Thịnh Đạt’ để cưới tôi, cứu ‘Thịnh Đạt’ khỏi khủng hoảng hiện tại. Có lẽ tôi không phải người vợ tốt anh chọn, nhưng tôi sẽ cố gắng trở thành đáng về người vợ như trong lòng anh. Anh có thể làm được sao, mặc kệ Giang gia tạo áp lực, cùng tiến lui với Mộc gia chúng tôi, có thể chứ?”

Chu Chấn Hưng nhìn cô, nhưng không lên tiếng.

Cô nâng tay kia, bắt được cánh tay Chu Chấn Hưng, “Tôi biết giữa anh và Hạ Ngữ Minh không có gì cả. Lúc ấy tôi chỉ vì cảm giác bị phản bội quá khó tiếp nhận. Bây giờ tôi có thể tha thứ tất cả quá khứ của anh, chúng ta có thể làm lại từ đầu. Anh sẵn lòng cho tình cảm của chúng ta cơ hội này sao?”

Chu Chấn Hưng vẫn không nói gì.

Cô khẽ cắn môi, “Tôi thật sự muốn trở thành vợ anh. Từ lúc kết giao với anh, đã muốn như vậy. Tôi cũng cho rằng chúng ta có thể đi đến cuối cùng, tôi từng ảo tưởng như vậy... Chu Chấn Hưng, anh sẵn lòng cưới tôi sao?”

Cô cảm giác được lực từ chính tay mình. Anh đang tách tay cô ra. Hốc mắt cô thoáng cái đỏ lên.

Người đàn ông này trách cứ hành vi hiện tại của cô, nhưng không sẵn lòng cứu vớt cô. Cô đương nhiên có thể duy trì khoan dung, duy trì tính tình cao ngạo của mình. Cái giá phải trả chẳng qua là công ty phá sản, tất cả tâm huyết của ba mẹ đều gửi vào sông nước mà thôi.

Cô lui về phía sau. Khi nước mắt chảy ra, cô lại cười lên.

Anh không sẵn lòng, cô biết.

Cô bị anh tính toán giá trị. Rất xin lỗi, cô không có cái giá trị đó. Anh cũng không phải là người muốn giành được nụ cười của mỹ nhân đó.

Có người đang vỗ tay, chậm chậm, âm thanh lại đột ngột như vậy.

Giang Thừa Châu đi tới, đứng bên cạnh Chu Chấn Hưng, dùng tay vỗ vỗ bả vai Chu Chấn Hưng, “Ba tôi từng ca ngợi Chu tổng lý trí hơn người. Dù là dưới tình huống nào, đều lấy lợi ích của công ty làm trọng, tuyệt không chịu ảnh hưởng của bất kỳ người nào. Lúc ấy tôi còn không tin, hiện tại ngược lại thì tin rồi. Chu tổng đích thật là người làm đại sự, luôn biết cái gì nên làm, cái gì không nên làm.”

Chu Chấn Hưng đẩy tay Giang Thừa Châu ra, quan hệ giữa bọn họ không tốt như vậy.

Giang Thừa Châu không để tâm.

“Giang tổng khen nhầm.” Chu Chấn Hưng mặt không chút thay đổi mở miệng.

Giang Thừa Châu a một tiếng, “Chu tổng mượn bạn gái của tôi lâu như vậy, hiện tại nên *vật quy nguyên chủ** chứ nhỉ?”

Mộc Tuyên Dư run rẩy một chút, vật quy nguyên chủ? Thì ra cô chẳng qua chỉ là một thứ đồ vật.

(*: vật trở về với chính chủ)

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hận Triền Miên - Lục Xu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Chương 20

Giang Thừa Châu hít mắt nhìn cô, lập tức kéo khỏe miệng xuống, xoay người mà đi. Mộc Tuyên Dư ngẩng ngực tại chỗ, sau đó đuổi kịp theo Giang Thừa Châu. Anh nện bước thông thả, đích thật là đang đợi cô. Khi cô tới gần thì anh quay đầu lại nhìn, bên môi còn có ý cười nhàn nhạt, “Mộc Tuyên Dư, khả năng biểu diễn của cô rất có tiến bộ. Nhưng không phải tất cả đàn ông đều ngu ngốc giống tôi năm đó, bị cô chơi vòng quanh. Có phải rất thất vọng không?”

Cô nhìn anh, không có bất cứ biểu cảm gì, khổ sở hay thất vọng đều không có. Chỉ là cô đột nhiên phát hiện ra một sự thật, dựa vào núi núi sẽ đổ, dựa vào nước nước lại chảy đi, dựa vào người người sẽ chạy, chỉ có thể dựa vào duy nhất chính mình mà thôi.

Giang Thừa Châu đứng vững, vươn tay, ngả ngón nâng cằm cô lên, “Về mặt này chính là thương tâm muốn chết trong truyền thuyết? Nghe nói diễn viên diễn đạt như vậy, cũng phải cố gắng hòa nhập vào vai diễn bí thảm đó. Cô đây, tại sao cô có thể lợi hại như vậy, bất cứ lúc nào cũng có thể có được vẻ mặt này như thường??”

Cô chống lại hai mắt của anh, “Đây là hứng thú mới của anh? Nếu như vậy, anh có thể tiếp tục, đây mới là giá trị tồn tại của tôi, không phải sao?”

Làm cho anh cao hứng làm cho anh vui sướng, đây mới là giá trị tồn tại của cô. Không, sơ sơ cũng không đủ, cô tùy ý để anh mặc sức giày vò, trình độ này là không đủ.

Anh thu tay, “Chẳng lẽ cô trở nên có tâm, thật sự vì bạn trai trước nhấn tâm cự tuyệt mà thống khổ?”

Cô dường như thờ dài một tiếng, ngay cả nói cũng không muốn nói nhiều.

Giang Thừa Châu hơi mang thâm ý liếc nhìn cô một cái, cũng không nói thêm gì, mà một lần nữa trở lại với mọi người ở bên trong. Anh vẫn luôn là tiêu điểm, người tổ chức tiệc rượu, dường như cũng cảm thấy vẻ vang vì anh tham dự.

Giang Thừa Châu đang nói chuyện với người khác, nhìn cô một cái, cảm thấy cô khôn khéo đứng ở bên người mình, không nói một lời, cũng không sốt ruột.

Cô có tính nhẫn nại, vẫn hoàn toàn như trước đây thật là tốt.

Khi đó bọn họ còn chưa biết nhau bao lâu, anh thường chạy đến quán net ngồi chơi game. Mà Mộc Tuyên Dư an vị ở bên cạnh anh, lúc anh đứng dậy đi toilet mới phát hiện ra người bên cạnh mình đã đổi. Anh không để ý đến, sau khi từ toilet trở về vẫn tiếp tục chơi game như cũ. Tình hình trong game rất dữ dội, anh hoàn toàn không quan tâm đến mọi thứ bên cạnh. Cả buổi chiều, cô đều không rời đi, khi anh chuẩn bị đi, cô mới cười đuổi kịp anh, hỏi anh muốn đi ăn cơm hay không. Cô chờ anh lâu như vậy, chỉ vì muốn cùng anh ăn cơm? Anh cảm thấy khó có thể tin, nhưng cũng cùng đi với cô. Lúc cơm nước xong, gặp một cô nữ sinh cùng khoa, anh trực tiếp cùng cô nữ sinh đó rời đi. Sau khi anh đi rất xa, quay đầu lại, còn nhìn thấy cô đang đứng tại chỗ.

Hình dáng rất xa đó, khiến anh cảm giác được có chút tư vị, cho dù sẽ nhanh chóng lướt qua cảm giác trống rỗng này.

Mà Mộc Tuyên Dư chính là một người như vậy. Cô có tính nhẫn nại rất tốt, có thể ăn mòn anh từng chút một. Anh mềm lòng với cô, chính là mục đích của cô đã đạt được. Cô am hiểu nhất chính là điều đó.

Toàn bộ quá trình Giang Thừa Châu đều mang ý cười, có vẻ bình dị gần gũi. Mọi người cũng vui vẻ lấy lòng anh, mà Mộc Tuyên Dư chỉ cần coi mình như một bình hoa là được, không có tâm, cũng không có cảm xúc.

Anh uống nhiều rượu, nhưng không có chút bộ dạng khi say. Anh cảm thấy hiện tại cô trở nên có tính kiên nhẫn như vậy, lại không biết cô cũng nghĩ như thế về anh. Giang Thừa Châu từng ghét nhất những trường hợp như thế. Đối với anh mà nói, trường hợp như vậy chính là một đám người mang mặt nạ nói những lời dối trá với nhau, nhưng bây giờ anh lại có thể trở nên thành thạo.

Đi ra ngoài đại sảnh không xa, Giang Thừa Châu muốn đi lấy xe. Cô chậm rì rì ở sau người anh. Anh đột nhiên dừng bước lại, “Cô là thân phận gì, chẳng lẽ còn để tôi lái taxi lái xe tới đón cô?”

Mộc Tuyên Dư chỉ có thể bước nhanh hơn đuổi kịp anh, cho dù giày cao gót cọt sứt khiến hai chân cô đã nhanh chóng chảy ra máu. Cô không đếm xỉa đến chỗ đau đớn đó, giống như không có chuyện gì xảy ra cả.

Giang Thừa Châu ngồi lên xe, Mộc Tuyên Dư ở một bên khác, mở cửa lên xe. Cô vừa kéo cửa xe, Giang Thừa Châu đã kéo cô lại. Anh hung hăng bắt lấy cánh tay cô, dường như phải cắt đứt tay cô mới có thể bình ổn sự khó chịu trong lòng anh, “Mộc Tuyên Dư, cô thật sự khó chịu, đúng không?” Một tay anh còn đang hướng đến nơi trái tim cô sờ soạng, “Cô thật tâm với Chu Chấn Hưng, cô kết giao cùng anh ta, còn định cùng anh ta kết hôn. Anh ta vứt bỏ cô, có phải cô khổ sở đến chết không? Cô thật sự thật tâm, cô thật tâm với Chu Chấn Hưng, cô thật tâm với Hạ Ngữ Minh, cô thật tâm với ba mẹ và anh trai cô, cô duy nhất không thật tâm với tôi mà thôi.”

Anh cười ha ha một tiếng, khuôn mặt dữ tợn.

Mộc Tuyên Dư chỉ cảm thấy chân đau tay đau. Cô nhắm chặt mắt, nước mắt cứ như vậy trượt xuống, “Giang Thừa Châu, là tôi có lỗi với anh. Mọi chuyện trước đây, tất cả đều là sai lầm của tôi. Tôi chấp nhận tất cả. Nhưng có thể, đừng tra tấn chính anh, cũng đừng tra tấn tôi không?”

Giang Thừa Châu hất tay cô ra, giống như tay cô rất ô bản.

“Mộc Tuyên Dư, cô cũng thật biết thiếp vàng trên mặt cô, tôi vì cô mà tra tấn chính mình? Cô là đang kể truyện cười?”

Khóe miệng cô vẫn đang run, nhưng rốt cuộc cũng không nói gì.

Cô không hề nghĩ đến sẽ có hôm nay, nhưng hôm nay xảy ra chuyện như vậy, cô cũng chỉ có thể tiếp nhận. Chỉ là cô từng quá ảo tưởng, cô hi vọng anh thật sự hạnh phúc, sau đó cô cũng từng hy vọng về nhân sinh của mình. Họ sẽ không cần có khúc mắc gì nữa, ân oán trước kia, ai đúng ai sai đều không còn quan trọng.

Cô chưa từng nghĩ đến, bảy năm sau, hiện tại, anh lại đến tính sổ với cô.

Hồ đồ, tóm lại là vẫn muốn. Những lời này cô xem qua nhiều lần như vậy, chỉ có lúc này đây, cô mới hiểu được sâu nhất.

Trở lại khách sạn, Mộc Tuyên Dư nhanh chóng tắm rửa xong liền đi ra. Cô nửa ngồi ở trên giường, cẩn thận kiểm tra chân mình. Cô rất thích đôi chân này của mình, từng có thời gian tiêu phí rất nhiều tâm tư ở trên đôi chân, từ đầu ngón chân đến gót chân tất cả đều không buông tha, mà hiển nhiên cũng chọn lựa giày rất cẩn thận. Có lẽ là đôi chân này đã sống an nhàn sung sướng quá lâu, chỉ bị cọ xát, gót chân nhìn qua đã đỏ lên một mảng lớn. Nơi trung tâm còn chưa hoàn toàn đóng vảy, gần như có thể nghĩ đến bộ dạng lúc chảy máu trước đó. Vừa rồi nước trôi đến gót chân thì càng thấy đau đớn, mà bây giờ cũng coi như là may mắn, chỉ cần không dùng tay chạm vào, thì sẽ không thấy khó chịu.

Trước đây cô ở cùng với Mạnh Ngữ Phán, Mạnh Ngữ Phán nói, trên thế giới này rất nhiều người đều nói tra tấn tinh thần càng khó chịu cũng càng tàn nhẫn hơn so với tra tấn thể xác. Nhưng tở lại thấy tra tấn trên thân thể mới càng khó chịu đựng. Đau như vậy là thật, không có cách nào thay đổi. Nếu như là trên tinh thần thì còn có thể dựa vào ý chí của chính mình để giải quyết.

Cô vuốt chỗ sưng đỏ trên gót kia, đây chính là sự đau đớn thật sự, mà trước đó sự cự tuyệt của Chu Chấn Hưng đích xác khiến cô rất khó chịu, mặc dù cô cũng đoán trước được. Nhưng khoảnh khắc diễn ra đó, cô vẫn thất vọng, nhất là bị Giang Thừa Châu nói ra như vậy.

Giang Thừa Châu từ một phòng tắm khác đi ra, trở về phòng, thì thấy cô đang ngồi trên giường. Mái tóc dài của cô không ngừng chảy nước xuống. Cô lại cúi đầu, mặc dù đang nhìn chân, nhưng có chút giống như đang ngẩn người. Cô ngồi ở chỗ đó, dường như vô cùng đáng thương, cơ thể yếu ớt, mà thất lưng nhỏ như bị sợi tóc của cô ngấm ướt một nửa, khiến cho cô có loại mỹ cảm chặt vật thậm chí là đáng thương.

Đây mới là vũ khí lớn nhất của người phụ nữ này, đáng thương, cô đáng thương sao?

Anh đi tới chỗ cô, cô cũng ngẩng đầu nhìn anh, không thu chân lại. Nếu cô chủ động thu lại, cô biết, ở trong mắt anh, cô lại sẽ biến thành là đang tính kế gì đó.

Ánh mắt Giang Thừa Châu dừng trên chân sưng đỏ của cô, sau đó ngồi xuống trước mặt cô. Anh chạm đến gót chân cô, nhẹ nhàng chạm vào chỗ miệng vết thương kia, “Rất đau?”

“Cũng hơi.” Sau đó cô rứt chân lại một cái.

Anh đột nhiên giương mắt nhìn mặt cô, mà động tác trên tay tăng lên, chỗ vốn chưa đóng vảy, vì cường độ của anh quá lớn, nhanh chóng bị chảy máu, mà cô cũng vì đau đớn mà ngẩng đầu chống lại ánh mắt bất mãn thậm chí là tàn nhẫn của anh.

Anh nhìn cô, lại thế này, lại là vẻ mặt này.

Năm đó lúc anh đang tập luyện ở trên sân bóng rổ, cô thì chờ ở một bên. Cô không nói một lời, cũng không làm gián đoạn việc tập luyện của anh. Nhưng anh nhìn cô ở xa xa, giống như có thể cảm giác được vẻ mặt nóng bỏng của cô, vì thế lại chủ động đi tới, hỏi cô chờ anh làm gì.

“Em...” Hai tay của cô xoắn xuýt, dường như không biết nói thế nào mới tốt.

Anh lại nhăn mày, sớm đã mất nhẫn nại, “Không có việc gì thì tôi đi.”

“Giang Thừa Châu...” Cô gọi anh lại, thậm chí vì nôn nóng mà giọng khàn đi khó có thể phát giác, “Anh đừng đi.”

Giang Thừa Châu vì sự khẩn cầu trong giọng nói của cô mới dừng lại.

Anh xoay người nhìn cô, “Có chuyện thì nói.”

Anh ghét nhất là thấy người khác muốn nói lại ngại ngần khác người như vậy, hành vi thiếu trí tuệ lãng phí thời gian.

Cô đứng bên cạnh anh, dường như muốn đưa tay kéo lấy ống tay áo của anh, cuối cùng lại không kéo, mà đáng thương nhìn anh, nhỏ giọng nói, “Em... em có thai.”

Sắc mặt Giang Thừa Châu bắt đầu nhanh chóng u ám, khuôn mặt kéo căng như một giấy trước bị gió quét sét đánh, “Cho nên làm sao?”

Anh nhướn mày, muốn dùng việc mang thai để trói buộc anh? Thấy anh là loại đàn ông có thể bị đứa trẻ trói buộc? Chẳng qua bộ dạng cô nữ sinh này tương đối phù hợp với ý anh mà thôi, lúc rồi rã thì chơi đùa, thật sự cho rằng dựa vào một đứa trẻ liền khiến anh thỏa hiệp? A, ngốc không ai bằng.

Cô nhìn anh, nước mắt dâng lên muốn khóc, nhưng lại hướng về phía anh cười cười, “Nếu anh bận, vậy thì tự em đến bệnh viện.”

Bộ dạng rõ ràng thương tâm đó, lại nhìn không được, không muốn khiến anh cảm thấy khó chịu của cô, khiến trong lòng anh nói không nên lời là tự vị gì. Anh xoay người liền rời đi, chỉ là trở lại trên sân bóng, anh không có một chút trạng thái, hình ảnh trong đầu chỉ là dáng vẻ ả nhân thương tâm của cô, khiến anh khó chịu không thôi.

Đến ngày hôm sau, Giang Thừa Châu cảm thấy chính mình quả thực là điên rồi, mới nghĩ đến việc chủ động đi tìm cô. Đến phòng ngủ của cô, bạn cùng phòng nói cô vẫn nằm ở trên giường, hình như bị ốm.

Anh chờ ở dưới phòng ngủ, cô vẫn xuống, sắc mặt cô tái nhợt như thế, làm cho anh cảm thấy một giây sau cô sẽ trực tiếp ngã xuống.

Cô cười với anh, sự tươi cười hoàn toàn không che giấu được sự suy yếu của cô.

Anh nhìn cô rất lâu, “Đã đến bệnh viện?”

Cô hơi cứng đờ, gật đầu.

Giang Thừa Châu không nói gì nữa, cảm giác phiền toái bứt đi hoàn toàn không thể làm cho anh dễ chịu. Anh đưa cô đi ăn cơm.

Cô không ăn cơm, dù toàn bộ hành trình đều cùng đi. Anh không biết vì sao tâm trạng của mình lại không tốt như thế, rõ ràng anh hẳn là phải vui vẻ. Nếu cô kiên trì không phá bỏ đứa bé, sẽ mang đến cho anh rất nhiều phiền toái, nay cô chủ động giải quyết hết cái phiền toái này, vì sao anh hoàn toàn không thoải mái nổi.

Ăn cơm xong, anh không hiểu hỏi cô một vấn đề.

“Vì sao thích anh?”

Cô dường như suy nghĩ một chút, “Em thích bộ dạng của anh ở trên sân bóng rổ, rõ ràng có đầy đủ năng lực, nhưng lại có thể lấy tập thể làm trọng, mà không thể hiện cá nhân. Em nghĩ anh thật ra chính là một người như vậy, chỉ là có nhiều thứ đã bác bỏ điểm này.”

Anh thực sự có năng lực, chỉ là tỉ suất ném bóng trúng đích của anh không bằng Tần Sâm Châu, hơn nữa trong đội đã quen lấy Tần Sâm Châu làm chủ. Anh chưa bao giờ có bất cứ bất bình nào về việc này. Người khác đều nói anh vô cùng ích kỷ, kiêu ngạo bất tuân, không để ý tới ánh mắt người khác.

Anh không biết vì sao mình lại hỏi cô vấn đề này, đại khái là có chút nghi ngờ. Vì sao cô sẵn lòng làm nhiều việc vì anh như vậy, tự mình đi phá bỏ đứa bé, rõ ràng thương tâm khổ sở, nhưng vẫn ả nhân không nói. Vì thế anh tò mò, cô nữ sinh này rốt cuộc thích anh cái gì?

Anh đưa cô trở về phòng ngủ, lúc phải tạm biệt, cô lại gọi anh lại.

Cô lấy ra một tờ siêu âm màu từ trong túi khá to đưa cho anh, về mặt lại vô cùng thành kính, “Mặc dù anh không có cơ hội gặp bé, nhưng ít ra có thể nhìn bé, đây là vật chứng duy nhất của bé ở trên thế giới này.”

Cô nói xong thì bước đi.

Anh lại có thể cảm giác được, lúc cô xoay người, nhất định nước mắt đã chảy xuống. Cô chỉ là không muốn để anh nhìn thấy.

Anh cầm tấm siêu âm đó, trong lòng có sự phức tạp không nói ra được.

Cho dù là nhiều năm sau, hiện tại, Giang Thừa Châu mỗi khi nghĩ đến trước đây, cũng chỉ có thể thừa nhận, anh thực sự thay đổi khi đối xử với Mộc Tuyên Dư, bắt đầu từ khi bọn họ mất đi đứa bé. Anh không rõ, vì sao cô hoàn toàn không oán hận với mình, không rõ làm sao cô có thể một bên rơi lệ một bên không muốn để anh phát hiện... Anh có quá nhiều thứ không rõ, tựa như anh cầm tờ siêu âm kia, liên tục mất ngủ ba ngày.

Là từ khi đó bắt đầu, anh mới có sự khác biệt với cô gái này.

Giờ phút này anh nhìn cô, lại là loại ủy khuất đến cực điểm kia, bộ dạng cổ tình không để anh phát giác.

Anh rút cuộc buông tay cô ra. Anh không rõ sức lực của mình rốt cuộc lớn chừng nào, trên tay anh dính máu, mà gót chân cô đã có một khối da bị kéo ra, sắc mặt cô đã trắng bệch. Sự khác biệt là, cô chỉ nhìn anh, không khóc giống như nhiều năm trước.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hận Triền Miên - Lục Xu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Chương 21

Mộc Tuyên Dư nghe thấy tiếng cửa phòng mở, biết là anh đi ra ngoài. Cô nhìn chân phải còn đang không ngừng chảy máu, cảm giác đau đớn chân thật như thế, cô lại không muốn để ý tới. Cô phát hiện ra trong cơ thể của chính mình thậm chí có một ý nghĩ hủy thiên diệt địa, không muốn quản cái gì, cũng

chẳng muốn nghĩ đến điều gì, mà cô cũng có thể được giải phóng hoàn toàn. Nhưng lại không thể, cô suy sụp ngã về phía sau.

Hồi còn đi học rất phổ biến mẫu sinh viên tốt chuẩn mực. Sinh viên tốt cũng không nhất định phải là sinh viên thật sự hiếu học, mà là người chưa từng bị giáo viên bắt được nhược điểm nào. Bởi vì một khi bị giáo viên bắt được nhược điểm, cuộc sống sau này bất kể lên lớp làm gì cũng sẽ trở thành đối tượng hoài nghi. Cho nên ở trên lớp không tập trung hoặc lúc làm việc khác cũng phải dè dặt cẩn thận. Chỉ cần không bị bắt, về sau có chuyện gì, thì vẫn là sinh viên tốt nhu thuận trong lòng giáo viên. Giáo viên sẽ không hoài nghi đến đâu bạn, ngược lại cũng vậy.

Mà cô chính là một học sinh để lại nhiều sai sót. Bất kể cô làm gì, bất kể cô nghĩ thế nào, đối với giáo viên, cô đều là đang làm chuyện xấu, cô đều là đang tính kế. Cô đã bị cho vào sổ đen, hơn nữa không cách nào xóa bỏ.

Cảm giác vô lực sâu sắc đó khiến cả người cô bắt đầu xui lợ.

Giang Thừa Châu từ trong phòng đi ra, đi vào thang máy, đến đại sảnh khách sạn, sau đó trực tiếp chạy chậm ra ngoài. Điều kiện của khách sạn rất tốt, nhưng cũng có chút bất tiện. Anh ngồi vào trong xe, lái xe ra ngoài tìm tiệm thuốc. Một bên nhìn tình hình giao thông phía trước, một bên tìm kiếm khắp nơi. Rốt cuộc nhìn thấy một hiệu thuốc, anh xuống xe, đi mua thuốc.

Anh muốn mua loại thuốc trị vết thương, người bán hàng hỏi thăm anh rất nhiều, cuối cùng cho ra kết luận, chỉ là một vết thương nhỏ mà thôi.

Giang Thừa Châu cầm thuốc mỡ đi tới xe của mình. Hiện tại tâm tình anh bình tĩnh như vậy, không giống như mới vừa rồi còn chạy đến nôn nóng. Đúng, chẳng qua chỉ là một vết thương nhỏ mà thôi, anh gấp cái gì, nhất là lại vì loại phụ nữ đó mà sốt ruột.

Anh lái xe trở về, xuống xe vào khách sạn. Khi đi qua quầy lễ tân anh xuống thuốc mỡ lại, đợi lát nữa để người đưa đến phòng.

Anh chậm rãi lên lầu, có chút khó chịu mơ hồ với hành vi vừa rồi của mình. Anh tựa vào tường thang máy, phun ra một hơi thật dài, giật giật khóe miệng, sau đó anh nhìn bóng dáng của chính mình. Trước đây Mộc Tuyên Dư từng nói anh tốt nhất không nên cười như vậy, sẽ giống một tên trưng thối, nhưng đối với cô mà nói, hiện tại anh chính là một tên *trưng thối*. (đồ bỏ đi, đồ không còn giá trị...)

Anh một lần nữa trở lại phòng, thì thấy cô nằm ở đó, không có chút sức sống nào, mắt cô nhắm lại, như đang ngủ. Cô lúc này rất yên tĩnh, cho dù bộ dạng thực sự rất chật vật, mái tóc ướt sũng kia dính bết lại. Anh nhìn người một lúc lâu, không chế sự kích động của mình muốn lau khô tóc cô, mà nghiêng đầu.

Cho dù cô là cái dạng này, nhưng khiến anh liên tưởng đến cũng là khi cô mở to mắt bắt đầu lên kế hoạch cho mọi chuyện cô muốn làm. Cô vẫn luôn là người như vậy, khiến người ta không biết câu nào của cô là thật câu nào lại là giả.

Anh vừa nhìn về phía cô, gót chân trái vẫn sưng đỏ như trước, gót chân phải cũng đã ngừng chảy máu, nhưng vết máu lưu lại nhìn qua có chút ghê mình. Vết thương như vậy, là cô cô ý lưu lại cho mình xem? Cho rằng mình sẽ mềm lòng?

Mộc Tuyên Dư nhàu mày, không thoải mái mở to mắt, thì thấy Giang Thừa Châu đang nhìn chính mình. Cô cử động, chỉ cảm thấy chân đau, hậu tri hậu giác nhớ tới trên chân mình có vết thương. Lúc này có người đang gõ cửa, Giang Thừa Châu chậm rãi bước đến. Bởi bàn bên ngoài tới đưa thuốc mỡ. Giang Thừa Châu không tiếp, để người ta đưa vào.

Bởi bàn vừa mới chuẩn bị đi đến bên cạnh Mộc Tuyên Dư, Giang Thừa Châu nghĩ đến bộ dạng lúc này của Mộc Tuyên Dư, cô mặc chiếc váy nhỏ, sợi tóc hỗn loạn, chân dài hơi hơi cuộn lên, chau mày không hiểu, anh liền cầm lấy thuốc mỡ trên tay bởi bàn, “Cậu ra ngoài đi.”

Bởi bàn hơi kinh ngạc, vẫn đành quay người rời đi.

Giang Thừa Châu xoay người đi vài bước, liền đem thuốc mỡ ném lên người Mộc Tuyên Dư.

Mộc Tuyên Dư cố gắng chống mình ngồi dậy, mắt nhìn thuốc mỡ, chỉ cảm thấy cả người khó chịu, vì thế đứng lên đi tắm rửa một cái, đi ra sẽ thoa thuốc.

Giang Thừa Châu nhìn cô chậm rãi đi tới phòng tắm, không nói gì cũng không ngăn cản.

Nhưng cô vào phòng tắm rất lâu mà vẫn không đi ra, ngồi bên ngoài sắc mặt Giang Thừa Châu càng ngày càng khó coi.

Lại đợi trong chốc lát, anh hướng phòng tắm hô một câu, “Mộc Tuyên Dư.”

Không có tiếng trả lời.

Anh lúc này mới ngồi không yên, hướng phòng tắm đi tới. Anh gõ cửa, vẫn không có phản ứng như cũ. Cửa phòng tắm đang đóng, lại không khóa trái, anh mở cửa ra, vừa vọt vào liền thấy cô ngồi dưới đất, mà nước đang xối trên người cô. Anh đóng vội nước lại, sau đó ôm cô dậy. Mắt cô như muốn mở ra, nhưng lại không có sức để mở.

Đây là đang ngã bệnh sao?

Anh đặt cô trên giường, lau khô nước trên người cô. Trước tiên đắp chăn cho cô, sau đó anh lấy máy sấy tóc cho cô. Mặc dù trong lòng anh rất nôn nóng, nhưng động tác vẫn đều vào đấy như cũ. Sau khi tóc cô được sấy khô, anh mới tìm váy của cô, nửa kéo lên mặc vào giúp cô, rồi mới đưa cô ra ngoài.

Anh lái xe đưa cô đến bệnh viện. Vấn đề của cô không lớn, chỉ là lên cơn sốt, bác sĩ cho cô truyền nước biển.

Giang Thừa Châu ngồi bên giường bệnh. Vừa rồi, lúc anh sấy tóc cô, dường như anh thấy trong mắt cô chảy ra một giọt nước mắt, cô khóc vì cái gì? Khó chịu?

Nhưng anh sẽ không mềm lòng, anh tự nói với mình như thế.

Mộc Tuyên Dư vẫn có ý thức, lại cảm thấy toàn thân mình xụi lơ, thân thể dường như đã không chịu nổi khổ chế của bản thân, mới có thể ở trong phòng tắm trực tiếp trượt xuống đất. Trong nháy mắt đó, cô cảm thấy chính mình như sắp chết.

Sau đó cô cảm giác được anh ôm mình ra khỏi phòng tắm, lau nước trên người cho cô, sấy tóc cho cô...

Quan tâm như vậy, giống như một nhát dao dụ dằng, nhiều lần đâm trúng vào nơi mềm mại nhất trong lòng cô, khiến cho cô khó chịu không thôi.

Cô nhắm mắt lại, rút cuộc giữa cảm xúc ồn ào mà chậm rãi ngủ.

Hộ sĩ thấy vết thương trên chân Mộc Tuyên Dư, thì chủ động đi lấy thuốc mỡ để bôi. Hộ sĩ vốn đưa thuốc mỡ cho Giang Thừa Châu, nhưng anh không nhận, nên đành phải tự mình thoa cho Mộc Tuyên Dư.

Mộc Tuyên Dư còn nhớ rõ sau khi cô đưa tờ siêu âm màu cho Giang Thừa Châu, liên tục ba ngày, anh không chủ động liên hệ với cô, mà cô cũng chẳng chủ động liên hệ với anh. Cô có cảm giác, cô chính là đang đợi một kết cục, hoặc là trở thành trò cười như vô số nữ sinh trước đây bị Giang Thừa Châu đá, hoặc là hi vọng sau đó được ăn cả ngã về không. Ba ngày đó cô vẫn bình thường như trước, giống như hoàn toàn không bị ai quấy nhiễu, chỉ có chính cô rõ, cô thấp thỏm cỡ nào.

Lúc cô hết giờ lên lớp, đến căn tin ăn cơm, ngày đó cô có chút kỳ quái, nếu như là dĩ vãng, nhìn thấy căn tin nhiều người xếp hàng như vậy, lựa chọn cô đưa ra nhất định là xoay người rời đi. Cô sợ nhất là nhìn thấy một chuỗi dài người xếp hàng. Nhưng mà ngày đó, cô lại ngoan ngoãn đi xếp hàng.

Cô bưng khay ăn, tìm chỗ ngồi xuống. Dì làm cơm động tác quá nhanh, đồ ăn không hoàn toàn bỏ vào trong ô vuông, nhìn qua hơi có cảm giác lộn xộn. Cô đang nhìn đồ ăn trong bàn, thì cảm giác phía bên kia đã có người ngồi.

Hiện tại chính là lúc đông người, mỗi chỗ trống đều có thể có người ngồi. Cô không lưu tâm, nhưng khi cô ngẩng đầu lên thì phát hiện người ngồi đối diện là Giang Thừa Châu.

Anh đang nhìn cô, dường như vẫn chờ cô ngẩng đầu nhìn mình, sau đó gõ gõ chiếc đũa trong tay: “Sau này buổi trưa mà có tiết học thì nói cho anh biết.”

Cô còn đang khiếp sợ trước sự xuất hiện của anh, anh đã trực tiếp ra lệnh.

Nhìn bộ dạng khiếp sợ của cô, anh vô cùng hưởng thụ, ánh mắt hơi hơi trợn to, giống như thỏ trắng bé nhỏ bị kinh sợ.

“Anh giúp em chiếm chỗ.”

Anh là đang nói nguyên nhân.

Nhưng Mộc Tuyên Dư lại như nghe không hiểu lời anh nói: “Chiếm chỗ?”

“Buổi trưa nhiều người như vậy, em có thể giành được thắng bọn họ? Thế nên mới phải khiến người ta tới giúp em chiếm chỗ.” Anh nói rất trịnh trọng, không để ý sự khó tin trong mắt cô đặt vào trong mắt, nhưng trên mặt lại có ý cười. Thì ra nhìn biểu cảm này của cô, sẽ cảm thấy thỏa mãn như thế.

Anh luôn nghĩ sinh vật gọi là phụ nữ này đối trả lại ghê tởm, ngược lại không phải vì một giây tre mà quật ngã cả thuyền, đương nhiên anh biết trên thế giới này sẽ có người phụ nữ tốt, ví dụ như mẹ anh. Nhưng anh biết rõ một đạo lý, nếu anh hiểu được tất cả mọi người, như vậy anh nhất định sẽ thất vọng, nhưng nếu anh không hiểu, anh sẽ nhận phải kinh hi, ví dụ như anh hiện tại.

Mộc Tuyên Dư dường như không biết đã xảy ra chuyện gì, Giang Thừa Châu đã vào vai diễn của mình, “Hôm nay chúng ta đi xem phim đi!”

“Chúng ta?”

“Ừ, chẳng lẽ còn mang theo một đám bóng đèn*?” (*:chỉ kẻ phá đám)

Cô cảm thấy cách nói của anh có chút kỳ quái, lại không muốn nghĩ nhiều, chỉ cúi đầu dùng cơm.

Mà ngày đó đối với cô mà nói, điều khiến cô nhớ rõ nhất chính là khi anh nói với cô, “Bạn trai đưa bạn gái đi làm việc này, không phải rất bình thường sao?”

Không bình thường là người đàn ông gọi là Giang Thừa Châu kia mà thôi.

Tất cả trôi qua, dường như đã mấy đời, mà cô cũng là đang hoảng hốt, cảm thấy Giang Thừa Châu thân thiết với cô, thì thấy phiền muộn và cảm động.

Cô mở mắt ra, chất lỏng trong bình truyền dịch còn một chút. Giống như có một loại ăn ý, cô nhìn về phía Giang Thừa Châu đang nhắm mắt, mà anh

cũng vừa vặn mở mắt.

Anh nhìn sắc mặt cô, chỉ biết cô hẳn là đã khá lên nhiều. Mà chai chất lỏng này đã là bình thứ hai, cô ngủ gần hai giờ, về mặt cô lúc mới ngủ thì nhũn mỳ dần dần chậm rãi buông lỏng, trạng thái từ về mặt khi ngủ có thể nhìn ra được.

Trầm mặc hồi lâu, Mộc Tuyên Dư cười cười với anh, “Cảm ơn.”

Anh lại giúp cô lâu như vậy.

Giang Thừa Châu buông khoe miệng, “Tôi chỉ không muốn phải trả giá cao để có được thứ tàn phế mà thôi.”

Cô ngưng cười. Nếu trạng thái cô không tốt, đích xác sẽ ảnh hưởng đến tâm tình của anh.

Cô khẽ ngẩng đầu, nhìn chất lỏng trong bình treo, tính toán xem lúc nào có thể xong.

Giang Thừa Châu không để ý đến động tác của cô. Vừa rồi bác sĩ đã tới, cô không còn phát sốt nữa, chỉ là bác sĩ lại dặn dò chút gì đó, nghiêm nhiên xem anh như bạn trai của cô. Mà anh lạnh lùng nhìn bác sĩ kia, không nói một lời. Bác sĩ kia cũng cảm thấy khó coi.

Chất lỏng trong bình treo rót cuộc cũng hết, Mộc Tuyên Dư ấn chuông.

Hộ sĩ đến lấy kim trên tay cô xuống, ấn miếng bông lên một lúc, sau khi lấy miếng bông ra, chỗ bị kim tiêm xuyên qua xanh tím một mảnh. Làn da cô rất dễ như vậy, sau khi bị vấp hay đập vào thì bị như thế. Khi đó Giang Thừa Châu cười nói cô là người có phúc, trời sinh hẳn là gả cho anh hưởng phúc, chứ người đàn ông khác cũng không chiều cô được cơ thể tình quý này của cô.

Hiện tại sao, chỉ sợ lại cảm thấy cô vô cùng phiền toái!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hận Triền Miên - Lục Xu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Chương 22

Mộc Tuyên Dư ngồi vào trong xe của Giang Thừa Châu. Cô nhìn giờ trên di động, cô đi đi lại lại cũng đủ lâu, đã hơn nửa đêm, nhưng bây giờ tinh thần cô không tệ. Cô mắt nhìn người đàn ông đang lái xe, thần sắc của anh chuyên chú nhìn về phía trước, không chút để ý tới cô. Cô thu hồi ánh mắt, ngồi yên lặng.

Kỳ thật lúc trước ở một giây té xỉu trong phòng tắm kia, cô đột nhiên nghĩ, cứ như vậy mà ngã xuống cũng tốt, nó sẽ lấy đi ký ức nên không thể lại tiếp tục tra tấn cô nữa. Trước đây Mạnh Ngữ Phán từng nói, rất hâm mộ cô và Hạ Ngữ Minh. Hạ Ngữ Minh vừa nhìn đã biết là người rất kiên cường, là người thế nào cũng không thể chinh phục. Mà cô thì là người có nội tâm kiên cường, rất dẻo dai, cũng khó thể chinh phục. Nhưng người kiên cường luôn có một khuyết điểm rất lớn, người khác đều chỉ cảm thấy, dù sao cô cũng đã kiên cường như vậy, cho nên cô nhất định có thể kiên trì đến cùng, đối với những đau khổ tra tấn kia cô đều có thể chịu được, chấp nhận và vượt qua.

Cũng sẽ không có người quan tâm. Trái tim này cũng sẽ đau đớn, cũng sẽ muốn buông bỏ.

Tại một khắc kia cô thừa nhận, cô cũng yếu đuối.

Trở lại khách sạn, Mộc Tuyên Dư không buồn ngủ lắm, nhưng cũng muốn ngủ. Hôm nay xảy ra quá nhiều chuyện, từ chuyện gặp Chu Chấn Hưng đến Giang Thừa Châu mắng cô không có tâm, rồi đến sinh bệnh lại đi bệnh viện, ngẫm lại cô cảm thấy mệt đến hoảng. Cô lập tức thay váy ngủ, chuẩn bị đi vào giấc ngủ. Giang Thừa Châu nhìn bộ dạng của cô, cuối cùng không nói gì thêm, mà cầm lấy điều thuốc và bật lửa, đi đến ban công. Anh hút ba điếu thuốc, mới đi súc miệng.

Lúc Giang Thừa Châu chuẩn bị đi vào giấc ngủ thì chuông cửa vang lên, anh cau mày đi tới, mở cửa.

“Surprise!” Ưông Tử Hàm đứng ở cửa, giương ra khuôn mặt tươi cười ánh vào trong mắt Giang Thừa Châu. Cô đẩy đẩy khuôn mặt không chút thay đổi của Giang Thừa Châu, “Có phải rất bất ngờ không?”

Giang Thừa Châu vốn đang buông tay lại không dẫu vết dề lại cánh cửa, về mặt hơi thả lỏng. “Sao em lại tới đây?”

“Vị hôn phu của em tuần tú lịch sự lại anh tuần phóng khoáng ngọc thụ lâm phong, em đương nhiên không yên lòng, phải thường xuyên theo tới đây nhìn mới được.”

Giang Thừa Châu gật đầu, “Còn phải nói anh học phú năm xe.” (chắc là có học thức, giàu có, có năm xe? @@)

Người này...

Uông Tử Hàm nhú mày, “Anh định đứng ở cửa nói chuyện với em sao?”

Giang Thừa Châu hơi lộ ra ý cười, đi ra cửa, xoay người muốn đóng cửa lại, “Muộn như vậy em tới đây, nhất định là rất mệt, anh đưa em đi tìm phòng nghỉ ngơi.”

Uông Tử Hàm lại không đi, vẫn nhìn Giang Thừa Châu, “Vì sao không mời em vào?”

Giang Thừa Châu nhìn cô, trầm mặc không nói.

“không phải là... bên trong giấu người chứ?”

Giang Thừa Châu neho mắt, chống lại ánh mắt Uông Tử Hàm, lại như cũ bất động thanh sắc.

“Vậy em đây phải đi vào kiểm tra thật tốt một chút.” Uông Tử Hàm nói xong, thật sự chuẩn bị đi vào.

Giang Thừa Châu mở bên sườn người ra, để Uông Tử Hàm đi vào. Lúc Uông Tử Hàm đi vào, Giang Thừa Châu còn đứng ở cửa. Anh cảm thấy anh điên rồi, anh đang làm gì đây?

Lúc này anh mới chậm rì rì đi theo phía sau Uông Tử Hàm, Uông Tử Hàm đã đi vào phòng trong. Uông Tử Hàm dường như nhẹ nhàng phun ra một hơi, “Thừa Châu, biểu cảm vừa rồi của anh thật sự dọa đến em rồi. Em còn tưởng rằng anh thật sự giấu người chứ!”

Giang Thừa Châu đi tới cửa, trên giường trống không, không có người. Anh liếc mắt nhìn, trong phòng nơi có thể giấu người chính là ngăn tủ, mà Mộc Tuyên Dư không có khả năng chui vào trong ngăn tủ, như vậy chính là ở bên ngoài ban công. Cô chạy đi như vậy, hẳn là sẽ không ngu ngốc đến mức không mang theo cái gì chứ? Nhưng nếu quá sốt ruột thì sao? Cái váy ngủ kia của cô, vừa mỏng vừa ngắn...

Giang Thừa Châu đi vào, nhẹ nhàng cười với Uông Tử Hàm, “Vậy bây giờ yên tâm chưa?”

Uông Tử Hàm hướng anh đi tới, “Vừa rồi em nói đùa...” Cô mím môi, “Được rồi, kỳ thật em có chút tức giận, anh thế mà cũng định không cho em vào.”

“Là anh suy nghĩ không chu toàn, chỉ là anh không nghĩ em sẽ đột nhiên tới đây.”

“Anh một chút cũng không kinh ngạc vui mừng, không thích hợp. Em từ xa tới đây như vậy, anh cứ như vậy đối xử với em?”

Giang Thừa Châu lắc đầu, sau đó dùng tay xoa trán mình, “Mấy ngày nay anh quá mệt mỏi.”

Uông Tử Hàm nghĩ đến chính mình gõ cửa không bao lâu anh đã đến mở cửa, mà ngay cả áo ngủ anh cũng chưa thay, hiển nhiên còn chưa đi vào giấc ngủ, đó chính là thật sự bận bịu đến thế như vậy? Vì thế áy náy nhìn anh, “Có phải em mang phiền phức đến cho anh không?”

“Sao em có thể là phiền phức chứ?” Trong mắt anh có sự cung chiều nhợt nhạt, “Cho dù em là phiền phức, cũng là phiền phức ngọt ngào.”

Đến gần Giang Thừa Châu Uông Tử Hàm mới nhìn rõ mỗi một trong mắt anh, nhất thời hơi có chút thay đổi đối với hành vi của mình, kinh hi thích hợp với những thiếu nam thiếu nữ hơn, đối với bọn họ ở tuổi này, dường như không chiếm được giá trị thực hiện, “Vậy em sự phiền phức ngọt ngào đi trước tìm phòng nghỉ ngơi, anh cũng sớm một chút...”

“Không cần phiền phức như vậy.” Giang Thừa Châu nhìn ra ban công, nếu chuyện đã quyết định, đương nhiên phải làm đến cùng, đương nhiên cũng phải ác đến cùng, “Em cứ ở đây nghỉ ngơi đi, bây giờ đã trễ thế này, hơn nữa chỉ một đêm mà thôi, sáng sớm ngày mai anh cùng em về thành phố Giang Tây.”

“Việc ở đây anh đều xử lý xong rồi sao?”

“Ừ.”

“Nhưng em còn muốn chơi hai ngày ở đây với anh.”

“Được, vậy chúng ta ở đây chơi thêm hai ngày.”

Uông Tử Hàm nhón chân, hôn một cái lên trán Giang Thừa Châu, “Anh thật tốt.”

“Anh không đối xử tốt với em, còn có thể đối tốt với người nào chứ?”

Uông Tử Hàm cười đến thỏa mãn.

Uông Tử Hàm đi tắm rửa, Giang Thừa Châu an vị ở trong phòng, ngón tay anh gõ lên đùi mình. Đương nhiên lúc này anh có thể gọi Mộc Tuyên Dư đi ra, để cô rời đi, cô sẽ không cần chịu khổ ở ngoài ban công, hơn nữa theo tính cách thận trọng của cô, không có khả năng cô sẽ chủ động đi ra, ngộ nhờ người ở trong phòng tắm không phải Uông Tử Hàm thì sao. Mộc Tuyên Dư chính là người như vậy, làm việc không xác định 100% thì sẽ không ra tay.

Nhưng tại sao anh phải khiến cô dễ chịu chứ!

Lúc Ưông Tử Hàm đi ra, dường như mới nghĩ đến, nơi này chỉ có một cái giường, cô có chút xấu hổ nhìn Giang Thừa Châu.

“Em ngủ trước đi.” Giang Thừa Châu dịu dàng nhìn về phía cô, đây là người phụ nữ anh lựa chọn, anh cần phải cho cô đôi ngọ cao nhất.

Ưông Tử Hàm gật gù đầu, vào lúc này lại cảm thấy khác người không thể nào nói nổi.

Cô nằm ở trên giường, nhìn anh cầm bản ghi chép, hình như đang xử lý vài công việc. Cô nhìn một lúc lâu, thì có thể hiểu, tối nay anh không định ngủ, nói không rõ là cảm giác gì, nhưng cô thật an tâm.

Mộc Tuyên Dư có chút hối hận, sao cô liền trực tiếp chạy ra, mà không khoác một bộ quần áo.

Khi nghe thấy giọng nói của Ưông Tử Hàm cô cảm thấy tim mình đập thình thịch, hận không thể lập tức tìm cái động chui vào. Cô làm ổ ở một góc ban công, trên ban công để các loại hoa, cô rúc ở đây, ngược lại là cùng hoa thảo hòa thành một thể. Ban đêm gió thổi tới có chút lạnh, cô hơi chăm chọc nghĩ, hôm nay truyền nước biển tất cả đều mất công toi. Lạnh, thật sự lạnh, so với lạnh khó chịu hơn là, cô không dám đối mặt với Ưông Tử Hàm. Cô có thể nghĩ đến mình bây giờ danh không chính ngôn không thuận mang thân phận đáng ghê tởm, nhưng đây chẳng qua là một loại cảm giác, thật sự sau khi Ưông Tử Hàm xuất hiện theo cách này, cô mới có thể chân thực cảm nhận được cái gọi là thân phận kẻ thứ ba.

Thì ra là người không thể trông thấy, chính cô cũng cảm thấy ghét bỏ như vậy.

Thậm chí cô rất sợ hãi, Giang Thừa Châu không quan tâm, để Ưông Tử Hàm trực tiếp tiến vào, làm cho cô xấu hổ.

Cô tuyệt đối chịu không nổi cảnh tượng như vậy, cho nên cô trốn chạy, bằng tốc độ nhanh nhất giấu mình đi. Cô nghe thấy Giang Thừa Châu đối thoại cùng Ưông Tử Hàm, càng thêm xác nhận thân phận của bản thân, là người không thể trông thấy như vậy, mà họ mới đương nhiên là một đôi.

Gió nhẹ nhàng thổi tới, giống như độc dược mẫn tính, khiến cô càng ngày càng khó chịu.

Chỉ chốc lát sau, thế nhưng còn có mưa xuống.

Lạnh, càng ngày càng lạnh, cô co lại thành một khối. Cô nghĩ tới mẹ, nghĩ tới ba, nghĩ tới anh trai, nếu họ biết tình trạng này của cô, có thể muốn từ đứa con gái hay em gái này hay không. Hiện tại cô trở thành dấu vết khiến cho họ mất mặt, không còn là con gái ngoan em gái tốt trước đây.

Nếu mẹ biết hiện tại cô đang chịu khổ, thì sẽ khó chịu cỡ nào?

Mỗi cô dần dần trở nên trắng bệch, nghĩ tới rất nhiều. Cô nghĩ tới Mạnh Ngữ Phán, nghĩ tới Hạ Ngữ Minh, nghĩ tới mẹ... Còn có rất nhiều rất là nhiều người.

Cô muốn ngủ, cũng buộc chính mình ngủ, sau khi ngủ, cô sẽ không thấy lạnh nữa.

Hôm sau, lúc Mộc Tuyên Dư tỉnh lại, trời đã sáng, toàn thân cô đều đã tê rần, tay cũng tê dại, chân cũng tê dại, cô xoa nhẹ một lúc lâu mới có thể đứng lên.

Cô cẩn thận nhìn xuống, trong phòng không có người.

Thần kinh cô kéo căng rốt cuộc cũng trầm tĩnh lại, đi vào trong phòng, cô mới muốn cười nhạo chính mình. Cô vội vã chạy ra ban công, vì không để người khác phát hiện ra mình, nhưng trong thời gian ngắn như vậy, cô có thể nhớ rõ xử lý xong dấu vết tồn tại của mình, lại quên mang một bộ quần áo cho mình, quả nhiên cô là tự làm tự chịu.

Mà Giang Thừa Châu chăm chọc cô làm việc cẩn thận, không phải là không có đạo lý.

Cô đi qua, cúi vấy ngủ ra để xuống sô-pha, nhìn nhìn lại cảm thấy rất đáng cười. Hiện tại Giang Thừa Châu hẳn là đã ra ngoài dạo chơi cùng Ưông Tử Hàm?

Cô tìm tất cả mọi thứ của mình, tâm tư phụ nữ bình thường rất nhỏ, hôm qua Ưông Tử Hàm không phát hiện ra cái gì, là cô ta không ở lại bao lâu, một khi cô ta ở lại lâu, sẽ tìm ra dấu vết để lại.

Cô tìm một bộ quần áo có thể mặc, nhanh chóng thay xong, sau đó mang theo đồ đạc của mình liền rời đi.

Khi đi đến đại sảnh thì người bồi bàn từng thấy cô cùng Giang Thừa Châu, nhìn về phía ánh mắt của cô có thâm ý khác. Dường như chỉ trong một đêm, mọi người đều biết cô có thân phận khiến người ta xấu hổ.

Sau khi ra khỏi khách sạn, cô đem quần áo của mình ném vào thùng rác, sau đó trực tiếp thuê xe đến sân bay, ngồi chuyến gần nhất về thành phố Giang Tây.

Mộc Tuyên Dư bị bệnh, bệnh thật sự nghiêm trọng, xuống máy bay liền bắt đầu nôn mửa. Nhưng cô không muốn đi bệnh viện, đành phải trở lại tiểu khu Bán Nguyệt. Đại não cô nặng trĩu, vô cùng khó chịu, trở lại chung cư liền nằm trên giường ngủ một ngày một đêm. Cơ thể cô hơi tốt lên một chút, nhưng

vẫn ho khan và chảy nước mũi như trước.

Cô không muốn đi bệnh viện, vì thế đến tiệm thuốc mua rất nhiều thuốc.

Sau đó thêm chuyện kì lạ xảy ra, cô uống thuốc màu gì, cô có thể chảy ra nước mũi màu đó, ngay cả cô cũng cảm thấy chính mình hết sức mắc ói.

Thời gian hơn một tuần, cô đều vô tri vô giác, cuối cùng không có cách nào vẫn phải đến bệnh viện.

Cơ thể hoàn toàn tốt lên, thì cũng đã hơn mười ngày.

Sau đó cô nhìn thấy truyền thông đưa tin, Giang Thừa Châu và Uông Tử Hàm cùng nhau trở lại thành phố Giang Tây, chạm mặt chính diện với phóng viên ở phi trường, cử chỉ hai người thân mật, quan hệ mật thiết, xem ra ngày kết hôn sắp tới gần.

Lúc cô vô tri vô giác vượt qua mỗi ngày thì Giang Thừa Châu đều cùng đi du lịch với Uông Tử Hàm ở các nơi.

Mộc Tuyên Dư muốn cười, rồi lại cười không nổi.

Cô bỏ tờ báo kia xuống, nhìn một lúc lâu.

Ông chủ tờ báo là người rất nóng tính, thấy cô xem một lúc lâu lại không mua, vì thế tức giận, “Mua hay không hả, không mua thì đừng chần ở đây ảnh hưởng việc làm ăn người ta.”

Rõ ràng xung quanh trừ cô ra thì không có bất kỳ người nào.

Mộc Tuyên Dư buông tờ báo, không mua.

Mà người kia, cô cũng mua không nổi.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hận Triền Miên - Lục Xu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Chương 23

Nhiều ngày rồi Mộc Tuyên Dư chưa liên lạc với người nhà, cô chỉ về nhà một chuyến, biểu hiện cực kỳ tự nhiên. Mộc Trung Thiên và Lý Hâm đều không có biểu hiện gì. Hơn nữa lúc dùng cơm, Mộc Trung Thiên còn mơ hồ biểu lộ tình trạng hiện giờ của công ty dường như đang được cải thiện. Mộc Tuyên dư nhìn ý cười thỏa mãn trên mặt ba mẹ, trong lòng cảm thấy rất nhiều thứ đều đáng giá. Là đáng giá, mà không phải đúng và sai.

Ở trên bàn cơm tâm tư hai ông bà Mộc gia đều đặt trên chuyện đại sự của Mộc Tuyên Nghị. Hiện tại chuyện của công ty rốt cuộc đã khiến Mộc gia thoát khỏi lo lắng, trọng tâm của hai ông bà lại trở về chuyện hôn nhân đại sự của con cái. Hai ông bà Mộc gia hỏi đến chuyện giữa Mộc Tuyên nghị và Trình Hiếu Tang, Mộc Tuyên Nghị đều nhất nhất trả lời. Hiện tại chuyện tình cảm giữa anh và Trình Hiếu Tang không tồi, thêm chuyện của công ty đang phát triển theo hướng tốt, Trình gia bên kia cũng không vì thế mà ngăn cản như khoảng thời gian trước. Mộc Trung Thiên và Lý Hâm rất yên tâm về chuyện của con trai, sau đó nhìn Mộc Tuyên Dư thờ dài, lại không nói thêm gì. Chỉ là ánh mắt đó đã biểu đạt toàn bộ tâm tư làm cha làm mẹ của họ. Mộc Tuyên Dư và Chu Chấn Hưng chia tay không bao lâu, bọn họ khó mà nói điều gì, nhưng bây giờ chia tay đã lâu, Mộc Tuyên Dư cũng nên suy xét chuyện của mình.

Mộc Tuyên Dư nghe xong, sau đó khích lệ mẹ làm đồ ăn ngon, còn đối với những chuyện khác thì không chịu nói thêm một câu.

Sau bữa cơm, Mộc Tuyên Nghị cùng em gái ra ngoài đi dạo.

Vài ngày nay hầu như ngày nào cũng đổ mưa, khiến người ta không thể tin được đây là mùa hè của thành phố Giang Tây. Cùng thời gian này năm trước, toàn bộ thành phố Giang Tây đều cực nóng, toàn dân chung nỗi khổ thời tiết khắc nghiệt đó, vô số người bị cảm nắng. Thời tiết năm nay so với năm trước, quả thực khiến người ta hoài nghi có phải mùa hạ cuối cùng đã hồi quang phản chiếu hay không. Buổi tối ẩm ướt lạnh lẽo, tuy độ ẩm không thấp, nhưng trong không khí cũng có phần hơi lạnh. Mộc Tuyên Dư mặc một chiếc váy màu trắng, chiếc váy này phác thảo đường cong của cô một cách rõ ràng, hơn nữa còn có chút thuần khiết.

“Em gầy đi.” Mộc Tuyên Nghị cùng Mộc Tuyên Dư đi tới, chỉ nhìn lướt qua cô em gái cũng có thể cảm giác được.

“Xem ra em giảm béo đã có hiệu quả.” Mộc Tuyên Dư muốn biểu hiện thoải mái, nhưng nhìn thấy anh trai nhà mình hoàn toàn không cổ vũ thì le lưỡi, “Thời gian trước em bị bệnh, cảm cúm không khỏe, mỗi ngày đều vô tri vô giác, cho nên không liên hệ với mọi người, sẽ không giận em chứ?”

“Vẫn giống trước đây không biết chăm sóc bản thân.” Mộc Tuyên Nghị thờ dài.

“Bây giờ không phải em rất tốt sao?” Mộc Tuyên Dư cười, “Thật tốt, cơ thể em cũng khá, công ty dường như cũng không tệ, tất cả đều đi theo hướng

tốt.”

Mộc Tuyên Nghị cúi đầu, cho dù công ty đã chuyển biến tốt đẹp, anh cũng không biểu lộ chút vẻ mặt vui mừng. Trong lòng anh kinh ngạc, vốn muốn hỏi cô, khủng hoảng của công ty dù đi có phải cô biết điều gì hay không, bởi vì công ty quả thực đi theo quỹ đạo như lời cô từng nói, nhưng lại nghĩ đến, chuyện như vậy, làm sao em gái có khả năng tham gia.

Lúc trước anh biết được là Chu gia cùng Hạ gia phối hợp đối phó với “Thịnh Đạt” thì người đầu tiên nghĩ đến chính là em gái. Nếu cô biết được, nhất định sẽ cảm thấy lạnh tâm. Thương tâm và lạnh tâm là không giống nhau, thương tâm chỉ là khổ sở mà thôi, nhưng lạnh tâm, lại ảnh hưởng đến sự tín nhiệm đối với người bên cạnh, khi cô gặp được người kế tiếp sẽ không dám cho đi sự tín nhiệm nữa.

Hiện tại công ty đã đi theo quỹ đạo, nhưng Chu gia và Hạ gia sao có thể vứt bỏ một cơ hội như vậy, mà sau đó còn không hề động thủ, trừ khi sau lưng Chu gia và Hạ gia còn có người. Nhưng anh tự nhận thấy chính mình không từng đắc tội với người nào như vậy, trăm phương ngàn kế đối phó “Thịnh Đạt”, sau đó cuối cùng như chuyện đùa lại bỏ dở nửa chừng.

Không nghĩ ra, vì thế dứt khoát không thêm nghĩ nữa.

Mộc Tuyên Dư cười đến thực lòng thực dạ, cũng làm cho Mộc Tuyên Nghị dứt bỏ những chuyện lung tung phức tạp trong đầu kia, cùng cười với em gái.

Chỉ cần là chuyện tốt, thì đi truy cứu thâm ý phía sau làm gì.

“Anh, sau này anh và chị Trình kết hôn, để em làm phù dâu đi!” Cô cười đến thỏa mãn. Anh trai hạnh phúc, cô cũng chạm được chút không khí vui mừng.

“Nhanh như vậy đã nghĩ đến rồi?”

“Em chính là em gái anh, cái vị trí đó đương nhiên phải dành cho em. Còn có, anh còn phải ngầm bảo với chị Trình tung hoa cho em, biết chưa?”

Mộc Tuyên Nghị bắt đầu đi lắc đầu, “Chính em nói cho cô ấy biết.”

Mộc Tuyên Dư bĩu môi.

Mộc Tuyên nghị làm vẻ mặt bất lực, “Em phải biết rằng, nhà họ có rất nhiều chị Đường em Đường, chị họ em họ. Người chưa lập gia đình cũng không ít, người nào cũng nhìn chăm chăm bó hoa kia.”

“Được rồi, gặp phải ông anh trai như vậy cũng không có cách nào, còn phải để em tự mình tự thân xuất mã.” Cô bắt đầu đi thở dài, nhưng cũng biết, anh trai hi vọng quan hệ giữa mình và chị dâu tốt hơn một chút, nên để cô tự mình đi nói chuyện với chị dâu, trao đổi nhiều hơn. Dù sao chị dâu cũng là vợ của anh mình, trong tương lai là người phụ nữ quan trọng nhất trong sinh mệnh của anh, cho dù sau này anh trai muốn giúp cô cái gì, cũng phải qua được một cửa của chị dâu trước.

Anh em hai người cùng đi tới, tâm tình vẫn giống như khi còn nhỏ, Mộc Tuyên Nghị hi vọng cô có thể mãi theo lý tưởng của bản thân mà sống cả đời, mà Mộc Tuyên Dư thì hi vọng anh trai có thể một đời càng thêm hạnh phúc.

Giang Thừa Châu về nhà, liền bị Giang Hào mặt âm trầm gọi vào thư phòng, mà Giang Cảnh Hạo từ một bên khác đi tới, làm ánh mắt “Tự cầu nhiều phúc” với Giang Thừa Châu. Ông già đang tức giận, người sáng suốt đều biết, hơn nữa còn nhân lúc Tần Tương không ở đó mà phát giận với Giang Thừa Châu. Đó chính là thật sự tức giận, bằng không sao lại chọn lúc ‘bùa hộ mệnh’ không có ở đó mà răn dạy?

Giang Thừa Châu không lưu tâm, theo Giang Hào vào thư phòng, vẻ mặt tự đắc, hoàn toàn không bị ánh mắt của Giang Hào dọa đến. Thái độ này của anh, càng làm tăng lên lửa giận của Giang Hào. Trước đây, Giang Thừa Châu chính là không sợ trời không sợ đất, đương nhiên cũng không để Giang Hào người ba này vào mắt, loại khinh thường đó trực tiếp đặt ở ngoài mặt, mà bây giờ vẻ mặt không sợ hãi này, cũng thuộc về một loại như trước đây.

Giang Cảnh Hạo xuống lầu, trong chốc lát, Tiểu Du Du đã cùng Đường Khả Hân về đến nhà. Các cô đi siêu thị mua đồ, Tiểu Du Du hôm nay phát huy đủ loại kỹ năng, rốt cuộc mua được đồ ăn vặt yêu thích của mình. Bé chỉ biết, chỉ cần đáng thương nhìn mẹ, mẹ nhất định sẽ mua cho bé chút quà vặt bé thích ăn. Đồ ăn vặt tới tay, hạnh phúc không gì sánh được.

Giang Cảnh Hạo hướng con gái ngoắc ngón tay, Tiểu Du Du bay nhanh chạy về phía ba, “Ba ba, “

Giang Cảnh Hạo ôm lấy con gái, để con gái nhìn đồng hồ, “Cây kim này chạy tới đây, nếu chú út còn chưa từ trong thư phòng đi ra, Du Du liền đi gọi chú út, có được không?”

Tiểu Du Du mất lộ kinh hi, dùng sức gật đầu, thì ra chú út đã trở lại a.

Mà hai cha con ở trong thư phòng chính là đang giằng co giương cung bạt kiếm. Mặc dù Giang Hào đã hơn bảy mươi tuổi, nhưng được chăm chút thích hợp, hơn nữa vẫn luôn vận động, dáng người cùng tinh thần diện mạo cũng chỉ như người hơn năm mươi, ông đứng lên từ chỗ ngồi, mặt lộ vẻ bất mãn, lại khí thế mười phần.

Giang Thừa Châu đứng trầm mặc, loại trầm mặc mặc kệ đó, trên mặt không biểu lộ sự không kiên nhẫn, lại cũng không biểu lộ bất cứ vẻ sợ hãi nào.

Giang Hào vỗ một cái thật mạnh trên bàn, đối với thái độ không ăn muối của đứa con này thì cảm giác vô lực sâu sắc lại vô cùng phần nộ, trực tiếp lấy ra một chồng ảnh trong ngăn kéo kia, ném lên mặt Giang Thừa Châu.

“Bộp” một tiếng, vô số tấm ảnh từ trên mặt Giang Thừa Châu trượt xuống. Anh nhìn thoáng qua, mi tâm hơi nhíu lại. Ảnh chụp đều là anh và Mộc Tuyên Dư, có ảnh chụp anh cùng Mộc Tuyên Dư trong tiệc rượu, có ảnh chụp anh và Mộc Tuyên Dư cùng nhau về khách sạn, thậm chí có tấm ảnh anh ôm Mộc Tuyên Dư lên xe, còn có ảnh chụp anh canh chừng Mộc Tuyên Dư ở phòng bệnh. Những hình này một khi tung ra ngoài, liền có thể biết quan hệ giữa anh và Mộc Tuyên Dư là dạng gì. Hiện tại đúng là anh và Uông Tử Hàm đính hôn không được bao lâu, lúc này nếu truyền ra chuyện anh cùng với người phụ nữ khác, nhất định sẽ ảnh hưởng đến “Vạn Thành”, còn cả bộ mặt của Uông gia.

Giang Thừa Châu chỉ vừa nhìn như vậy, căn bản không để trong lòng.

Chuyện anh đã làm, đương nhiên sẽ không lo lắng đến hậu quả. Loại chuyện này, bên truyền thông nhất định sẽ xin chỉ thị người Giang gia, bất kể là ba hay là anh trai, đều tuyệt đối không có khả năng để những tấm hình này tung ra ngoài. Đối với điểm này, căn bản là anh không lo lắng.

Bộ dạng không lưu tâm đó của anh, rốt cuộc khiến Giang Hào lần nữa tức giận. Ông đi đến trước mặt Giang Thừa Châu, giơ tay lên chuẩn bị cho cái tên nghiệp chướng này một bạt tai. Chỉ là lúc nâng tay lên thì bị Giang Thừa Châu bắt lấy.

“Ba.” Giang Thừa Châu nheo mắt, “Ba đã lớn tuổi như vậy, cũng không sợ làm bị thương tay người.”

Giang Hào trừng mắt đứa con út này, “Anh cũng đã làm chuyện vô liêm sỉ gì? Lần trước tôi đã cảnh cáo anh, đừng tìm nha đầu Mộc gia kia dây dưa, sống cho tốt cùng Tử Hàm, anh nói xem anh đã làm cái gì?”

“Đương nhiên con biết con đã làm cái gì, cũng không phiền đến ba phải nhọc công quan tâm.”

“Thằng hỗn láo, anh cứ như vậy đối xử với Tử Hàm? Nó chính là một cô gái tốt, anh đối xử với nó như vậy, xem anh làm thế nào ăn nói với Uông gia.” Ý ông, ông không phải để thu dọn cục diện rối rắm cho tiểu tử thói này.

“Có thể nói rõ thế nào?” Giang Thừa Châu cười cười, “Chẳng lẽ những tấm hình này còn có thể tung ra ngoài được sao?”

Giang Thừa Châu kéo thấp khóe miệng, người của Giang gia đâu có thể tung những tấm hình này, đương nhiên sẽ ém thật kỹ, như vậy hiển nhiên anh và Uông Tử Hàm sẽ theo kế hoạch ban đầu kết hôn. Việc này, hiển nhiên cũng giống như những tấm hình đó, vĩnh viễn không thấy mặt trời. Sự thật đơn giản như vậy, làm thế nào để mọi người biết rất ít về nó.

Giang Thừa Châu cũng không phải không rõ suy nghĩ của ba mình. Người đã già, cuối cùng sẽ cảm thấy gia đình hòa thuận vạn sự hưng thịnh mới là điều quan trọng nhất, sau đó hoàn toàn quên mất những chuyện bản thân lúc còn trẻ từng làm còn vô liêm sỉ hơn.

Giang Thừa Châu buông tay Giang Hào ra, vẻ mặt nghiêm túc, ngữ khí trịnh trọng, “Ba, chuyện của con, ba cứ mặc kệ.”

Một câu, lại khiến Giang Hào muốn lấy đồ đập về phía đứa con trai này.

Cái gì gọi là đừng động, mặc kệ. Tiểu tử này muốn biến công ty trở nên tối tăm, không đúng, là đem toàn bộ Giang gia làm cho long trời lở đất.

Tiểu Du Du nghiêm túc tính thời gian, sau khi kim đồng hồ chỉ đến chỗ thời gian ba nói thì vui thích từ trên người ba trượt xuống, chạy lên thư phòng lầu hai của ông nội.

Chỉ là Tiểu Du Du mới đi tới cửa, cửa đúng lúc bị mở ra.

Giang Thừa Châu nhìn tiểu Du Du đứng ở cửa, tiểu Du Du đang ngửa đầu nhìn mình, vì thế nơi trái tim mềm mại một chút, chặn ngang liền ôm lấy tiểu Du Du, “Vẫn là tiểu Du Du ngoan nhất, quan tâm chú út nhất.”

Giang Hào vốn muốn kêu Giang Thừa Châu lại, nghe được giọng Tiểu Du Du thì lập tức từ bỏ.

Tiểu Du Du hai tay vòng trên cổ chú út, “Đĩ nhiên, cháu thích chú út nhất.”

Giang Thừa Châu chạm chạm vào khuôn mặt của Du Du, khóe miệng chứa ý cười.

Giang Thừa Châu ôm Tiểu Du Du xuống lầu. Giang Cảnh Hạo mắt nhìn cậu em trai luôn làm việc làm theo ý mình này, sớm đã không hề bất đắc dĩ không hề thờ dài, mà vẻ mặt bình tĩnh, “Lời tốt thì không nói, làm ông già bị bệnh chú mới cam tâm?”

Giang Thừa Châu không có nhìn người anh trai này, mà ôm Du Du ngồi xuống ở một bên khác, “Chọc tức ông già mới có thể nhanh tuần hoàn máu hơn, có thể kéo dài tuổi thọ, anh không phát hiện sức khỏe của ông ấy tốt thần kỳ à?”

Thân thể tốt thì cái gì cũng muốn quản, cái gì cũng không buông tha.

Điều này, Giang Cảnh Hạo thật sự nở nụ cười.

Giang Thừa Châu để Du Du ngồi trên chân mình, dùng đưa chân, để Du Du như đang ngồi cầu bập bênh. Du Du chơi vô cùng vui vẻ. Giang Thừa Châu lúc này mới nhìn về phía Đường Khả Hân, “Chị dâu, cho em mượn Du Du nửa ngày.”

Ngay cả câu hỏi cũng không phải, điều này khiến Đường Khả Hân thật bất đắc dĩ mím môi, sau đó nhìn chồng mình.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hận Triền Miên - Lục Xu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25: Chương 24

Giang Thừa Châu ôm Du Du đi gặp Ưông Tử Hàm. Ưông Tử Hàm nhìn thấy anh ôm bé, đầu tiên hơi kinh ngạc, ngay sau đó lại có vài phần vui sướng đi tới. Cô đương nhiên biết bạn nhỏ này, là con gái của anh trai Giang Thừa Châu, cũng là cháu đích tôn của Giang gia, Giang Hào vô cùng cưng chiều, đồng thời cũng là cục cưng bảo bối của vợ chồng Giang Cảnh Hạo. Ưông Tử Hàm nhìn bộ dạng lanh lợi của cô bé này, ánh mắt toát lên sự ngạc nhiên của cô gái, cũng không nhìn được muốn thương yêu cưng chiều một phen.

Ưông Tử Hàm đưa tay chạm chạm khuôn mặt nhỏ nhắn của Du Du. Du Du nháy mắt mấy cái với cô.

“Bạn hồ, chào cháu.”

Du Du nhìn Ưông Tử Hàm rất lâu, dường như nhận ra, “Cháu biết cô, là cái cô sẽ kết hôn với chú út.”

Tim Ưông Tử Hàm ngọt lịm, ánh mắt nhìn về phía Du Du càng thêm cưng chiều, “Vậy để cô ôm một cái, có được không?”

Du Du dường như cân nhắc một chút, tay nhỏ vẫn khoác trên vai Giang Thừa Châu, bộc lộ vài phần cự tuyệt.

Giang Thừa Châu cúi đầu mắt nhìn Du Du, lúc này mới nhìn về phía Ưông Tử Hàm, “Con bé cũng chỉ thích hành hạ anh.”

Ưông Tử Hàm cười cười, cũng không lưu tâm.

Bởi vì có thêm một đứa bé nên dọc đường đi vô cùng náo nhiệt. Du Du ở trong ngực Giang Thừa Châu nghiêng thân mình, đối với tất cả mọi thứ bên ngoài đều rất ngạc nhiên, không ngừng xoa bả vai chú út, “Đó là cái gì, thật đẹp... Oa, nhìn một chút...”

Âm thanh nhỏ vừa mềm mại vừa đầy khí lực, khiến người ta nghe được mà vô cùng mềm lòng.

Bọn họ đi đến quảng trường ngồi xuống. Trên quảng trường có không ít bạn nhỏ đang ngồi điều khiển xe. Du Du nhìn trong chốc lát, không có hứng thú với trò này, đôi mắt đuổi theo những bạn nhỏ đang trượt băng kia, “Chú út, sau này cháu cũng muốn chơi cái kia.”

“Được.”

Du Du nhìn trong chốc lát, có lẽ hiểu được bản thân nhìn cũng vô ích, vì thế dời tầm mắt đến người cụ ông bán mút quả ghim thành xâu. Mắt nhỏ đảo rồi đảo, Ưông Tử Hàm nhìn thấy ánh mắt Giang Du Du thì đứng dậy đi tới chỗ người bán hàng rong kia, mua một chuỗi mút quả ghim thành xâu, vì thế ánh mắt Du Du liền từ cụ ông kia chuyển tới trên người Ưông Tử Hàm.

Ưông Tử Hàm sau khi ngồi xuống, nhìn Du Du cũng không nói.

Du Du nhìn chuỗi mút quả ghim thành xâu ở ngay trước mặt mình kia, thật khôngcott khí nuốt nước miếng một cái.

“Muốn ăn không?” Ưông Tử Hàm thấy cô bé cũng không xê xích gì nhiều, “Để cô ôm cháu một chút, liền cho cháu.”

Tiểu Du Du rơi vào trong suy tư, sau đó rốt cuộc quyết định hi sinh chính mình để đổi lấy một xâu mút quả này, mà mở cánh tay nhỏ ra để Ưông Tử Hàm ôm. Ưông Tử Hàm ôm cơ thể nhỏ mềm mại này, đem mút quả ghim thành xâu đặt vào tay Du Du, Du Du cầm mút quả ghim thành xâu liếm.

Du Du ở ngay trong lòng Ưông Tử Hàm đấu tranh cùng mút quả ghim thành xâu.

Lúc Giang Du Du ăn đặc biệt nghiêm túc, tất cả lực chú ý đều đặt trên mút quả ghim thành xâu, hoàn toàn mặc kệ chuyện khác.

Ưông Tử Hàm nhìn Du Du hơn nửa ngày, mới giương mắt nhìn Giang Thừa Châu cũng đang nhìn Du Du, “Anh thích con gái?”

Giang Thừa Châu gật đầu, “Rất đáng yêu, không phải sao?”

“Cũng không phải tất cả trẻ con đều đáng yêu.”

Tiểu Du Du thế nhưng cũng tranh thủ lúc rảnh rồi gật đầu phụ họa lời Ưông Tử Hàm, “Mẹ nói cháu là đáng yêu nhất.” Người khác cũng không giống bé

đáng yêu như thế.

Tiểu Du Du đặc biệt nghiêm túc nói lời này, khiến Uông Tử Hàm nở nụ cười, tiểu tử ngẩng đầu lên liền thấy cô cười, sau đó nhìn chú út, phát hiện khoe miệng chú út cũng mang ý cười, cô mới vừa nói gì, vì sao bọn họ đều đang cười. Giang Du Du đầu gật gù tự hỏi, sau đó cũng không hỏi gì, chỉ cảm thấy thế giới của người lớn thật là khó hiểu.

Tiểu Du Du ăn xong mút quả ghim thành râu, liền muốn đi công viên vui chơi. Chú út đồng ý với cô, hôm nay muốn đưa cô ra ngoài chơi các loại trò chơi giải trí, nên từ lúc bắt đầu ra đây cô đã rất mong đợi.

Giang Thừa Châu ôm Du Du đi tới, mà Uông Tử Hàm sóng vai cùng anh, người đi qua thỉnh thoảng đưa mắt đánh giá trên người họ. Uông Tử Hàm nhận thấy được những ánh mắt này, hầu như có thể đọc hiểu hàm nghĩa bên trong, một nhà 3 người tới đây dạo chơi, thoát nhìn hạnh phúc như thế, ba, mẹ và con. Cái ý nghĩ này khiến ý cười đảo dạt trên mặt Uông Tử Hàm dường như mang theo ánh sáng, cô nhìn về phía người đàn ông bên cạnh, cô vẫn cho rằng anh là người không quá hứng thú với việc này, làm việc cũng không quá nghiêm túc và chăm chú, nhưng anh hết sức kiên nhẫn với Du Du, cũng rất cưng chiều, anh nhất định sẽ là một người con yêu con gái của mình hơn nữa.

Uông Tử Hàm thu hồi ánh mắt, nhưng nghĩ đến sau này họ sẽ kết hôn sinh con, cô liền tự dưng cảm thấy hạnh phúc. Đúng, chính là hạnh phúc, người đàn ông này chính là người đàn ông mà cô rất muốn đó, mà sau này họ sẽ kết hôn sinh con, sau đó cùng nhau chăm sóc con cái của chính họ, anh sẽ là một người cha tốt, cô cũng sẽ cố gắng trở thành một người mẹ tốt.

Tiểu Du Du cảm thấy hứng thú vô cùng với những trò mạo hiểm kích thích trong công viên vui chơi, nhưng bị Giang Thừa Châu dùng ánh mắt cự tuyệt, Tiểu Du Du cúi đầu, rất không vui.

Lúc Tiểu Du Du đang vô cùng không vui thì Uông Tử Hàm ôm Tiểu Du Du đến ngồi đu quay ngựa gỗ, Tiểu Du Du lúc này mới lộ ra khuôn mặt tươi cười, hướng về phía Uông Tử Hàm cười ngọt ngào, sau đó quay đầu làm mặt quỷ với Giang Thừa Châu —— ai là người đáng ghét nhất thế giới, là chú út, vẫn luôn là chú út.

Giang Thừa Châu nhìn Tiểu Du Du bật cười.

Di động vang lên, anh cảm thấy di động, nhìn thoáng qua số điện thoại cũng biết là ai gọi đến. Lần này đối phương gọi điện thoại tới hình như cũng cách hơn vài ngày, có lẽ thái độ của anh khi cúp điện thoại lần trước quá không tốt. Hành tung của Mộc Tuyên Dư đương nhiên đều trong lòng bàn tay anh, khi nào thì cô từ khách sạn ra sân bay trở lại thành phố, lại chẳng hạn như cô bị bệnh rất lâu. Lần trước anh nói gì ấy nhỉ, à, cô ngã bệnh thì ngã bệnh, đây coi là việc hệ trọng sao, anh cần thiết phải nhấn giọng lặp lại nhiều lần sao... Vẫn là chuyện không quan trọng, Mộc Tuyên Dư hết bệnh rồi, hơn nữa còn trở về Mộc gia một lần.

Anh cúp điện thoại, trở về Mộc gia, như vậy hiển nhiên là biết, anh đã buông lỏng “Thịnh Đạt” đi?

Tiểu Du Du chơi đủ rồi, Giang Thừa Châu liền dẫn các cô đi ăn cơm. Tiểu Du Du cùng Uông Tử Hàm chơi vài trò chơi, hiện tại đã quen thuộc hơn, cũng sẽ lặng lẽ nói chuyện cùng Uông Tử Hàm.

Ăn cơm xong, Giang Thừa Châu đưa Uông Tử Hàm về nhà.

Tiểu Du Du lắc lư tay nhỏ, “Cô Uông, tạm biệt.”

Uông Tử Hàm dụi dụi đầu Tiểu Du Du, “Du Du tạm biệt.”

Giang Thừa Châu mang theo Du Du lái xe trở về, Du Du ngồi ở phía sau đột nhiên đứng lên, ôm chỗ ngồi Giang Thừa Châu dựa vào, “Chú út.”

“Ừ?” Anh liếc mắt nhìn kính phía sau, “Ngồi cẩn thận.”

“Cháu rất thích cô Uông, chú sẽ kết hôn cùng cô ấy, đúng không?”

Giang Thừa Châu nheo mắt, “Vì sao hỏi như vậy?”

“Nếu cháu thích cô ấy, chú lại không kết hôn với cô ấy, vậy cháu sẽ thương tâm...”

Cơ thể Giang Thừa Châu hơi hơi cứng đờ.

Thích, lại không kết hôn với cô ấy, sẽ thương tâm... Là một loại hành vi lãng phí tình cảm mình, có phải không?

Trở lại chung cư cuộc sống của Mộc Tuyên Dư rất yên ổn, ban ngày tìm chút phim hoặc tiểu thuyết để xem, một ngày sẽ nhanh chóng trôi qua, sau đó lại đắp mặt nạ, tắm rửa đi ngủ, cuộc sống đơn điệu, lại cũng không có gì phải ưu sầu.

Mộc Tuyên Dư ghét nhất là bị bệnh, bởi vì một khi bị bệnh thời gian bị bệnh sẽ kéo dài rất lâu, chỉ khi nào khỏi bệnh, giống như sống sót sau tai nạn, hơn nữa lúc này đây mắc phải khiến cô kiên định niềm tin trong nội tâm mình thỉnh thoảng còn có thể dao động. Cô sẽ kiên trì đến cùng, để ba mẹ và anh trai cô tất cả đều thật tốt, cô còn muốn tham gia hôn lễ của anh trai, còn muốn đón được bó hoa đại biểu cho chúc phúc kia.

Có tín niệm cùng toan tính, cũng tất nhiên không thể mê man.

Mộc Tuyên Dư vừa mới chuẩn bị ngủ, cửa bên kia liền có động tĩnh. Cô nhìn xuống thời gian trên di động, mười giờ hơn, chưa đến nửa đêm, ngay cả liên tưởng đến chút chuyện kì lạ vào đêm tối cũng không thể. Buồng di động cô liền nghe thấy tiếng bước chân, thật là kỳ quái, cô lại có thể cảm giác được tiếng bước chân này quen thuộc như thế.

Cô nhìn về phía cửa phòng, nhìn cửa chậm rì rì bị mở ra, sau đó Giang Thừa Châu từng bước một đi tới.

Anh mặc rất tùy ý, áo sơ mi màu trắng cùng quần thường, khí chất sạch sẽ như thế, có cảm giác thoải mái không nói nên lời, tựa như từ dùng để hình dung mỹ nam thời trung học, giống như từ trong truyện tranh đi ra.

Mộc Tuyên Dư nhìn anh, cũng không nói, khoảng cách từ lần trước gặp mặt dường như đã quá lâu.

Lần trước gặp mặt... Cô nghĩ đến cảnh tượng ngay lúc đó, cảm giác khuất nhục sâu tận xương tủy đó lại trở lại, đó là lần đầu tiên cô cảm giác được khuất nhục trong lòng cách xa sự khổ sở mà cơ thể gặp phải, nhưng quá khứ, hiện tại lại nhớ lại, dường như lại cảm thấy không có gì ghê gớm, thì ra vết thương lành đã quên chuyện như vậy rất đơn giản, đau đớn chỉ có khi đang diễn ra mới có thể phát huy hiệu quả lớn nhất.

Giang Thừa Châu nhìn cô một lúc lâu, “Hết bệnh rồi?”

Anh biết cô bị bệnh?

Cô không nghĩ nhiều vì sao anh biết, cô không có hứng thú với nó, “Ừ.”

Anh đứng cách cô không xa, bộ dạng của anh nhìn qua vừa sương khói lại chân thật, điều này khiến cô nheo mắt.

“Mộc Tuyên Dư, không hỏi tại sao? Cái gì cũng không hỏi tôi?” Anh lại đến gần, nửa khom người, ánh mắt đối diện với cô đang ngồi trên giường, “Tôi có vị hôn thê, lại cố tình muốn dây dưa không rõ với cô, cô cũng không hỏi một câu sao?”

Đôi mắt cô càng thêm âm trầm, sương mù nặng nề một mảnh, sắc mặt không thể nào thay đổi, nhưng chính cô rõ, giờ phút này toàn thân cô đều cứng ngắc khó nhìn.

Cô không muốn hỏi, nếu nhận được chính là đáp án càng khuất nhục hơn, thì hà tất phải tự mình chuốc lấy nhục.

Giang Thừa Châu lại nheo mắt, anh đứng thẳng dậy, chọn ngồi ở bên giường. Sự trầm mặc của cô, không khiến anh tức giận, anh chỉ nhàn nhạt nhìn cô, “Mộc Tuyên Dư, cô cái gì cũng không hỏi, không tức giận cũng không thăm oán, có phải cảm thấy, tôi làm tất cả những điều này đều là cố ý hay không? Cố ý sau khi có vị hôn thê, dây dưa không dứt với cô, cố ý làm cho thân phận của cô đáng xấu hổ và khó xử. Cô cảm thấy đây là mục đích của tôi, cho nên cô không làm khó không âm ỉ, bởi vì sợ sau khi chọc giận tôi, tôi sẽ lại làm gì đó ‘Thịnh Đạt’.”

Về mặt Mộc Tuyên Dư, rốt cuộc có chút biến hóa.

Chẳng lẽ không đúng như vậy?

“Mộc Tuyên Dư, tôi hai mươi sáu tuổi.” Một người đàn ông hẳn là đến tuổi trưởng thành, không phải là cái tuổi non nớt, “Cô cảm thấy tôi thật sự sẽ vì chuyện ấu trĩ như vậy tìm tòi cô? Sau đó không để ý tới lợi ích của gia tộc mình làm khó ‘Thịnh Đạt’?”

Mộc Tuyên Dư ôm hai chân siết chặt che ở dưới chân.

Giang Thừa Châu lại ngược lại cười, có chút vô lực, “Trong khoảng thời gian này, tôi không liên lạc với cô, là hi vọng chúng ta có thể yên tĩnh một chút, tĩnh táo lại tự hỏi quan hệ giữa chúng ta. Về phần Từ Hàm, quan hệ mấy đời gia đình cô ấy và gia đình tôi đều rất tốt, lại có hợp tác, trường bối hi vọng chúng tôi bên nhau. Khi đó tôi nghĩ nếu tôi chỉ là một người, như vậy tìm một cô gái chấp nhận sống cả đời cũng không sao, huống hồ cô ấy cũng khiến ba mẹ tôi hài lòng, một khi đã như vậy, chọn cô ấy cũng không tồi.”

Mộc Tuyên Dư nhắm chặt mắt, suy nghĩ hỗn loạn, lại cũng chỉ có thể hỏi một câu, “Như vậy, hiện tại thì sao?”

“Mộc Tuyên Dư, cô tin không, nếu không phải Uông Từ Hàm, tôi thật sự không biết cô có sức ảnh hưởng lớn với tôi như vậy. Vừa nghĩ đến sẽ kết hôn cùng cô ấy, tôi liền nhớ đến cô, cho nên tôi không nghĩ đến hậu quả mà làm vài chuyện khiến cô thỏa hiệp, để cô theo tôi. Tôi cho rằng nhìn cô thống khổ tôi sẽ rất vui vẻ, nhưng không, tôi rất khó chịu, vì thế tôi yên tĩnh hơn mười ngày, rốt cuộc nghĩ rõ. Mộc Tuyên Dư, tôi làm việc này không phải vì để cô khó chịu, chỉ không nghĩ kiếp này thật sự không muốn cùng cô, sau đó cô gả cho người khác, tôi cưới người khác. Rốt cuộc tôi suy nghĩ cẩn thận, cho dù đã qua nhiều năm như vậy, tôi vẫn không nở bỏ cô.”

Cô ngờ ngác nhìn anh, dường như không thể tin được lời anh nói.

Anh lại vươn tay, đè xuống bả vai cô, “Hiện tại cô không tin lời tôi cũng không sao, tôi sẽ khiến cô tin tưởng.”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hận Triền Miên - Lục Xu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Chương 25

Giang Thừa Châu không miễn cưỡng Mộc Tuyên Dư nhất định phải tin tưởng mình, mà nhanh chóng buông tay ra, cởi áo khoác, đi đến phòng tắm rửa, dường như những lời anh mới nói vừa rồi chỉ là tùy tiện nói ra mà thôi. Ngồi ở trên giường Mộc Tuyên Dư nhìn bóng lưng anh, không nói nên lời trong lòng cần có cảm giác gì. Anh nói, chuyện của anh và Ưông Tử Hàm đều là quyết định của trưởng bối, anh chỉ biết thời biết thế, sau đó khi trưởng bối thật sự yêu cầu anh cùng Ưông Tử Hàm kết hôn thì anh lại làm chuyện nhằm vào “Thịnh Đạt”. Cho tới bây giờ, anh mới bằng lòng đối mặt với chính mình, anh không nở rồi cô, anh không nở thật sự phải cưới cô gái khác, sau đó cô lại gả cho người khác.

Tin tưởng anh sao, tin tưởng tất cả lời anh nói sao, tin tưởng cái gọi là duyên kiếp cô của anh sao... Thậm chí cho dù là bảy năm qua, anh vẫn nhớ mãi không quên cô như trước, còn có dư tình không thay đổi với cô. Cô cười cười với chính mình, cô rất muốn tin tưởng anh, tin tất cả những gì anh làm, mặc dù quá trình khiến người ta không thể tiếp nhận, nhưng cuối cùng kết quả đều là vì yêu cô, cô thật sự rất muốn rất muốn tin tưởng.

Nhưng theo sau “Rất muốn rất muốn” chính là hai chữ “Nhưng mà”.

Đi vào phòng tắm đóng cửa lại khóa miệng Giang Thừa Châu giương lên một tia cười. Anh vẫn không nói dối, trong bảy năm đó, anh đều không định xuất hiện bên cạnh cô gái này, là sau khi kết hôn với Ưông Tử Hàm, anh mới nghĩ đến có một việc chưa làm, lúc này mới bắt đầu nhằm vào “Thịnh Đạt”, cũng làm ra một loạt chuyện này. Mà việc nhằm vào “Thịnh Đạt” ba anh kịch liệt phản đối, hơn nữa mặc dù anh trai anh không tỏ vẻ gì, nhưng từ lời nói thái độ cũng chống đỡ hết nổi, mà chính anh, đối với đánh giá này cũng thật là ngại thẹn đến khó tin. Anh đều không nói sai, nói dối duy nhất chỉ sợ chính là...

Anh nở nụ cười với chính mình, trong tuổi cười có sự khinh thường khó nén cùng với chút đùa cợt.

Giang Thừa Châu ở trong phòng tắm tắm rửa xong ra ngoài, Mộc Tuyên Dư đã nằm trên giường. Dáng vẻ này của cô mang theo vài phần nhu thuận, thế nhưng làm cho anh nghĩ tới họ trước đây. Khi đó Mộc Tuyên Dư ở bên cạnh anh đều là dáng vẻ này, luôn nhu thuận nghe lời, sẽ ở bên cạnh anh vài giờ chờ anh chơi game, vì đi ăn cơm cùng anh mà chờ anh ở bên sân bóng rổ, thậm chí để có thể tiếp xúc với anh nhiều hơn cô còn dự thính giờ học của anh. Khi đó cô ở trong mắt mọi người đều là một cô gái yêu thương anh muốn chết, có lẽ là yêu anh thâm thiết, người khác cho rằng như thế, mà chính anh cũng từ đó mà cho rằng như vậy.

Thật là... Anh cúi đầu, không nói gì mà cười cười. Thật là sự thật đáng buồn, nhiều người như vậy tất cả đều bị cô lừa, cho dù đến nhiều năm sau, người biết được những chuyện lúc trước kia cũng chỉ nói, là anh Giang Thừa Châu có lỗi với Mộc Tuyên Dư. Cô thật lợi hại, sau khi làm tất cả mọi chuyện, còn có thể đem nước bắn hoàn toàn hắt lên người anh.

Anh không nghĩ nhiều nữa, mà đi tới nằm trên giường.

Anh biết cô không ngủ, một lúc sau, tắt đèn.

Trong phòng yên tĩnh, bọn họ có thể nghe được tiếng tim đập của nhau. Giang Thừa Châu chớp mắt trong bóng đêm, “Cho dù em có tin tôi hay không, tôi đều muốn nói, tất cả những gì tôi nói lúc trước đều là sự thật.”

Anh nói xong những lời này, thì không nói gì thêm nữa.

Anh sẽ không biết, cô gắt gao nắm chặt tay mình, cô hi vọng chính mình có thể tin lời anh nói hơn, tin tưởng anh làm tất cả đều vì để ý tới mình, tin tưởng anh còn yêu mình, hi vọng anh nói là sự thật biết bao, lại hi vọng cô có thể tin tưởng tất cả những lời anh nói cỡ nào.

Ngày hôm sau, lúc Mộc Tuyên Dư tỉnh lại, Giang Thừa Châu đã sớm không còn ở đây. Cô thở dài nhẹ nhõm một hơi, cô tình nguyện đối mặt với những lời lạnh nhạt Giang Thừa Châu nói với cô, chứ không cần ánh mắt phức tạp của Giang Thừa Châu đến mức cô không thể phán đoán. Lời anh nói hôm qua, cô đều nghe được rành mạch, lại không biết chính mình nên đáp lại thế nào, cho dù đáp lại thế nào, cô cũng không muốn. Cách tốt nhất đó là, cô khỏi phải đối mặt với anh.

Thật là đáng cười, Mộc Tuyên Dư cũng có người cô không dám đối mặt.

Càng đáng cười là, ngay cả trốn tránh cô cũng có vẻ chật vật như vậy.

Lúc cô còn chưa kịp vui mừng, lại nghe được âm thanh từ trong phòng bếp truyền tới. Cô thoáng cau mày lại, lật chăn ra, liền nghi ngờ từ trên giường đứng dậy, chuẩn bị đến phòng bếp xem một cái. Cô đi đến cửa phòng bếp, liền nhìn thấy Giang Thừa Châu đang bận rộn. Anh đang đập trứng gà, cũng nhanh chóng đem trứng gà bỏ vào trong mặt nồi xử lý tốt. Động tác của anh hết sức thuần thục, không có nửa phần bối rối. Sáng sớm vàng sáng rơi trên sơ mi trắng anh mặc trên người, làm cho khí chất của anh có khuynh hướng thuần túy mà tươi mát, giống như đang chế tạo một tác phẩm nghệ thuật tinh mỹ. Tay áo anh hơi hơi xắn lên, lộ ra cánh tay rắn chắc cùng ngón tay thon dài, tất cả những điểm này đều là nơi trước kia cô yêu thích ở anh.

Ngoài mùi trứng, còn có mùi cháo nồng đậm, trôi nổi trong không khí, gợi lên cảm giác thèm ăn đang ần ần.

Anh lại nấu cơm, sự thật này vẫn không khiến Mộc Tuyên Dư dễ chịu lên. Giang Thừa Châu ở cùng một chỗ với Mộc Tuyên Dư kia, luôn là quân tử rời

xa nhà bếp, thế nhưng bây giờ Giang Thừa Châu này đã học nấu cơm, lại còn thuần thục như vậy. Cô không muốn thừa nhận, Giang Thừa Châu này là Giang Thừa Châu của Uông Tử Hàm. Anh vì một cô gái khác trở thành đáng yêu của hiện tại, so với quá khứ anh càng thêm ôn trọng và thâm trầm, thậm chí càng có mị lực. Đáng tiếc, cô sớm đã mất đi thứ có thể có được anh.

Cô nhìn anh rất lâu, thẳng đến khi anh đã làm xong bữa sáng. Anh mang trứng cùng mấy đĩa lót dạ sang, dường như hoàn toàn không bắt ngờ việc Mộc Tuyên Dư đứng ở cửa, “Ăn cơm.”

Mộc Tuyên Dư ngửa đầu, không chế được sự chua xót trong mắt kia, nhanh chóng chạy vào phòng vệ sinh tùy ý rửa mặt sạch sẽ mới lại chạy ra.

Giang Thừa Châu đã múc cháo ngon lành cho cô, nhìn cô đến, dịu dàng cười với cô. Anh đã rút đi khí chất nguy hiểm trên người, giống như cậu sinh viên thật là vô hại, ánh mắt như vậy, làm cho cô không dám nhìn thẳng anh.

“Những thứ này, đều là anh làm?” Biết rõ còn cố hỏi, cô ghét nhất những lời như vậy, nhưng lại do chính cô nói ra.

Giang Thừa Châu nhìn cô một cái, không nói gì.

Lúc ăn cơm, trên bàn cơm rất im lặng, anh không nói lời nào, cô cũng không chủ động lên tiếng. Cháo nấu thật sự rất khá, không nhạt không đậm, vừa đúng hương, trứng cũng chiên vừa phải, không quá sống cũng không quá kĩ, mà mấy đĩa lót dạ càng khiến cô ăn ngon miệng. Cô giống như không nhận ra người ngồi đối diện mình này, anh vẫn là Giang Thừa Châu sao?

Cô từ từ ăn, lại như cũ dùng ánh mắt như nghiên cứu nhìn về phía anh.

“Vị hôn thê của anh là cô gái tốt.” Cô đột nhiên mở miệng như thế.

Cô gái có thể ảnh hưởng đến anh, cũng có thể khiến anh trở nên càng ngày càng tốt hơn, đáng được tán thưởng như thế.

Anh nhìn cô, hơi hơi nhướn mi, dường như không hiểu vì sao cô lại nói như vậy, nhưng nghi hoặc trong mắt cũng không nồng đậm, dường như không quá hi vọng cô nhắc tới vị hôn thê của anh.

“Có thể ảnh hưởng anh như thế, cô ấy rất lợi hại.” Cô lại thêm một câu.

Giang Thừa Châu từ chối cho ý kiến, lại không cười, chỉ bình tĩnh húp cháo. Anh an tĩnh dùng cơm, động tác ưu nhã, khuôn mặt đậm nhạt. Mộc Tuyên Dư nhìn anh, tự dưng muốn thờ dài.

Rốt cuộc, bọn họ đều đã dùng xong bữa sáng.

Lúc cô đứng dậy chuẩn bị thu dọn bát đĩa thì Giang Thừa Châu đột nhiên sáng quắc mắt nhìn chằm chằm cô, ánh mắt của anh giống như có vật thể rơi trên người cô, sức nặng khiến cô không thể lảng tránh.

“Em cho là anh chịu ảnh hưởng của Uông Tử Hàm mới có thể nấu cơm?” Anh bình tĩnh nhìn về phía cô, dường như không có cảm xúc dư thừa, mà ánh mắt thẳng thắn này, ngược lại làm cho người đối diện không dám đối diện với anh.

Cô cắn môi, không nói gì.

Anh dường như nở nụ cười, nụ cười này quá mức ngăn ngừ, như chưa từng có, “Em nhất định quên mất những lời anh từng nói với em. Anh từng nói, anh không nỡ để em làm thiếu phụ luống tuổi có chồng, không nỡ để làn da của em trở nên tồi tệ, không nỡ để em đi lấy lòng người khác... Cho nên để anh nuôi em là được rồi, em ngoan ngoãn ở nhà hưởng thụ là được, việc nhà đều để anh làm, việc trong bếp để anh lo cả...”

Mộc Tuyên Dư chấn động toàn thân, anh từng nói như vậy, từng nói. Anh nói anh không bằng lòng để cô đi công tác, đi lấy lòng đồng nghiệp và ông chủ, anh đều không nỡ để cô lấy lòng, tại sao có thể để cô đi lấy lòng người khác; anh nói cô xinh đẹp như vậy, anh thấy thế nào cũng nhìn không đủ, tại sao có thể để gương mặt này bị khói dầu làm hại; anh nói cô sẽ trở thành vợ của Giang Thừa Châu anh, vợ của anh sao có thể làm việc nhà, vợ anh đương nhiên là tới thế giới này để hưởng thụ...

Anh dùng ánh mắt chân thành nhất nhìn cô. Anh nói, Mộc Tuyên Dư, em theo đuổi anh lâu như vậy, hiện tại để anh tới đối xử tốt với em, em đối tốt với anh, anh lấy cả mười lần trăm lần đền hồi báo em.

Anh nói, Mộc Tuyên Dư, anh yêu em, đời này anh đều yêu em.

Mộc Tuyên Dư không dấu vết lui về phía sau một bước, cô vẫn luôn biết làm tổn thương người khác là dao nhỏ, một đao trí mạng, người bị thương máu chảy không ngừng, lại không biết, thì ra lời ngon tiếng ngọt nào đó mới thật sự là độc tiễn, làm cho người ta vừa đau lại vừa tê dại.

Giang Thừa Châu lại thật bình tĩnh nhìn cô, “Mộc Tuyên Dư, bảy năm trước em đứng ở giữa sân bóng rổ, trong nháy mắt anh hướng về phía em đi tới đó, em nhất định không biết, đó là khoảnh khắc vui vẻ nhất đời này của anh. Bởi vì anh muốn cầu hôn người con gái anh yêu nhất.” Anh mắt của anh rốt cuộc không thể tránh khỏi mà bắt đầu dịu lại, “Em có biết một khắc đó anh hạnh phúc cỡ nào không?” Anh lắc đầu, “Em sẽ không biết.”

Mộc Tuyên Dư gắt gao cắn môi, môi trắng nhợt, mà sắc mặt cô cũng gần như trong suốt.

Cô từng bước một lui về phía sau, giống như lời anh nói mang đến cho cô sự đả kích khổng lồ.

Ánh mắt Giang Thừa Châu nhu hòa, lại trở nên vô cùng kiên định. Anh nhìn cô, giống như nhiều năm trước vậy, anh chỉ nhìn đến cô, trong mắt anh cũng chỉ có thể chứa đủ mình cô, “Mộc Tuyên Dư, ngày đó, anh chuẩn bị cầu hôn em. Anh muốn dùng thành ý lớn nhất của mình cầu hôn em. Trước khi đưa ra quyết định đó, anh đi học nấu ăn. Anh muốn mỗi sáng sớm thức dậy sẽ làm cho em bữa sáng, sau đó anh đi làm, em thì ở nhà ngoan ngoãn đợi anh tan tầm. Sau khi tan tầm, anh sẽ làm bữa tối cho em, ăn cơm xong chúng ta đi ra ngoài tản bộ. Cuối tuần, anh còn có thể cùng em ra ngoài dạo phố, em muốn mua gì, anh đều sẽ sắm khoái vì em mà trả tiền. Ai bảo em là người phụ nữ của anh chứ! Anh đều đã chuẩn bị tốt tất cả, anh khản trương như vậy, anh muốn ở trước mặt bạn học toàn trường cầu hôn em...”

Anh thấy được, khóe mắt cô có vết nước mắt.

Anh đứng lên, đi tới chỗ cô, vờn tay lau nước mắt chảy trên khuôn mặt cô, “Tại sao vậy chứ, cũng đã nhiều năm như vậy, nước mắt em vẫn có thể ảnh hưởng đến anh, vẫn có thể khiến anh đau lòng. Mộc Tuyên Dư, anh nhận thua, anh kém cô hơn em, nhiều năm trôi qua như vậy, em có thể thờ ơ với anh được, anh lại không thể thờ ơ với em. Anh thua hoàn toàn... Một khi đã như vậy, tất cả bảy năm trước, coi như nó đã trôi qua, để nó là quá khứ...”

Hai tay anh đặt trên vai cô, cảm nhận được thân thể cô run nhè nhẹ, ánh mắt anh chống lại ánh mắt của cô, “Mộc Tuyên Dư, anh không trách em... Anh tha thứ cho em, cho dù em đã làm gì với anh, anh đều tha thứ.”

Anh ôm cô vào trong lòng.

Cô cảm nhận được sự ấm áp trong lòng anh, kim lòng không được mà vờn tay, ôm lại anh.

Mà anh ở bên tai cô, nhẹ nhàng nói, “Anh tha thứ cho em, không còn tính toán... Anh không nở tính toán, chỉ có thể tha thứ.”

Cô cảm nhận được độ ấm trên người anh, nhắm chặt mắt, nước mắt tùy ý rơi xuống. Cô nhìn ngược hướng với anh, vì thế không nhìn thấy, trong mắt anh là ánh mắt âm ngoan. (*nam hiểm, độc ác*)

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hận Triền Miên - Lục Xu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27: Chương 26

Giang Thừa Châu ở lại nhà hai ngày rồi mới rời đi. Trong hai ngày này, Mộc Tuyên Dư chung sống với anh vô cùng vui vẻ. Giang Thừa Châu giống như biến thành cậu thiếu niên của vài năm trước kia, sau khi xác lập quan hệ với cô thì luôn che chở và khoan dung cô, dường như chỉ cần là cô, anh sẽ không bao giờ tức giận, cũng sẽ luôn thỏa hiệp. Giang Thừa Châu của vài năm trước, chính là một người mẫu thuần đến mức tận cùng như vậy. Lúc anh coi nhẹ một người thì có thể không nhìn đến cùng, mà khi anh thật lòng muốn đối đãi một người, lại sẽ sùng cô đến trời, khiến mọi người đều hâm mộ ghen ghét cô.

Giang Thừa Châu sẽ cùng đi siêu thị mua thức ăn với Mộc Tuyên Dư, sau đó anh vì cô mà nấu cơm, sau khi ăn cơm tối xong, anh sẽ cùng cô đến công viên Bàn Nguyệt ở tiểu khu phụ cận tản bộ. Hai ngày nay là thời gian họ chung sống hài hòa nhất từ sau khi gặp lại nhau.

Ngày thứ ba Giang Thừa Châu mới trở về, hiện tại anh ở cùng người nhà, không thể ở bên ngoài quá lâu.

Mà Mộc Tuyên Dư rất rõ suy nghĩ thực sự của Giang Thừa Châu, bây giờ anh còn là vị hôn phu trên danh nghĩa của Uông Tử Hàm, cứ như vậy ở cùng một chỗ với cô, sớm muộn gì cũng sẽ bị người khác phát hiện, hơn nữa cho dù họ sẽ ở cùng nhau, anh cũng phải xử lý xong chuyện với Uông Tử Hàm.

Mộc Tuyên Dư nhìn Giang Thừa Châu rời đi. Anh lái xe rời đi, cô liền đứng ở cổng tiểu khu nhìn xe anh đi xa, dần dần biến mất trong tầm mắt của mình. Giang Thừa Châu thì từ kính chiếu hậu nhìn bóng dáng càng ngày càng mờ hồ kia, anh nghĩ hình ảnh này nhìn qua nhất định rất đẹp, trong mắt cô gái kia có lẽ thực sự có cảm xúc luyến tiếc.

Anh suy nghĩ một chút rồi lấy điện thoại di động ra, gọi một cuộc điện thoại cho Tần Sâm Châu.

Quan hệ của Tần Sâm Châu và Giang Thừa Châu vẫn luôn rất tốt, sau khi nhận được điện thoại của anh, liền lập tức hẹn nơi gặp mặt với Giang Thừa Châu, hai người gặp nhau.

Trong quán Bar bọn họ hẹn gặp lần trước, lúc Giang Thừa Châu đến, Tần Sâm Châu ở đó chờ đã lâu. Giang Thừa Châu đi vào quán Bar, Tần Sâm Châu lập tức giơ ly rượu lên, ra hiệu cho Giang Thừa Châu. Trên người Giang Thừa Châu có vài loại khí chất khó có thể hình dung, vừa tà vừa chính, bởi vậy từ khi anh bắt đầu tiến vào, liền có vô số phụ nữ đưa mắt phóng tới người anh, thậm chí có cô gái to gan trực tiếp tiến lên muốn số điện thoại, cũng có cô gái cố ý ngã sấp xuống nhằm chiếm được biệt đãi của Giang Thừa Châu. Dĩ nhiên, những người này đều chưa từng được như ý muốn.

Giang Thừa Châu đi qua, ngồi xuống đối diện Tần Sâm Châu.

Tần Sâm Châu ý cười có phần dày đặc.

Hồi đại học, Tần Sâm Châu là người thân nhất với Giang Thừa Châu, khi đó rất nhiều người đều cảm thấy kinh ngạc, tính cách của họ khác nhau nhiều như vậy, sao có thể trở thành bạn bè tốt như thế. Nhưng bản thân Tần Sâm Châu rất rõ ràng, ngoại trừ vì mối quan hệ anh em bà con thân thích kia, anh rất yêu quý cậu em trai này, mặc dù Giang Thừa Châu rất kiêu ngạo, lại còn tư bản ngạo mạn, hơn nữa cho dù Giang Thừa Châu năm đó đích xác làm tổn thương trái tim của không ít nữ sinh, nhưng tất cả đều do những nữ sinh kia tự mình chuốc lấy khổ, Giang Thừa Châu chưa từng chủ động hại một nữ sinh nào, huống chi Giang Thừa Châu là dựa vào thực lực thi vào đại học Giang Tây, cũng không giống những tay playboy học hành kém cỏi đến mức làm cho người ta học máu. Thành tích của Giang Thừa Châu rất tốt, hơn nữa những gì anh làm được trong trường đại học còn rất đáng nể, khi đó Tần Sâm Châu chỉ biết, cậu em này của mình về sau nhất định rất có triển vọng, bây giờ Giang Thừa Châu cũng đã chứng minh quan điểm năm đó của Tần Sâm Châu.

Thời kỳ Giang Thừa Châu ở trung học, tuyệt đối là cậu học sinh khiến giáo viên yêu quý nhất mà cũng đau đầu nhất, sinh hoạt cá nhân rồi tình rồi mù, nhưng thành tích học tập cũng tốt đến mức rồi tình rồi mù.

Sau khi Giang Thừa Châu ngồi xuống, nụ cười trên mặt Tần Sâm Châu thoáng trở nên có phần nghiền ngẫm, “Mị lực vẫn như trước đây không giảm”

Đây coi như là châm chọc trá hình? Ngay cả những cô gái xinh đẹp trang điểm kỹ càng, cũng thật không biết xấu hổ sát vào người anh.

“So ra còn kém anh.” Giang Thừa Châu đương nhiên biết tin đồn năm đó. Một nữ sinh nếu coi trọng Giang Thừa Châu thì đó chính là ánh mắt có vấn đề, nhưng thích Tần Sâm Châu, thì lại khác hoàn toàn, giống như họ cũng trở nên có cấp bậc.

Giang Thừa Châu vẫy tay, gọi bồi bàn bung rượu tới.

Tần Sâm Châu thấy thế lắc đầu, “Chẳng lẽ gọi anh ra vì uống rượu?”

“Không được?”

Tần Sâm Châu cười, “Đương nhiên không phải. Anh cũng đang muốn tìm cơ hội gặp chú một lần.”

“À?” Giang Thừa Châu nâng ly rượu lên, hướng về phía Tần Sâm Châu nhú mày.

“Cô bảo anh khuyên nhủ chú.” Tần Sâm Châu không định giấu diếm gì trước mặt Giang Thừa Châu, “Ý của bà rất đơn giản, bảo chú nếu quyết định ở cùng một chỗ với Ưông Tử Hàm, vậy thì phải có trách nhiệm với cô gái nhỏ người ta. Nhân tiện bảo anh nói cho chú biết, chuyện đã qua thì cho qua đi, không việc gì phải so đo.”

Giang Thừa Châu nhếch môi cười, “Mẹ em chính là bảo anh nói cho em biết như vậy?”

“Nếu anh có thể khuyên chú thay đổi, vậy chú liền không phải Giang Thừa Châu.”

Tần Sâm Châu mỉm cười, tính cách của Giang Thừa Châu, Tần Sâm Châu đương nhiên cũng hiểu biết chút ít. Giang Thừa Châu là người nghiêm khắc làm việc theo suy nghĩ của mình, đây cũng chính là nguyên nhân vì sao năm đó ngay từ đầu anh ác liệt như vậy với Mộc Tuyên Dư. Trong mắt anh, Mộc Tuyên Dư chính là người giống như những nữ sinh khác, yêu chính là về ngoài* cùng với cái gọi là tiền tài của anh. Nếu thích gì đó tràn trề như vậy, Giang Thừa Châu đương nhiên có thể tùy tâm sở dục mà đối xử, nhưng sau đó trong quá trình tiếp xúc, Giang Thừa Châu lại phát hiện Mộc Tuyên Dư không giống với những cô nữ sinh nông cạn đó, vì thế thái độ đối với Mộc Tuyên Dư bắt đầu thay đổi, hoàn toàn biến Mộc Tuyên Dư thành bạn gái mà đối đãi, cho Mộc Tuyên Dư sự đối xử cao nhất cùng sùng ái lớn nhất, anh chính là một người như vậy. *(cái này mình thấy dịch là túi da @@ -> thấy kiểu gì í nên đoán là về ngoài @@)*

Giang Thừa Châu chỉ biết tin tưởng cảm giác của mình, sự khuyên bảo của người khác đối với anh mà nói, tuyệt đối thuộc loại nước đổ lá khoai.

Giang Thừa Châu liếc mắt nhìn Tần Sâm Châu, ông anh họ này còn rất hiểu mình.

Anh cười cười, trong cười không có bất cứ thâm ý hay hàm nghĩa khác nào.

Tần Sâm Châu sau khi cạn một ly với anh, thì để ly rượu xuống, có ý thăm dò, “Chú thật sự cùng Mộc Tuyên Dư...”

Ánh mắt ý vị thâm trường kia, biểu đạt rất tốt những lời còn chưa hỏi ra sau đó.

Giang Thừa Châu gật đầu, không phải là muốn hỏi anh bây giờ liên lạc với Mộc Tuyên Dư, hoặc hơn nữa là đang qua lại.

Tần Sâm Châu kéo khước miệng xuống, “Đối trả.”

Đây là đánh giá của Tần Sâm Châu đối với biểu hiện trước đây của Giang Thừa Châu, khi Giang Thừa Châu ở nước ngoài tham gia Bác sĩ không biên giới thì Tần Sâm Châu nhiều lần hữu ý vô ý cung cấp tin tức của Mộc Tuyên Dư cho Giang Thừa Châu. Mỗi lần biểu hiện của Giang Thừa Châu đều không kiên nhẫn, hơn nữa chán ghét nghe thấy ba chữ Mộc Tuyên Dư, nhưng bây giờ đây! A...

Giang Thừa Châu không để ý tới sự trêu tức trong mắt Tần Sâm Châu, mà neho mắt, “Anh nói, nếu em định nối tiếp tiền duyên với cô gái đó, có thể có kết quả tốt không?”

Mặc dù Tần Sâm Châu đoán được cậu em này đối với Mộc Tuyên Dư rất đặc biệt, nhất định là có chút chuyện cũ khó quên, nhưng năm đó Mộc Tuyên Dư như thế đối với anh, Giang Thừa Châu cũng không có khả năng thật sự cùng Mộc Tuyên Dư phát sinh cái gì, nhiều nhất chỉ là canh cánh trong lòng

mà thôi.

“Chú nghiêm túc?”

“Em giống như đang nói đùa?” Giang Thừa Châu mỉm cười, “Nếu không bỏ xuống được, thì cứ tự nhiên tùy tâm mà đi.”

Tần Sâm Châu thích nhất chính là điểm này của Giang Thừa Châu, làm gì cũng theo suy nghĩ trong lòng mà làm, sẽ không bận tâm quá nhiều.

Tần Sâm Châu lắc đầu, “Chú nghĩ như bây giờ sợ rằng không ổn, trước chưa nói tới Ông gia bên kia, chính là về ba mẹ chú bên này, họ đều sẽ không dễ yên. Cô và đương đều rất thích Ông Từ Hàm, cũng hi vọng hai người có thể đi đến cuối cùng.”

“Những điều này đều không phải vấn đề.”

“À?” Tần Sâm Châu có chút kỳ quái.

“Những điều đó đều là vấn đề bên ngoài, đối với em mà nói, vấn đề lớn nhất là bản thân Mộc Tuyên Dư, hình như cô ấy không tin tình cảm của em bây giờ...” Giang Thừa Châu cúi đầu, hình như cười cười, “Cho dù em làm thế nào, cô ấy đều cảm thấy em đang tiến hành trả thù chuyện cô ấy làm trong quá khứ, mà không phải em có cảm tình với cô ấy như trước. Em dùng thời gian bảy năm nhận rõ nội tâm chân thật nhất của bản thân để cảm thụ, nhưng cô ấy lại không tin em.”

Tần Sâm Châu hiếm khi nhìn thấy cậu em họ này có vẻ mặt như thế, nhất thời lại cảm thấy khó có thể tin tưởng, một lúc sau lại cảm thấy tình có thể còn nguyên vẹn, Mộc Tuyên Dư sẽ nghĩ như vậy, cũng có thể tha thứ. Về phần Giang Thừa Châu, đích thật là người bất chấp ý kiến của cha mẹ mình, xem nhẹ ý nghĩ của người khác.

“Chú... thật sự buông xuống chuyện bảy năm trước?”

Giang Thừa Châu nhẹ nhàng than thở, “Em chỉ biết là, em đã lãng phí thời gian bảy năm, không muốn lại lãng phí thêm thời gian.”

Tần Sâm Châu gật gật đầu, không nói thêm gì nữa.

Mộc Tuyên Dư lần nữa về nhà, là muốn cùng Mộc Tuyên Nghị tham dự một tiệc rượu. Nay “Thịnh Đạt” đã cơ bản khôi phục tình hình kinh doanh, “Hoa Hưng” do một tay Mộc Tuyên Nghị sáng lập cũng được bảo vệ, bây giờ thân phận của Mộc gia đã không bất tiện như khoảng thời gian trước, Mộc Tuyên Nghị cũng có thể lợi dụng những cơ hội này cùng những người trước đây lần nữa liên lạc lại. Trên thương trường không có bạn bè chân chính, đương nhiên cũng không có kẻ địch chân chính, bởi vậy sự bàng quan của người khác trong khoảng thời gian trước hiển nhiên không cần để trong lòng.

Mộc Tuyên Nghị cùng Mộc Tuyên Dư cùng chọn quần áo, làm tóc. Mộc Tuyên Dư được trang điểm xinh xắn đẹp để khí chất cao quý, cô lại nhìn anh trai mình, tự dưng dâng lên vài phần u sầu.

Ra khỏi tiệm Mộc Tuyên Dư cũng đem phần u sầu này mang lên xe, khiến Mộc Tuyên Nghị có chút khó hiểu, mới vừa rồi còn tốt, sao lúc này em gái liền biến thành như vậy.

“Nói đi, có phải xảy ra chuyện gì hay không?” Trong lời nói của Mộc Tuyên Nghị có vài phần than thở, dường như cô em gái này lại gây ra cục diện rối rắm gì cần anh xử lý.

Mộc Tuyên Dư lắc đầu, sau đó liền thật sự thờ ơ, “Vừa rồi chỉ là em nhớ tới chuyện khiến cho bản thân rất buồn.”

“À? Nói một chút coi.”

“Sau này, có thể anh sẽ không còn thời gian cùng em chọn quần áo làm tóc như thế.”

“Sao không thể?”

“Bởi vì anh sẽ cùng chị Trình nha.”

Mộc Tuyên Nghị sững sốt, lập tức nở nụ cười.

Mộc Tuyên Dư tỏ vẻ bất mãn vô cùng, “Anh còn cười.”

“Chỉ là anh nghĩ ra một cách, có thể giải quyết vấn đề này.”

“Thật á?”

Mộc Tuyên Nghị cười gật gật đầu, “Em tìm người đàn ông tốt cùng bên em, không phải khỏi cần phiền muộn sao?”

Mộc Tuyên Dư hừ hừ hai tiếng, không nói gì khác nữa. Cô biết, hôm nay anh trai không để chị Trình cùng anh tham dự tiệc rượu, ngoại trừ không muốn có ý phô bày quan hệ tốt đẹp của Mộc gia và Trình gia ra bên ngoài, suy xét đến mặt khác, chính là hi vọng đưa cô tới để quen biết thêm một số người,

tốt nhất là có thể phát triển thêm một bước.

Mộc Tuyên Dư vừa nghĩ đến suy nghĩ thực tế của ba mẹ và anh trai, liền không nhận được muốn lắc đầu.

Mộc Tuyên Dư đi theo bên người Mộc Tuyên Nghị, bị Mộc Tuyên Nghị giới thiệu cho rất nhiều người, thái độ của Mộc Tuyên Dư đối với người khác không lạnh không nóng, ngược lại có mấy người có hứng thú với Mộc Tuyên Dư, chỉ là có lẽ đều từng nghe nói qua quan hệ giữa Mộc Tuyên Dư và Chu Chấn Hưng, vì thế vẫn muốn tiến một bước cho biết rõ rồi mới hành động tiến thêm bước tiếp theo.

Cô cảm thấy nhàm chán liền bảo Mộc Tuyên Nghị đừng để ý tới cô, cô muốn một mình đi một chút.

Chỉ là cô mới cùng Mộc Tuyên Nghị tách ra, đã có người nhẹ nhàng vỗ một cái lên vai cô.

Cô xoay người, nhìn thấy chính là vẻ mặt tươi cười của Tần Sâm Châu. Cô còn nhớ rõ, sau khi cô thổ lộ với Giang Thừa Châu, đã bị hai nữ sinh trong tối ngoài sáng ngăm xa lánh, nguyên nhân là hai nữ sinh kia đều là đồ Giang đình Tần, danh như ý nghĩa, chính là những nữ sinh ghét Giang Thừa Châu thích Tần Sâm Châu, lấy thích Giang Thừa Châu làm hổ thẹn, thích Tần Sâm Châu làm vinh quang.

Mộc Tuyên Dư của khi đó, đối với Tần Sâm Châu cảm giác cũng không tệ lắm, nguyên nhân rất đơn giản, ánh mắt Tần Sâm Châu nhìn cô khiến cô rất thoải mái, không có bất cứ đùa cợt và ý vị thâm trường nào. Ánh mắt rất bình thản, đối xử với cô giống như bạn bè quan hệ sâu không nhạt, nhưng chính là phần tự nhiên cùng bình thường này tại thời điểm kia khó có được nhất.

Cô hướng Tần Sâm Châu cười cười, “Thật khéo, có thể gặp nhau ở đây.”

“Không khéo, tôi cố ý xuất hiện ở trước mặt cô.”

Về mặt của Mộc Tuyên Dư hơi hơi cứng đờ, nhưng cũng nhanh chóng khôi phục lại bình thường.

Sắc mặt Tần Sâm Châu đậm nhạt, trong ánh mắt có chút ý cười, “Chỉ là thấy được cô, cho nên có một vài chuyện muốn nói với cô một chút. Dĩ nhiên, tôi sẽ tôn trọng cô, muốn nghe hay không đều do cô.”

Mộc Tuyên Dư nhìn người đàn ông nhìn qua đậm chất phong nhã trước mắt, không biết phải nói gì mới tốt.

Tần Sâm Châu lại như không hiểu tâm lý lúc này của cô, “Mộc tiểu thư, chuyện về em họ tôi, cô muốn nghe không?”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hận Triền Miên - Lục Xu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Chương 27

Mộc tiểu thư, cách xưng hô này làm cho cô có chút hoảng hốt.

Tần Sâm Châu, có thể nói là người tốt nhất làm chứng cô và Giang Thừa Châu ở bên nhau. Chỉ sợ Tần Sâm Châu cũng là người bạn duy nhất của Giang Thừa Châu. Đương nhiên, bạn bè khác của Giang Thừa Châu cũng rất nhiều, chỉ là những người gọi là bạn bè đó, phần lớn đều ôm tâm lý không muốn đắc tội với người ta mà ở chung cùng Giang Thừa Châu. Mà Tần Sâm Châu và những người này không giống nhau.

Giang Thừa Châu chính thức cùng Mộc Tuyên Dư xác lập quan hệ liền gọi Tần Sâm Châu đến, cùng nhau ăn một bữa cơm. Kỳ thật đây cũng là những lời Giang Thừa Châu vô tình nghe bạn cùng phòng nói, nếu yêu đương thì phải mời bạn thân của mình ăn cơm. Anh cảm thấy hành vi này rất ngốc, yêu đương thì vì cái gì phải quảng cáo, nhưng anh vẫn làm vậy. Có lẽ anh thật sự muốn dán một cái nhãn trên người Mộc Tuyên Dư, biểu thị cô là bạn gái của Giang Thừa Châu anh, đồng thời cũng muốn cho người khác biết, cô và những cô gái khác không giống nhau. Có lẽ đó cũng xem như là một nghi thức, dùng cái này để chứng tỏ, từ khoảng khắc bắt đầu đó, anh là người có chủ.

Đối với chuyện Mộc Tuyên Dư theo đuổi Giang Thừa Châu, toàn trường đều biết, hiển nhiên Tần Sâm Châu cũng biết. Không chỉ là biết, thậm chí còn chủ động đưa ra những hiểu biết về Mộc Tuyên Dư cho Giang Thừa Châu. Giữa nhiều nữ sinh chủ động theo đuổi Giang Thừa Châu như vậy, nếu nói Mộc Tuyên Dư đặc biệt ở điểm nào thì đó chính là cô là nữ sinh sáng suốt nhất, sự sáng suốt đó không phải chỉ biết một khúc hai nháo ba thất cổ, mà cô sẽ không tìm nữ sinh khác gây phiền toái, không dựa vào cung chiều mà kiêu căng, đem tất cả trọng tâm đều đặt trên người Giang Thừa Châu, cho dù phải bù vào tôn nghiêm của mình cũng không tiếc.

Suy nghĩ của Tần Sâm Châu khi đó về Mộc Tuyên Dư, thì đây chính là một nữ sinh dũng cảm.

Vì thế khi Giang Thừa Châu có chuyện lạ, giới thiệu Mộc Tuyên Dư với Tần Sâm Châu, Tần Sâm Châu còn có chút không hiểu làm sao, Mộc Tuyên Dư thì anh biết, không cần Giang Thừa Châu phải giới thiệu lần nữa. Cho đến khi Giang Thừa Châu nói rõ ra, Mộc Tuyên Dư là bạn gái của anh, là người phụ nữ của anh, Tần Sâm Châu mới hiểu được ý nghĩa khác biệt như thế. Suy nghĩ trong khoảnh khắc đó dĩ nhiên là, vô cùng tốt, cuối cùng Thượng Đế cũng chiều cố tới cô gái thâm tình như vậy.

Xa cách nhiều năm, Tần Sâm Châu còn rất hoài niệm cái cậu Giang Thừa Châu khi cùng một chỗ với Mộc Tuyên Dư kia. Chỉ có Giang Thừa Châu đó mới giống cậu thiếu niên chân chính, có thể vì cô gái yêu dấu mà làm mọi chuyện nhìn qua vừa ngây thơ lại vừa tầm thường không chịu được.

Nghĩ đến những việc trong quá khứ, Tần Sâm Châu có chút cảm thán, mà tâm tình Mộc Tuyên Dư lại càng phức tạp hơn.

Cô phục hồi lại, trong lòng có chút chua xót. Tất cả đây giống như có người đang đứng giờ, đến thời điểm cố định, bắt đầu không ngừng nhắc nhở khoảng thời gian qua lại của cô và Giang Thừa Châu kia. Không ngừng lặp lại, không ngừng nhắc nhở, buộc chính cô cũng phải nhớ lại.

Cô khe khẽ thở dài, chuyện về Giang Thừa Châu sao?

Trước đây cô không nghe chuyện về Giang Thừa Châu, nhưng lúc này đây, cô còn muốn lừa mình dối người ra về cô không để ý không quan tâm sao?

Cô nhìn Tần Sâm Châu, “Đúng lúc tôi thấy tiệc rượu này không thú vị gì, hiếm khi có thể nghe được chuyện xưa.”

Tần Sâm Châu cười cười, hướng nơi có ít người bên cạnh đi tới. Mộc Tuyên Dư lập tức đi theo.

Hai người không quen thuộc, lại bởi vì một người mà đứng cùng một chỗ.

“Tôi vẫn cho là cô và em họ tôi sẽ cùng nhau đi tới.”

Nếu không phải L cung cấp một phần tư liệu kia, có lẽ Mộc Tuyên Dư còn có thể tỏ chút ngạc nhiên về thân phận của Tần Sâm Châu và Giang Thừa Châu, nhưng hiện tại cô chỉ rất bình tĩnh nghe, chính là vẫn có chút thấp thỏm, không biết tin tức trong miệng Tần Sâm Châu, đối với cô mà nói là tốt hay xấu, lại có thể ảnh hưởng đến tâm tình cô hay không.

Cô nhấp môi dưới, không trả lời câu này, bởi vì không rõ rốt cuộc Tần Sâm Châu có ý gì, nếu như là có địch ý, như vậy cô trả lời cái gì cũng là sai.

Tần Sâm Châu thì hoàn toàn không ngại thái độ của cô, cười cười với cô như trước, “Em họ tôi cậu ta sáu năm trước một lòng muốn đi A quốc tham gia Bác sĩ không biên giới. Khi đó A quốc đang xảy ra chiến tranh, mỗi ngày có hàng vạn quân nhân và dân thường bị thương hoặc tử vong. Dân bản xứ ăn không đủ no mặc không đủ ấm, hơn nữa mỗi ngày đều sống trong sợ hãi, mà khi cậu ta nhắc tới muốn đi A quốc, người nhà của cậu ta, không một ai phản đối. Cô có biết đó là vì sao không?”

Trái tim Mộc Tuyên Dư đột nhiên bị nhéo lên. Giang Thừa Châu là con của Giang Hào, hơn nữa còn là kết tinh của Giang gia và Tần gia, đương nhiên nhận được sự cưng chiều của mọi người. Từ tính cách của Giang Thừa Châu trong quá khứ thì có thể biết, ở nhà anh có địa vị tuyệt đối, nhưng anh đến một nơi có thể nguy hiểm tới tính mạng, người nhà lại không phản đối, đây tuyệt đối không phải là có tinh thần chủ nghĩa nhân đạo gì, cũng không phải vì thiện tâm... Nhất định có chuyện gì khác, khiến họ không thể không ủng hộ.

Cô ngờ ngác nhìn Tần Sâm Châu, nghi hoặc và khát vọng trong mắt tiết lộ cô thật sự quan tâm tới chuyện này. Tần Sâm Châu cũng không hề thừa nước đục thả câu, “Giang Thừa Châu của khi đó, nhìn thấy người cậu ta, chỉ sợ không ai tin lúc đó là nó. Mỗi ngày đều sống mơ màng, bất kể ban ngày hay đêm tối đều luôn ngâm mình trong rượu, gần như không tỉnh táo lại. Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, tôi tuyệt đối sẽ không tin lúc đó là cậu em thiên chi kiêu tử của tôi, đứa em không sợ trời không sợ đất vĩnh viễn không sợ hãi điều gì, thế nhưng vì một người phụ nữ rời đi mà tàn phá chính mình như thế, tra tấn bản thân như vậy...” Tần Sâm Châu nhìn đến sắc mặt trắng bệch của Mộc Tuyên Dư, hơn nữa còn không thể tiếp nhận mà lui về phía sau một bước nhỏ, “Thật khó có thể tin, có phải không? Tôi cũng cảm thấy như vậy. Khi đó, bất luận dư luận đánh chửi cậu ấy thế nào, bất luận bác khuyến bảo ra sao, tất cả đều không có tác dụng. Cậu ta chính là muốn hủy hoại chính mình, ai cũng không thể ảnh hưởng đến nó... Đột nhiên có một ngày, cậu ta đứng trước mặt bác, yêu cầu đi A quốc làm một Bác sĩ không biên giới. Bác là đồ hồng mắt đồng ý với nó, cũng nhanh chóng giúp nó giải quyết tất cả thủ tục phức tạp, không biết mất bao nhiêu tài lực vật lực mới dành được một suất cho cậu ấy.”

Cô không cách nào tưởng tượng được Giang Thừa Châu cũng sẽ có lúc sa đoạ. Người thiếu niên trong ấn tượng kia, mới ban đầu luôn có vẻ chăm chọc cô, sau đó thì luôn khinh thường, cho đến sau này, anh đối xử với cô rất tốt, thậm chí học bạn trai của nữ sinh khác đối tốt với cô. Nếu anh nghe nói đến bạn trai khác dành cho bạn gái hưởng thụ đãi ngộ nào, tất cả anh cũng phải làm cho cô được hưởng thụ. Ngay cả khi làm bạn trai cô, về mặt anh cũng luôn đương nhiên và tự tin, tin anh có thể đảm nhiệm thân phận bạn trai, thậm chí khi đó trên mặt anh thỉnh thoảng cũng sẽ có nụ cười ngượng ngùng...

Ở trước mặt cô anh có quá nhiều biểu cảm, trào phúng, khinh bỉ, khinh thường, không sợ hãi... Nhưng chưa bao giờ có chật vật và suy sụp, chưa bao giờ có, mà anh lại uống rượu mua say, thậm chí còn làm ra nhiều hành vi thương tổn tới cơ thể của mình.

Tần Sâm Châu thấy cảm xúc của cô phập phồng lại cứng rắn giữ vững bình tĩnh, thì tiếp tục mở miệng, “Sau khi để cậu ấy đi A quốc, mọi người đều cho rằng cậu ấy đang dần dần đi ra khỏi quá khứ âm trầm, bắt đầu cuộc sống mới. Cậu ấy cũng thật sự làm như vậy, trở thành một bác sĩ rất tốt, cứu rất nhiều người. Cho dù ở bên đó tính cách cậu ấy có chút lạnh lùng, không thích nói chuyện, cũng không thích trao đổi với người khác, nhưng trái ngược với việc tự làm thương tổn bản thân mình, đó hiển nhiên đã là hành vi tốt nhất. Tôi cũng cho rằng, cậu ấy dùng cách như vậy để bắt đầu cuộc sống mới.” Nói tới đây, Tần Sâm Châu thở dài, “Cho đến khi cậu ấy chủ động liên lạc với tôi.”

Mộc Tuyên Dư nhìn anh, từ trong mắt Tần Sâm Châu dường như đọc lên cái gì đó. Đó chính là lời Tần Sâm Châu muốn nói, có lẽ có liên quan tới chính mình.

Tần Sâm Châu cũng không để cho cô thất vọng, “Tôi và cậu ấy là anh em bà con, cậu ta chủ động liên lạc với tôi, tôi không có bất cứ bất ngờ nào. Chỉ là mỗi tuần cậu ta đều sẽ liên lạc với tôi, nói chút việc vặt không quan trọng. Nhưng theo tôi được biết, ngay cả trong nhà cậu ta cũng rất ít khi gọi điện thoại về. Quả thực có thể xem như thường xuyên liên lạc nói chuyện với tôi, nhất là khi tôi biết cậu ta vì có thể gọi được cho tôi, đã phải đi tới nơi cách chỗ ở của cậu ta rất xa, mới có thể bắt được tín hiệu trao đổi cùng tôi, khi đó tôi cảm thấy không thích hợp. Dù rằng quan hệ của tôi với cậu ấy không tệ, nhưng cũng không tốt đến mức cậu ta có thể đối với tôi như thế... Vì thế tôi dần dần hiểu được dụng ý của cậu ấy, cậu ấy là muốn thông qua tôi để biết

tin tức của cô. Lần đầu tiên nhắc đến tên cô thì cậu ta trực tiếp cúp điện thoại của tôi, để biểu thị sự phẫn nộ của cậu ta. Nhưng ngày thứ ba, cậu ta liền chủ động liên lạc với tôi, khi đó tôi chỉ biết, tôi đoán đúng rồi. Mỗi tuần cậu ta đều gọi một lần cho tôi, nhưng lần đó lại nhin không được, ngày thứ ba đã liên lạc với tôi. Vì thế tôi không hề có lòng nhắc tới tin tức của cô, mà cố ý tình cờ lộ ra, cậu ta cũng không hề bực vậy mà tức giận. Mỗi lần cậu ta gọi cho tôi, tôi liền nói cho cậu ta biết tin tức về cô. Thật ra tin tức của cô thật sự không có gì đặc biệt, cuộc sống của cô rất quy luật...”

Tần Sâm Châu cúi đầu, nghĩ đến cậu em họ kỳ quặc kia, có lẽ vẫn còn có chút không biết làm thế nào. Người có tính cách như vậy, cũng sẽ khốn khổ vì tình, “Tôi nói tin tức của cô, mà cậu ta thì nghiêm túc nghe, cứ như vậy một tuần lại một tuần, giống như sẽ vẫn tiếp tục. Cho đến một ngày, tôi nói cho cậu ta biết, cô và Chu Chấn Hưng ở bên nhau, đó là lần đầu tiên cậu ta cắt đứt liên hệ với tôi. Tôi cũng suy nghĩ nửa nghi ngờ cậu ta chịu đã kích này nên không hề liên lạc với tôi. Cho đến hai tháng sau, một lần nữa cậu ta liên lạc lại, giống như trước đó không xảy ra chuyện gì cả, tôi tiếp tục vô tình tình cờ tiết lộ tin tức của cô, cậu ta vẫn yên lặng nghe như trước...”

Cô gặt gao cắn môi mình, trong bảy năm đó cô cho rằng cô và anh không hề liên quan tới nhau, cuộc sống của anh đều như vậy sao? Cô nhắm chặt mắt, tâm tình vô cùng nặng nề.

Sắc mặt Tần Sâm Châu đặc biệt trịnh trọng, anh nhìn người phụ nữ trước mắt, “Cho đến mấy tháng trước, tôi lỡ miệng nói ra, bảo cậu ta đừng để ý chuyện của cô nữa, cô sẽ nhanh chóng kết hôn. Từ sau đó, cậu ta không hề liên hệ với tôi. Tôi cho rằng đó là kết quả tốt nhất, nhưng mà cậu ta lại trực tiếp về nước... Mộc Tuyên Dư, có lẽ ngay cả cô cũng không thể tin được, ảnh hưởng của cô đối với Giang Thừa Châu lớn như thế, nhưng đó chính là sự thật.”

Cô muốn nói gì đó, lại phát hiện chính mình không nói ra được điều gì, cảm xúc chứa chan, không cách gạt bỏ.

Tần Sâm Châu hơi mang thâm ý nhìn cô một cái, “Tôi nói đến mức này, cảm tình em họ tôi dành cho cô, cô có thể tự mình nhận thức. Mọi người đều có thể nghi ngờ cảm tình của cậu ta dành cho cô, nhưng cô thì không thể.”

Tần Sâm Châu nói xong liền rời đi, cũng không để ý tới cô nữa. Trước sau Tần Sâm Châu đều tin tưởng, Giang Thừa Châu đối xử với Mộc Tuyên Dư là đặc biệt nhất, bằng không sẽ không vào lúc biết Mộc Tuyên Dư sắp kết hôn thì lập tức về nước, còn làm ra chuyện ấu trĩ như vậy, cuối cùng thành công khiến Mộc Tuyên Dư cùng cậu ta dây dưa không ngừng.

Anh hi vọng lời này của mình, có thể khiến cho người có duyên cởi bỏ khúc mắc.

Mộc Tuyên Dư cảm thấy lòng mình trống trải, nhưng rõ ràng trống rỗng như vậy, bên trong lại như có dòng nước dữ dội bốc lên, khiến cô khó chịu đến nghẹt thở.

Bảy năm, không phải bảy tháng, không phải bảy ngày.

Tại lúc cô cho rằng bản thân đã quên đi, cần sống cho tốt, thì vào lúc cố gắng làm như vậy, anh lại buông thả cuộc sống của bản thân mình, rồi thậm chí cho dù đi tới nơi xa như vậy, cũng thường xuyên chú ý tới tin tức của cô, còn có thể vì cô mà về nước. Trước nay cô chưa từng biết, anh sẽ đối xử với cô như thế. Trước nay không từng nghĩ tới, bảy năm này anh chưa bao giờ quên cô, cũng chưa bao giờ đi ra khỏi hồi ức chung thuộc về họ.

Tháng 6 của thành phố Giang Tây, ban đêm không gió, thế nhưng lại khiến cô thấy lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hận Triền Miên - Lục Xu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Chương 28

Mộc Tuyên Dư hít sâu một hơi mới đè nén được cảm xúc như cuộn trào kia. Là chính cô quá mức tự phụ, tự cho là hiểu tính cách của Giang Thừa Châu. Khi cô cố gắng tồn tại nhiều năm như vậy, một trong những lý do cô khuyên nhủ bản thân chính là, với tính cách của Giang Thừa Châu anh nhất định sẽ nhanh chóng trở nên vui vẻ. Anh, người như vậy, có lẽ sau khi rời khỏi cô sẽ lập tức tìm đến một cô gái nguyện ý phần đầu quên mình vì anh. Mà đối với cô, ngoại trừ sự không cam tâm canh cánh trong lòng, anh sẽ không có bất cứ cảm xúc gì khác.

Cho đến giờ phút này, cô mới biết rõ một sự thật. Cô vẫn luôn cho rằng Giang Thừa Châu không yêu cô, cho tới bây giờ cũng không. Cô chưa từng nghĩ tới, sau khi rời khỏi cô Giang Thừa Châu lại trải qua cuộc sống như thế. Nơi ngực như bị ai đó đào một cái động, gió lạnh gặp động mà chui vào, thổi đến mức cô không thể ức chế được đau đớn.

Cô lấy điện thoại di động ra, dường như có chút gian nan ấn ra dãy số điện thoại kia. Cô rất ít khi có cảm xúc kích động như vậy, nhưng giờ khắc này, cô mặc kệ cảm xúc chân thật nhất của bản thân, cô muốn gặp người đàn ông kia, rất muốn. Loại tâm lý bức thiết này, cô vốn cho là cả đời này sẽ không có nữa.

Lúc Giang Thừa Châu nhận được điện thoại của Mộc Tuyên Dư, anh đang lái xe. Nhìn qua gương chiếu hậu thấy được Ưông Tử Hàm và Giang Du Du ngồi sau xe, anh không có nhiều lời nói mấy câu, liền lập tức cúp điện thoại. Anh nhìn di động của mình, tâm tình có chút cảm giác nói không nên lời. Loại

cảm giác này chính là tất cả đều theo dự liệu của anh mà phát triển, ngược lại lại mất đi hứng thú. Đúng vậy, anh biết hôm nay Mộc Tuyên Dư sẽ tham gia tiệc rượu đó, mà Tần Sâm Châu cũng sẽ đi, anh lợi dụng anh họ của mình...

Chỉ là anh không nghĩ đến, Tần Sâm Châu sẽ nói ra một phen khiến Mộc Tuyên Dư cảm xúc dao động. Anh có thể cảm giác được từ trong di động, bây giờ cảm xúc của Mộc Tuyên Dư nhất định rất phập phồng, hơn nữa mất đi lý trí nhất quán của cô, bằng không sao cô có thể hoàn toàn đồng ý khi anh đề xuất đón cô. Với tính cách của Mộc Tuyên Dư, vào thời điểm này chuyện nên làm nhất là cự tuyệt, cô sẽ nghĩ tới trường hợp nào đó họ “Không nên” đồng thời xuất hiện, nhưng cô lại không như vậy, chứng tỏ hiện tại cô đang bị vây trong trạng thái không có lý trí.

Ngồi sau xe Ông Từ Hàm nghe được anh nói chút gì đó, lúc này có chút lo lắng nhìn anh, “Sao vậy?”

Ai có thể khiến anh lập tức phải đi đón?

“Không có gì, một người bạn từ nơi khác trở về, đợi lát nữa đi đón anh ta.” Anh nhẹ nhàng băng quơ nói, ngôn ngữ cùng biểu cảm đều bình thường đến không thể bình thường hơn.

Ông Từ Hàm không hỏi nhiều, mà cùng Tiểu Du Du nói chuyện tiếp. Tiểu Du Du hôm nay giống như một đặc vụ nhỏ, bất cứ lúc nào cũng quan sát đến việc xuất hành của chú út, sau khi phát hiện anh muốn ra ngoài, lập tức từ góc phòng nhỏ ra, kéo tay chú út, cùng với chú út ra ngoài, vì thế hôm nay bạn nhỏ Giang Du Du đảm nhiệm toàn bộ chức năng của bóng đèn.

Nhưng thật rõ rệt, bạn nhỏ Giang Du Du cũng là bóng đèn khá ái đến mức sẽ không khiến người ta ghét bỏ.

Đến biệt thự của Ông gia, Ông Từ Hàm xuống xe, Giang Thừa Châu cũng cùng xuống xe. Anh đứng trước mặt Ông Từ Hàm, trên mặt mang theo nụ cười mềm mại, đưa tay xoa xoa tóc Ông Từ Hàm, sau đó môi chạm chạm trên trán của cô, lúc này mới cho cô đi vào.

Ông Từ Hàm có chút xấu hổ nhìn anh một cái, mới xoay người trở vào biệt thự.

Ông Từ Hàm đi vào cổng, liền thấy mẹ mình đứng ở đó, nghĩ đến một màn diễn ra vừa rồi đều bị mẹ nhìn thấy, trong lúc nhất thời càng thẹn thùng hơn, thậm chí không dám nhìn lên mặt mẹ.

Mẹ Ông thì buồn cười nhìn con gái, lắc đầu, cũng không nói gì. Vừa rồi hình ảnh đó, rất tốt đẹp, làm cho tự đáy lòng người ta chúc phúc người trẻ tuổi sẽ đi đến cuối cùng.

Giang Thừa Châu nhìn Ông Từ Hàm trở lại biệt thự, lúc này mới ngồi lại trên xe. Giang Du Du không hề ngồi trên vị trí, thân người nhỏ đứng lên, dán lên chỗ tựa lưng của ghế ngồi tài xế, hướng về phía anh dùng sức cười, sau đó đưa ngón trỏ tay phải ra ở trên mặt vẽ vẽ, “Chú út xấu hổ xấu hổ.”

“Cháu mới nên xấu hổ xấu hổ.” Giang Thừa Châu cũng không thèm nhìn tới cuộn phim tiểu nha đầu này, “Ngồi đi.”

Tiểu Du Du bĩu môi, đứng suốt một lúc, phát hiện chú út thật không định để ý tới mình, vì thế ngoan ngoãn ngồi xuống.

Lái xe đi ra ngoài một quãng thật dài, Giang Thừa Châu mới cùng Tiểu Du Du nói chuyện, “Đợi lát nữa tài xế sẽ lái xe đưa cháu về nhà.”

Tiểu Du Du nhìn chỗ chú út của mình, “Chú út muốn đi đâu? Cháu muốn cùng đi với chú út.”

“Không được.”

Tiểu Du Du bĩu môi, keo kiệt.

Giang Thừa Châu đổi một chiếc Maybach dừng bên ngoài khách sạn, sau khi gọi cú điện thoại kia, Mộc Tuyên Dư liền cứ đứng ở đó chờ, sau khi nhìn thấy Giang Thừa Châu, thì nhanh chóng lên xe. Cô cũng đã lâu chưa từng có cảm xúc như vậy, bức thiết hi vọng nhìn thấy một người, không có bất cứ nguyên nhân nào, chính là muốn gặp được người này.

Cô ngồi vào trong xe, Giang Thừa Châu khởi động động cơ, khoe môi anh có ý cười nhàn nhạt, “Xảy ra việc gì gấp à?”

Giọng anh ôn hòa, xoa nhẹ cảm xúc phập phồng không ngừng của cô. Cô lắc đầu, lộ ra khuôn mặt tươi cười, “Không phải.” Cô phun ra một hơi thật dài, dường như chính mình cũng cảm thấy bản thân không nên có cảm xúc như hiện tại. Cô không phải cô gái nhỏ, sao còn có thể kích động như thế, cảm xúc sôi trào như thế chứ, “Em chỉ muốn gặp anh.”

Đúng, chỉ là cô muốn gặp được anh. Nói ra, mới phát hiện dễ chịu như vậy.

Tầm mắt của họ đối diện trong không trung, dường như anh không có nghĩ đến cô sẽ nói như vậy, giữa ánh mắt có sự kinh ngạc nhàn nhạt, ánh mắt cũng từ bình tĩnh đến có cảm xúc làm cho người ta nan giải.

Một cuộc điện thoại cắt đứt đối mặt của họ, Giang Thừa Châu tiếp tục lái xe, Mộc Tuyên Dư thì nhận điện thoại. Điện thoại là Mộc Tuyên Nghi gọi tới, ở tiệc rượu Mộc Tuyên Nghi không tìm được cô, vì thế lo lắng, cô lấy cớ trong người có chút không thoải mái nên đi trước, quên không nói cho anh, còn bày tỏ xin lỗi. Vào thời điểm này, cô rời đi trước, Mộc Tuyên Nghi tự nhiên càng nghĩ nhiều, cho rằng cô không bằng lòng việc bọn họ tự chủ trương để cô đến làm quen thêm nhiều người khác phái, nên chỉ thuận miệng nhắc nhở cô đôi lời, không dây dưa nhiều.

Cúp điện thoại, bên trong xe khôi phục lại im lặng.

Cô cảm di động, lý trí chậm rãi trở về, giờ phút này mới biết được chính mình vừa rồi làm chuyện không lý trí cỡ nào, nếu có người nhìn thấy cô trên xe của Giang Thừa Châu, thì sẽ tuyên truyền quan hệ của cô và Giang Thừa Châu thế nào đây, nhất là anh bây giờ còn đính hôn cùng Uông Tử Hàm.

Sắc mặt của cô dần dần trở nên khó coi.

Giang Thừa Châu vẫn luôn chú ý đến vẻ mặt của cô, tự nhiên nhìn ở trong mắt, “Cơ thể không thoải mái sao?”

Cô lắc đầu, chỉ là nụ cười này không có bất cứ cảm xúc nào, “Vừa rồi anh đang làm gì? Em có quấy rầy đến anh không?”

Anh nhăn mày, dường như có chút khó trả lời. Sau khi cô nhìn anh một lúc lâu, anh mới từ từ mở miệng, “Trước đó anh đang đưa Tử... Tử Hàm trở về.”

Lời nói của anh hạ xuống, không khí trầm tĩnh bên trong xe lập tức bắt đầu trở nên đông lạnh, giống như gió mát đột nhiên biến thành gió lạnh, xung quanh tất cả đều bắt đầu kết băng. Cô giật giật khoe miệng, lại cũng không nói nên lời điều gì.

Anh có vị hôn thê, cô đã biết từ lâu, vậy vì sao hiện tại lại khó chịu như thế? Nơi ngực kia, bị nhéo lên, hơn nữa còn không ngừng xé rách.

Cô trầm mặc, anh lại biết mình không thể trầm mặc thêm, “Anh vốn muốn cùng cô ấy nói rõ ràng tất cả, nhưng anh không mở miệng được, anh không có cách nào nói anh và cô ấy đính hôn là vì một cô gái khác. Cô ấy là cô gái tốt, anh không muốn làm tổn thương cô ấy. Hơn nữa, hai nhà bọn anh có hợp tác, vì quan hệ đính hôn mà tiến trình hợp tác sẽ bị thay đổi, đồng thời cũng tiến cử rất nhiều nhà đầu tư, nếu từ bỏ đính hôn, sẽ ảnh hưởng đến việc hợp tác và ích lợi của rất nhiều người, càng quan trọng hơn là lúc đó sẽ ảnh hưởng đến giá cổ phiếu của Uông gia...”

Anh nói xong lời cuối cùng, nhẹ nhàng thở dài.

Mộc Tuyên Dư nhìn anh, trong ánh mắt chậm rãi đã hiểu. Hợp tác như vậy, đối với Giang gia mà nói chỉ là dẹt hoa trên gấm, cho dù không có, cũng chỉ là thiếu đi chút ích lợi, nhưng đối với công ty khác thì không giống vậy, điều đó đại biểu cho địa vị công ty từng bước tăng lên, nếu hủy bỏ hợp tác, không chỉ kinh phí đầu tư giai đoạn đầu hóa thành hư ảo, đối với công ty cũng sẽ bị thiệt hại nghiêm trọng.

Trong tình cảm của Giang Thừa Châu và Uông Tử Hàm, Uông Tử Hàm chưa bao giờ làm chuyện có lỗi với anh, anh lại đối xử với Uông Tử Hàm có thua thiệt. Mắc nợ như vậy, khiến anh sẽ không làm ra chuyện tổn hại đến Uông gia.

Mộc Tuyên Dư gật gật đầu, “Em hiểu.”

Giang Thừa Châu giống như thở dài nhẹ nhõm một hơi, “Sau này vào lúc thích hợp, anh sẽ tìm cơ hội nói cho cô ấy biết, nhưng bây giờ... có lẽ còn chưa được, ít nhất phải chờ hợp tác chấm dứt.”

Mộc Tuyên Dư hiểu rõ điểm này, có những thứ cũng không phải muốn liền làm được, có quá nhiều nhân tố kìm hãm, “Em hiểu, cũng tin tưởng anh.”

Anh nghiêm túc đánh giá thần sắc của cô, phát hiện cảm xúc của cô không phải là giả bộ, lúc này mới thu lại vẻ mặt, tiếp tục lái xe.

Cô ngồi ở vị trí ghế lái phụ, một lúc sau nhẹ nhàng nở nụ cười. Cô quay đầu, phát hiện anh đang nhìn chính mình, dường như đối với nụ cười của cô có chút khó hiểu, lúc này cô mới chậm rãi mở miệng, “Chỉ là em phát hiện ra anh với trước đây không quá giống nhau.”

“Chỗ nào không giống?” Dường như đối với đề tài này anh thật sự cảm thấy hứng thú.

“Nếu như là anh của quá khứ, căn bản sẽ không suy xét nhiều như vậy, chỉ làm việc anh cảm thấy hứng thú, về phần người bên ngoài có thể vì vậy mà bị thương, ích lợi bị hao tổn hay không, tất cả đều không nằm trong sự suy xét của anh. Nhưng anh bây giờ, lại sẽ nghĩ nhiều hơn từ vấn đề ở góc độ bất đồng, đồng thời hết sức làm cho mức độ tổn hại hạ xuống thấp nhất.”

“Như vậy coi là tốt hay không tốt?”

Cô dường như còn thật sự muốn nghĩ, “Đương nhiên coi là tốt, đây cũng là một biểu hiện của trưởng thành.”

Nụ cười thỏa mãn kia của cô lọt vào trong mắt Giang Thừa Châu, khiến anh rất muốn cười, đây là một loại biểu hiện của trưởng thành? Tính cách của anh, ở trong mắt ba mẹ anh chưa bao giờ thay đổi, quá khứ như thế, hiện tại cũng vẫn như trước. Anh vẫn như trước đây là người không để ý tới người bên ngoài, vẫn là người làm theo ý mình. Chỉ là, người có thể khiến anh liều lĩnh làm việc nghĩa không chùn bước không có mà thôi. Thật là đáng cười, cô lại khích lệ anh trở nên trưởng thành, lại chưa từng nghĩ, Giang Thừa Châu anh là người như vậy.

Nếu anh thật sự yêu một người phụ nữ, làm sao có thể khiến cô ấy danh không chính ngôn không thuận, làm sao có thể để cô ấy trở thành tình nhân bí mật. Người phụ nữ anh yêu thật lòng, anh sẽ không để cho cô ấy phải chịu một chút tủ thân nào.

Nếu anh thật lòng yêu cô gái này, anh nhất định sẽ lập tức hủy bỏ hôn ước với Uông Tử Hàm, những cái gọi là không thể hủy bỏ, tất cả đều là lấy cớ mà thôi. A, thật khôi hài, cô gái này còn có thể hiểu anh như thế.

Đây là chuyện đáng cười nhất anh nghe thấy năm nay.

Thì ra phụ nữ chân thành tin tưởng, chỉ số thông minh thật sự sẽ giảm bớt đi.

Trở lại tiểu khu Bàn Nguyệt, Mộc Tuyên Dư liền cùng Giang Thừa Châu đi dạo siêu thị. Vốn Mộc Tuyên Dư nghĩ thời điểm này siêu thị hẳn sẽ không có nhiều người, nhưng cô đi đến siêu thị liền phát hiện bản thân tính sai, trong siêu thị thậm chí lại có nhiều người như vậy. Có lẽ đều dạo siêu thị sau khi ăn com xong xem như tản bộ.

Giang Thừa Châu đi theo phía sau cô, nhìn thấy có nhiều người như vậy, không khỏi cười lên.

Mộc Tuyên Dư mím môi, “Em thật sự không nghĩ sẽ có nhiều người như vậy.”

Cô có chút bất đắc dĩ. Giang Thừa Châu nhìn gò má cô, trên mặt cô mang theo chút ý cười bất đắc dĩ, sự còi mòi không có ưu sầu kia khiến anh nghĩ đến cô của quá khứ, khi đó anh đưa cô ra ngoài thả diều. Cô thế nào cũng không thả được, anh vẫn dạy cô, sau đó anh mất hết kiên nhẫn, có chút buồn bực vỗ đầu cô, không thể tưởng tượng nổi hỏi cô, sao có thể dần như vậy, đừng ảnh hưởng tới chỉ số thông minh của con anh mới được. Cô thì tủi thân nhìn anh, vốn đã đủ dần, gõ nữa sẽ dần thêm.

Giang Thừa Châu quay đầu, “Không phải chọn dưa hấu sao, hẳn là đi bên này.”

Anh làm cho những suy nghĩ tới lui kia toàn bộ đều tán đi.

Đi đến chỗ bán dưa hấu, cô chọn rất lâu, vẫn là muốn ăn dưa hấu nhỏ màu vàng.

Sau khi mua dưa hấu xong, thì đi xếp hàng. Giang Thừa Châu muốn đi ra ngoài từ đường chưa mua hàng, bị Mộc Tuyên Dư túm trở lại, “Không được đi từ đó.”

Giang Thừa Châu nhú nhú mi, có chút bất đắc dĩ đứng ở trước mặt cô.

Cô nhìn về mặt của anh, vẫn không ngừng cười.

Lúc học đại học, vừa đến mùa này, cô liền cùng anh ra ngoài trường mua dưa hấu. Cô đặc biệt thích mua một quả dưa hấu, cắt thành hai nửa, ôm dưa hấu cảm thấy xúc án. Lúc ăn như vậy, cô sẽ cảm thấy thật hạnh phúc.

Cô hiện tại, dường như tìm về loại cảm giác hạnh phúc năm đó, loại hạnh phúc này không cần thiết thiên thời địa lợi gì, chỉ cần là ở bên cạnh cùng người này thì tốt, bất kể làm bao nhiêu việc nhỏ nhặt, cũng sẽ sinh ra cảm giác thỏa mãn cùng hạnh phúc.

Đứng bên cạnh Giang Thừa Châu mất nhìn động tác tìm kiếm ví tiền của cô, thì lấy ra một cái thẻ đưa cho người thu ngân. Mộc Tuyên Dư sững sốt, ngẩng đầu liền nhìn thấy vẻ mặt ôn hòa của anh, vì thế buông ví tiền đã tìm ra. Sau khi cô và anh kết giao, cô mới biết được, ở vấn đề tiền bạc anh có chủ nghĩa đàn ông rất lớn, chỉ cần là cùng một chỗ với anh, anh sẽ không để cô chi một phần tiền, cho dù là học phí anh cũng muốn đóng cho cô, bị cô khuyên bảo hơn nửa ngày rốt cuộc mới khuyên được, để chính cô đóng.

Trả tiền, Giang Thừa Châu chủ động xách túi to, bọn họ cùng đi ra khỏi siêu thị.

Từ siêu thị về tiểu khu Bàn Nguyệt, cần đi qua vài cái đèn xanh đèn đỏ và một chiếc cầu vượt. Mộc Tuyên Dư vẫn đi ở bên cạnh anh, mà bên người bọn họ có người đi đường qua lại, họ chỉ là một đôi tình nhân giữa lớp người mà thôi. Cô nhìn về phía anh, dường như sinh ra ảo giác, bọn họ vẫn là đôi tình nhân được công nhận xứng đôi nhất của bảy năm trước kia, sau đó yêu nhau, hạnh phúc, khiến tất cả mọi người đều hâm mộ.

Đó giống như là một giấc mộng, một giấc mộng đẹp.

Khỏe miệng cô mỉm cười, nếu đây là một giấc mộng, cô hi vọng giấc mộng này có thể dài một chút, lại dài một chút, tại lúc cô có cơ hội để thực hiện.

Giang Thừa Châu hơi hơi nghiêng đầu, liền nhìn thấy cô đang cười. Cô cười ngọt ngào mà không chán, lại có một loại ma lực trực tiếp đánh vào trái tim, năm đó bao nhiêu thiếu niên đều nghiêng đổ trước nét cười này của cô. Anh cũng đi theo cô nở nụ cười.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hận Triển Miên - Lục Xu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30: Chương 29

Trời đã sớm tối đen, chỉ còn lại ánh đèn đường, quảng sáng kéo bóng họ ra thật dài. Ở hai bên đèn xanh đèn đỏ, luôn có một đám người đứng đó, đi phía trước phía sau qua lại, một thoáng chốc lại sẽ hội tụ một đám người. Sau khi họ đi qua một cái đèn xanh đèn đỏ, Giang Thừa Châu nhìn cô gái đang có ý đem bóng mình và bóng anh trên mặt đất dựa vào gần hơn, dường như tâm tình của cô rất tốt, là trạng thái từ trong ra ngoài đều toát ra tâm trạng

tốt, điều này làm cho anh cảm thấy có chút tò mò.

“Gặp được chuyện gì tốt à?” Anh nhướn mày.

Cho dù là bởi lời Tần Sâm Châu từng nói với cô, mang cho cô cảm giác không bình thường, cô cũng không nên như thế. Hơn nữa anh biết rõ nhớ rõ, lúc anh tới đón cô, cảm xúc của cô cũng không phải là trạng thái như vậy, sao mà sau khi từ trong siêu thị đi ra, tâm tình cô liền trở thành dạng này.

Cô nhìn anh, vốn chỉ là cười nhẹ, hiện tại lại cười đến giống như đóa hoa hồng tươi đẹp đang nở rộ, “Chính là chợt nghĩ thông suốt mấy điều.”

“Ừm?” Anh nhướn mày.

Mộc Tuyên Dư thần bí cười, sau đó neho mắt, “Có liên quan tới anh.”

Giang Thừa Châu làm ra biểu cảm thụ sủng nhược kinh, “Phải không? Nghĩ thông suốt cái gì?”

Cô lắc đầu, sau đó phát hiện dường như anh là thật sự cảm thấy rất hứng thú, vì thế cười cười, “Anh rất ngạc nhiên sao?”

Giang Thừa Châu đương nhiên là không chút do dự gật đầu.

“Vây... em sẽ không nói cho anh, em làm tò mò chết anh.” Cô nói xong cũng hướng về phía trước chạy đi.

Giang Thừa Châu khề cần môi, cầm theo cái túi, lập tức tăng tốc đuổi theo người phụ nữ chạy trốn phía trước, đáng về cầm túi theo của anh có chút quái dị, dọc đường đi làm cho không ít người liếc mắt, anh cũng không coi ra gì, chỉ muốn đuổi tới người phụ nữ kia. Anh tốc độ nhanh, hẳn là sức chịu đựng mạnh mẽ hơn cô, cô chỉ chạy một lát liền mệt đến thở không ngừng, vì thế trở mắt nhìn chính mình bị anh bắt lấy.

Khi Giang Thừa Châu đuổi theo cô hé ra khuôn mặt tươi cười, giống như đang nói với cô —— em chạy à, cho em chạy đấy, vẫn bị anh bắt được thôi.

Ánh mắt Mộc Tuyên Dư hơi thu lại, “Anh không thể giả vờ đuổi không kịp em à?”

Điều này khiến Giang Thừa Châu thật sự nở nụ cười, lập tức cố ý cau mày, sau đó giả bộ hết than lại thở, “Anh cũng muốn đuổi không kịp, nhưng cứ dễ dàng đuổi tới em như vậy, có cách nào?”

Giống như vấn đề đều từ người cô mà ra.

Cô không để ý tới anh, chính mình đi ở phía trước, như tức giận với anh. Giang Thừa Châu cảm thấy buồn cười, cũng không nhanh không chậm đi theo phía sau cô. Thành tích môn thể dục của cô, dường như luôn không tốt lắm, khi cô và anh cùng một chỗ từng nói với anh vô số lần cô thật may mắn. Một lần sau khi thi đại học, hình như thi đại học sẽ tính cả thành tích thể dục, mặc dù không nhiều, nhưng cũng chiếm điểm theo quy định, với tình hình thể dục của cô, cô chỉ có thể trở mắt nhìn người khác thêm phần mặc cảm còn biến chính mình thành giảm phần mặc cảm.

Lúc học đại học, trong đại hội thể dục thể thao, trước nay cô đều không tham gia bất cứ hạng mục thể dục nào, nhiều nhất là tham gia đội cổ động viên. Sau đó vừa thấy phải kiểm tra thể lực, liền bảo anh chuẩn bị rất nhiều thứ, giống như không phải cô đi chạy tám trăm mét, mà là đi hung hồn hy sinh. Khi đó cô nói, năm bốn đại học hết phải kiểm tra thể lực, cô nhất định phải thưởng cho bản thân mình một chút, chúc mừng bản thân thật tốt một chút. Nhưng mà, cô không ở trường đại học đầy bốn năm, mà anh cũng không có cơ hội nhìn thấy cô cuối cùng hoàn thành kiểm tra thể lực như trút được gánh nặng.

Anh có thể nhớ được là, sau khi anh thi đấu xong một trận bóng rổ quyết liệt, cô luôn thật bất khả tư nghị nhìn anh —— tại sao có thể chạy lâu như thế chứ, chạy lâu trên sân như vậy không cảm thấy không chịu nổi sao?

Anh luôn lấy tay ấn cái trán cô, không phải ai cũng vô dụng như cô, có được không? Anh một bên dùng hành động ghét bỏ cô, lại một bên nhận nước khoáng trong tay cô. Khi đó, bọn họ đều cười, khi đó, bọn họ yêu nhau như vậy, yêu nhau đến mức không tin có một ngày sẽ tách ra.

Nụ cười thoải mái trên mặt Giang Thừa Châu đột nhiên thay đổi chút hương vị như vậy, anh đột nhiên nhớ tới những đoạn ngắn tốt đẹp trong trí nhớ anh kia, tốt đẹp chỉ thuộc về mình anh mà thôi, đối với nữ chính trong câu chuyện mà nói, cô sớm đã biết, bọn họ có một ngày sẽ tách ra. Sự thật đáng cười cỡ nào, cho tới bây giờ anh lại còn cảm thấy hình ảnh như vậy rất tốt đẹp.

Phía trước đó là một cây cầu vượt, Mộc Tuyên Dư đi bước đầu tiên lên trên cầu thang, xoay người nhìn anh, cho đến khi anh đến gần, mới mở miệng, “Anh làm sao vậy? Đang nghĩ gì?”

Anh chống lại ánh mắt của cô, nhìn cô mãi hồi lâu, giống như ân tình đưa tình, sau đó mang theo chút ý cười, “Đang nghĩ về em.”

Cô hơi mở to hai mắt, lại không mở miệng.

“Nghĩ em vì sao có thể kém thể dục thể thao đến nỗi khiến người ta nổi giận.” Anh nói xong, trong giọng nói thậm chí có vài phần than thở.

Mộc Tuyên Dư quét mắt nhìn anh một cái, quyết định tiếp tục không để ý tới anh.

Giang Thừa Châu nhìn bóng dáng của cô, cười cười, vẫn đi theo phía sau cô.

Trên cầu vượt luôn có mấy người bán hàng rong, có người bán gánh hoa quả theo mùa, có người bán mùng di động, có người bán tất và một ít giày giả rẻ, bọn họ dường như trở thành một loại dấu hiệu khác của cầu vượt.

Anh nhìn về cô gái phía trước cách đó không xa, từng, anh từng ảo tưởng cùng cô sống cuộc sống bên nhau như vậy. Sau khi anh tan tằm, cùng cô đi dạo siêu thị, mua về đồ ăn cả hai yêu thích, lại mua một chút hoa quả, rồi kể ra chút chuyện xảy ra mỗi ngày của hai người. Về nhà, dựa vào nhau cùng xem đĩa, sau đó nghỉ ngơi, dường như bình thản đến không thể bình thản hơn, nhưng lúc ảo tưởng lại cảm thấy tốt đẹp như vậy.

Chuyện như bây giờ, dường như đã làm được, anh lại không có ảo tưởng kích động cùng nhiệt huyết sôi trào như khi đó.

Bây năm, có lẽ không chỉ là danh từ thời gian, mà nó là một chiếc cầu, phía dưới cây cầu là dòng nước với sóng lớn quay cuồng, cũng là khoảng cách không thể vượt qua.

Trở lại chung cư, Mộc Tuyên Dư phân loại rồi cất đồ mua về, thứ cần bỏ vào tủ lạnh thì bỏ vào tủ lạnh, cần đặt bên ngoài thì để lại ở bên ngoài. Cô chia dưa hấu mua về thành hai, có bao màng giữ tươi, sau đó bỏ vào trong tủ lạnh, dưa hấu phải ướp lạnh một chút mới ăn ngon hơn. Làm xong những việc này, cô liền đi tháo trang sức, trước đó trở về chỉ đơn giản thay quần áo, vẫn chưa xử lý lớp trang điểm tinh tế trên mặt. Tháo trang sức không tính là phiền phức, cô xử lý rất nhẹ nhàng.

Tháo trang sức xong, cô nhìn mình trong gương, rất nhàm chán nghĩ đến sự khác biệt của chính mình trước và sau khi trang điểm. Ở trong mắt cô, có lẽ khác biệt duy nhất là sau khi trang điểm tương đối có tinh thần. Cô mang theo vài phần tâm tính tự kỷ sờ sờ mặt mình, làn da hoàn hảo, không có vết đốm lấm tấm hay nốt đậu dài nào, khỏe mắt cũng không có bất cứ nếp nhăn nào. Trước kia có người đáng ghét mắng cô, nói cô ngoài khuôn mặt thì không có bất cứ ưu điểm gì, cô lúc ấy ác độc đáp lại đối phương —— cô ngay cả khuôn mặt ưu điểm duy nhất cũng không có.

Cô cười cười, một lúc lâu mới đi ra ngoài.

Trong lúc vô ý ngẩng đầu nhìn lên, cô phát hiện vừa rồi trong mây đen thê lương ánh trăng đã vụng trộm chạy ra, điều này khiến cô bất giác đi đến ban công, hai tay đặt trên lan can, có chút hướng về phía bầu trời nhìn chăm chú. Không biết bắt đầu từ lúc nào cô yêu một phần đêm đậm tình lặng này, thích yên lặng nhìn trời như vậy.

Gió nhẹ bầu bạn với ngọn đèn trong cả thành phố, ngẩng đầu lên là vô số ánh sao lấp lánh, cô bất giác cười cười.

Chính ở thời khắc như vậy, cô bị người ta ôm lấy phía sau.

Cô không quay đầu lại, vì thế Giang Thừa Châu ôm lấy cô, đặt đầu trên vai cô. Bên tai cô đều là hơi thở của anh, cô nhắm mắt lại, có thể cảm nhận được hơi thở anh quanh quẩn xung quanh thân thể cô. Nhận nhận, cô cảm thấy rõ.

Dưới trời sao, gió nhẹ ập đến, mà anh ở ngay bên cạnh cô.

Cô chậm rãi mở mắt, “Giang Thừa Châu?”

“Ừm?”

“Bây năm đó, anh đổi mặt thế nào?”

Cô nhận thấy được thân thể anh dường như bắt đầu cứng ngắc, nhưng cô nhìn được, không nhìn thấy ánh mắt anh, cũng không muốn đánh giá về mặt anh giờ phút này.

Anh chậm rãi ôm lấy hai tay cô thu lại, sau đó đứng bên cạnh cô, thật lâu không nói gì.

Lúc này cô mới nhìn về phía anh, “Nếu chúng ta thật sự muốn ở bên nhau, ít nhất phải thẳng thắn thành khẩn với nhau, không phải sao?”

Vẫn không nói gì, im lặng đến mức dường như có thể nghe được gió nhẹ lay động hoa nhỏ trong bồn trên ban công. Mộc Tuyên Dư cắn cắn môi, cô cúi đầu, dường như thờ dài, “Nếu anh không muốn nói, vậy ít nhất thành thực trả lời em, anh từng không ổn, có phải không?”

Cô nhìn anh, lúc này đây, không để cho anh trốn tránh.

Giang Thừa Châu rút cuộc nhìn về phía cô, đó là một Giang Thừa Châu chính anh cũng không muốn đối mặt. Anh là Giang Thừa Châu, con trai Giang Hào, từ nhỏ đến lớn đều làm theo ý mình, chỉ có anh không cần, không có gì anh không chiếm được, anh có thể không cần tốn nhiều sức sở hữu thứ người khác tha thiết ước mơ. Về phần phụ nữ, đối với anh càng là người trước ngã xuống, người sau tiến lên, anh cũng luôn chường mắt.

Nhưng anh khi đó đã làm gì?

Anh canh giữ ở dưới phòng ngủ cô, nhưng căn bản cô không ra khỏi phòng ngủ, ăn gì toàn nhờ bạn cùng phòng mang cho, anh cứ ngu ngốc như vậy ở dưới lầu phòng ngủ chờ cô xuống. Anh tưởng cô chỉ tức giận, sao cô không cần anh chứ, làm sao cô có thể không cần anh chứ, nhưng cô chính là không cần anh, không chỉ không cần anh, ngay cả gặp anh một lần cũng không muốn.

Anh đứng dưới phòng ngủ của nữ sinh, vẫn đứng, sau đó đại não hoảng hốt, chân tay mệt mỏi, giống như đặt mình trong một thế giới hư vô. Anh bị bệnh, trực tiếp đột ngột ngã xuống dưới phòng ngủ nữ sinh, đầu nặng đập trên tầng đá, chảy rất nhiều máu, đáng sợ tới mức người nhìn thấy tình huống đó đều hét chói tai.

Anh được đưa đi bệnh viện. Anh cho rằng, cô sẽ đến gặp anh, nhưng cô không đến.

Anh của khi đó, vậy mà lại nghĩ sao anh không mất trí nhớ, nếu như có thể mất trí nhớ quên cô gái kia đi, thì tốt hơn, nhưng anh không chỉ không mất trí nhớ, còn nhớ rõ nụ cười của cô, bi thương của cô, khổ sở của cô, sự thống khổ của cô, còn có lời nói yêu anh của cô. Mỗi một thứ thuộc về cô đều tồn tại trong đầu anh rõ ràng như vậy, không xua đi được. Tựa như có người dùng keo dán cao su, dính cô vào trong đại não của anh, anh không có cách nào thoát khỏi.

Bạn cùng phòng của cô truyền lời cho anh, nói cho anh biết, cô phải đi rồi, phải xuất ngoại.

Anh liều lĩnh đuổi theo cô, muốn giữ cô lại, nhưng cô cũng không thèm nhìn anh một cái, tựa như anh là một người xa lạ, không, ngay cả người xa lạ cũng không bằng.

Là từ một khắc đó bắt đầu, anh hận cô.

“Mộc Tuyên Dư, anh hận em.” Lời này không vốn vẹn chỉ là một câu tuyên ngôn.

Càng đáng giận là, cô đã đi rồi, anh còn khiến cuộc sống của mình trôi qua chật vật như thế, không phân ngày đêm, chẳng phân bốn mùa, không phân năm tháng, ngay cả chính anh cũng cho rằng, anh thật sự chết rồi.

Nhưng tất cả đều qua đi, anh lại sống đến giờ, vì thế quá khứ như vậy, không thể gây tổn thương tới anh.

Anh gạt đầu, dường như trở nên cực kỳ thần nhiên. Đầu qua rồi, không có gì không thể thừa nhận, quả thực anh trải qua không tốt, đó chỉ tính là không được tốt...

Cô nhìn thấy cái gạt đầu của anh, lòng bắt đầu hơi tím chặt, “Là vì em sao?”

Là vì cô, anh mới trải qua không tốt như vậy sao?

Anh nhìn cô, bởi vì khi cô hỏi ra những lời này, dĩ nhiên là đang run rẩy.

Anh vươn tay, nhẹ nhàng giữ chặt tay cô, giống như trấn an, “Đầu qua rồi,” Anh cười nhạt một tiếng, “Mà em, cũng sẽ không cho anh đau khổ như thế nữa, có phải không?”

Anh kéo cô vào trong ngực, mặc kệ cô có hay không, anh biết, chính mình sẽ không cho cô quyền lợi gây thương tổn tới mình.

Bọn họ đứng trên ban công hồi lâu mới lại vào phòng khách.

Anh ngồi trên sofa, mở ti vi, dừng ở kênh tin tức. Cô thì đi lấy dưa hấu trong tủ lạnh ra, sau đó chia thành hai, ở trên hai nửa dưa hấu đều cắm lên một cái thìa, lúc này mới bung đến bàn trà.

Giang Thừa Châu nhìn dưa hấu bị chia thành hai nửa, nhin không được bật cười. Thói quen của cô, thế nhưng nhiều năm không đổi. Khi đó cô hay mua dưa hấu như vậy, anh xách dưa hấu cho cô, đến dưới lầu phòng ngủ của nữ sinh, cô cầm một nửa dưa hấu lên lầu, anh thì cầm nửa còn lại mang về phòng ngủ của mình.

Đối với loại quả dưa hấu này, anh cũng không có yêu thích như thế, vì thế sau khi cầm về, liền rất lúng túng.

Ngược lại bạn cùng phòng của anh lại muốn ăn, nhìn dưa hấu trong tay anh vài lần. Vốn anh muốn nói muốn ăn thì trực tiếp lấy dao đến bỏ, nhưng lời kia thế nào cũng nói không ra. Chỉ cần nghĩ đến dưa hấu này là cô yêu cầu mua, họ mỗi người một nửa, nếu anh cho người khác ăn, thì giống như họ không hề viên mãn. Có tâm lý như vậy, anh không nhìn ánh mắt nóng bỏng trong mắt bạn cùng phòng, sau đó một mình ăn dưa hấu.

Lúc ở cùng bên cô, là lúc anh ăn nhiều dưa hấu nhất trong đời.

Sau này, khi anh thấy hàng hoa quả bán dưa hấu thì lại nhớ hương vị của nó, rõ ràng anh không thích ăn dưa hấu.

Ngồi trên sofa Mộc Tuyên Dư đang tiêu diệt nửa quả dưa hấu trong tay, đối với việc xem tin tức cô vẫn có vài phần hứng thú, lúc này đây xem rất nghiêm túc.

Cô nghe bản tin nói, mười phút đầu là về sự bề bộn nhiều việc của người lãnh đạo, giữa mười phút là tình hình quốc nội tốt đẹp, mười phút cuối cùng là cuộc sống nhân dân thế giới đang trong nước sôi lửa bỏng. Vừa xem thế liền phát hiện thật đúng là như vậy, vị kia tổng kết rất chân thực.

Cô lại xúc hai miếng dưa hấu, mới nhìn về phía anh, “Sao anh không ăn?”

Giang Thừa Châu liếc nhìn cô một cái, trong lòng than thở, sau đó ôm lấy dưa hấu, cầm thìa lên.

Một chút hồi ức trước đây, dường như cũng rất tốt, anh ngoắc ngoắc môi, quả thật rất lâu rồi không ném thử dưa hấu, anh sắp quên mất mùi vị của dưa

hầu rồi.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hận Triền Miên - Lục Xu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: Chương 30

Ăn xong dưa, Mộc Tuyên Dư thu dọn vệt nước dưa hầu lưu lại trên bàn trà, rồi vào phòng tắm tắm rửa. Giang Thừa Châu xem tin tức, tâm tư lại không hề ở trên TV mà nhìn về phía phòng tắm. Tiếng nước ào ào truyền đến, anh cầm lấy điều khiển từ xa, mở âm lượng TV to hơn một chút.

Khi đó, bọn họ đang trong thời kì tình yêu cuồng nhiệt, hầu như vừa có thời gian, anh liền đưa cô đi khách sạn. Quan hệ trai gái của bạn học xung quanh phần lớn đều đột phá đến mức quan hệ này, anh cũng không cảm thấy chỗ này có gì kỳ lạ, huống chi nếu đã làm, làm nhiều thêm vài lần, dường như cũng không có gì quan trọng. Anh đưa ra yêu cầu, cô đều không cự tuyệt, anh thuận tiện vì cô cũng thích. Mỗi lần tới khách sạn, chuyện đầu tiên cô làm luôn là vào phòng tắm tắm rửa, mà anh an vị trên sofa xem TV, một bên xem TV, vừa nghĩ tới dáng vẻ cô khi tắm rửa, tưởng tượng như vậy càng lúc càng rõ rệt, cho đến khi toàn thân khô nóng khó nhịn, anh cũng không thấy thẹn thùng bởi vốn vì cái này mà đến.

Giang Thừa Châu nhắm chặt mắt, âm thanh trong TV lớn hơn nữa cũng không thể ngăn cản hồi ức trước đây của anh. Khi đó cảm giác chờ đợi như thế nào đây, tựa như chờ mong một vật phẩm, thời gian chờ đợi càng lâu, dường như kiện vật phẩm này có thể càng đẹp hơn.

Anh tắt TV, sau khi Mộc Tuyên Dư đi ra, cũng cầm áo ngủ lên đi tắm rửa.

Mộc Tuyên Dư không phát hiện ra sự khác thường của anh, chỉ cầm một chiếc khăn mặt lau khô tóc.

Cô mặc váy ngủ rộng rãi, lộ ra xương quai xanh đẹp đẽ, trên xương quai xanh có vài giọt nước trong suốt trượt xuống, làm cho cô toát ra vẻ quyến rũ đến cực điểm. Lúc cô sắp lau khô tóc xong, điện thoại vang lên, cô nhìn thoáng qua di động, có chút bất ngờ, dĩ nhiên là chị Trình gọi điện thoại tới, vì thế cầm di động đi đến ban công.

“Chị Trình.” Cô nhẹ giọng gọi, cô vẫn luôn tin tưởng ánh mắt của anh trai cô, bởi vậy đối với Trình Hiểu Tang ngay từ đầu cô đã có hảo cảm, ở trong lòng cũng coi Trình Hiểu Tang thành chị dâu, bởi vì cô biết anh trai cô đối với chuyện tình cảm tuyệt đối sẽ không chỉ chơi đùa, một khi qua lại với ai, thì đó là cực kì nghiêm túc.

“Tiểu Dư, em...” Trình Hiểu Tang dường như có chút kích động, cũng không biết nên lên tiếng thế nào, “Anh trai em cầu hôn chị.”

Mộc Tuyên Dư mở to hai mắt, “Thật sao?”

Cô cao hứng đến mức như nhảy dựng lên, anh trai cô cầu hôn Trình Hiểu Tang, đây quả thực là chuyện không thể vui vẻ hơn.

Trình Hiểu Tang có chút ngượng ngùng “Ừ” một tiếng, tuy rằng cô và Mộc Tuyên Nghị kết giao đã lâu, nhưng chưa bao giờ nghĩ tới vấn đề hôn nhân, hoặc là nói từng nghĩ tới, nhưng chân thật đối mặt tiến đến thì vẫn nhìn không được kích động nhiệt huyết sôi trào.

“Vậy hẳn là em nên đổi xưng hô, về sau không thể gọi chị là chị Trình nữa, phải gọi là chị dâu.” Mộc Tuyên Dư cười trộm.

Đáng ghét, nếu Mộc Tuyên Dư ở trước mặt Trình Hiểu Tang, có lẽ cô ấy sẽ đánh cô một cái. Trình Hiểu Tang hiện tại rất kích động, hơn nữa loại kích động này dường như không cách nào phát tiết, vì thế khẩn cấp tìm người chia sẻ, “Em còn không hỏi xem chị đồng ý hay không à? Nhờ chị từ chối anh trai em, gọi điện đến bảo em trở về an ủi anh trai em thêm một chút thì sao?”

“Không thể.” Mộc Tuyên Dư vô cùng bình tĩnh, “Anh trai em ngọc thụ lâm phong, học phú ngũ xa, anh tuần tiêu sái, anh khí bùng bùng đàn ông tốt như vậy, sao chị có thể từ chối, trừ khi ánh mắt chị không tốt, nhưng em biết, thị lực của chị dâu rất tốt.”

“Em nói nhảm” Trình Hiểu Tang mặt đỏ vô cùng, “Chị không nói với em nữa.”

Mộc Tuyên Dư nhìn điện thoại bị cúp, vẫn như cũ vui vẻ không thôi, vì thế gọi một cuộc điện thoại cho Mộc Tuyên Nghị.

Nội dung trò chuyện trong điện thoại rất đơn giản, cô khóc kể địa vị của mình bây giờ càng ngày càng thấp, vốn trong lòng ba mẹ Mộc Tuyên Nghị chính là tấm gương vạn năm không đổi, nay cô không ở nhà, anh càng được ba mẹ cưng chiều, cô đã đủ khó chịu rồi, không nghĩ đến nay địa vị ở trong lòng anh trai cũng không lớn bằng trước, ngay cả chuyện cầu hôn cũng không nói cho cô.

Mộc Tuyên Nghị biết em gái mình lại đang làm nũng trá hình, nhất thời bật cười, “Đến lúc phải suy nghĩ,” Anh than thở, “Làm sao em biết?”

“Không nói cho anh, liền không nói cho anh.” Cô cố ý nói.

“Vậy khi anh và chị dâu kết hôn thì bó hoa cưới kia để cho chị họ Hiếu Tang đem đi đi. Em cũng biết, chị ấy tuổi hơi lớn, người nhà Trình gia đều lo lắng tình trạng hôn nhân của chị ấy.”

Không được như vậy!

“Hừ, chị dâu nói chị ấy rất không hài lòng với anh, chuyện cầu hôn anh phải bàn bạc kỹ hơn.”

“Phải không? Nếu như vậy, sao em sửa miệng thuận được như vậy?”

Phải như vậy hay không, từ xưng hô cũng có thể thấy được sơ hở.

Mộc Tuyên Dư lại làm càn với anh trai trong chốc lát, lúc này mới gác điện thoại.

Tâm tình của cô thật sự đặc biệt sung sướng, có thể nhìn thấy cuộc sống hạnh phúc của anh, điều này làm cho cô có cảm giác hạnh phúc nói không nên lời. Có lẽ người bên cạnh cô càng ngày càng ít, vì thế đến cuối cùng sẽ càng ngày càng quý trọng.

Tâm tình cô rất tốt, lại nhìn ánh trăng một lát, lúc này mới xoay người, liền nhìn thấy Giang Thừa Châu đứng ở cửa ban công. Giờ phút này anh nghiêng người dựa trên tường, hai tay ôm ngực, mặc áo ngủ ngắn, tóc dường như còn nhỏ nước, ánh trăng trút xuống người anh, phía sau là chiếc rèm voan mỏng nhẹ nhàng lay động, anh giống như vương tử từ trong tòa thành trốn chạy mà đến.

Cô nhìn anh một lúc lâu, cũng không lên tiếng, dường như có chút sợ phải phá vỡ mỹ cảm như vậy.

Cuối cùng vẫn là Giang Thừa Châu lên tiếng trước, “Trò chuyện hăng say như vậy, cũng hoàn toàn không để ý đến anh.”

“Em không biết anh đứng ở đó.” Cô tò mò thật vô tội.

“Phải biết rằng, còn có thể gọi là phốt lò?” Anh nâng nâng đuôi lông mày, vẫn bất mãn, “Chuyện gì vui vẻ vậy?”

Vui vẻ đến mức, hoàn toàn không đếm xỉa đến anh.

Nói đến việc này, tâm tình cô vẫn như trước rất tốt, “Anh em cầu hôn chị Hiếu Tang, căn cứ vào quan sát của em, hẳn là chị Hiếu Tang đã đồng ý, không lâu nữa họ sẽ kết hôn.”

Giang Thừa Châu nhìn cô một lúc lâu, ánh mắt bất định, cuối cùng chỉ để lại một câu không mặn không nhạt “Đừng quá hưng phấn, ngủ sớm một chút.”

Mộc Tuyên Dư bị vây trong hưng phấn, dường như không nhận thấy được anh có gì không đúng.

Lúc nằm trên giường ngủ, tay Giang Thừa Châu sờ soạng cơ thể cô một lần, vào lúc Mộc Tuyên Dư cho là đêm nay mối quan hệ giữa họ sẽ được phá vỡ, anh lại không chạm vào cô, vì thế cô thần nhiên đi vào giấc ngủ.

Giang Thừa Châu lại không thể ngủ, anh nghĩ đến dáng vẻ khi nhận điện thoại kia, đôi mắt lướt qua một tia khó chịu. Ở trong mắt cô, người thân, bạn bè đều quan trọng như thế, quan trọng đến mức có thể...

Tay của anh xiết chặt, một lúc lâu mới thoát khỏi cảm giác buồn bã. Lúc này, di động vang lên, anh nhìn thoáng qua, sau đó cầm lấy di động, ra khỏi phòng, đi ra ban công rộng rãi bên ngoài tiếp điện thoại.

Lúc anh đứng dậy thì Mộc Tuyên Dư nằm ở trên giường bỗng nhiên mở to mắt, chốc lát sau, lại nhắm mắt lại, dường như trước giờ cô chưa từng tỉnh lại, mà Giang Thừa Châu cũng chưa từng rời khỏi lúc nửa đêm.

Giang Thừa Châu đứng trên ban công, khóe miệng mang theo chút ý cười, người đối diện trong điện thoại là Ưông Tử Hàm. Hôm nay không biết vì sao, cô thể nào cũng không ngủ được, có chút mất ngủ, vốn với tính cách của cô, sẽ không gọi điện quấy rầy giấc ngủ người khác thế như vậy, việc không đạo đức đó, nhưng hôm nay cô do dự rất lâu, vẫn là gọi cú điện thoại này, khiến cô cảm thấy hài lòng là Giang Thừa Châu dường như không có bất cứ bất mãn nào.

“Hiện tại đang đứng ở đâu?” Giang Thừa Châu hỏi vị hôn thê của mình, anh biết, nếu không phải tình huống đặc biệt, cô sẽ không gọi điện tới muộn như vậy, cho nên anh giúp cô, cũng nên làm.

“Đứng trên ban công, ừm, sau đó ngắm trăng.” Ưông Tử Hàm một tay dựa trên lan can, âm thanh có chút hoạt bát.

“Chúng ta đây thật ần ý.” Anh ngẩng đầu nhìn ánh trăng sáng tỏ một vòng kia, khuôn mặt mang theo nụ cười.

Ưông Tử Hàm có vài phần kinh hi, “Thật sao? Vậy em đến kiểm tra anh, xem xem chúng ta có phải thật rất ần ý như vậy hay không?”

“Kiểm tra thế nào?”

“Em vừa nói một câu với trăng, bảo nó chuyển lời em muốn nói với anh, anh nghe thấy được không?”

Giang Thừa Châu nhẹ nhàng nhắm mắt lại, dường như thật sự nghiêm túc lắng nghe ánh trăng truyền lời, “Em nhớ anh.”

Uông Tử Hàm đột nhiên liền đỏ mặt, không chỉ là cô nhớ anh, cô còn hi vọng có thể lập tức liền thấy anh. Giống như thiếu nữ trong thời kỳ nhìn thấy tiết mục tình yêu râm râm rộ rộ, chỉ bằng một câu của cô, anh liền có thể vượt qua thiên sơn vạn thủy đến tìm cô, xuất hiện bên cạnh cô, khi cô dựa vào, thỏa mãn không muốn xa rời. Chỉ là ngay cả chính cô đều rất rõ, đây chẳng qua là xúc động thuộc về thời niên thiếu, hiện tại họ không làm ra được chuyện như vậy.

Vừa nghĩ như thế, cô thấy tiếc nuối biết bao nhiêu, trong thời kì thiếu niên bốc đồng nhất năng lượng vô hạn nhất, cô không thể gặp anh, không thể hưởng thụ những oanh oanh liệt liệt đó. Tình yêu, nếu có thể như một trận hỏa hoạn, bản thân hoàn toàn bị thiêu đốt, cũng là một loại hạnh phúc.

“Ánh trăng nói dối, em mới không phải nói với nó cái này.”

“Anh vừa hỏi ánh trăng, nó nói phụ nữ chính là thích khẩu thị tâm phi, làm anh thông suốt.”

Mặt Uông Tử Hàm đỏ hơn.

Hai người dựa vào sự dẫn dắt qua di động, dường như cũng mập mờ vô hạn. Giang Thừa Châu cười cười, anh và cô ở bên nhau luôn thoải mái như vậy, mỗi một tế bào đều tràn đầy cảm giác thần nhiên, nói chuyện không cần thiết phải suy xét, chỉ cần tùy ý là được rồi.

“Mặt trăng nhất định là đàn ông.”

“Ồ, ngay cả cái này em cũng biết?”

“Giọng điệu này của anh coi là gì đây?”

“Chính là đang khen em thông minh, cả thế giới chỉ có em phát hiện ra giới tính của trăng.”

Uông Tử Hàm lại một lần nữa đỏ mặt.

Bọn họ cứ như vậy anh một lời em một tiếng trò chuyện, bất kể chuyện gì cũng có thể trò chuyện hăng say, hơn nữa đặc biệt khoái trá, cuối cùng khi phải gác điện thoại Uông Tử Hàm đỏ mặt mở miệng, “Giang Thừa Châu, về sau chúng ta sinh con gái, được không?”

“Được.”

Tựa như hứa hẹn, cô gái này sẽ trở thành vợ của anh, cô sẽ sinh một cô con gái cho anh.

Con gái, đứa trẻ.

Giang Thừa Châu gác điện thoại, ánh mắt đột nhiên thay đổi, di động hơi nóng lên bị anh gắt gao nắm chặt trong tay. Gió nhẹ lướt qua, giống như nháy mắt liền mang đi cảm giác sung sướng và thoải mái vừa rồi của anh, anh ngẩng đầu nhìn về phía trăng rằm. Không hiểu sao lại nghĩ tới tâm ảnh siêu âm kia, nghĩ tới một năm đó, cô nói với mình—— tuy rằng bác sĩ nói không nhìn ra giới tính, nhưng em có thể cảm giác, đó là một bé gái.

Là bé gái, đó là một bé gái, con gái của anh và cô.

Giống như một trận cuồng phong cuốn tới, khiến tất cả xung quanh trong nháy mắt trở nên lạnh lẽo, mà tim anh, cũng bắt đầu lạnh lẽo dị thường. Đúng vậy, chỉ cần vừa nghĩ đến người phụ nữ kia, anh liền sẽ như vậy, con người hẳn là tránh hung tìm cát, Uông Tử Hàm là ‘cát’, Mộc Tuyên Dư là ‘hung’, không chỉ có tâm đang đưa ra lựa chọn, ngay cả hoàn cảnh cũng như thế.

Một đề tài tốt đẹp, cũng có thể bị người phụ nữ kia làm hỏng.

Một chấm không lớn trên tấm siêu âm kia, tựa như một hạt giống, ở trong lòng anh, vào nhiều năm sau như vậy, biến thành trời xanh đại thụ. Anh biết, đứa con đầu của anh, là con gái.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hận Triền Miên - Lục Xu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32: Chương 31

Lúc Giang Thừa Châu nằm quay về bên cạnh Mộc Tuyên Dư thì cô đang ngủ, dường như ngủ rất say sưa. Anh nhìn dáng vẻ ngủ say của cô, nghĩ đến chính mình vừa rồi vì cô mà sinh ra khó chịu, trong khi cô lại ngủ thoải mái như thế. Trong lúc nhất thời anh thậm chí có cảm giác không thoải mái khó hiểu, anh lại ác ý dùng tay đập xuống giường, giường chấn động một chút, thật đáng tiếc, cô không có tỉnh lại. Cảm giác không thoải mái này lập tức tăng lên, tựa như dù anh có làm gì thì cũng không thể ảnh hưởng đến cô. Chẳng hạn như bảy năm đã qua kia, không có Giang Thừa Châu anh, cô vẫn cứ yêu

đương như thường, cuộc sống vẫn như thường lệ.

Anh nhìn chính tay mình, lại cảm thấy đáng cười hơn, anh đây là đang làm cái gì?

Anh tắt di động, lần này là thật sự chuẩn bị ngủ.

Ngày hôm sau vì là cuối tuần nên Giang Thừa Châu không cần đến công ty, chỉ là anh vẫn như trước sắm vai bạn trai tốt. Buổi sáng sau khi rửa mặt thì mở tủ lạnh ra, nhìn đồ bên trong xong, lập tức bắt đầu làm bữa sáng.

Mộc Tuyên Dư bây giờ không cần đi làm, thời gian có chút tùy theo ý mình, bất kể động tĩnh của Giang Thừa Châu trong phòng bếp có lớn bao nhiêu, đều không thể làm cho cô tỉnh lại, vì thế sau khi anh làm xong bữa sáng liền tự mình đến bên giường bắt người.

Giang Thừa Châu dùng tay nhéo nhéo trên mũi cô, ánh mắt di chuyển, chỉ biết cô đã tỉnh, vì thế buông tay ra, lui ra phía sau từng bước một dường như định làm khó cô.

Không có bước tiếp theo? Đây là cảm nhận trực quan nhất của Mộc Tuyên Dư, vì thế cô hí hửng chuẩn bị quan sát tình hình, kết quả vừa lúc chống lại ánh mắt như cười như không của Giang Thừa Châu, vì thế bị buộc không còn chỗ trốn, đành phải chậm rãi ngồi dậy, sau đó thay quần áo.

Giang Thừa Châu hai tay ôm ngực, lúc này còn cố ý khen ngợi người ta: “Thật tự giác.”

Mộc Tuyên Dư nhìn anh một cái, không định đề ý tới anh.

Quá khứ lúc họ ở bên nhau, cô cũng thích ngủ nướng như thế này, sau đó thói quen này không còn, nhưng khi lần nữa cùng một chỗ với anh thì sống lại. Khi đó cô rất khó hiểu, tại sao anh có thể dậy sớm như thế. Lúc ấy, anh liền mỉm cười nói, vậy thì có gì đáng khó hiểu, hồi trung học anh còn dậy sớm hơn so với hiện tại. Trên phương diện học tập tuy anh không tính là loại cố gắng nhất kia, nhưng tuyệt đối được coi là cố gắng. Anh nhìn ánh mắt của cô, liền sờ sờ đầu cô, sau đó nói cho cô biết, người khác đều nói anh dựa vào quan hệ để vào trường đại học này, cảm thấy anh ngoài chơi phụ nữ thì cái gì cũng không biết, anh chỉ khinh thường giải thích, người khác có thể nghĩ anh như vậy nhưng cô thì không thể.

Kỳ thật vẫn có chỗ không giống thế, khi đó Giang Thừa Châu sẽ niết mũi cô khiến cô rời giường, mà cô thì ánh mắt cũng không nâng lên nói cho anh biết, cô không cần rời giường, cũng không cần ăn bữa sáng. Mỗi lúc như vậy, Giang Thừa Châu đều sẽ vô cùng đau đớn nói cho cô biết, không ăn sáng sẽ giảm thọ 10 năm, cô ‘đi’ sớm như vậy mà anh làm bữa sáng vì sự tồn tại của vợ vậy mỗi sáng anh sẽ làm cho ai, anh nên đối tốt với ai. Cuối cùng anh tổng kết với cô, cô không thể cứ như vậy để người phụ nữ khác được lợi.

Mộc Tuyên Dư mặc xong quần áo, tùy ý rửa mặt, liền mang theo một đầu tóc có chút lộn xộn theo anh ra ngoài ăn sáng.

Anh làm bữa sáng, trước đây cô đã từng hưởng thụ, hương vị rất tốt, tuy rằng đã mất đi sự kinh ngạc từ đầu nhưng vẫn hết sức thỏa mãn nhìn anh, hương vị rất ngon.

Nét mặt của cô, thật làm cho anh thỏa mãn.

Bàn ăn rất nhỏ, giống như chính là vì hai người ăn cơm gần kề một chút, màu ngà nhạt nhạt, tạo thêm vài phần cảm giác ấm áp khó hiểu. Anh nhìn về phía cô, ngữ khí thật tùy ý, “Khi đó đến đợt làm báo lớp thì cảm thấy sống không bằng chết, thiếu chút nữa liền bỏ cuộc.”

“Ừm? Có khoa trương như vậy sao?”

Anh cầm chiếc đĩa trên tay lắc lư một chút, một chút cũng không khoa trương, “Cả lớp chỉ một mình anh là nam, tất cả bạn khác đều là nữ, sau đó còn phải nghe các cô ấy nói lời trong lòng. Em có biết cái cảm giác này không, giống như xuyên đến nữ quốc, hết lần này đến lần khác vẫn là tự anh lựa chọn.”

Lúc anh nói chuyện, biểu tình hơi hơi khoa trương, làm cho cô rớt cuộc nhìn không được bật cười, “Nhưng anh vẫn kiên trì đi tiếp a.”

“Ừ, bởi vì anh từng nói, muốn cho em hưởng thụ đãi ngộ lớn nhất từ anh.”

Cô buông mắt, ăn cháo như cũ, giống như cũng không bị những lời này của anh ảnh hưởng, mà anh cũng xem những lời này chỉ là một câu bình thường, không chứa bất cứ thâm ý nào khác.

Ăn cơm xong, là Giang Thừa Châu thu dọn bát đĩa đi rửa.

Cô vẫn như cũ ngồi bên bàn ăn, nhìn bóng lưng anh, đột nhiên cũng cảm thấy ánh mắt mình chưa xót lên.

Bởi là cuối tuần, cả hai đều không có việc gì, sau khi xem một bộ phim có phần đã cũ, Giang Thừa Châu cuối cùng không có nhìn xuống, muốn dẫn cô ra ngoài. Cô nghĩ nghĩ, vẫn quyết định đi thay quần áo, trang điểm ăn mặc một chút theo anh ra ngoài.

Nhưng sau khi cô chuẩn bị cho bản thân xong, đi ra nhìn thấy anh còn ngồi trên sofa, đang cầm điều khiển từ xa chơi trò chơi cấp thấp trên TV. Anh nhìn cô đi ra, cũng không buông điều khiển từ xa xuống, chỉ sâu kín mở miệng, “So với trước đây, có tiến bộ.”

Khi đó anh ở dưới phòng nữ sinh, muốn cùng cô hẹn hò, mỗi khi chờ cô trang điểm không biết phải đợi bao lâu, ngay cả chân đứng cũng đã tê rần, đành phải không có hình tượng tùy tiện tìm tầng đá ngồi xuống. Anh nhất định không biết, từ lúc Mộc Tuyên Dư kết giao cùng anh, ngay từ đầu cô đã bị xa

lính, sau này mọi người nhận thấy sau khi Giang Thừa Châu kết giao cùng cô, thì không có quan hệ với nữ sinh khác, thậm chí còn phát triển thành người bạn trai tốt, vì thế mọi người đối với chuyện này kích động không thôi, bắt đầu nhận định Mộc Tuyên Dư chính là tình yêu đích thực của Giang Thừa Châu, cô chính là người ấy sau khi xuất hiện, nữ sinh khác đều là phù vân, vì thế thái độ của bạn cùng phòng đối với Mộc Tuyên Dư lại dần dần khá hơn, còn kém không trao tặng cho cô giải thưởng nữ sinh cứu vớt, vì thế mỗi lần cô và Giang Thừa Châu muốn hẹn hò thì trong phòng ngủ mấy nữ sinh thay nhau nghĩ kế, màu phấn nền này không đẹp, chỗ lông mi này chưa chải đẹp... Đợi đến khi mọi người đều vừa lòng thì đương nhiên sẽ khiến người đứng dưới lầu phòng nữ sinh đứng đả tề rần chân.

Mộc Tuyên Dư lại không hiểu ý này, chỉ nhìn anh một cái rồi lại lấy di động ra làm gương, cảm thấy bản thân hầu như không có lỗi nào, khuôn mặt nhìn qua cũng hoàn hảo, bộ váy này, hần là cũng không tệ.

Giang Thừa Châu buông điều khiển từ xa, nhìn đáng vẻ không được tự nhiên này của cô, cũng không vạch trần, càng không nói rõ ý mình vừa rồi.

Vì thế hai người cứ như vậy ra ngoài.

Kế hoạch của họ là bỏ qua các nơi như show âm nhạc, triển lãm tranh, chỉ quyết định tùy tiện đi dạo, tốt nhất là đến chỗ nông thôn hoang dại mà xem, nhưng chọn rất nhiều nơi lại đều không hài lòng, vì thế cuối cùng dứt khoát đi đến vườn bách thảo gần nhất. Bọn họ chỉ có thể đến chỗ như thế, những nơi có chút “đẳng cấp” kia rất có thể đụng phải người quen nào đó, bây giờ dán trên người Giang Thừa Châu là cái nhãn vị hôn phu của Ưông Tử Hàm. Họ đều không muốn vì vậy mà gặp phải chuyện gì không vui.

Người trong vườn bách thảo không coi là nhiều, lại cũng không tính ít, phần lớn đều là cha mẹ dẫn con cái đến, dạy con đây là cây gì, kia là cây gì.

Trong lúc Giang Thừa Châu và Mộc Tuyên Dư đi lại, tựa như một cặp hiện diện đặc biệt, họ đều không có cảm giác gì nhiều với những loài thực vật này, chỉ xem nơi này như một khu vực tản bộ mà thôi.

Mộc Tuyên Dư đi mệt, liền dừng bước ở mép sông, tìm tảng đá ngồi xuống, trên tảng đá có viết “Vọng tâm hồ” dùng cách viết tay chữ phiên âm, Giang Thừa Châu mất nhìn kiểu chữ màu đỏ thẫm, cười khẽ một tiếng.

Ánh mặt trời sáng rực, gọn sóng trong vắt, xa xa núi xanh trùng điệp, bên cạnh bóng người trùng trùng điệp điệp. Cô cời gậy, muốn đập vào trong nước, “Giang Thừa Châu, nếu em rơi vào trong nước, anh giữ chặt em không?”

“Em thử xem?” Anh nhướn mày.

Cô không nhìn anh nữa, thật sự đi vào trong nước, càng không chút do dự chuẩn bị đập xuống một phát. Hồ này đã tồn tại ở đây nhiều năm, dòng nước không thông, màu nước đã trở nên xanh thẫm, nhìn không thấy đáy, không biết hồ sâu đậm ra sao.

Giang Thừa Châu biến sắc, phản ứng theo bản năng chính là lập tức đi tới kéo cô qua, nhưng cô lại chỉ cười cười, “Rất nông, anh thử xem.”

Giang Thừa Châu bị cô cười biến thành sừng sốt, thế nhưng thật sự bị cô dụ dỗ, mực nước quả thực rất nông, chỉ tới đầu gối trở xuống. Trong lòng anh đột nhiên nổi giận đứng lên. Đúng a, trước nay cô không làm việc gì mà không nắm chắc, làm việc đều luôn suy xét hậu quả, anh thế nhưng còn lo lắng, anh có chút muốn cười nhạo chính mình.

Cách đó không xa có một đôi nam nữ yên lặng nhìn cảnh tượng này.

Giang Cảnh Hạo nheo mắt, Đường Khả Hân dùng tay kéo kéo cánh tay chồng, tươi cười dịu dàng trước sau như một, “Đó chính là cô gái năm đó?”

Chuyện xảy ra năm đó, Đường Khả Hân không biết nhiều, lại biết chút ít vì chuyện tình cảm mà không gượng dậy nổi, ngay cả Giang Cảnh Hạo cũng kinh động, nhưng người trong nhà chính là không có biện pháp đối với Giang Thừa Châu, đó chính là hạng người ‘dầu muối không ngấm’. Có lẽ lớn lên trong gia đình này từ lâu lắm rồi nên bất cứ việc gì cũng đã quen muốn làm gì thì làm cái đó, nhưng Đường Khả Hân vẫn rất bội phục chú út này, bị bố chồng đánh đến thảm như vậy, vẫn không nói một lời, ngược lại bố chồng bị làm cho tức đến gần chết.

Đường Khả Hân mang trên mặt vài phần hứng thú, Giang Cảnh Hạo nhướn mày, “Như thế nào?”

“Em trai anh rất có mắt.” Quả nhiên là một đại mỹ nữ, cũng đúng, người có thể mê hoặc Giang Thừa Châu như vậy, ngoài đặc điểm về tích cách ra thì về bề ngoài đường nhiên không thể thiếu.

Giang Cảnh Hạo cũng nhìn nhìn về phía bên kia, “Thì tính sao?”

“Cái gì?”

“Em không hiểu đàn ông.”

“Vì sao nói thế?”

“Đối với thương tổn từng phải chịu đựng, sẽ muốn hoàn trả lại gấp trăm.”

Đường Khả Hân cười, cô đưa tay sờ sờ khoe mắt ông xã, “Anh suy nghĩ vấn đề rất lí tính, tình cảm nó thuộc về phương diện cảm tính.”

Giang Cảnh Hạo cười mà không nói, Đường Khả Hân cũng không tranh.

Lúc này Giang Du Du chạy tới, cô bé mới vừa rồi bị một gốc cây xinh đẹp mê hoặc, nhất thời nhìn hồi lâu, “Ba mẹ, hai người đang nhìn gì thế?”

Đường Khả Hân theo bản năng ngăn cản con gái, “Không nhìn gì, chúng ta đi bên kia đi, bên kia hẳn là có rất nhiều người thích hoa.” Đường Khả Hân sờ sờ đầu cô con gái.

Giang Du Du gật gật đầu, dường như đối với gì đó họ vừa xem không có hứng thú. Sau khi đi vài bước, Tiểu Du Du lập tức quay đầu lại, sau đó liền mở to hai mắt, bé nhìn thấy chú út, còn có cô gái bên cạnh chú út, chị gái kia, không, là cô, rất quen thuộc. Cái đầu nho nhỏ của bé xoay tròn, sau đó nghĩ tới, là cô gái trên tấm ảnh chụp kia, rất xinh đẹp.

Chú út hư, chú út hư, không phải có cô Ưông sao?

Chỗ quần từ đầu gối trở xuống của Giang Thừa Châu đều đã ướt, anh có chút bất đắc dĩ nhìn Mộc Tuyên Dư. Nước đã bị mặt trời chiếu xạ mãnh liệt, có chút ẩm ẩm, cô xách làn váy, làm bộ như không nhìn thấy anh bất mãn, “Có phải cảm thấy rất thú vị không?”

“Thú vị?” Anh nhướn mày.

Mộc Tuyên Dư hơi vô tội nhìn anh.

Giang Thừa Châu phun ra một hơi, bắt lấy cô, hung hăng hôn cô, dường như có chứa trả thù ác ý cần môi cô thành thực hút lấy lưỡi cô, cho đến khi cô không thể hít thở mới rớt cuộc buông cô ra, “Có tận hứng không?” Nếu như không có tận hứng, chúng ta chơi cái kích thích hơn.

Dù sao nơi này nông như vậy, cô nằm trong nước hẳn là không có vấn đề gì.

“Đừng làm rộn.”

Anh lại không buông tay, tỏ rõ phải khiến cô nói ra lời anh muốn nghe, bằng không anh không cam đoan sẽ phát sinh chuyện gì.

Cô nhìn ánh mắt anh, biết anh nói được thì sẽ làm được, anh chính là người như vậy. Vì thế cô chủ động ôm anh, lại nhẹ nhàng hôn anh một cái, chỉ là lần này anh bất vì sờ động, cô có chút bất đắc dĩ nháy mắt mấy cái, sau đó ghé vào lỗ tai anh nói nhỏ, “Giang Thừa Châu, em thích anh.”

Giống như một câu thần chú, trên người anh vốn tàn ác, lập tức liền tiêu tan mất. Thậm chí anh cũng chủ động ôm lại cô, dường như bắt được cái gì, lại giống như chiếm được cái gì đó.

Toàn bộ quần từ đầu gối Giang Thừa Châu trở xuống đều ướt cả, anh vẫn không nhúc nhích, giống như một ông lớn. Mộc Tuyên Dư không có cách nào, sau khi ra khỏi nước thì bảo anh ngồi ở trên tảng đá phía trước cô ngồi, cô xắn váy lên, ngồi xổm trên mặt đất. Đầu tiên là vắt khô nước trên ống quần anh, sau đó lại dùng giấy trong túi cô thấm nước một lần, cuối cùng xắn quần lên, hai ống quần đều bị vén lên, giống như quần bày phăn, thế nhưng không có nửa điểm bất thường.

Anh ngồi, cô ngồi, anh nhìn đến chính là mái tóc như tơ lụa của cô. Anh trước đây ghét nữ sinh tóc dài, thấy phiền toái, nhưng không biết từ lúc nào mà bắt đầu, anh liền thích mái tóc dài. Anh vươn tay, sờ sờ sợi tóc của cô.

Cô giương mắt, đứng lên, “Được rồi, Hoàng Đế bệ hạ, có thể đi không?”

“Hoàng Đế bệ hạ mà đối xử thế này à? Phải tự mình đi đường?”

“Em cũng rất muốn cống anh, nhưng em sẽ bị đè chết mất.”

Giang Thừa Châu dường như nghĩ tới điều gì, lại chủ động đứng lên, dường như quyết định đi, anh đi đến bên cạnh cô, giống như nỉ non bên tai cô, “Vậy anh đến đè em, cam đoan không hề chết em.”

Mặt cô lập tức liền đỏ lên, kinh ngạc nhìn anh, ngay sau đó Giang Thừa Châu bật cười ra tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hận Triền Miên - Lục Xu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Chương 32

Trên đường trở về tiểu khu Bàn Nguyệt, họ lại đi siêu thị một lần nữa. Vì là cuối tuần nên người trong siêu thị nhiều hơn bình thường, người đẩy xe mua hàng dường như cũng xếp đầy trên đường đi, làm cho người ta tiến không được mà lui cũng không thể. Sau khi vào siêu thị, Giang Thừa Châu theo bản năng nhìn cô một cái, cô trước đây, nếu không phải ở cạnh người khác thì tuyệt đối sẽ không đến những chỗ chen chúc như thế này. Sau này sau khi ở bên anh, chỉ cần nhìn thấy nơi phải chen lấn, liền xoay người bước đi. Hiện tại cô lại có thể tự đắc như thế, dường như ở trong đó còn có sự thích thú.

Giang Thừa Châu theo cô cùng đi đến khu bán rau, anh nhớ rõ cô trước đây vào siêu thị, thích đi nhất chính là khu sửa chữa, nay ngay cả cái sở thích này cũng thay đổi? Những chi tiết nhỏ nhỏ đó, hóa ra anh có thể quen thuộc như thế, làm cho anh nhất thời nói không nên lời là cảm giác gì.

Mộc Tuyên Dư chọn rất nhiều đồ ăn, lúc này mới đi tới hàng dài đang đợi trả tiền. Bởi vì chờ đợi quá nhàm chán, cô nhìn đồ trong giỏ của mình, xoay người hỏi anh, “Anh muốn ăn món gì?”

Đây là muốn tự mình xuống bếp vì anh?

Khuôn mặt anh đều mang theo ý cười, khiến hơi thở trên người anh thêm vài phần ấm áp, mấy nữ sinh cũng đang xếp hàng bên cạnh ánh mắt đều nhìn không ngừng.

“Đều thích.” Anh nhẹ nhàng mở miệng.

Chỉ là bọn anh từ siêu thị đi ra không bao lâu, Giang Thừa Châu liền nhận được điện thoại, sau khi nhận điện thoại về mặt của anh không tốt lắm.

“Sao thế?” Ngữ khí của Mộc Tuyên Dư có vài phần lo lắng.

Anh xoay xoay di động, “Công ty xảy ra chút chuyện.”

“Rất nghiêm trọng sao?”

Con người anh trầm xuống, “Có lẽ anh phải đến đó.”

Cô gật gật đầu, “Vậy anh đi trước đi.”

Cô lại há miệng, dường như chuẩn bị nói gì đó, Giang Thừa Châu đã mở miệng trước, “Anh sẽ cố gắng về sớm nhất có thể.” Lúc anh nói chuyện, liền đưa tay xoa xoa tóc cô, chan chứa yêu thương vô tận.

Cô cười thầm, cô đích xác là muốn hỏi anh hôm nay có thể về không.

Giang Thừa Châu rời đi trước, Mộc Tuyên Dư tự mình về tiểu khu Bàn Nguyệt.

Trở lại trong phòng, cô liền bắt đầu sửa soạn đồ ăn mình mua về, cũng lập kế hoạch mấy món buổi tối muốn làm.

Vào lúc cô đang hưng trí bưng bưng tính toán, di động vang lên, cô cầm lấy di động, sau khi thấy là điện thoại của Hạ Ngữ Minh, nhất thời có chút cảm giác ngượng ngùng. Trước kia các cô thường gọi điện thoại cho nhau, nội dung có lẽ chỉ là mới mua một bộ quần áo, nói cho đối phương biết về kiểu dáng màu sắc, còn có thể vì để đối phương nhìn thấy quần áo mới của mình mà hẹn gặp mặt.

Hiện tại, cô cũng đã quên mất các cô đã bao lâu không nói chuyện. Khiến người ta thương cảm không phải các cô đã không thể giống như trước đây tùy thời tùy chỗ đều có thể cùng đối phương chia sẻ chuyện của mình chia sẻ tâm trạng của nhau, mà là các cô lâu như vậy không liên lạc, cô lại không cảm thấy không ổn, thậm chí nghĩ lại không ra. Tự như cho rằng người từng quan trọng đến mức không thể thiếu, rồi đột nhiên phát hiện ra, thì ra người đó không đến mức quan trọng như vậy, lúc này mới càng khiến người ta cảm thấy thương cảm.

Cô ấn xuống nút trò chuyện.

“Mộc Tuyên Dư, chúng ta gặp mặt một lần đi!” Hạ Ngữ Minh đi thẳng vào vấn đề nói ra mục đích của cuộc gọi này.

“Bây giờ?”

“Tôi đấu tranh rất lâu rồi, vẫn cảm thấy có một số việc cần phải nói cho cậu biết.”

“Bây giờ tôi không thể đi.” Cô sợ Giang Thừa Châu sẽ đột ngột trở về, anh nói, anh sẽ mau chóng trở lại.

Ngữ khí của Hạ Ngữ Minh trở nên rất cương nghị, “Lời tôi muốn nói với cậu rất quan trọng!”

“Vậy cậu nói luôn qua điện thoại cho tôi biết đi!”

Giọng cô nhàn nhạt, lại có tác dụng chân thật đáng tin.

Thái độ của cô, rốt cuộc khiến Hạ Ngữ Minh thỏa hiệp, “Cậu và Giang Thừa Châu ở cùng một chỗ?”

“Phải.”

“Mộc Tuyên Dư, sao cậu có thể phạm phải sai lầm sơ đẳng như thế. Giang Thừa Châu anh ta không có ý tốt, quá khư cậu là thế nào đối với anh ta, hiện tại anh ta chẳng qua là muốn trả thù cậu mà thôi. Anh ta không phải nghiêm túc với cậu...”

Ngữ khí của cô rất bình tĩnh, “Nếu đây là lời cậu muốn nói với tôi, vậy thì chúng ta thật sự không nhất thiết phải gặp mặt. Anh ấy đối xử với tôi không phải là nghiêm túc, tôi rất rõ ràng.”

“Mộc Tuyên Dư, tại sao cậu có thể u mê như vậy, Giang Thừa Châu anh ta không có ý tốt.”

“Cậu nghĩ như vậy tôi sẽ rời khỏi Giang Thừa Châu? Là vì ghen tị sao?”

“Cái gì?”

“Xin lỗi, trong lúc vô ý tôi từng nhìn thấy nhật kí cậu viết.”

Hạ Ngữ Minh đột nhiên cảm thấy vô lực, loại cảm giác vô lực này phát ra đến toàn thân. Cô vẫn ghen tị với Mộc Tuyên Dư, cô cố gắng học tập như vậy mới nhảy lớp thành công, người khác đều khen cô là thiên tài nhỏ. Vào lần thứ hai nhảy lớp, cô cho rằng mình là học sinh nhỏ tuổi nhất trong lớp, nhưng Mộc Tuyên Dư còn nhỏ hơn; thi ra chỉ cần nhập học sớm một chút liền có thể làm được như quãng thời gian cô cố gắng. Thật giống như sau khi vất vả qua cửa, thì phát hiện ra người khác dùng một cách khác qua cửa rất dễ dàng. Cô cố gắng học tập như vậy, thành tích lại chỉ tốt hơn Mộc Tuyên Dư một chút mà thôi. Mỗi khi nhìn đến thành tích, cô đều sẽ hoài nghi bản thân mình, cô cố gắng như vậy, mà Mộc Tuyên Dư lại chỉ lên lớp nghe giảng tan học cũng không tốn bao nhiêu thời gian, mà thành tích của cô không khá hơn Mộc Tuyên Dư bao nhiêu, thậm chí thỉnh thoảng có lúc, thành tích thi của Mộc Tuyên Dư còn tốt hơn cô. Còn có rất nhiều rất nhiều, cậu nam sinh cô có thiện cảm, viết thư tình cho Mộc Tuyên Dư, Mộc Tuyên Dư còn đem thư tình kia ném xuống trước mặt cô, cô vĩnh viễn đều không quên được về mặt từ chối của Mộc Tuyên Dư, bởi vì thứ gì đó Mộc Tuyên Dư từ chối, nhưng cô lại muốn ...

Hạ Ngữ Minh cười cười, ghen tị trong quá khứ đều là sự thật. Cô ghen tị với mọi thứ Mộc Tuyên Dư có được, hết lần này đến lần khác người có được lại luôn coi đó là chuyện không đáng lo.

Đến bây giờ, Hạ Ngữ Minh chỉ biết, lời của mình luôn là thật, nhưng Mộc Tuyên Dư lại không chịu tin tưởng cô.

“Tùy cậu nghĩ thế nào, lời tôi đã nói, chính cậu cần thận hơn là được.” Hạ Ngữ Minh nói xong, liền chủ động cúp điện thoại, cô không muốn mất kiên nhẫn với người từng là bạn. Có lẽ vào giờ khắc này, cô mới rõ ràng cảm giác được, cô ghen tị với Mộc Tuyên Dư như vậy, lại cũng xem Mộc Tuyên Dư như bạn bè, bằng không sẽ không khó chịu như thế.

Mộc Tuyên Dư nhìn nhìn di động, sau đó đem di động ném sang một bên, lời vừa rồi của Hạ Ngữ Minh vẫn chưa ảnh hưởng đến cô.

Cô tùy ý nằm nghiêng trên sofa, mở TV ra, lại không xem. Không biết từ lúc nào đã thành thói quen, những lúc một mình cô thích mở TV ra, giống như chỉ vì để căn phòng trống rỗng có thêm âm thanh một chút. Cô thay đổi tư thế, cơ thể trong tình trạng chổng cây chuối, hai chân đặt trên chỗ tựa lưng sofa, đầu chúc xuống phía dưới, mái tóc dài thuận thế rũ xuống mặt đất bên dưới, mà hai tay của cô đặt trên đầu, mắt nhẹ nhàng nhắm lại. Cô thích suy nghĩ vấn đề như vậy, dùng tư thế kì dị để thu hoạch cân bằng nào đó.

Quá rất lâu, cô dường như đã ngủ, toàn thân vẫn không nhúc nhích, giống như bước vào một thế giới không ai có cách tiến vào. Mộc Tuyên Dư và Hạ Ngữ Minh của bảy năm trước cùng đi trên sân trường, tựa như hai bông hoa chung một gốc cây, tùy thời tùy chỗ đều có thể hấp dẫn ánh mắt người khác. Các cô là bạn bè tốt nhất của nhau, cuối tuần ra ngoài đi dạo phố, cùng nhau tán gẫu về một chuyện nào đó, cùng bày tỏ sự chán ghét đối với một ngôi sao nào đó.

Đại học Giang Tây cây xanh thành đại thụ, các cô đi trên con đường nhỏ bằng đá phiến, bên tai là tiếng bước chân thanh thúy, giống như những nốt nhạc bất quy tắc, các cô nhìn nhau trong ánh mắt đều là ý cười nồng đậm. Hạ Ngữ Minh mặc một bộ váy liền áo màu hồng, cô vốn là mẫu con gái xinh đẹp, trang điểm như vậy, càng làm cho hào quang của cô bắn ra bốn phía. Cô nhẹ nhàng ngẩng đầu, dường như có chút lo lắng, “Tiểu Dư, cậu làm như vậy, cậu cảm thấy đáng giá không?”

Đáng giá không? Làm như vậy, có đáng giá không?

Cô đột nhiên mở to mắt, hai mắt vốn chứa đầy bụi nước bỗng trở nên vô cùng trong sạch. Một đôi mắt, liền giống như trăng tròn khi không gió cũng không mây khi sáng to rực rỡ, siêu phẩm thoát tục, khí chất cao xa.

Cô buông hai chân mình, thu lại đáng ngồi quái dị, nhìn đồng hồ trong phòng khách, đã năm giờ rưỡi. Cô từ trên sofa đứng dậy, tắt TV vẫn đang chiếu. Trên thế giới này đâu có nhiều chuyện đáng hay không đáng như vậy, trên thực tế, đại đa số mọi người đều đang làm chuyện không ý nghĩa, chứ đừng nói đến đáng giá hay không.

Cô lấy đồ ăn từ trong tủ lạnh ra, rửa đồ cần rửa, xắt thứ cần xắt, cùng chuẩn bị gia vị cần thiết để xào rau, làm xong tất cả mấy việc này, cũng đã hơn sáu giờ. Cô lau khô tay ướt, đi tìm di động, gọi điện thoại cho Giang Thừa Châu. Điện thoại thông, nhưng không ai nhận máy, cô nhớ rõ di động của anh luôn không rời người, không nhận điện thoại, là anh còn đang bận?

Cô lại đợi trong chốc lát, lần này vẫn không có người nào tiếp.

Có lẽ là hộp xong quên không cài lại tiếng chuông, bây giờ là đang lái xe?

Cô nghĩ ra vài tình huống, cuối cùng vẫn đến phòng bếp xào đồ ăn theo kế hoạch ban đầu.

Sau khi nấu ăn xong, Giang Thừa Châu vẫn chưa về.

Cô lại gọi mấy cuộc điện thoại, vẫn không có người nào nhận máy.

Cô trực tiếp bung đồ ăn đến bàn cơm, nhìn đồ ăn tự mình xào xong, bắt giắc cười thầm, hôm nay cô có chút phát huy trình độ vượt quá mức bình thường, những món này nhìn không cũng thấy thèm ăn.

Cô lại gọi một cuộc điện thoại, vẫn không có ai tiếp.

Cô liền dựa vào bàn cơm, trong chốc lát sau, thế nhưng lại trực tiếp ngủ đi.

Tại biệt thự của Uông gia, Uông Tử Hàm và Giang Thừa Châu đã ăn cơm xong đang cùng nhau tản bộ, vừa rồi ở trên bàn cơm, ông nội cô dường như lại đang ám chỉ hi vọng họ có thể sớm ngày kết hôn, nhưng đều bị cô trực tiếp ứng phó tạm. Cô có thể nhìn ra được hiện tại dường như anh không có cân nhắc chuyện kết hôn, là loại ý tứ hoàn toàn không có suy tính, nhưng đây cũng không phải là anh không bằng lòng kết hôn, mà là anh không muốn kết hôn trong khoảng thời gian này.

“Anh đừng để ý thái độ của người nhà em, họ chỉ là...” Cô chọc chọc thắt lưng Giang Thừa Châu, “Sợ anh đây dù chỉ là con vịt bị nấu chín cũng bay đi?”

Giang Thừa Châu một tay liền bắt lấy tay cô, “Em cũng sợ?”

Cô lắc đầu, “Không, em tin anh.”

Anh nhìn ánh mắt của cô, cô cũng không lùi bước chút nào nhìn thẳng anh. Anh có thể cảm giác được, cô nói đều là chân thành, cô cũng muốn như vậy, đây là cô gái khiến người ta an tâm, sẽ không khiến người ta nghĩ rằng lời nói và suy nghĩ trong nội tâm cô hoàn toàn trái ngược. Anh buông tay cô ra, lập tức nâng tay lên sờ sờ đầu cô, mang theo chút ý tứ cưng chiều.

Trong mắt cô có tia cười e lệ, cô thu hồi ánh mắt, dường như không dám nhìn anh nữa.

“Em bây giờ thực sự có chút tò mò chuyện anh nói anh muốn làm kia.” Cô rất nhanh nói sang chuyện khác, cũng là thật sự tò mò, khiến anh chỉ có làm xong việc đó mới có thể cười cô. Cô nhủ mảy suy tư một chút, có chút ý tứ trêu đùa, “Chẳng lẽ là muốn từ biệt với bạn gái trước của anh?”

Tay Giang Thừa Châu hơi hơi cứng đờ, lập tức cười, “Tại sao em có thể thông minh như vậy?”

Uông Tử Hàm giơ tay đánh anh một cái, “Anh cho là em ngốc à.”

Còn đáp lại lời cô như vậy, nếu quả thật là từ biệt, chỉ cần vài câu mà thôi, đâu đến mức phức tạp như thế.

Giang Thừa Châu nhanh chóng né tránh, khiến cô hơi hơi ảo não, vì thế bộ dạng không đánh không được. Giang Thừa Châu chạy, cô liền đuổi. . .

Tại lúc này, điện thoại của Giang Thừa Châu lại vang lên, anh đột nhiên dừng lại không chạy nữa, khiến Uông Tử Hàm cũng không biết ngượng ở phía sau lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn đi đánh anh. Chỉ là anh lấy di động ra nhìn thoáng qua, lại lập tức bỏ lại.

Đối với hành vi của anh, cô hiển nhiên không thể hiểu, “Vì sao không nhận?”

“Không cần thiết.”

Không biết có phải là ảo giác hay không, cô luôn cảm thấy khi anh nói ba chữ này ngữ khí rất lạnh, tựa như người gọi điện thoại đột nhiên làm khơi dậy cảm xúc căm phẫn trong anh, nhưng cũng chỉ là giây lát lướt qua.

Cô nhớ rõ, di động của anh vang lên vài lần, nhưng anh đều không tiếp.

“Một người liên tục gọi điện thoại, nhất định rất sốt ruột.” Cô muốn khuyên một câu, chỉ là sau khi nhìn đến sắc mặt anh, lời muốn nói phía sau liền ngưng lại.

Anh nhăn mày, dường như không muốn nói tới việc này.

Cô thở dài, tiến lên chủ động kéo tay anh, mà anh lại cảm ngược lại tay cô ở trong tay.

Cùng một thời điểm, một người ôm người đẹp trong ngực, một người trông đồ ăn sớm đã nguội lạnh.

Sau khi Mộc Tuyên Dư tỉnh lại, dùng tay dụi dụi mắt, lấy di động ra, hiện tại đã 11h42 p.m, đã có thể xác định, anh sẽ không tới. Cô vuốt đến phần nhật kí, vốn muốn nhắn xuống người xếp đầu tiên, chỉ là sau khi nhìn thấy con số hiện ra trong dấu ngoặc, cô lại không nhắn xuống nữa.

Cô đã gọi cuộc điện thoại thứ mười chín.

Cô buông di động, đồ ăn trên bàn đã nguội lạnh từ lâu, cô bỏ tất cả vào trong tủ lạnh, chính cô hoàn toàn không có bất cứ cảm giác thèm ăn nào.

Thu dọn bàn ăn xong, cô lại đi dọn dẹp phòng bếp, cuối cùng mới đi đến phòng tắm tắm rửa.

Tắm rửa qua, cô nhanh chóng từ phòng tắm đi ra, chuyện đầu tiên làm là đi lấy di động, mở khóa, không có tin nhắn, không có cuộc gọi tới, cái gì cũng không có.

Chương 34: Chương 33

Dường như đêm nay tâm trạng của Giang Thừa Châu không tệ, còn chủ động nói chuyện phiếm với ba Ông Từ Hàm. Thái độ của anh cung kính, hoàn toàn không ý vào thế lực của Giang gia, khiến cho các trưởng bối của Ông gia đều có hảo cảm đến cực điểm. Mà ông Ông thì rõ ràng tỏ ra hết sức vừa lòng đối với con rể tương lai này. Ông Ông là người thực hiện những lý luận không thực tế, ông có thể nói đạo lý một bộ lại một bộ, nhưng trên thực tiễn thì không rành, bởi vậy làm chủ nhà họ thật ra đều là mẹ Ông Từ Hàm.

Giang Thừa Châu cùng ông Ông hàn huyên một hồi, mới rút cuộc chịu thả người. Ông Từ Hàm tiễn anh ra khỏi Ông gia, xe anh liền dừng ở cổng. Giang Thừa Châu tới nơi này vài lần, người nhà họ Ông đều chưa mở miệng bảo anh ở lại, anh liền biết, vị hôn thê này của mình ở nhà cực kì được cưng chiều, bằng không người nhà họ Ông sẽ không suy xét thanh danh của cô như thế. Tuy rằng hiện nay trong hoàn cảnh như thế này dường như không hề coi trọng việc này đến vậy, nhưng nếu bị người có tâm lan truyền rằng họ vội vàng bán con gái để lấy lòng Giang gia thì cũng không dễ nghe.

Anh có thể hiểu vì sao người Ông gia hi vọng anh và Ông Từ Hàm kết hôn, anh lại đến hôm nay vẫn chưa có thông báo gì. Việc rất nhanh sẽ kết thúc, đến lúc đó anh sẽ lập tức cưới cô gái bên cạnh này.

Sau khi đi ra một đoạn, Ông Từ Hàm mới cười mở miệng, “Anh đừng để ba em dọa, chỉ là ông ấy rất hiếm khi gặp được người kiên nhẫn nghe ông ấy lý luận chuyện thương trường đánh khắp thiên hạ không có đối thủ.”

Cô nói, chính mình cũng cười, chỉ là ba cô suy nghĩ ít yếu tố hiện thực, vì thế ý nghĩ có vẻ có chút viển vông.

“Anh cảm thấy rất thú vị.”

Cô có chút hoài nghi nhìn anh.

Giang Thừa Châu đành phải lần nữa nói rõ, “Anh nghiêm túc, em không cảm thấy thú vị?”

Ông Từ Hàm nghĩ tới điều gì đó, trong lúc nhất thời thậm chí có chút áy náy cúi đầu, “Khi còn nhỏ cảm thấy ba nói đều đúng, dần dần lớn lên, bắt đầu hoài nghi lời ông nói có chính xác hay không. Cho đến sau này, đối với lời ông nói bắt đầu không lưu tâm...” Cô khó chịu quăng đi quá mức, một lúc lâu sau mới lại nhìn anh, “Sau này em cũng có thể nghe đạo lý thú vị của ông ấy nhiều hơn một chút.”

Bọn họ đã ra bên ngoài biệt thự, anh cười cười, “Cuối cùng đã thấy thú vị?”

Cô gật gật đầu, nhìn anh ngồi vào trong xe, “Đi đường cẩn thận.”

Anh ra hiệu cho cô, ý bảo cô trở về.

Ông Từ Hàm vẫn nhìn anh lái xe rời đi sau đó mới tiến gần vào biệt thự, giống như chỉ có làm như vậy, trong lòng cô mới có thể kiên định, mới có thể cảm thấy một ngày này rất viên mãn.

Giang Thừa Châu lái xe trở về, ngoại trừ bạn nhỏ Giang Du Du hôm nay chơi rất mệt đã ngủ, mọi người đều đang thức. Bọn họ đều đang chương trình về cha con nào đó, không khí cực kỳ hòa hợp. Đường Khả Hân và Giang Cảnh Hạo ngồi giữa đám người, đang nói chuyện bạn nhỏ tương đối đáng yêu nào đó, Giang Cảnh Hạo trả lời trăm khoanh vẫn quanh một đóm, vĩnh viễn là —— rất đáng yêu, nhưng còn kém xa Du Du. Vì thế Đường Khả Hân biết, ở trong lòng chồng cô, so ra ai cũng kém hơn Du Du. Giang Hào và Tần Tương ngồi chung một chỗ, Giang Hào trong chốc lát nói đến bạn nhỏ này, chốc lát sau lại nói tới bạn nhỏ kia, Tần Tương phần lớn đều không đáp lại, nhưng cũng đang nghiêm túc nghe chồng nói chuyện.

Giang Thừa Châu cầm chìa khóa xe, nhìn một màn hài hòa này, khóe miệng hơi hơi cong lên.

Anh đi qua, ngồi bên cạnh Tần Tương, “Mẹ, con đã về.”

Tần Tương nhìn con một cái, “Vừa rồi ba con còn nói khi con còn nhỏ rất giống bạn nhỏ này.”

Giang Thừa Châu mắt nhìn đứa bé Tần Tương chỉ trong TV, cười nhạo một tiếng, không nói gì. Phản ứng này lại khiến Giang Hào không thoải mái, nghiêm mặt nhìn đứa con út này, “Hôm nay đi Ông gia bên kia thế nào?”

Giang Thừa Châu nhìn về phía ba mình, lúc này mới phát hiện, anh trai chị dâu cũng đang nhìn mình. Anh trai anh vẫn lạnh nhạt như cũ không có biểu tình quá lớn, mà ánh mắt chị dâu nhìn mình dường như có chút thâm ý, “Giống như trước đây, không có gì khác.” Anh hiển nhiên không muốn nói đến đề tài này.

Ngồi bên cạnh Giang Cảnh Hạo Đường Khả Hân hơi hơi nhủu mi, chiều nay lúc trở lại, Đường Khả Hân rất nghiêm túc hỏi chồng mình một vấn đề ——

em thật không hiểu, vì sao đàn ông có thể đồng thời kết giao cùng hai người phụ nữ, còn thành thạo như vậy. Vấn đề này, Giang Cảnh Hạo không có cách trả lời, bởi vì rất nhiều cô gái cũng như thế, đây cũng không phải là độc quyền của đàn ông.

Giang Hào hơi hơi ngồi ngay ngắn, “Ông Uông hôm nay đã gọi điện thoại cho ba, hỏi nhà ta thời gian này có phải có chỗ không tiện hay không.” Giang Hào đánh giá sắc mặt Giang Thừa Châu, “Anh đã một lần từ chối đưa ra hôn kỳ cụ thể, Uông gia bên kia đã có chút bất an, chính anh ngã không quan trọng, có nghĩ tới vị hôn thê của anh ở nhà sẽ gánh vác áp lực thế nào không? Trước đây anh cứ thích làm theo ý mình, hiện tại cái bệnh cũ này vẫn không sửa, ba thấy chính là anh quá thuận buồm xuôi gió, nên mới không biết trời cao đất rộng.”

Sắc mặt Giang Thừa Châu cũng trầm xuống, “Đây là chuyện của bản thân con.”

“Cái gì gọi là chuyện của bản thân anh?” Giang Hào kích động đứng lên, dường như lại muốn cãi vã.

Tần Tương nhìn nhìn con trai mình, lại nhìn nhìn chồng mình, có chút đau đầu kéo tay Giang Hào. Giang Hào mắt nhìn vợ mình, cuối cùng lại ngồi trên sofa, chỉ là sắc mặt vẫn khó coi như cũ.

Tần Tương vỗ vỗ phía sau lưng chồng, giống như để ông thuận khí. Bà nhìn con trai mình, “Con cũng mệt rồi, nghỉ ngơi sớm chút đi.”

Giang Thừa Châu nhìn mẹ mình, cuối cùng thỏa hiệp, đứng dậy rời đi.

Phòng khách lớn như vậy không khí không tốt lắm, Đường Khả Hân cũng chỉ có thể kéo chồng về phòng.

Sau khi con trai con dâu đều rời đi, Giang Hào cũng tức giận, “Bà liền theo nó đi, tính tình này của nó đều là bị bà nuông chiều mà ra, vô thiên vô địa làm ầm ĩ.”

Tần Tương như trước đáng ngồi cao nhả, cùng với dáng vẻ đoan trang, “Không theo có thể làm sao đây?” Bà nhẹ liếc nhìn chồng mình, khóe miệng còn có nụ cười nhàn nhạt, “Ông dạy nó một lần, tranh cãi ầm ĩ với nó một lần, nó có thể trở nên ngoan ngoãn sao?”

Lần này đổi lại là Giang Hào bị ghen, đứa con trai này chính là khắc tinh của ông, vốn chính là già mới có con, hiển nhiên muốn nuông chiều nhiều hơn, vì thế đối với đứa con trai này vô cùng chú ý. Nhưng ông càng chú ý bao nhiêu, lại càng bất đồng ý kiến với đứa con trai này, cũng quên mất đã bao lâu không nói chuyện từ tế với nhau.

Giang Hào cau mày, “Vậy cũng không thể mặc kệ nó tiếp tục như vậy.”

“Quên đi.” Tần Tương lắc đầu, giọng nói mang theo tiếng thở dài, “Liền theo nó đi.”

“Bà...”

Tần Tương nắm tay ông, “Xem như một lần cuối cùng, theo nó đi.”

Tay Giang Hào giãy giụa muốn thoát khỏi tay vợ.

Tần Tương chậm rãi mở miệng, “Ông quên bộ dạng tiểu Châu bảy năm trước? Ông có thể tiếp nhận, nhưng tôi không cách nào tiếp nhận được.”

Tay Giang Hào, đột nhiên liền mất đi sức lực.

Sau khi Giang Thừa Châu tắm rửa qua, liền đi tới cửa thư phòng, gõ cửa. Anh gõ ba tiếng, Giang Cảnh Hạo mới gọi anh vào.

“Anh, còn đang bận?” Đuôi lông mày Giang Thừa Châu khẽ nhíu, anh vào, cũng không thấy Giang Cảnh Hạo ngẩng đầu liếc mắt nhìn mình, chỉ bình tĩnh gõ gõ đó trên máy tính xách tay.

“Ừ.”

Giang Thừa Châu cười, đi qua, hai tay chống trên bàn, quay đầu mắt nhìn gì đó trên màn hình máy tính, đều là một ít số liệu, anh thấy không quá hứng thú liền thu hồi ánh mắt, “‘Quý Bách Thuận’ của công ty dưới trướng, em nghĩ tách nó ra đi.”

Giang Cảnh Hạo lúc này mới giương mắt nhìn em trai mình, “Hử?”

“Ông già luôn nhàn rỗi ở nhà, nhất định cũng không quá quen, nhưng là ông ấy tự tìm lấy phiền, ai bảo ông ấy sinh ra đứa con ưu tú như anh, mọi chuyện không để ông ấy phải bận tâm. Nhưng chúng ta làm con trai, vẫn phải thông cảm cho ông cụ một chút, liền để ông ấy xử lý cái Quý này, chắc chắn sẽ không thấy nhàm chán như bây giờ.”

Giang Cảnh Hạo cười, anh rõ ràng là bất mãn việc ba quá để ý việc tư của anh không buông, dứt khoát tìm chút chuyện cho ông cụ, chẳng phải sau khi nhàn rỗi, tự nhiên sẽ không lúc nào cũng theo dõi anh không buông, lại còn có nhiều lý do đường hoàng như vậy.

“Tùy chứ!” Giang Cảnh Hạo lắc đầu, Giang Hào ở phương diện khác có lẽ sẽ có lúc không đáng tin, nhưng lúc làm việc tuyệt đối đều nghiêm túc hơn bất cứ ai, nếu ông bằng lòng làm, tuyệt đối sẽ toàn lực ủng hộ, dựa vào nhân mạch trước đây, tiếp xúc với không ít người già, tự nhiên công việc sẽ lu bù lên.

Vốn Giang Cảnh Hạo còn lo lắng ba có thể bằng lòng hay không, nghĩ tới cậu em này làm việc sẽ không không suy xét những vấn đề này, lập tức liền sáng tỏ, bất kể ba có tiếp nhận hay không, có Tần Tương, tự nhiên sẽ tiếp nhận.

“Cám ơn anh.”

“Em ít làm khổ anh, chính là lời cảm ơn lớn nhất đối với anh.”

Giang Thừa Châu làm động tác tay, lúc này mới xoay người ra khỏi thư phòng.

Khi Mộc Tuyên Dư mở cửa ra thì nhìn thấy Giang Thừa Châu đứng ở cửa, bốn mắt nhìn nhau, ai cũng không nói gì. Cô nhìn người đàn ông gần trong gang tấc này, tay bám trên cửa càng thêm dùng sức, một lúc sau, cô trực tiếp đóng cửa. Trong nháy mắt Giang Thừa Châu nhìn thấy động tác của cô, liền lập tức đưa tay ngăn cản, sức lực đàn ông chiếm ưu thế vào giờ khắc này có thể thể hiện. Cô muốn đóng cửa, anh muốn đi vào, hai người vẫn duy trì tư thế đẩy cửa đóng cửa, cùng giằng co hồi lâu.

Cô buông mi, rút cuộc buông tay, dường như thỏa hiệp.

Giang Thừa Châu lập tức mượn cơ hội này đẩy cửa vào, anh nhìn bóng dáng cô đi vào phòng trong, khóe miệng nhanh chóng ngược lên một chút. Nếu như thật sự không muốn nhìn thấy anh, như vậy cần gì phải mở cửa, người có thể tới đây tìm cô, ngoài anh ra không có ai khác. Bọn họ đều nói phụ nữ là động vật rất mâu thuẫn, hiện tại xem ra quả thực là như thế.

Cô không vào phòng, cũng không có góc ở phòng khách, chỉ là màn hình tinh thể lỏng thật lớn trong phòng khách đang phát một bộ phim kinh điển, xem ra trước đó cô đang xem bộ phim này?

Cô đứng trên ban công, khoanh tay mà đứng, có vài phân hương vị lạnh lẽo cô độc.

Anh đi qua, trực tiếp từ sau lưng ôm lấy cô, anh dùng lực rất lớn, khiến cô không tránh được tay của anh, cho đến cuối cùng không giãy dụa nữa.

“Hôm qua chờ anh?” Anh nhẹ nhàng mở miệng bên tai cô, anh đợi một lúc lâu, vẫn không đợi được câu trả lời của cô, vì thế hôn nhẹ lên mặt cô, “Đợi rất lâu?”

Cô không nói, môi nhếch.

Dường như cô nghe được một tiếng thở dài của anh, làm cho bản thân cô cũng không nhận được mà nhúm mày.

“Hôm qua liên tục mở mấy cuộc họp, sau đó mệt quá, liền ngủ luôn, bởi vậy không thấy điện thoại của em. Hôm nay sau khi tỉnh lại thấy, liền muốn tự mình đến giải thích, bằng không em quý họp hội này không chừng định cho anh mắc tội gì nghiêm trọng, đến lúc đó lại thật sự không thể trở mình.” Anh nhẹ giọng giải thích, ngữ khí dịu đi mà chân thành.

Nghe xong lời của anh, cô vẫn không lên tiếng, điều này làm cho anh thật bối rối, “Anh cam đoan, tuyệt đối không có lần sau.”

Cô vẫn không nói lời nào, cũng không đưa ra phản ứng cụ thể.

“Thật sự tức giận? Em muốn anh làm thế nào mới không tức giận? Chỉ cần không phải loại chuyện trái với loài người, anh đều đồng ý với em.”

Một lúc sau, cô rốt cuộc cười ra tiếng, “Em giống người keo kiệt như vậy sao?”

Giang Thừa Châu sùng sốt, lập tức hiểu, cô đây là có ý lạnh như băng để nghe anh nói những lời này. Trong lúc nhất thời anh có chút ảo não, đưa tay niết mặt cô, “Đùa rất vui sao?”

Anh niết mặt cô, cô không cho vì thế liền bắt đầu trốn, cuối cùng thoát khỏi anh chạy về phòng khách, hai người trưởng thành vây quanh một cái ghế sa lông chơi trò truy đuổi.

Chạy đã mệt liền trực tiếp ngã trên sofa, Giang Thừa Châu ngồi, Mộc Tuyên Dư nằm, đầu đặt trên đùi anh.

Tay anh nghịch tóc cô, đem một lọn tóc quấn trên ngón tay, “Vì sao không giận anh?”

Anh cúi đầu nhìn cô, mà cô mở to mắt có thể nhìn đến mặt anh. Cô vươn hai tay ra, quấn trên cổ anh, “Bởi vì anh từng nói sẽ về sớm một chút, nhưng anh chẳng những không về, còn không nhận điện thoại của em, cho nên em chỉ biết anh bên kia nhất định là có chuyện, khiến anh không biết em gọi điện thoại.”

Anh lại nhìn không được xoa bóp mặt cô, “Em hiểu ý người như vậy, có bao nhiêu người biết?”

Ha, cô cười một tiếng, “Người khác có biết hay không em mặc kệ, chỉ cần anh biết là được.”

“Vậy xem ra là anh buồn bán có lời.”

“Đó là đương nhiên, có thể gặp em là phúc phận của anh.”

Phúc phận? Anh cười một chút, nhìn về phía ánh mắt anh lại tràn đầy cung chiêu.

“Ừ, cho nên anh mới nói là anh buồn bán có lời.”

Cô cười, trong thần sắc có say mê, dường như đang nghĩ tới tương lai của họ.

Anh không hiểu sao ánh mắt cô ảm áp như vậy, nhìn không được hôn một cái lên mắt cô.

Sau khi nhận được điện thoại Hạ Ngữ Minh nhìn không được hung hăng nhủ mảy, lại vẫn không có can đảm trực tiếp cúp điện thoại, thủ đoạn của người đàn ông kia cô quá rõ ràng, ai làm cho anh ta không như ý anh ta liền khiến cho kẻ đó không thoải mái, bằng không Mộc Tuyên Dư sẽ không lọt vào mục tiêu tính kế của anh ta.

“Cô gan thật lớn.”

Hạ Ngữ Minh nghe thấy giọng Giang Thừa Châu, thậm chí có loại cảm giác giật mình như mộng, khi đó Mộc Tuyên Dư cùng Giang Thừa Châu ở bên nhau, bởi vì quan hệ của Mộc Tuyên Dư, Giang Thừa Châu vẫn đối xử khách khí với cô.

Cô phản ứng kịp, biết Giang Thừa Châu nhất định đã biết cô gọi điện thoại tới cho Mộc Tuyên Dư, “Tôi cũng không thấy tôi làm sai, ít nhất tôi và cô ấy là bạn học lẫn bạn bè nhiều năm.”

“Bạn bè?” Giang Thừa Châu châm chọc cười, “Lúc cô và Chu Chấn Hưng cùng nhau hợp tác mượn ‘Thịnh Đạt’ vơ vét lợi ích đích thật là bạn bè.”

Đó lại là vì ai? Có ích lợi hấp dẫn, nhưng nhiều hơn là sợ Giang gia, một khi đắc tội với Giang gia, đó chính là thật sự không còn chỗ đứng ở thành phố Giang Tây, hơn nữa cô cần cơ hội này, để bán thân tiến vào nội bộ công ty.

Nhưng cô không thể trả lời như vậy, “Tôi cũng không thể ảnh hưởng đến anh, không phải sao?” Mộc Tuyên Dư căn bản không tin lời của cô, “Chúc mừng anh ước muốn đã được như nguyện.”

Anh dường như cũng không muốn nhiều lời cùng cô, “Đừng có lần sau.”

Đây coi như là cảnh cáo.

“Anh không thể thu tay lại sao?”

“Thành thoi như vậy, trước vẫn nên quan tâm tới chính cô đi.”

Chỗ đứng của Hạ Ngữ Minh hiện tại ở công ty, những anh chị em kia của cô tất cả đều không phải chỗ dễ động vào, cô nay đã bị những chuyện đó làm cho bẽ đầu sứt trán.

Giang Thừa Châu cúp điện thoại, kỳ thật Hạ Ngữ Minh gọi điện thoại cho cô, đối với anh mà nói cũng không phải là chuyện xấu, ít nhất anh biết thái độ của người phụ nữ kia, không phải sao?

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hận Triền Miên - Lục Xu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35: Chương 34

Mộc Tuyên Dư bị Lý Hâm đích thân gọi điện thoại bảo cô trở về, mấy năm nay ba và mẹ càng ngày càng buông lỏng cô, cái gì cũng đều để tùy cô, giống như ít chú ý tới cô, nhưng thật ra là càng tôn trọng cô, bởi vậy ba mẹ cô cực ít khi đích thân yêu cầu cô làm gì. Lần này mẹ lại tự mình gọi điện thoại bảo cô trở về, cô chỉ biết nhất định là đại sự, chỉ là đại sự này chắc cũng tương đối.

Cô thay một bộ quần áo, sửa sang lại bản thân một chút, lúc này mới chuẩn bị về nhà. Mẹ thích đáng về cô đào dạt tinh thần, bởi vậy cô mặc một bộ quần áo màu sắc tươi đẹp một chút.

Về nhà, phát hiện ba và mẹ đều đang ở nhà, hơn nữa tâm tình của họ dường như cũng rất tốt, hiếm khi họ đều chịu ở nhà, mà không phải ra ngoài khiếu vũ. Nghĩ tới bộ dạng thần thần bí bí trong điện thoại của mẹ, cô đi đến trước mặt Lý Hâm tâm trạng rất tốt đang cắt nhánh hoa trong sân, “Mẹ mặt mày hồng hào con từ rất xa đã thấy, đúng là có chuyện gì tốt à?”

Lý Hâm tâm tình tốt cầm cây kéo trong tay xoay xoay nói, “Con đoán xem.”

Mộc Tuyên Dư biết, tâm tình của mẹ là thật sự tốt, cô nhìn về phía nhà ở, “Anh không ở nhà à mẹ?”

Lý Hâm nhìn thoáng qua con gái, cười mà không nói.

Hiện tại việc kinh doanh của công ty đã khôi phục lại bình thường, lấy tính cách của Mộc Tuyên Nghị thì thời gian cuối tuần sẽ không ở nhà mà làm ‘ô’ trong công ty, mà mẹ lại vui vẻ như vậy.

Cô đi tới ôm cánh tay Lý Hâm, “Chúc mừng mẹ.”

“Hử?” Lý Hâm hồ nghi nhìn con gái mình.

“Cuối tuần mà anh không ở nhà, nếu chỉ là ra ngoài hẹn hò, mẹ sẽ không phản ứng như vậy, chắc chắn là anh đi đón chị dâu tương lai của con, con dâu của mẹ. Khó trách mẹ vui vẻ như vậy.”

Tuy rằng trước đây đều biết Mộc Tuyên Nghị và Trình Hiểu Tang đang kết giao, nhưng bạn bè nam nữ và đối tượng kết hôn rõ ràng là khác nhau. Lần này Mộc Tuyên Nghị đưa Trình Hiểu Tang về, chính là đến gần kết với người trong nhà, cũng chính là biểu hiện Trình gia không có ý kiến đối với mối hôn sự này. Trước đó Mộc gia xảy ra không ít chuyện, Trình gia đối với việc kết giao giữa Trình Hiểu Tang và Mộc Tuyên Nghị tỏ ra không ủng hộ, nay Trình gia không ý kiến gì nữa, mà “Thịnh Đạt” cũng thành công thoát khỏi khủng hoảng, đối với người nhà họ Mộc mà nói, chuyện như vậy có ý nghĩa song hỷ hàng lâm, không có lý gì mà không vui.

Lý Hâm cũng không tỏ vẻ gì, chỉ đưa tay dụi dụi tóc con gái, “Con chừng nào thì mới có thể chúc mừng mẹ có một cậu con rể?”

Mộc Tuyên Dư che hai lỗ tai mình, “Con không nghe thấy gì cả. Mẹ, con về phòng trước đây.”

Lý Hâm thấy bộ dạng con gái chạy nhanh như vậy, nhìn không được bật cười. Có lẽ làm mẹ đều cảm thấy ai cũng kém hơn con gái mình, bà thật sự không cảm thấy hôn nhân của con gái mình sẽ lại có vấn đề, cho dù lo lắng, thì lo lắng cũng là người đàn ông nào có thể chiều cô yêu cô, coi cô như công chúa mà đối đãi.

Mộc Tuyên Dư ở trong phòng ngồi trong chốc lát, cô cảm ra một cuốn sách tuổi trẻ mua từ hồi trung học, chính cô cũng không nghĩ đến cuốn sách này lại vẫn còn. Cô lấy ra, nhìn mục lục một lát, lật đến tên câu chuyện có phần quen thuộc kia. Câu chuyện theo mô-típ rất cũ, thời trung học yêu sớm, sau khi tốt nghiệp đi làm, người con trai và đồng nghiệp của mình ở bên nhau, thậm chí vì cô đồng nghiệp nữ kia còn mang nữ chính trong truyện. Câu chuyện chọn cách viết hồi ức và hiện tại đan xen cùng nhau, cuối câu chuyện hai bên nam nữ đến nơi từng ước hẹn, cũng không nói gì, một người đi về bên trái một người hướng về bên phải.

Mộc Tuyên Dư còn nhớ rõ, lúc Mạnh Ngữ Phán đọc câu chuyện này hình như đã gào khóc, sau đó tóm lấy cô hỏi, tại sao có loại kết cục này?

Mộc Tuyên Dư lúc ấy quết mắt, không có hứng thú ném mắt nhìn qua, sau đó lựa chọn an ủi Mạnh Ngữ Phán. Cô chỉ thấy Mạnh Ngữ Phán từ muốn mua quyển sách này, rồi đến không nữa mua, và cuối cùng thì vẫn mua. Thái độ của Hạ Ngữ Minh là sửa chữa lại thái độ của Mạnh Ngữ Phán, câu chuyện người ta hư cấu, chính mình khóc thương tâm như vậy tính là chuyện gì?

Khi đó Mạnh Ngữ Phán hỏi cô tại sao có kết cục như vậy, cô bây giờ có thể trả lời cô, hỏi tường những chuyện đã qua đó lại hao phí tất cả khí lực, vì thế cứ như vậy trầm mặc kết thúc!

Chỉ là cô lại vào lúc này ôm sách khóc lên, cô đã bao lâu không nhớ đến Mạnh Ngữ Phán. Lúc cô nhớ tới Mạnh Ngữ Phán, còn phải nhờ vào một cuốn tạp chí như vậy.

Những người từng nói cả đời sẽ không quên, trôi đi theo thời gian, một năm hai năm... thế nhưng thật sự có một ngày sẽ quên.

Cô ôm sách này bắt đầu lẳng lặng động lại nước mắt, rất nhiều khi lúc một mình, cô sẽ sinh ra vô số ý niệm bi quan. Con người cả đời này tâm thường, cũng bất quá để chờ đợi tiến đến cái chết, từ nhỏ bị đưa đến trường mầm non, sau đó mãi cho đến tốt nghiệp đi làm rồi lại kết hôn sinh con, dường như trong đó vạn biến không rời. Những lúc như thế, cô sẽ luôn hỏi mình sống làm gì...

Tiếng ô tô khiến cô thoát ra từ trong cảm xúc bi quan cực độ. Cô buông sách ra, biết là anh trai lái xe trở về, chuyện đầu tiên làm là ngồi trước bàn trang điểm xử lý bộ dạng của mình, ngay sau đó lại thay một bộ quần áo. Khi cô lấy tư thái hoàn toàn mới toàn thân đứng trước gương thì cô rút cuộc đã có thể trả lời vấn đề vừa rồi kia của mình.

Cô chuẩn bị nhiều như vậy, không phải là vì không muốn khiến người nhà lo lắng, cô quan tâm người nhà mình, mà người nhà của cô cũng quan tâm cô, sống có lẽ chính là vì người mình quan tâm và người quan tâm mình, về phần có giá trị hay không, tất cả đều không hề nằm trong phạm vi suy nghĩ của cô.

Cô nhanh chóng xuống lầu, chỉ thấy Mộc Tuyên Nghị và Trình Hiểu Tang nghiêm túc ngồi một bên sofa, giống như đang nhận thẩm vấn của Lý Hâm và Mộc Trung Thiên ngồi đối diện, đại khái là quá mức chính thức, Trình Hiểu Tang có vẻ có chút câu nệ. Trình Hiểu Tang thuộc kiểu con gái đẹp khi chất, ngược lại không phải dung nhan không xuất sắc, chỉ là cái nhìn đầu tiên luôn bị khí chất của cô hấp dẫn, giờ phút này cô hơi đỏ mặt, lại có một kiểu mỹ cảm khác.

Mộc Tuyên Dư trực tiếp ngồi xuống bên cạnh Trình Hiểu Tang, “Chị dâu...” Cô mở miệng, chọc Trình Hiểu Tang càng đỏ mặt không thôi, “Mẹ em biết chị tới, chuẩn bị rất nhiều đồ ăn, bình thường em đều không được đãi ngộ này, chị xem mẹ em bất công quá. Sau khi chị gà về đây, về sau được thứ tốt, nhớ chia cho em chút nha.”

Lý Hâm còn kém trực tiếp dùng tay kéo lỗ tai con gái mình, “Nếu như vậy, lát nữa con khỏi cần ăn cơm.”

“Chị dâu chị xem, mẹ em chính là đối xử với em như vậy.” Mộc Tuyên Dư làm ra vẻ tủi thân.

Trình Hiểu Tang biết, Mộc Tuyên Dư ở nhà luôn được cưng chiều, năm đó hai vị Mộc gia vì sinh cô con gái này, đã phải trực tiếp bỏ đi hai em trai sau Mộc Tuyên Nghị từ trong bụng, bởi vậy có thể nghĩ tới mức độ yêu thương của hai vị Mộc gia đối với cô con gái bảo bối này. Về phần Mộc Tuyên Nghị, Trình Hiểu Tang càng rất rõ ràng, anh tuyệt đối là một anh trai đạt tiêu chuẩn. Mộc Tuyên Dư nói như vậy, chẳng qua là vì cho thấy sự coi trọng của hai vị Mộc gia, đồng thời biểu đạt sự thân thiết đối với mình.

Mộc Tuyên Nghị nhìn Trình Hiểu Tang một chút, biết cô vào lúc này không tiện mở miệng, tay phải anh hơi vươn ra, nhẹ nhàng tóm lấy tay trái cô, sau đó cười nhìn em gái mình, “Anh thấy chủ kiến của mẹ không tồi.”

Mộc Tuyên Dư bực bội, “Ngay cả anh cũng bắt nạt em.”

Trình Hiểu Tang trấn an nhìn Mộc Tuyên Dư, “Đừng sợ, đợi lát nữa em ngồi bên cạnh chị, chị sẽ gấp thức ăn cho em.”

Mộc Tuyên Dư tỏ vẻ hết sức hài lòng, “Vẫn là chị dâu tốt.”

Trình Hiểu Tang cười dịu dàng, cô là mẫu con gái cười lộ lên giống như hoa đào nở rộ, có loại phong tình đặc biệt thuộc riêng về cô.

Bọn họ tiếp tục nói đùa trong chốc lát, cảnh tượng trò chuyện hiển nhiên không có nề nếp như ban đầu, mà đã thoải mái hơn rất nhiều.

Sau khi xếp đồ ăn lên bàn, mọi người liền chuẩn bị ăn cơm. Ở trên bàn cơm, Trình Hiểu Tang hoàn toàn là nhân vật chính, cô nói tới vài chuyện lý thú chính mình gặp phải, chọc cho mọi người trên bàn cơm đều vô cùng thoải mái.

Vì thế lần thăm hỏi này của Trình Hiểu Tang, vô cùng hòa hợp, cho đến khi Trình Hiểu Tang gửi quà biếu cho Lý Hâm rồi rời đi.

Mộc Tuyên Nghị đưa Trình Hiểu Tang về nhà, sau khi lái xe ra khỏi biệt thự Mộc gia một đoạn, Trình Hiểu Tang mới cười nhìn vị hôn phu của mình, “Em gái anh thật thông minh.”

Mộc Tuyên Dư nhìn thấu cô không thích bị hỏi gia cảnh các kiểu giống như người khác, hướng chỉ đối phương lại là trường bối, chỉ có thể nghe theo. Mộc Tuyên Dư đến, nhìn như tùy ý nói vài câu liền thay đổi được bầu không khí trò chuyện.

Mộc Tuyên Nghị nhẹ cong môi một chút, “Ừ, chỉ là con bé hầu như lúc nào cũng quá lười.” Biết là một chuyện, sẵn lòng đến ngồi là một chuyện khác, cho nên trên thế giới này đại đa số người thành công đều là người cần mẫn.

Trình Hiểu Tang nghe xong nhin không được nở nụ cười, “Mối quan hệ của hai người?”

“Sau này em sẽ hiểu.” Anh vốn còn muốn nói không cần phải tận tâm tiếp cận em gái mình, cô em gái kia của anh, luôn là người có chủ ý, ngay sau đó anh lại thấy chính mình lo lắng quá nhiều, bởi có mối quan hệ này với anh, em gái anh trước sau rồi sẽ thân thiết với Hiểu Tang.

“Đừng nói thần bí như vậy chứ,” Trình Hiểu Tang phồng miệng, “Aiz, không biết ba mẹ anh có thích quà em mua không, nếu họ không thích, anh nhất định phải nói là đề nghị của...”

“Điều này cũng có thể ý vào người anh?” Mộc Tuyên Nghị tỏ vẻ kháng nghị, chỉ là kháng nghị cho thấy không có hiệu quả, sau khi thảo luận lại bị bác bỏ...

Mộc Tuyên Nghị trở về có hơi muộn, bởi vì lái xe được nửa chừng đột nhiên lại có tâm trạng muốn đi tản bộ, vì thế hai người như đứa trẻ sau khi đi vòng quanh quốc lộ một vòng mới quay trở về. Vì thế đưa người về nhà xong đã trễ, ba mẹ anh đã ngủ, đối với gia cảnh của Trình Hiểu Tang nhân phẩm của họ cũng sớm rõ ràng, bởi vậy cũng sẽ không chờ anh về chuẩn bị hỏi cái gì.

Anh nhẹ nhàng đóng cửa, sau đó đi lên hành lang, anh ở trong ngôi nhà này đã lâu lắm rồi, nên vẫn như cũ đi trong bóng đêm đặc biệt ổn định.

Khi anh đi qua cửa phòng Mộc Tuyên Dư thì thấy ánh sáng yếu ớt xuyên qua từ trong khe cửa, anh nhẹ nhàng nhú mày một chút, lựa chọn gõ cửa.

Vẫn là tuần suất ba lần vừa vặn như trước.

Mộc Tuyên Dư khoác cái áo khoác mỏng tới mở cửa.

Mộc Tuyên Nghị nhìn mình chăm chăm trang phục của em gái mình, đai đeo váy, lộ ra chân thon dài, lại có tiền bộ, ít nhất biết che nửa người trên một chút, “Đã trễ thế này, còn chưa ngủ?”

Mộc Tuyên Dư như cười như không nhìn anh trai mình, “Anh cũng biết khuya lắm rồi a.”

Đã khuya nên về muộn như vậy.

Mộc Tuyên Nghị bị lời em gái mình làm ghen xấu hổ cười, “Chúng ta không giống nhau.” Anh ho khan một tiếng, “Hôm nay có phải em không thoải mái ở đâu không?”

Vẫn bị phát hiện sao, không có bằng chứng nói dấu hiệu nói dối quá nặng.

“Hôm nay lúc tìm sách cũ, nhìn đến một cuốn tập san đã mua thời trung học, đột nhiên nhớ đến là chuyện của Ngũ Phán lúc ấy, bỗng nhiên liền...” Cô nói đến một nửa đột nhiên cười cười một lúc, “Còn có chính là nhìn thấy anh đối xử với chị dâu tốt như vậy, sau khi biết anh thuộc về một người phụ nữ khác, trong lòng có cảm giác quá lạ không đúng.”

Mộc Tuyên Nghị cười, giơ tay sờ đầu em gái, “Anh đối tốt với Hiểu Tang, em cũng sẽ gặp được một người đàn ông đối tốt với em như vậy. Đi ngủ sớm một chút.”

Sau khi nhìn anh xoay người, Mộc Tuyên Dư mới chậm rãi đóng cửa lại.

Sẽ có một người đàn ông xuất hiện đối tốt với cô như vậy sao? Trong đầu cô xuất hiện gương mặt đỏ của Giang Thừa Châu.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hận Triền Miên - Lục Xu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Chương 35

Ngày đó người hai nhà Mộc gia và Trình gia chính thức gặp mặt tại khách sạn, Mộc Tuyên Dư không vội trở về vì cô đang ở một thành phố khác, cô giải thích với Mộc Tuyên Nghị qua điện thoại. Mộc Tuyên Nghị bắt trước giọng điệu của cô trêu cô, cô không có quan trọng như vậy, cô không ở hiện trường, cũng không ảnh hưởng đến hôn sự của anh và Trình Hiểu Tang. Mà sau đó, cô lại gọi cho Trình Hiểu Tang bày tỏ xin lỗi, cô hiểu rất rõ Trình Hiểu Tang là người con gái anh trai tự mình lựa chọn, đó chính là cô gái sẽ cùng với anh trai cả đời này, đối với cô gái này, cô chỉ có thể tôn kính.

Mộc Tuyên Dư là theo Giang Thừa Châu cùng đến thành phố Bắc Giang. Cô nghe nói quay quanh Hoài Giang có bốn thành phố lớn, đều nằm trong thời kì kinh tế phồn vinh cường thịnh, mà điều này cũng không tách khỏi tứ đại Giang gia, nghe nói trước kia do một nhà phân tách thành nhiều nhà. Liền khéo như vậy, nhiều năm sau, sau khi trải qua sự di chuyển cùng các cuộc tranh đấu gia tộc, tứ đại Giang gia này nghiễm nhiên đứng tại các chân Kim Tự Tháp. Ngoại giới nghe đồn bọn họ có hợp tác ở các phương diện khác, chỉ là những điều này đều không đủ để ngôn truyền cùng người ngoài.

Bởi vậy, Mộc Tuyên Dư cho rằng Giang Thừa Châu đưa cô tới gặp Giang gia ở thành phố Bắc Giang, hiện nay người đương quyền là Giang Tu Trạch. Kết quả Giang Thừa Châu lại đưa cô tới gặp người thừa kế Diệp gia Diệp Cẩm Đình. Diệp gia ở thành phố Bắc Giang cũng là nhân vật có máu mặt, trong quá trình thống trị của Giang gia, thế nhưng họ lại chiếm lấy được ‘một ly’ từ trong tay Giang gia. Hiện nay người ta nhắc tới Giang gia ở thành phố Bắc Giang, cũng sẽ nói nếu có thể so cao thấp cũng chỉ có Diệp gia. Nói cách khác, Diệp Cẩm Đình và Giang Tu Trạch xem như đối thủ cạnh tranh, Giang Thừa Châu tới gặp dĩ nhiên là Diệp Cẩm Đình.

Màn đêm buông xuống, hiển nhiên làm cho thành phố này bao phủ một tầng cảm giác thần bí, những chấm nhỏ đèn đường, vàng sáng mịt mù, cả thành phố dường như đang tiến hành một loại thức tỉnh khác. Giang Thừa Châu dường như rất hưng trí, anh mang cô đến đầu tiên là một quán bar. Trong quán Bar tiếng người ồn ào, nhìn ra được, tới quán Bar đều để thưởng thức, cho dù là cô gái ngồi tại quầy bar, đối mặt với đàn ông đến gần, lúc cự tuyệt cũng đùa giỡn là chính.

Giang Thừa Châu hôm nay mặc một thân thường phục, anh kéo Mộc Tuyên Dư trang điểm tùy ý lập tức tiến vào sân nhảy. Trong sân nhảy nhiều người, Giang Thừa Châu nhìn chăm chăm cô, búng ngón tay kêu vang, liền bắt đầu cùng cô nhảy lên bên cạnh. Sau khi cơ thể anh bắt đầu tùy ý di chuyển, Mộc Tuyên Dư cũng ngắc ba giây, mới rút cuộc bắt đầu động tác. Cô theo động tác của Giang Thừa Châu nhanh chóng phối hợp lại. Anh tiết tấu nhanh, mà thân thể cô mềm mại, phối hợp ần ỷ, có không ít người ở bên cạnh họ huyt sáo, nhưng họ đều không dừng động tác lại.

Sợi tóc của cô bay loạn, đôi mắt có vẻ mê loạn mà đường hoàng, giống như tâm tình bị đè nén được giải phóng, động tác liền mạch lưu loát, trôi chảy không bị ngăn trở.

Giang Thừa Châu nhếch nhếch môi cười.

Lần đầu tiên anh phát hiện cô còn có thiên phú về phương diện này thì trong lòng mừng như điên. Ấn tượng lớn nhất cô để lại cho anh là cố chấp và cố chấp, nhưng đại đa số thời điểm là một cô gái im lặng trầm mặc, sau này bọn họ kết giao, sau khi suy nghĩ tường tận anh mới đưa ra quyết định. Sau khi đưa ra quyết định đó, tự nhiên muốn chém đứt ‘hoa đào’ khác, đây là sự nghiêm túc đối với một đoạn cảm tình. Chỉ là có lẽ cô đã quá quen bị người khác đánh giá là thực nữ có giáo dưỡng, bởi vậy anh thường hoài nghi, một nữ sinh như vậy thì có đúng khí kiêu gì để có thể thổ lộ với mình trước đám đông. Anh chỉ có thể hiểu được vì cô yêu anh, cô rất yêu, bởi vậy mà anh muốn yêu thương cô nhiều hơn một chút, vì thế cũng càng ngày càng tốt với cô hơn.

Chỉ là vòng luẩn quẩn của anh dường như không giống với vòng luẩn quẩn của cô, anh đưa cô tới nơi hơi chút huyền ảo thì dù cô không biểu hiện không thoải mái, nhưng cũng không vui vẻ là bao.

Anh cũng không muốn miễn cưỡng cô, vì thế chính anh đi khiêu vũ, cô an vị ở một bên uống nước trắng.

Xung quanh anh nhanh chóng bị đám con gái vây quanh một vòng, còn có cô gái tới gần anh hỏi các phương thức liên lạc, từ số điện thoại cho đến số QQ đều bị hỏi một lần, đương nhiên anh đều cười nhạo một tiếng không đáp lại, sau đó một cô gái lấy kĩ thuật nhảy bá đạo cường hãn quét nhanh những ‘hoa đào’ kia bên người anh. Anh mắt anh nhảy dựng, rất có hứng thú, vì thế định cùng cô gái này kết hợp nhảy một bản.

Anh không biết, Mộc Tuyên Dư đang uống nước sau khi nhìn thấy cô gái kia xuất hiện, không có phản ứng gì, hoa hòe điệp nhiều như vậy, quét thế nào cũng bay không hết, cô rất rõ đạo lý này. Chỉ là lúc nhìn thấy mặt mày anh thoáng nháy mắt nhướn lên, cô buống ly trong tay.

Cô đứng lên, từng bước một đi tới phía anh, cô tùy ý vuốt một lọn tóc của mình, ánh mắt khẽ híp một cái, có cảm giác biếng nhác đến mức quỵn rũ tận cùng, khiến người bên cạnh tự động nhường ra một lối đi cho cô. Cô đi qua, đứng vững ở trước mặt Giang Thừa Châu. Mặt mày anh thoáng nhướn lên, dường như muốn hỏi cô muốn làm gì, cô lại chỉ nhẹ nhàng đặt tay phải lên vai anh, toàn thân cô trở nên mềm mại như một con rắn, chậm rãi vắn vẹo, động tác lập tức tăng lớn, xoay người chỉ để lại cho anh một bên mặt trái, tay cũng đem giữa cánh tay anh, chỉ một cái nháy mắt, liền quay lại trước mặt anh. Cô gái bên cạnh giống như gặp phải tình địch, càng nhảy càng hăng, mà Mộc Tuyên Dư cũng không nóng nảy, cũng an tĩnh nhảy. Giang Thừa Châu như phát hiện ra đại lục mới phối hợp với cô, trên mặt tất cả đều là kinh hi. Cô gái kia không phục muốn hấp dẫn lại sự chú ý của Giang Thừa Châu, nhưng dường như sau khi cô nữ sinh này tới Giang Thừa Châu chưa từng liếc nhìn cô ta một cái, vì thế đành phải nhận thua.

Sau khi cô gái thể hiện thái độ nhận thua, Mộc Tuyên Dư cũng thu lại bước nhảy, cô nâng tay tùy ý gỡ một lọn tóc của mình, động tác tự nhiên trơn tru, mà lại là từ người đẹp làm ra, tự động có thêm vài phần phong tình. Cô nhìn cô gái kia, chỉ vào Giang Thừa Châu, nhàn nhạt mở miệng, “This” my boy.”

Giang Thừa Châu cực kì yêu cô như vậy, giống như đột nhiên trong lúc đó còn có tư thế nữ vương, ngưỡn khí và bộ dáng đương nhiên đó, dường như đạt được hình tượng nữ thần kia trong lòng anh. Anh cũng có nữ thần, trong ảo tưởng của chính mình nửa kia không phải thiếu nữ thuần khiết áo trắng nhẹ nhàng thướt tha, cũng không phải cô gái phong tình trường thành, mà là người dám sống vai cùng anh, là cô gái có thể lôi kéo anh đi hướng tây lúc anh muốn đi về phía đông, cô hẳn phải tựa như nữ vương, mà không phải như công chúa. Dĩ nhiên, phần sau phát triển hiển nhiên vượt quá dự đoán, anh cũng chỉ có chút tiếc nuối như vậy mà thôi, hướng chỉ trước đây những cô gái ra về tư thái nữ vương kia trên thực tế ngằm sau lưng hành vi đều như nha hoàn làm cho anh thật hết hứng thú, cũng không muốn lãng phí cả đời mình tìm một nữ thần phù hợp trong lòng trên người con gái.

Nếu trước kia có người hỏi anh, anh thích mẫu con gái nào, anh yêu nhất là kiểu nào, anh nói không nên lời, cho dù nói ra, cũng chỉ là mơ hồ, mà nếu hiện tại có người hỏi, anh sẽ biết, chính là giờ khắc này đáng về Mộc Tuyên Dư biểu hiện ra ngoài, anh có thể rõ ràng nghe được tiếng tim đập của mình, dường như thật sự sẽ nhảy ra từ trong ngực. Anh vốn cho là tâm tình rung động trong nháy mắt kia đều là khoa trương mà thôi, khi anh chân thật trải qua trường hợp nhiệt huyết sôi trào này, mới biết được một chút cũng không khoa trương. Anh chính là động lòng, động lòng với chính cô bạn gái mình kết giao. Loại cảm giác động tâm kịch liệt này dường như cùng với sự thương tiếc cô trong quá khứ hình thành trên một sự cân bằng cùng trọng lượng, anh cảm thấy chính mình may mắn cỡ nào, hai loại cảm tình như vậy, anh đều giao cho cùng một người, mà không cần khó xử bản thân mình.

Tại một đêm trước khi đồng ý kết giao cùng cô, anh đưa ra suy nghĩ xấu nhất, đó chính là không gặp cô nữa, coi như về sau anh không quen biết cô, nhưng nhắm mắt lại, xuất hiện đều là đáng về muốn khóc mà không khóc của cô, mà anh luôn vững vàng đến cuối cùng khi muốn thoát khỏi quan hệ với cô thì phát hiện chính mình thậm chí có chút đau lòng. Anh biết anh không muốn, bởi vì sự thương tiếc và không muốn đó, anh quyết định cùng cô nữ sinh này đi đến cuối cùng.

Mà bây giờ, anh lại động lòng với cô gái khiến anh thương tiếc lại không muốn này.

Anh gần như là ôm lấy cô trước tiên, cô là của anh, là của Giang Thừa Châu anh.

Anh dường như là ôm lấy cô ra khỏi quán Bar, mà anh ngày đó đều lặp lại một câu giống nhau, “Em nghe thấy được không?”

Nghe thấy tim anh vì em mà đập gia tốc không?

Nghe thấy hàm nghĩa biểu hiện của tim đập như thế này không?

Nghe được lời anh muốn nói nhất không?

Từ đó về sau, đối với người yêu này cảm tình vốn không tệ, dường như có sự khác biệt tinh tế. Trước kia thường là Mộc Tuyên Dư đến tiết học của Giang Thừa Châu dự thính, hiện tại lại trở thành Giang Thừa Châu đến dự thính ở lớp học Mộc Tuyên Dư, còn có chút thói quen nhỏ dường như cũng có rất nhiều rất nhiều bất đồng, vì thế mọi người thấy chính là Giang Thừa Châu dường như rất chủ động chung một chỗ cùng Mộc Tuyên Dư. Trong trường học có người đồn, cũng không biết Mộc Tuyên Dư này có phải biết yêu thuật gì hay không, bằng không sao lại khiến nhiều nam sinh mê muội vì cô như vậy, ngay cả Giang Thừa Châu cũng bị cô hấp dẫn...

Chỉ là khiến Giang Thừa Châu cảm thấy tiếc nuối chính là, sau đó anh cũng không thấy được biểu hiện như vậy của Mộc Tuyên Dư nữa, nhưng không có vấn đề gì, anh có thể tiếp tục nghiên cứu, tại phương diện khác kích thích không được, anh liền cố ý tìm tòi nghiên cứu lúc ở trên giường một phen. Sau này anh còn thật sự phát hiện, nếu anh không dứt đứng lên, đáng về tức giận đó của cô thật đúng là bộ dạng anh thích nhất...

Vì thế Mộc Tuyên Dư của thời kì đó triệt để tin lời đàn ông chỉ để lừa phụ nữ lên giường mà thôi, mà Giang Thừa Châu lại nghĩ là, có thể về sau sẽ nghiên cứu nhiều hơn một phen, dù sao tương lai còn rất dài.

Bảy năm sau Giang Thừa Châu và Mộc Tuyên Dư vẫn như cũ là tuần nam mỹ nữ, dung nhan của họ cũng không thay đổi bao nhiêu, thêm hôm nay trang điểm tương đối trẻ trung nữa; khiến người ta cho rằng họ là sinh viên đại học vùng phụ cận. Một điệu nhảy sống động kết thúc, khoe miệng Giang Thừa Châu hơi cong lên, nhìn cô lại làm ra động tác của bảy năm trước đó, tùy ý vén sợi tóc lên, đơn giản lại tùy ý.

Anh hỏi chính mình, nếu bảy năm trước, có người nói cho anh biết, kết quả giữa bọn họ sẽ là như vậy, anh sẽ làm thế nào? Anh nghĩ anh của khi đó, nhất định sẽ đánh cái người nói câu đó đến cha mẹ ruột cũng không nhận ra đó là con cái nhà mình, sau đó còn phải phi nhổ đối phương lại nguyên rủa anh như vậy. Anh của một khắc đó, tuyệt đối chính là tà ma của cô gái này. Chỉ có trải qua khoảnh khắc kia, anh mới thật sự hiểu ở xã hội vật chất hôm nay, sao còn có người vì cảm tình mà có thể buông bỏ tất cả, tuy rằng lý giải cũng không hề đánh đồng với nhận thức.

Giang Thừa Châu ôm lấy cô đi ra, cô nhận thấy dường như thần sắc anh tương đối thả lỏng, “Anh rất vui về?”

“Ừ,” Anh thẳng thắn nói, “Đột nhiên anh nghĩ tới cảnh tượng lần đầu tiên chúng ta nhảy cùng nhau tại quán Bar.”

Nụ cười trên mặt Mộc Tuyên Dư liền cứng đờ, mà anh dường như không nhận thấy cô không ổn, còn nhẹ nhàng cười một chút, “Có phải anh chưa từng nói cho em, chính là một điệu nhảy của bảy năm trước đó, khiến anh quyết định đời này không phải em thì không được?”

Cô ngẩng đầu kinh ngạc nhìn anh, chưa bao giờ nghĩ tới anh sẽ nói ra lời như vậy, anh trong tâm trạng tốt xoa mũi cô, “Đúng vậy, em không có nghe lắm.”

Khi đi thẳng lên lầu hai cơ thể của cô vẫn như cây gỗ. Bảy năm trước sao, cô cố gắng hồi tưởng cảnh tượng đó. Cô không thích cái nơi tốt xấu lẫn lộn này, loại cảm giác đó giống như là, có thể từ mắt thường tưởng tượng ra không khí bên trong có bao nhiêu tội tăm rối loạn. Cô không thể khiến đầu óc mình ngừng ảo tưởng về điều này, vì thể đành phải tự mình tránh khỏi, nhưng anh thích, anh là người thỉnh thoảng thích kích thích thêm thách thức, cô cũng đành ngoan ngoãn theo anh. Khi cô nhìn thấy cô gái khác vây quanh người anh cũng không có phản ứng lớn gì, cô lo lắng luôn là anh có hứng thú với cô gái nào khác hay không, vì thế một khi cảm giác mạnh mới bất thường, tự nhiên cô sẽ muốn lên phía trước ngăn cản.

Tầng hai và tầng một, nếu lầu một là nơi ngọn đèn sáng lạn ồn ào náo động, thì lầu hai chính là nơi vắng lặng tĩnh mịch, lại cách biệt với lầu một, cách biệt một trời, có loại cảm giác đối lập tương phản kịch liệt, nhưng lại khiến người ta cảm thấy hứng thú.

Bọn họ mới vừa tiến vào một gian phòng ngăn cách với tầng một, liền có tiếng vỗ tay truyền tới. Cô theo tiếng động nhìn qua, chỉ thấy một người đàn ông ngồi bên chiếc bàn tròn màu trắng tuyền. Người đàn ông mặc quần áo tùy ý, nhưng có lẽ là do nhiều năm đắm chìm trên thương trường nên giữa mi mày có cảm giác ngạo nghễ nói không nên lời, đây là một thương nhân thành công, anh ta rất tự tin.

“Thật sự là một đôi.” Người đàn ông dừng vỗ tay sau đó nhẹ nhàng mở miệng.

Giang Thừa Châu nhìn về phía Mộc Tuyên Dư, giới thiệu cho cô, “Vị này chính là người nổi nghiệp tập đoàn Diệp thị, ở thành phố Bắc Giang không ai không biết, Diệp tổng.”

Ngay sau đó Giang Thừa Châu lại giới thiệu Mộc Tuyên Dư cho Diệp Cẩm Đình, đương nhiên phần đầu không có xưng hô gì, thậm chí ngay cả tên cũng không đủ toàn bộ.

“Mộc tiểu thư kỹ năng khiêu vũ không tồi.” Diệp Cẩm Đình không keo kiệt chút nào khen một câu.

Giang Thừa Châu kéo Mộc Tuyên Dư ngồi xuống, nghe được lời Diệp Cẩm Đình thì nâng nâng cằm, như cười như không “A” một tiếng.

Diệp Cẩm Đình cười, “Hắn là kỹ năng khiêu vũ của hai vị đều không giống người thường, ăn ý mười phần, là ông trời tác hợp cho.” Diệp Cẩm Đình nói xong, nhìn về phía Giang Thừa Châu, giống như đang hỏi —— như vậy được rồi chứ?

Mộc Tuyên Dư nghe vậy thì bật cười.

Hai người đàn ông này lại trêu chọc vài câu, lúc này mới bắt đầu nói tới chính sự. Mộc Tuyên Dư cảm thấy không quá hứng thú đối với lời họ nói, tin tức duy nhất biết đến lại là họ từng là bạn học, là chuyện lúc ở nước ngoài, quan hệ hẳn là cũng không tệ lắm. Cô vẫn luôn thất thần, cho đến khi Giang Thừa Châu như nhắc tới “Thịnh Đạt”, cô mới hồi phục tinh thần lại nhìn về phía họ, nhưng bọn họ vẫn như cũ thảo luận những danh từ chuyên nghiệp kia, mà cô cũng không nghe đến hai chữ “Thịnh Đạt” nữa. Cô biết không có khả năng cô nghe nhầm, mà anh cố ý đưa cô theo tới nơi này, thật sự có ý muốn nhân tiện cung cấp chút lợi ích cho “Thịnh Đạt”?

Cô lại nghĩ đến chuyện anh cố ý không nói đầy đủ tên cô, như vậy khiến Diệp Cẩm Đình đoán cô là ai, nghĩ đến họ của cô, dĩ nhiên là sẽ bùng tình đại ngộ.

Vốn nói chuyện xong sẽ cùng đi ăn cơm, nhưng vì Diệp Cẩm Đình còn có việc khác, vì thế từ bỏ, nên lại chỉ còn hai người Giang Thừa Châu và Mộc Tuyên Dư.

Bọn họ cùng đi ra khỏi quán Bar, cô thở dài một hơi, lầu một và lầu hai ở đây, quả thực như một loại xuyên không, nhưng có lẽ cái người khác muốn chính là hiệu quả như vậy.

Cô chủ động kéo tay anh, “Cám ơn.”

“Hử?” Anh dường như khó hiểu ý này, chỉ cúi đầu nhìn cô nắm tay anh, “Em rất ít khi chủ động như vậy...”

Cô hơi sững sờ, lập tức cúi đầu, “Đó là vì thân phận của chúng ta ở thành phố Giang Tây...” Cô nói không được nữa.

Anh hơi cứng đờ, sau đó trở tay cầm tay cô càng chặt hơn, “Tin tưởng anh, một ngày nào đó, anh sẽ khiến em trở thành người vợ quang minh chính đại của anh...”

Cô nhìn anh gật gật đầu.

Cô không nhìn thấy, trên một trang web nào đó từng có một cô gái trải qua chút kinh nghiệm đưa ra kết luận, một khi lời đàn ông hứa hẹn có bốn chữ “Một ngày nào đó”, thì đó có nghĩa là cái hứa hẹn này hơn phân nửa sẽ không thực hiện.

Một đôi tình nhân nắm tay đi dưới đèn đường, tay hơi hơi vung lên, từ từ chậm rãi, dường như bất kể thời gian có thể trôi đi hay không, cũng bất kể tương lai sẽ thế nào, bọn họ đều sẽ đi tiếp như vậy.

Trước lúc ngủ, Giang Thừa Châu nhận được một cuộc điện thoại, anh liếc mắt nhìn Mộc Tuyên Dư đang ngủ ở một bên, cầm di động ra khỏi phòng. Giờ phút này mọi âm thanh yên tĩnh, từ trên ban công giương mắt nhìn lên, chỉ thấy đèn đường lác đác, tụ thành nhiều vầng sáng, dường như hình thành vô số chấm nhỏ trong thiên địa.

Gió đêm ập đến, thổi một góc áo ngủ của anh lên.

Giọng Diệp Cẩm Đình tràn đầy nghiền ngẫm, dường như có thể tưởng tượng đến giờ phút này anh ta mang theo ý cười, “Là một người đẹp.”

“Ừ.”

Chỉ bằng một chữ, Diệp Cẩm Đình dường như liền biết cái gì đó, “Cậu có biết chuyện của tôi chứ?”

“Biết, cho nên tôi tuyệt đối sẽ không phạm phải sai lầm giống cậu.”

Diệp Cẩm Đình cười cười, sau đó cúp điện thoại.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hận Triền Miên - Lục Xu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Chương 36

Rèm cửa nhẹ nhàng đong đưa, lay động lúc ẩn lúc hiện, bên ngoài cửa sổ vừa đúng lúc là trời xanh vô tận, mây trắng dường như không chịu nổi một màu xanh như vậy, như bị kéo thành một cây kẹo bông. Hôm nay thời tiết hẳn sẽ rất đẹp, cô mở to mắt nhìn một điểm nào đó ở phía chân trời, lúc thành công dùng mắt thường cảm nhận được mây trắng đang lay động, liền thu hồi đường nhìn. Lại nhìn về phía người đàn ông đang ngủ bên cạnh, dường như anh ngủ rất ngon, khuôn mặt bình thản, cô đưa tay nghịch ngợm ở khóe miệng anh một cái, lúc anh cười rộ lên nhìn rất đẹp, tư thế ngủ của anh khiến cô không khỏi nghĩ tới thời tiết đẹp hôm nay, dường như rất giống nhau.

Chẳng qua là tay cô còn chưa kịp rút về đã bị Giang Thừa Châu đột nhiên mở mắt ra bắt lại. Cô hơi kinh ngạc, thật không ngờ anh lại đột nhiên tỉnh lại, anh lại chỉ đùa bốn tay cô, thậm chí còn đặt ở trong miệng nhẹ nhàng cắn vài cái.

Cô lập tức thu tay mình, cúi thấp đầu, cũng không nói gì.

Giang Thừa Châu lại cười cười, “Vừa nãy nhìn anh không ngừng, định làm gì?”

Cô giương mắt nhìn anh, “Vậy anh nhìn em, muốn làm gì?”

Sự thật hiển nhiên, nếu như anh không nhìn cô, tại sao lại biết cô nhìn anh không ngừng chứ?

Anh giương tay ôm cô vào trong ngực, “Em nói xem anh muốn làm gì?”

Trong không khí chảy xuôi một chút mập mờ, đồng thời càng thêm kịch liệt, hai mắt mù sương của anh hàm chứa ý cười nhìn cô. Anh nghiêng người đặt cô ở dưới thân, môi dán trên cánh môi cô, cô hoảng hốt mấy giây sau cũng đáp lại, đột nhiên anh dừng lại động tác, tâm tình rất tốt từ trên người cô đứng lên, “Hôm nay phải dậy sớm một chút.”

Cô hơi sững sốt, lập tức hiểu ra, hôm nay anh có chuyện quan trọng. Anh tới đây, dù sao cũng không phải đơn giản chỉ để gặp Diệp Cẩm Đình như vậy, nhất định có chuyện quan trọng cần làm.

Anh mặc quần áo, cô thì ngồi ở trên giường ngây ngốc nhìn. Anh quay đầu lại, liền thấy cô ngồi xếp bằng, đôi chân vừa trắng vừa dài, mà làn váy cô chỉ hơi che lấp phần mông của cô, nhìn qua quyến rũ mà xinh đẹp, vẻ mặt cô thuần túy nhìn anh, ánh mắt như vậy khiến anh gần như bùng tình, anh đã bao lâu không nhìn thấy ánh mắt như vậy của cô?

Anh ngừng phán đoán trong đầu mình, đi lên trước từng bước, ngón tay chạm một cái lên mặt cô, “Một mình ở quán rượu rất chán phải không?”

Cô nhẹ nhàng mi, “Ừ.”

Đó là một đáp án không rõ lời giải.

Giang Thừa Châu vỗ vỗ đầu cô, “Hãy mau đứng lên thay quần áo.”

Cô nhìn anh, hiểu ý của anh, vốn muốn nói gì đó, nhưng chỉ chủ động đứng dậy đi thay quần áo.

Cô chuẩn bị cầm quần áo đi toilet, anh đã chủ động quay người sang, cũng không biết là vô tình hay cố ý, liền trực tiếp thay quần áo, chỉ là nhìn về phía bóng anh đi tới ban công, có chút buồn bực, trước đó anh cũng không muốn mang cô đi, thế nào đột nhiên liền đổi ý. Cô thay xong trang phục, sau đó chủ động đi rửa mặt, sau khi cùng Giang Thừa Châu ăn sáng xong thì ra ngoài.

Giang Thừa Châu lái xe đưa cô đến là một nơi cao cấp nhưng hẻo lánh, xe vừa đi vào cô chỉ biết đây thuộc về một *động thiên** khác biệt, nói vậy chủ nhân nơi đây nhất định có thân gia bối cảnh hùng hậu, bởi vì những mẫu xe đậu ở chỗ này tuyệt đối có thể làm một triển lãm xe riêng quy mô lớn, có thể tưởng tượng thường ngày đều là nhân vật nổi tiếng có tiền có thế tụ tập ở đây. (*: chỉ nơi ở của thần tiên)

Xuống xe, Giang Thừa Châu thấy cô thỉnh thoảng lại quan sát thì nhẹ mở miệng cười, “Rất thích chỗ này?”

“Cũng không tệ lắm.”

“Đây là chỗ của Diệp Cẩm Đình.”

Thảo nào...

Giang Thừa Châu đưa cô vào, báo số phòng, hiển nhiên có bồi bàn khí chất ưu nhã dẫn họ đi đến gian phòng. Quang cảnh nơi này nổi tiếng an tĩnh thư thái, công tác bảo mật cũng nổi tiếng rất tốt, tuyệt đối không tiết lộ bất kỳ thông tin gì của khách hàng, bởi vậy không ít người thích chọn chỗ này làm nơi trao đổi chuyện quan trọng.

Bồi bàn mở cửa liền đứng luôn ở cửa, không hề bước vào, Mộc Tuyên Dư theo Giang Thừa Châu cùng đi vào. Trong phòng đã có một người đàn ông mặc trang phục màu đen đang ngồi, anh ta vốn đang nhắm mắt lại, lúc này từ từ mở mắt ra, thấy cô gái phía sau Giang Thừa Châu, theo bản năng mặt nhăn nhu lại.

Dường như Giang Thừa Châu không thấy được sự bất ổn trong mắt Giang Thành Khải, “Ngại quá, đã để anh chờ lâu.”

“Không có gì, tôi cũng mới vừa đến.”

Hai người đàn ông chào hỏi nhau, Mộc Tuyên Dư theo Giang Thừa Châu ngồi xuống, rồi liền đánh giá gian phòng này. Ánh sáng rất tốt, mặt tường có màu xanh nhạt, vô hình chung lộ ra cảm giác ưu nhã dễ chịu vài phần, làm cho lòng người trở nên bình tĩnh lại.

“Thời gian của tôi cũng không nhiều.” Giang Thừa Châu đột nhiên nói, nhắc nhở đối phương nên đi vào vấn đề chính.

Lúc Mộc Tuyên Dư theo đó phục hồi tinh thần lại thì thấy ánh mắt Giang Thành Khải rơi về phía mình, vì vậy nhanh chóng hiểu ra, người nọ là ngại mình vướng bận ở đây. Cô vừa mới chuẩn bị đứng dậy tìm cơ gì đó rồi đi, Giang Thừa Châu đã kéo cô vào lòng mình.

Động tác này khiến ngay cả Mộc Tuyên Dư ở trong lòng anh cũng vô cùng kinh ngạc, huống chi là Giang Thành Khải ở đối diện. Giang Thành Khải cũng chỉ hơi sững sờ, nét mặt không có biểu cảm gì, chỉ là trong lòng cũng không cho là đúng, Giang Thừa Châu còn mang theo phụ nữ vào thời điểm này, quả thật là kém xa so với Giang Cảnh Hạo, huống hồ Giang Thừa Châu đã đính hôn, cũng không sợ bị kẻ khác bắt được chuôi, quả thật là người muốn làm gì thì làm.

Nhưng Giang Thành Khải cũng không có cách nào, anh ta phải hợp tác cùng Giang Thừa Châu.

Mộc Tuyên Dư cũng không biết Giang Thừa Châu đây coi là ý gì, không thể làm gì khác hơn là làm ra vẻ không có hứng thú đối với cuộc trò chuyện của họ. Ánh mắt cô rơi trên màn cửa sổ bằng lụa mỏng bên ngoài, nơi đó lại có vài cây ăn quả, trên cây còn có quả, ở nơi này thấy những cây ăn quả thì có chút cảm giác mừng rỡ khó hiểu. Cô đoán loại cây ăn quả này hẳn là ra quả gì đó...

Cuộc nói chuyện giữa Giang Thừa Châu và Giang Thành Khải cũng đến hồi kết, Giang Thừa Châu lúc này hơi cúi đầu nhìn cô gái trong ngực, cười nhạt mở miệng với Giang Thành Khải, “Đề nghị của anh, tôi sẽ cân nhắc.”

Giang Thành Khải cũng không biết hiện tại anh có thái độ gì, thấy anh như vậy, cũng không thể cắn chặt đề tài không buông, “Cũng sắp đến thời gian cơm trưa, tôi có biết một nhà hàng không tệ, có thể đi thử xem, cũng coi như cho tôi hưởng chút cảm giác người bản địa.”

“Vốn anh Thành Khải đưa ra lời mời không nên cự tuyệt, nhưng buổi trưa tôi đã có hẹn với người khác, chỉ có thể bày tỏ tiếc nuối.”

“Không sao, sau này chúng ta còn có rất nhiều cơ hội như vậy.” Giang Thành Khải như đang ám chỉ gì đó.

Giang Thừa Châu chỉ cười cười, Giang Thành Khải thấy anh không cần phải nhiều lời nữa, không thể làm gì khác hơn là nói lời từ biệt.

Sau khi Giang Thành Khải rời đi, Giang Thừa Châu nhìn người trong ngực, “Nhìn đẹp như vậy?”

Mộc Tuyên Dư lập tức nở nụ cười, “Em chỉ đang suy nghĩ vấn đề mà thôi.”

“Nghĩ gì?”

Anh hiếm khi có lòng tìm hiểu nguồn gốc vấn đề.

“Anh ta... tên của người này...”

Giang Thừa Châu nở nụ cười, hiển nhiên là biết cô nói chính là Giang Thành Khai, nói nhỏ bên tai cô, “Con riêng mà thôi.”

Giang Vinh thành phố Bắc Giang có hai con trai, con trai lớn Giang Tu Trạch, con thứ Giang Tu Minh, hai người hơn kém nhau 10 tuổi.

Mộc Tuyên Dư gật đầu.

“Muốn đi đâu, buổi chiều anh có thể đi cùng em một chút.” Trong giọng anh có một loại năng lực mê hoặc lòng người khó nói nên lời.

Cô đưa tay chỉ ngoài cửa sổ.

Mộc Tuyên Dư thế mới biết, đây không chỉ là một hội sở, ở đây có đầy đủ hết các cơ sở hoạt động thể thao, lại còn dựa vào một bên núi, chỉ là tổng thể bố trí hoàn cảnh tương đương tỉnh mạch, mỗi sân bãi chỉ dùng để trồng cây làm khoảng cách.

Cô thực sự thích ở đây, có thiên nhiên đẹp để không nói nên lời. Mà cô nhìn thấy từ ngoài cửa sổ chỉ là một bộ phận nhỏ bé. Cô đi tìm được cây ăn quả, tiếc là quả còn chưa chín.

Cô đứng dưới tàng cây, dứt khoát liền đi tới, “Sao em cảm thấy, ở đây không khác gì chốn Đào Nguyên.”

“Thích như vậy à?” Anh đứng ở trước mặt cô hơi chớp mắt, “Ở đây căn cứ theo ý tưởng của mối tình đầu Diệp Cẩm Đình mà tìm cách xây thành.”

“Vậy anh ấy nhất định rất thương mối tình đầu của mình.”

Hai tay Giang Thừa Châu cầm ở trong túi quần, cười đến ý vị thâm trường như thế.

Điều này làm cho cô nghi ngờ, “Không phải sao?”

“Chẳng qua là cậu ta cảm thấy ý tưởng này phù hợp tương lai phát triển và nhu cầu của kẻ có tiền, có thể thu được lợi ích cho cậu ta, không hơn.”

Mộc Tuyên Dư ‘ách’ miệng, có thể đây là điểm bất đồng giữa nam nữ, một người thì cảm tính, còn một người thì lý tính, một người vô cùng tình cảm, một người lại vô cùng thực dụng.

Họ ở hội sở này ăn cơm trưa sau đó lại đi khắp mọi nơi...

Tiệc rượu buổi tối mới là mục đích chính Giang Thừa Châu tới thành phố Bắc Giang này, bởi vậy cũng có vẻ khá coi trọng. Mộc Tuyên Dư hiếm khi thấy được anh dừng lại trước gương lâu như thế, dường như mỗi một nơi trên người đều phải kiểm tra kỹ, vì vậy cô nhìn về mặt anh có chút nghiền ngẫm.

Giang Thừa Châu thấy được ý cười bồn chồn trong mắt cô từ trong gương, tay trái hướng về phía cô ngoắc một cái, ý bảo cô đi tới.

Cô thực sự đứng dậy từ trên ghế, đi tới chỗ anh, “Thế nào, có chỗ nào lạ sao?”

Mỉ tâm anh hơi thẳng đứng một cái, “Cà-vạt hơi chặt, em đến xem.”

Mộc Tuyên Dư thành thật đứng ở trước mặt anh, cởi cà-vạt ra cho anh, lại thất lại lần nữa, “Bây giờ thế nào, thế nào?”

“Hơi lỏng chút.”

Được rồi, lại cởi ra, lại thất lại, “Lần này thì sao?”

“Có chút không được tự nhiên.”

Được rồi, cô lại cởi ra, cột lên.

Anh cúi đầu, nhìn gương mặt cô gần ngay trước mặt, họ bây giờ lại gần như vậy. Những ngày đêm đó, anh nhớ gương mặt này, hận đến nghiến răng, nhưng đột nhiên có một ngày anh lo sợ, anh sợ trong đầu mình tưởng tượng tới gương mặt đó, không giống với gương mặt chân thật của cô, anh mới phát hiện, thì ra họ đã xa cách lâu như vậy.

Mộc Tuyên Dư ngẩng đầu chuẩn bị hỏi anh lần này thế nào, quét mắt nhìn hai nhân viên hướng dẫn đang cúi đầu nhin cười ở bên cạnh, lúc này mới phản ứng được, cô lại bị anh đùa bỡn.

Giang Thừa Châu như đã phát giác ra điều gì đó, chủ động mở miệng, “Ừ, lần này không tệ...”

Sau khi “đồ trang bị” toàn thân đều đã đầy đủ hết, bọn họ mới trả tiền rồi đi.

Trong cửa hàng hai nhân viên hướng dẫn mua hàng nhìn bóng lưng của họ bộc lộ sự si mê, “Tôi công tác ở chỗ này tới nay mới thấy đây chính là một cặp xứng đôi nhất.”

“Hon nữa khí chất còn hợp như vậy.”

“Cô nói xem họ sinh con phải đẹp lắm...”

Hai nhân viên hướng dẫn mua hàng liên tục thảo luận lâu đến n.

Giang Thừa Châu mang theo Mộc Tuyên Dư xuất hiện trong tiệc rượu, bọn họ chưa tính là người đáng chú ý nhất, ở đây nhân vật nổi tiếng rất nhiều, người người đều ăn mặc như nhân vật từ tiên giới bước ra, hơn nữa các ngôi sao giới giải trí rất đông đảo, họ đi trong đó, cũng coi như bình thường. Tuấn nam mỹ nữ phải đặt ở trong đám người thường mới chói mắt, đặt trong đám người ăn mặc đẹp đẽ trước sau như một thì tất nhiên sẽ không thể nổi bật.

“Vạn Thành” thời gian qua do Giang Cảnh Hạo xử lý, bởi vậy mọi người đều biết được đại danh Giang Cảnh Hạo, nhưng đối với Giang Thừa Châu thì không biết nhiều lắm, bởi vậy người trò chuyện với họ không nhiều, cho dù có cũng chỉ là đến làm quen mà thôi, thậm chí có người cho rằng họ là ngôi sao mới xuất đạo. Điều này cũng như ý Giang Thừa Châu, anh không thích phiền phức, cũng không thích làm chuyện không liên quan tới mục đích.

Khắp nơi đều là mỹ nhân trẻ y hương tấn ảnh, nhưng Giang Thừa Châu ngay cả liếc cũng không liếc mắt nhìn, trái lại Mộc Tuyên Dư mỗi lần đi ngang qua một mỹ nữ, sẽ nhìn thêm vài lần, nhìn nhiều lần, Giang Thừa Châu cũng phát hiện ra, “Nhìn gì?”

“Mỹ nữ.” Cô nghiêm trang trả lời, sau đó chỉ chỉ, “Cô ấy mặc cái váy kia nhìn đẹp... Kiểu tóc của cô kia rất đẹp... Cô này trang điểm vừa phải.”

Giang Thừa Châu nhìn chăm chăm mặt cô, một lúc sau mới chớp mắt, “Tại sao em không nói người thứ nhất trang điểm rất không phù hợp, trang phục của người thứ hai chẳng những không thể hiện ưu điểm của cô ta trái lại khiến cho tỉ lệ của cô ta có vẻ không cân đối, màu sắc trang phục của người thứ ba rất không hợp với màu da của cô ta.”

Mộc Tuyên Dư nhìn anh rồi đột nhiên cười nói, “Thì ra anh đã nhìn a, em còn tưởng anh không nhìn chứ!”

“Không phải là em chỉ cho anh nhìn sao?”

Cô nhún nhún vai, tiếp tục đi theo bên cạnh anh.

Con trai trưởng của Giang Vinh, Giang Tu Trạch, chỉ chốc lát sau đã đi tới, “Tôi không nghĩ tới cậu sẽ tới thật.”

“Từ trước đến nay tôi là người nói sẽ giữ lời.” Giang Thừa Châu cười, trong lời nói có hàm ý, “Anh tôi gửi lời hỏi thăm tới anh, dù sao chúng ta hợp tác đều luôn vui vẻ.”

“Anh Cảnh Hạo là một người may mắn, hiện tại không chỉ có gia đình mỹ mãn, mà còn có cậu nữa, cậu em trai tốt san sẻ gánh nặng cho anh ấy.”

“Anh hà tất phải hâm mộ anh ấy chứ, anh cũng có cậu em tốt, hôm nay tôi còn gặp mặt cậu ta mà? Được rồi, không đề cập tới thiếu chút nữa tôi quên mất, Thành Khải nói cậu ta xuất hiện thì không tốt, nhưng trước sau cậu ta luôn coi anh là người anh tốt.”

Giang Tu Trạch hí hóp một cái, biết đây là Giang Thừa Châu đang nhắc nhở mình, Giang Thành Khải và anh ta đã gặp mặt, nếu gặp mặt, khẳng định có chuẩn bị mà đến, như vậy Giang Thành Khải nhất định ném ra lợi ích tốt, mà thương trường trọng tiền bạc, hai nhà hợp tác gần đến kỳ, Giang Thừa Châu có khả năng chọn hợp tác với Giang Thành Khải.

Giang Tu Minh đang chuẩn bị nói gì đó, cách đó không xa lại xảy ra một chút chuyện nhỏ, hình như là bồi bàn không cẩn thận làm đổ rượu lên người khác, đang ở đó không ngừng xin lỗi.

Bị đổ rượu chính là một thiếu niên không lớn không nhỏ, thiếu niên dường như đang phát giận, “Xin lỗi là có thể khiến lễ phục của tôi sạch sẽ?”

Tuổi còn nhỏ, nhưng khí thế thật ra rất đủ.

Mà lúc này, Giang Vinh lại đích thân xuất hiện, ôn hòa nói gì đó với thiếu niên, thiếu niên lạnh lùng hừ một cái, không để ý tới, trực tiếp xoay người rời đi, trên thế giới này có dũng khí như thế với Giang Vinh, chỉ sợ cũng chỉ có tiểu tử tông này đi?

Giang Vinh đối mặt mọi người, hình như đang cười trừ giải thích gì đó.

Giang Tu Trạch tặng hắng một cái, “Tiểu đệ tuổi nhỏ, đang ở thời kỳ ngang ngược, để cậu chê cười.”

Khỏe miệng Giang Thừa Châu cong lên, dường như tâm tình rất tốt.

Mãi cho đến lúc rời đi, Mộc Tuyên Dư mới có cơ hội hỏi anh, vì sao sau khi thấy em trai Giang Tu Trạch, tâm tình lại tốt như vậy. Giang Thừa Châu cười, khi còn bé anh cũng như thế này, thấy em trai Giang Tu Trạch, đột nhiên cũng nhớ tới bản thân mình khi còn bé. Bởi vì là con trai của ba khi đã già, tự nhiên được hơn những người khác rất nhiều, tính cách cũng thay đổi thất thường, rất bá đạo.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hận Triền Miên - Lục Xu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38: Chương 37

Buổi tối họ cùng nhau trở lại khách sạn. Sau khi về phòng, về mặt Giang Thừa Châu mới hứng thú nhìn cô ngồi trên ghế, gờ giày cao gót trên chân xuống, sau đó thay dép. Anh nhìn vô cùng chăm chú, kiểu chăm chú này khiến Mộc Tuyên Dư ngẩng đầu nhìn anh, ánh mắt anh trầm tĩnh, loại trầm tĩnh này khiến cho cô nghĩ đến thời đại học. Khi cô theo anh đi học, anh nhìn chăm chăm vị giảng viên đeo kính dùng phấn vẽ các bộ phận trên cơ thể người trên bức giảng, anh hay chăm chú như vậy, hai khấu tay đều đặt ở trên bàn, cây bút cầm trên tay phải hơi chuyển động, sau đó lông mi hơi áp về hướng mi tâm.

Ánh mắt nhất thời nhìn nhau vài giây, Giang Thừa Châu mới đưa tay kéo cà-vạt buộc trên cổ mình, “Đi giày cao như vậy, không mệt à?”

“Mệt, cho dù giày cao gót hơn nữa, thì lúc đi vẫn thoải mái, nhưng đứng thẳng lâu cũng sẽ mệt.”

“Chân của phụ nữ các em thích chịu ngược?” Anh tùy ý ném âu phục và cà-vạt qua một bên, đưa ra một đánh giá như thế.

Cô cúi đầu nhìn chân mình, suy nghĩ một chút, “Anh có thể suy nghĩ từ một góc độ khác, rằng phụ nữ đều có tính nhẫn nại.”

Nhẫn nại? Cái chữ này khiến anh dừng bước lại lần nữa nhìn về phía cô, phụ nữ đều rất giỏi nhẫn nại sao, là thế này? Anh chớp chớp mi, ánh mắt có chứa khiêu khích rơi xuống người cô, “Nhưng anh chưa từng nghe tới chuyện xưa về phụ nữ nằm gai nếm mật.”

“Nhưng phụ nữ thời hiện đại...” Cô vừa mới chuẩn bị ngẩng đầu nói gì đó, lại không nói tiếp, không cần thiết, tranh cãi đến cuối cùng là vì thuyết phục đối phương, nhưng đại đa số thời điểm đều không thể thuyết phục, “Vậy lại suy nghĩ từ một góc độ khác, phụ nữ vì xinh đẹp, sẵn lòng hi sinh một vài thứ khác.”

Giang Thừa Châu không để ý tới cô, anh thấy, chính là bản thân muốn chọn chịu tội, còn không đưa ra lý do đường hoàng. Điều này làm cho anh nhớ tới ý nghĩ của chính mình thuở thiếu thời, phụ nữ hay tham mộ hư vinh, còn hết lần này tới lần khác không chịu thừa nhận. Lúc anh cảm áo ngủ đi vào cửa phòng tắm, trong lòng đột nhiên như bị đặt một chiếc chuông báo, vang lên một tiếng, đã vậy anh còn rất tự giác đi ra ngoài phòng tắm, mà để cô đi vào... Loại cảm giác vi diệu này, khiến anh khó chịu. Nhưng anh cũng không vì cái thứ nực cười trong đầu này lay động mà cố ý xoay người vào phòng tắm, làm như vậy mới có vẻ buồn cười hơn.

Mộc Tuyên Dư cất giày cao gót xong, lúc này mới đi dép đi lấy áo ngủ. Bởi vì ở nơi này nhiệt độ ngày đêm chênh lệch hơi lớn, nên cô phải cảm thêm một chiếc áo khoác.

Hôm nay Mộc Tuyên Dư không gọi đầu, thế nên tốc độ nhanh hơn Giang Thừa Châu một chút, vì vậy lúc Giang Thừa Châu đi ra đã thấy cô một người ngồi trên ghế salon xem ti vi, là một bộ phim truyền hình đặc biệt nổi tiếng mấy năm gần đây, ngay cả Giang Du Du lúc không tìm được bộ phim hoạt hình nào coi được thì cũng sẽ chọn xem phim này, nhưng lại có những lúc bật cười. Mỗi lần vào lúc đó, anh ngờ vực rằng Giang Du Du có thực sự biết đang diễn cái gì hay không?

Lúc này người phục vụ khách sạn đưa cơm tối hôm nay tới cho họ, cơm tối của Giang Thừa Châu yêu cầu phức tạp một chút, dùng gia vị được chế biến bí mật hấp chín com, có mùi hương đặc biệt và dễ nhai, lớp thịt ở mặt trên đã chín mềm, dường như cho vào miệng là tan ngay. Mộc Tuyên Dư chỉ cần một chén cháo hoa, và một đĩa cải trắng cay ngọt.

Họ ngồi ở hai bên bàn ăn, đều tự ăn chăm chú, sau khi ăn vài miếng, Giang Thừa Châu cau mày nhìn chòng chọc chén cháo hoa kia của cô.

Cô nhận thấy ánh mắt của anh, ngẩng đầu lên, “Khẩu vị không được tốt lắm.”

Anh ừ một tiếng, không nói gì khác.

Ăn xong bữa cơm, hai người liền chen chúc ngồi trên ghế sofa đơn, bởi vì hai người ngồi sofa, nên không gian trở nên thân mật. Mộc Tuyên Dư tiếp tục xem bộ phim rở tiền trước đó, Giang Thừa Châu không có hứng thú với phim truyền hình, đồng thời cũng không có hứng thú tranh điều khiển từ xa với con gái.

“Sáng sớm mai bay.” Anh nhắc nhở, cũng chính là lúc kết thúc hành trình ở thành phố Bắc Giang lần này của họ, họ phải trở lại thành phố Giang Tây, điều đó có nghĩa là họ sẽ không thể tùy ý ở bên nhau như lần này.

Tâm tình cô dường như bị ảnh hưởng, một lúc lâu sau mới gạt đầu, “Chuyện ở đây đều xử lý xong rồi?”

“Ừ.”

Cô nhìn anh, thuận thế tựa vào ngực anh, “Nhiệm vụ của anh chính là gặp mặt mấy người họ một lần?”

“Vậy còn chưa đủ?” Anh cười, “Dùng biện pháp đơn giản nhất giành được lợi ích lớn nhất, điều đó không phải rất tốt sao?”

Anh gặp mặt Diệp Cẩm Đình trước, cho thấy họ có quan hệ cá nhân, anh có khả năng vứt bỏ Giang gia ở Bắc Giang chọn Diệp gia, cái này cần thêm

chút lợi thế từ Giang gia ở Bắc Giang. Về phần Giang Tu Trạch được coi là người nổi nghiệp, địa vị cũng không bền vững như vậy, bằng không ngay cả Giang Thành Khải cũng không muốn chia ra một chén súp. Giang Thành Khải sẵn sàng trả giá lớn như vậy để trao đổi, cũng có thể anh ta sẽ động tâm, để phòng ngừa anh ta chuyển hướng sang Diệp Cẩm Đình và Giang Thành Khải, Giang Tu Trạch ắt phải làm một vài biện pháp.

Cô nhìn anh, “Ngay từ đầu anh đã không nghĩ tới việc hợp tác với Giang Thành Khải?”

Dẫu sao Giang Thành Khải cũng ném ra lợi thế rất mê người.

Anh lắc đầu, “Anh ta cho ra càng nhiều, chứng tỏ anh ta mong muốn cũng nhiều, muốn mượn vấn đề này để trở mình, cuối cùng phải hỏi một chút xem người khác có nguyện ý làm vấn đề này hay không?”

Cô không nhìn anh nữa, thật sự anh và trong quá khứ không giống nhau, trước kia anh không thích những việc phải bẻ cong góc ngoặt, thích làm trực tiếp, loại thay đổi này không liên quan đến việc tốt hay không tốt, chỉ là nó khiến cô có chút cảm giác xa lạ.

Điện thoại di động của Giang Thừa Châu vang lên, anh trở về phòng lấy điện thoại, sau đó cô nhìn thấy bóng anh trực tiếp đi thẳng ra ban công.

Cô không nhìn theo hướng anh nữa, mà nhìn về phía TV, chương trình ban đầu vừa mới kết thúc, hình ảnh vài giây cuối chính là đoạn quảng cáo dài dòng, cô lại tuyệt đối không muốn đổi kênh chút nào.

Tâm tình của Giang Thừa Châu rất tốt cầm điện thoại di động đứng trên ban công. Trên ban công gió lớn, thổi tan mái tóc vốn không dài của anh.

“Khi nào về?”

Giọng Ưông Tử Hàm vẫn dịu dàng trong veo. Cùng lúc mỉm cười, anh theo bản năng nhìn thoáng qua về phía sau, lúc này mới nhàn nhã mở miệng, “Ngày mai.”

“Lúc nào? Em đi đón anh.”

“Không cần, anh có thể tìm được đường nhà em.”

Người ở cách xa vạn dặm đột nhiên đỏ mặt lên, lập tức dời trọng tâm câu chuyện, “Có mang quà về cho em không?”

Anh sững sốt, trong đầu lập tức thoáng hiện một vài ý niệm trong đầu, bảo thư kí đi mua ngày mai đưa đến sân bay, rồi anh trực tiếp đi tìm cô là được.

Lúc lời vừa nói ra khỏi miệng, cả người anh như bị nước xối qua. Giang Thừa Châu, mảy may chuẩn bị quà cho người phụ nữ của đời này như vậy sao, cho có lệ như thế?

“Anh đã quên...” Anh cau mày, “Sau khi anh về, anh và em sẽ đi chọn quà em thích, được chứ?”

Ưông Tử Hàm sững sốt, cô chỉ tùy ý hỏi mà thôi, cũng không yêu cầu nhất định phải có quà, huống chi cô cũng không phải nữ sinh nhỏ, nhưng từ trong lời anh cô lại nhìn ra vài phần hồ thẹn, thậm chí giọng nói còn cẩn thận như vậy.

Đây cũng là vì anh quan tâm cô đi, lòng cô đột nhiên ngọt ngào như được quét qua mật, “Được, đến lúc đó không được chơi xấu.”

“Ồ trong lòng em anh là loại người nói không giữ lời sao?”

“Không phải, anh không theo con gái đi dạo phố, nên không biết bọn em đi dạo phố cần phải cực kỳ lâu, thật lâu...”

Không theo con gái đi dạo phố? Chưa từng sao?

Hồi đại học, anh cùng Mộc Tuyên Dư đi ra ngoài mua quần áo, đồng hành còn có Hạ Ngữ Minh. Ngày đó thời tiết rất nóng, thế cho nên có mấy bạn trên mạng hay nói giỡn, vào thời tiết thế này có người sẵn sàng ra ngoài cùng bạn thì đó chính là bạn chí cốt.

Hạ Ngữ Minh hay dùng những lời này liên tục nói với Mộc Tuyên Dư, “Tớ vậy mà lại là bạn chí cốt của cậu.”

Những lời này cuối cùng bị Mộc Tuyên Dư mua một ly nước đá chặn lại.

Mà anh đi phía sau hai nữ sinh, yên lặng nghĩ, vào kiểu thời tiết này anh theo bạn gái đi dạo phố cũng chính là người bạn trai tốt gắn bó sinh tử.

Đi vào cửa hàng liền có thể hưởng thụ hơi lạnh từ điều hòa nhiệt độ, bọn họ ngày đó còn đi dạo đến khuya mới quay về trường học, lúc cuối Hạ Ngữ Minh không có quấy rầy họ, mượn cơ hội đi chỗ khác.

“Anh muốn hỏi em một vấn đề.” Anh nói ra những lời này nghiêm túc đến cực điểm.

Nhưng thời gian bên anh khá dài, cho dù đối mặt là vẻ mặt nghiêm túc của Giang Thừa Châu cô cũng có thể không chút sợ hãi.

Cô cười nhìn anh, giọng nói mềm nhẹ, “Là muốn hỏi sao nữ sinh đi dạo phố phải lâu như vậy à? Bởi vì rất nhiều lúc bọn em sợ mua cái này sẽ bỏ qua cái tiếp theo, vì vậy phải so sánh, lấy ra thứ thích hợp nhất với mình...”

Giang Thừa Châu lại bắt lấy tay cô một phen, khiến ánh mắt của cô chỉ có thể nhìn mặt anh, “Không phải muốn hỏi điều này. Mà anh muốn hỏi em, lúc em thử quần áo vì sao chỉ hỏi ý kiến của Hạ Ngữ Minh, sao không hỏi anh?”

Cô ngây ngẩn cả người, hoàn toàn thật không ngờ anh sẽ hỏi điều này.

“Em...”

Anh ngắt lời cô, “Lần sau phải hỏi ý kiến anh.” Anh nắm tay cô đi về phía trước, vừa như lăm bằm mà mở miệng, “Em là mặc cho anh xem, đương nhiên phải hỏi ý kiến anh, chỉ cần anh thích là được, ý kiến của người khác không quan trọng.”

Anh thì thích chiếc váy màu đỏ kia, nó khiến cô có vẻ quyến rũ cực kỳ, Hạ Ngữ Minh lại nói cái váy đó rất đáng hoàng, chỉ anh thích, nhưng cô lại không hỏi anh.

Anh muốn khi họ kết hôn, nhất định để cô mặc một bộ sườn xám màu đỏ, cô nhất định sẽ vô cùng kinh điển.

Ngay cả một cái nếu như cũng không có, khi đó anh nhận định cô nhất định sẽ trở thành vợ anh.

“Thừa Châu? Giang Thừa Châu?” Uông Tử Hàm lo lắng kêu tên anh, bởi vì một lúc lâu anh cũng không nói lời nào, “Anh có nghe em nói không?”

Giang Thừa Châu phục hồi tinh thần lại, mới phát hiện tay mình nắm điện thoại quá chặt, hiện tại điện thoại di động đã nóng hổi, “Anh đây.”

Uông Tử Hàm thở dài một hơi, còn tưởng anh... cô không muốn nghĩ tới hai chữ “*Gặp chuyện không may*”*, “Vừa rồi sao vậy?”

(*: cái chỗ này tiếng Hoa chỉ có hai chữ “出事” – “xuất sự”)

“Không có gì, vừa nhớ tới một vài dữ liệu có vẻ sai mất rồi...”

Uông Tử Hàm cấp tốc nhìn thoáng qua thời gian trên điện thoại di động, lúc này vẫn còn tăng ca sao? Vậy anh thực sự rất vất vả, nghĩ thế, việc anh có mua quà hay không đã trở nên không còn quan trọng nữa, “Ừm, anh nghĩ số liệu của anh tiếp đi, em cũng mệt rồi, muốn ngủ.”

“Ừ, được.”

“Giang Thừa Châu, em nhớ anh.”

“Anh cũng vậy.”

Anh nhìn di động nóng lên trong lòng bàn tay, tâm trạng lại có chút phập phồng.

Anh đứng lại một lúc mới đi vào, vẫn có âm thanh trong TV như trước, chỉ là đang phát tin thời sự, bộ phim truyền hình trước đó đã kết thúc từ lâu. Anh liếc mắt nhìn hai vị chủ trì sắc mặt trầm tĩnh trong TV, ánh mắt mới chuyển hướng Mộc Tuyên Dư đã ngủ một mình trên sofa. Cô ngủ hơi trầm, co lại thành một khối, hình như vẫn luôn duy trì cái tư thế bất động đó. Anh đi tới, cầm điều khiển từ xa tắt TV trước, rồi vươn tay muốn vỗ vỗ mặt cô, tay đã đưa ra phân nửa, cuối cùng lại thu về.

Anh nhìn về phía váy ngủ cô mặc hôm nay, thất lung váy hoa không chỉnh tề, hoa màu đỏ nhỏ vun, vốn rất tầm thường, nhưng cô mặc lại có sự thoải mái khó nói ra lời, chỉ là cô hay mặc áo khoác màu trắng nhất, làm giảm bớt phần gọi cảm nhỏ bé đó.

Anh đi lên, ôm lấy cô từ trong sofa, dường như vì tiếng động này mà cô nhũn mảy một cái. Anh ôm lấy cô, không hề cử động, sau khi cô an tâm ngủ tiếp, lúc này mới ôm cô đi vào phòng.

Anh đặt cô lên giường xong, thì đi ra ngoài.

Anh đứng trên ban công, châm một điếu lại một điếu thuốc.

Buông tha?

Anh có thể buông bỏ kể từ bây giờ, sau đó lập tức kết hôn cùng Uông Tử Hàm. Anh nhắm mắt lại, một màn bảy năm trước kia lại lặp lại quanh quẩn trong đầu, khiến anh nhắm hai mắt lại chợt mở ra.

Không cam lòng, cũng bởi vì không cam lòng, nên lúc anh ở nước ngoài mới có thể trở về khi biết cô có thể sẽ kết hôn hạnh phúc mỹ mãn với Chu Chấn Hưng. Nếu như không tiếp tục thì rất cuộc, đời này anh sẽ bởi vậy mà canh cánh trong lòng.

Đây là việc canh cánh trong lòng duy nhất đời này của anh.

Anh vứt đầu mẩu thuốc lá kẹp trên ngón tay, dùng đế giày hung hăng đạp lên.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hận Triền Miên - Lục Xu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 39: Chương 38

Lúc này Mộc Tuyên Dư đã ngủ được một giấc cực kỳ thoải mái, chỉ là vừa mở mắt ra liền thấy Giang Thừa Châu quần áo chỉnh tề đang ngồi bên giường nhìn mình. Cô không có cách nào hình dung được đó là loại ánh mắt gì, không gọn sóng không dấu vết, dường như thấy được một dòng sông đen, không gọn chút sóng nào, lại khiến người ta tự tưởng tượng ra lớp sóng lớn cuộn trào mãnh liệt bên vô ngoai của sông đen.

Cô sững sờ nhìn anh hai giây, mới mở miệng uớng lời: “Chào buổi sáng”.

Lúc này Giang Thừa Châu đã thu hồi ánh mắt quái dị kia, gật đầu: “Đã tỉnh thì đứng dậy, chậm nữa sẽ không kịp máy bay”.

Lúc này cô mới ngồi dậy, dụi dụi hai mắt của mình, vừa trở mình xuống giường đi tìm quần áo mặc, vừa nghĩ tới chuyện tối ngày hôm qua. Cô một mình ngồi trên ghế salon xem tv, sau lại Giang Thừa Châu nghe điện thoại liền đi ra ngoài, cô xem mấy chương trình quảng cáo, vốn đang ngủ mơ màng, thấy vậy thì có một loại cảm giác mất mát chờ đợi đầy hụt hẫng, do đó mà rất nhanh liền ngủ mất.

Cô ngủ ở trên ghế salon, vậy là anh tới ôm cô về giường.

Cô tìm xong quần áo liền vào toilet, đến lúc cô đi ra thì đã rửa mặt xong. Sau đó liền bắt đầu sắp xếp hành lý của mình, một số quần áo đã mặc để cùng một chỗ, quần áo sạch sẽ xếp cùng một chỗ. còn Giang Thừa Châu, không biết từ lúc nào anh đã thu dọn xong xuôi.

Khi bọn họ đi xuống ăn điểm tâm, Giang Thừa Châu cũng không nói với cô một câu.

Cho đến khi lên xe, cô mới có cơ hội hỏi người bên cạnh: “Kế hoạch của anh phát sinh chuyện gì à?”

Anh khiến cho người ta có cảm giác như thế, tâm tình không tốt, vẻ mặt hậm hực.

“Không có.” Anh mở miệng, có lẽ chính anh cũng nhận ra, anh đáp lời cô không đúng lắm. Anh cau mày, bởi vì bản thân đêm qua dịu dàng với cô mà cảm thấy khó chịu, thế nhưng vì không muốn giấc ngủ của cô bị quấy rầy mà động tác của anh lại nhẹ nhàng như vậy, những đái ngộ đó, cô cũng không nên hưởng thụ. Anh ra lệnh cho bản thân tỉnh táo lại, anh hi vọng cô yêu mình yêu đến mức không thể tự kiểm chế được, yêu mình yêu đến mức không thể đề xuống được, nhưng điều kiện trước tiên là anh phải đối với cô thật tốt, nếu không cô làm sao có thể lấy ra một lòng một dạ. Được rồi, chính là như vậy, từ thái độ của người đối diện là có thể biết, toàn tâm toàn ý với cô thì nhất định cô cũng sẽ toàn tâm toàn ý.

Anh chuyển sang phía cô, dường như lên tiếng giải thích: “Công ty bên kia xảy ra vấn đề, anh phải lập tức trở về xử lý.”

“Đừng lo lắng, em tin anh có thể giải quyết được”.

Anh gật đầu, quả thực dù sao anh cũng có năng lực giải quyết mấy vấn đề này.

Bởi vì Giang Thừa Châu phải về công ty xử lý vấn đề, nên Mộc Tuyên Dư tự mình về tiểu khu Bàn Nguyệt. Đầu tiên cô lấy quần áo trong vali hành lý ra, bỏ quần áo bẩn vào máy giặt, quần áo cần giặt để cùng một chỗ, quần áo sạch sẽ bỏ vào trong tủ treo quần áo, tiếp tục dọn dẹp trong phòng một lần, sau khi dọn dẹp xong phòng ngủ, lại đem quần áo giặt xong đi phơi khô.

Cô một mình cả người đều là mồ hôi, tắm rửa sạch sẽ một cái, sửa sang bản thân một chút, cuối cùng sắp xếp quần áo cần giặt xong, liền ra cửa.

Sau khi mang quần áo tới tiệm giặt gần đó, lúc này cô mới quay về Mộc gia.

Cô rời đi mấy ngày, còn vắng mặt trong bữa tiệc quan trọng của hai nhà Mộc gia và Trình gia, trong lúc nhất thời rất áy náy. Cho nên ở nhà cô vốn rất ít khi vào bếp, nay lại tự nhiên chủ động mua đồ ăn về, muốn làm một bữa tối thật thịnh soạn cho cả nhà. Cô rất muốn làm tốt, nhưng khi cô nấu cơm thì đi giúp việc trong nhà cứ liên tục nhìn cô chăm chú, chỉ sợ cô làm mình bị thương, chính cô thấy không có vấn đề gì, thì lại khiến đi sốt ruột đến không làm được gì nữa

Hôm nay Mộc Trung Thiên và Lý Hâm về trước tiên, về đến lại nhìn thấy con gái bảo bối của họ đang nấu cơm, hai người cùng đi vào bếp vây xem.

Mộc Trung Thiên nhìn nhìn: “Nhìn qua thì cũng đúng hình đúng dạng, nhưng không biết mùi vị thế nào”.

Lý Hâm nói trúng tim đen: “Không khác của đi giúp việc lắm, nhưng chỉ nhìn được chứ không ăn được”.

Mộc Tuyên Dư tỏ vẻ buồn bực, xoay qua chỗ khác liếc mắt một cái nhìn ba mẹ mình: “Hình như hai người nói chưa từng ăn cơm con làm, trước kia không phải rất tốt sao?”

“Đúng vậy a, được được. Con cũng biết là trước đây, lâu rồi con không vào bếp, cũng không biết con lùi bước thành dạng gì nữa”. Lý Hâm cố ý trêu ghẹo con gái của mình.

“Đốt lát nữa con bảo anh ăn một mình”.

Lý Hâm gật đầu: “Ý kiến này không tệ, anh của con ăn cơm do con làm, mới có thể làm nổi lên sự đảm đang của chị dâu con lên bao nhiêu”.

Lần này Mộc Tuyên Dư nhíu mày nhìn thoáng qua Lý Hâm: “Mẹ...”.

Mộc Trung Thiên vội vàng kéo bà xã mình, ra hiệu dừng trên trục con gái nữa, thật vất vả mới trở về một lần, làm cho con gái bỏ đi, cũng không biết bao lâu mới có thể gặp mặt, đứa con gái này lại là đứa nói đi liền đi, trực tiếp nhìn thẳng ông, sau đó cũng chẳng nói một chữ.

Lý Hâm đẩy chồng mình ra, bảo ông tránh ra. Mộc Trung Thiên thấy bà xã mình không nghe khuyên bảo, cũng không có cách nào khác, chỉ có thể tự mình đi ra. Lý Hâm đứng ở cửa, nhìn động tác của con gái mình, nhất thời trong ánh mắt có chút đau lòng. Đứa con gái này là bà mất bao nhiêu sức lực mới sinh ra được, muốn cưng chiều cô như công chúa, nhưng cô lại không muốn được sống trong Tháp ngà voi như con gái nhà người ta. Từ nhỏ đã có chủ kiến và suy nghĩ của riêng mình, năm ấy vừa tròn mười tám tuổi liền nói muốn ra ngoài. ... Bà làm mẹ mà cũng không biết con gái rốt cuộc đã trải qua những gì.

“Mẹ, giúp con bụng chút đồ ăn đi”.

Lý Hâm nhanh chóng thu hồi suy nghĩ của mình, lập tức tiến lên giúp con gái.

Đồ ăn vừa bung lên bàn, Mộc Tuyên Nghi đã về.

Mộc Tuyên Dư nhìn anh trai mình, cười cười: “Về sớm không bằng đúng lúc, hôm nay là em làm cơm”

“Thật hiếm thấy.” Mộc Tuyên Nghi vốn cảm áo khoác muốn trở về phòng riêng nghỉ ngơi, nhưng lại đi tới bàn ăn, trước đó nh cũng đã ăn cơm cùng Trình Hiểu Tang, nhưng nếu là em gái làm, anh sẽ ngồi ăn một chút.

Trên bàn cơm rất nóng nực, những món ăn này Lý Hâm luôn dạy con gái nên làm thế nào mới tốt, Mộc Trung Thiên thì khen trình độ nấu ăn của con gái thật tốt, Mộc Tuyên Nghi cười, dùng đũa gấp mỗi thứ một ít, nhìn em gái gật gật đầu, mùi vị cũng không tệ lắm.

Mộc Tuyên Dư thấy anh trai ăn rất ít, vốn muốn mở miệng hỏi, đột nhiên nghĩ tới điều gì đó, liền hiểu rõ.

“Tiểu Dư.” Lý Hâm ăn vào một nửa, đột nhiên nhìn con gái: “Nếu có đối tượng thích hợp, thì đưa về nhà cho chúng ta gặp xem.”

Mộc Tuyên Dư sùng sốt, nhưng vẫn gật đầu.

Thì ra họ nghĩ vậy, cô chuyển ra ngoài là kết giao với bạn trai mới, về phương diện này, cô chỉ cười cười, cũng không nói gì nhiều.

Ăn cơm xong, Lý Hâm dọn dẹp bát đĩa, Mộc Tuyên Dư chơi cờ vây với ba, Mộc Tuyên Nghi thì ngồi một bên làm khan giả.

Người một nhà vui vẻ hòa thuận.

Chỉ là lúc Mộc Tuyên Dư chuẩn bị đi ngủ, Lý Hâm lại đích thân đến phòng cô, nói chuyện với cô một chút, tổng kết lại chính là, hiện tại bọn họ không cần lo lắng cho anh của Mộc Tuyên Dư nữa, Trình Hiểu Tang là một đứa trẻ tốt, bọn họ đều hài lòng, hiện tại điều mà họ lo lắng nhất chính là hôn sự của cô, nếu hôn sự của cô được giải quyết thì đời này của họ đã viên mãn.

Lời của mẹ khiến cô khẽ nhíu mày, lại cũng không thể phản bác, chỉ nói nếu có người thích hợp thì cô nhất định sẽ thử xem.

Ngày hôm sau, Mộc Tuyên Dư đến cửa hàng bán hoa chọn một bó bách hợp, rồi đi về phía trước vốn là một khu nghĩa địa. Khi cô đến cổng chính khu nghĩa địa, đột nhiên lại nhớ lại hồi lớp mười một, Mạnh Ngữ Phán chợt nói cả đời này kì thực sống cũng không có ý nghĩa, chỉ chờ chết mà thôi. Mạnh Ngữ Phán nói, nếu có một ngày cô ấy ra đi, nhất định sẽ không trở thành một mộ phần cô độc, như vậy rất cô đơn, cô ấy muốn ở nghĩa địa, như thế mới nào nhiệt.

Mà Mộc Tuyên Dư lại không nghĩ như cô ấy muốn, lại muốn trở thành một mộ phần nằm đơn độc, sau nhiều năm trên mộ phần sẽ mọc đầy cỏ dại, hoa dại cũng nảy nở, đó cũng là một loại hưởng thụ.

Có đôi khi cô rất hận bản thân nhớ lâu như vậy, những việc người khác đã quên được từ lâu, cô lại có thể nhớ đến sâu sắc.

Cô đi tới trước mộ của Mạnh Ngữ Phán, lúc này mới phát hiện đã có người đứng đó, là cha mẹ và em trai của Mạnh Ngữ Phán. Họ thấy cô, không bắt ngờ chút nào, trước đây cô và Mạnh Ngữ Phán chính là bạn thân của nhau, họ đều nhớ rõ.

Có lẽ thực sự đã qua quá lâu, cho dù là ở nghĩa trang, trên mặt đất bên cũng không có quá nhiều bi thương.

Ông Mạnh nhìn cô: “Cảm ơn cháu đã đến thăm nó.”

“Đây là việc cháu nên làm”

Ông Mạnh không nói gì nữa, mang theo vợ con rời đi. Lúc đi qua cô bà Mạnh chậm rãi lên tiếng: “Nếu nó biết con thường đến thăm nó, nhất định nó sẽ rất vui.”

Cô chỉ vào bó hoa bách hợp trước bia mộ: “Đây là mọi người mang tới à?”

Bà Mạnh lắc đầu: “Lúc mọi người tới đã có ở đó.”

Mộc Tuyên Dư nở nụ cười, bất kể người đó là ai, chỉ ít còn nhớ hôm nay là ngày giỗ của Mạnh Ngữ Phán, chỉ ít biết rõ Mạnh Ngữ Phán thích nhất là hoa bách hợp.

Bà Mạnh cũng đi rồi chỉ còn lại mình cô, cô đứng trầm mặc không biết nên nói gì cho phải.

Cô vẫn luôn nhớ ngày này, nhưng có đôi khi thực sự đến ngày này lại quên mất, hoặc sau đó mới lại nhớ tới.

Cô nhẹ nhàng thở dài, ngồi xuống đất, trầm mặc, sau đó nhẹ nhàng nhắm hai mắt lại.

Qua hồi lâu cô mới mở mắt ra, đứng dậy, sau đó rời đi.

Có một số người chính là như vậy, khi còn sống có thể ảnh hưởng tới bạn rất nhiều, thậm chí lúc họ vừa rời đi còn có thể ảnh hưởng tới sinh mệnh của bạn, nhưng nhiều năm sau, bên ngoài lời nói ra có thể quan trọng, nhưng trong cuộc sống lại không quan trọng đến như thế.

Ngồi trên xe trở về nội thành, cô nhận được điện thoại của Trình Hiểu Tang, hỏi cô có thời gian không, nếu có thể thì cùng cô ấy đi dạo trong trung tâm thương mại.

Mộc Tuyên Dư đồng ý.

Cô biết nhất định cô ấy đã biết tin cô trở về từ anh trai, chị dâu muốn cùng cô kéo gần quan hệ.

Cô đi thẳng tới cửa trung tâm thương mại đã hẹn, lúc cô đến, Trình Hiểu Tang đã chờ ở đó.

Lúc Trình Hiểu Tang thấy cô, thì không ngừng vẫy tay, lúc Mộc Tuyên Dư đi tới liền kéo tay cô: “Sao mới vài ngày không gặp, em đã gầy đi, lại còn xinh đẹp hơn.”

“Chị dâu nói lung tung gì đó.” Cô lơ đãng.

“Chị tuyệt đối nghiêm túc, anh em nói để em làm phù dâu ngày bọn chị kết hôn, nếu cứ tiếp tục thế này thì không được, đến lúc đó nhất định em sẽ lấy hết nổi bật của chị.”

Mộc Tuyên Dư theo chị dâu vào trung tâm thương mại, “Quả nhiên thân phận khác đi, nói chuyện cũng sẽ khác, trước đây sẽ không có hứng với em như vậy.”

“Đó là trước đây em cũng không giống vậy, vài ngày không gặp đã trở nên đẹp hơn.” Trình Hiểu Tang nói quả thực là như vậy: “Có phải đã yêu không, là người thế nào? Chị cam đoan không nói cho người khác biết.”

“Là anh em phải chị tới thăm dò em à?”

“Đã cam đoan thế sao còn nhắc tới anh em?”

Mộc Tuyên Dư cười cười, không ôm cái đề tài này nữa, cô chỉ chỉ bên trái: “Quần áo ở cửa tiệm kia không tệ, chúng ta vào xem đi.”

Sau khi vào cửa tiệm các cô liền bắt đầu chọn quần áo, cảm thấy không tệ liền thử một chút, lại thử xem hiệu quả thế nào.

Trình Hiểu Tang nói con gái đi dạo trung tâm thương mại rất nhiều mới có cơ hội gặp được bộ quần mà mình không thể thích hơn, nếu chỉ có thể xui xẻo mua quần áo lúc đi ra ngoài, rất có thể mua được món tạm tạm thôi.

Hết lần này đến lần khác Trình Hiểu Tang còn thêm một câu—hôn nhân cũng như vậy.

Cô ngồi ở bên ngoài chờ Trình Hiểu Tang thay quần áo, sau khi Trình Hiểu Tang ra ngoài, thấy cô còn ngồi ở đó, không khỏi nhún mày: “Em có thể xem một chút, xem có bộ nào em thích không, không bằng thử xem.”

Cô gật đầu: “Nếu có đồ em thích nhất định em sẽ thử, nhưng nhìn qua thấy không thích, cho nên không cần lãng phí thời gian.”

Trình Hiểu Tang như có điều suy nghĩ liếc nhìn em chồng của mình, ban đầu chỉ là nói về trang phục, nhưng phần khác là bình phong.”

Các cô đi dạo một lúc lâu, cũng không nghĩ, đáng vẻ còn hăng hái bừng bừng.

Khi họ lên trên một tầng, bên này là khu thời trang, bên kia là khu trang sức.

Trình Hiểu Tang hạ tay xuống vịn thang máy, Mộc Tuyên Dư đi theo sau mấy bước, vì vậy trở lại đứng bên cạnh Mộc Tuyên Dư, nhìn sang theo ánh mắt cô.

Là một đôi tình nhân, hình như đang chọn dây chuyền.

Trình Hiểu Tang cảm thấy có chút quen thuộc, lại giả đi mấy lần rồi, lập tức nhận ra họ chính là Giang Thừa Châu và Uông Tử Hàm mới đính hôn thời gian trước. dựa vào thực lực của Giang gia và Uông gia, thì hôn lễ của đôi này sẽ khó ai long trọng bằng.

“Em biết họ à?” Trình Hiểu Tang nhẹ nhàng mở miệng.

Cô lắc đầu: “Không, chẳng qua là thấy họ rất xứng đôi.”

“Đúng vậy, hình như có người từng phỏng vấn chuyện tình của họ nói, họ là trời sinh một đôi.”

“Vậy sao?” Đường như cô không còn thấy hứng thú tiếp lời.

Mà Uông Tử Hàm dường như không hài lòng lắm với sợi dây chuyền đang chọn, lắc đầu chuẩn bị vào cửa hàng tiếp theo.

Phụ nữ hay phiền phức, Giang Thừa Châu nghĩ như vậy, anh và Uông Tử Hàm đang đi cùng nhau, đột nhiên anh nhìn lướt qua chiếc gương không lớn trước mắt, chiếc gương không lớn, lại soi rõ người cách không xa phía sau họ.

Anh đưa tay nhận lấy chiếc túi bên tay trái Uông Tử Hàm, tay trái Uông Tử Hàm tự do, rất tự nhiên khoác lên tay anh.

Một Tuyên Dư nhìn tay Uông Tử Hàm khoác trên cánh tay Giang Thừa Châu, cô nhẹ thở ra một hơi: “Chị dâu, chúng ta qua bên kia xem thêm một chút nữa đi!”

Cô chọn đi về hướng ngược lại.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hận Triền Miên - Lục Xu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40: Chương 39

Uông Tử Hàm kéo Giang Thừa Châu vào một cửa hàng trang sức. Cô chọn một sợi dây chuyền rồi nhờ nhân viên phục vụ lấy ra. Sợi dây chuyền nằm trong lòng bàn tay cô, viên kim cương đính trên đó được thiết kế đơn giản nhưng trang nhã, lại có cảm giác rất tinh xảo. Nhìn Giang Thừa Châu bên cạnh, cô liền hỏi anh: “Anh thấy có đẹp không?”

“Không tệ!” Anh để cái túi trong tay xuống, rồi cầm lấy sợi dây chuyền trong tay cô, chuẩn bị giúp cô đeo lên.

Uông Tử Hàm nhìn thấy động tác của anh, liền ngoan ngoãn xoay người lại. Cô ngồi ở trên ghế, độ cao vừa vặn, động tác của anh cũng hết sức dễ dàng.

Cô nhìn mình trong gương, lại ngắm mặt dây chuyền đang treo ở trước ngực, không lời nào nói ra được cảm giác tốt đẹp này.

Quay đầu nhìn người phía sau, Uông Tử Hàm hỏi: “Có đẹp không?”

“Rất hợp với em!”

Cô khẽ mỉm cười: “Lấy xuống trước đã!”

Uông Tử Hàm lại chọn một cái khác, có điều thiết kế hơi phức tạp một chút, dùng chất liệu đặc biệt như tơ tằm quấn quanh đường viền, ở giữa là một viên kim cương lấp lánh. Cô rất thích thiết kế này, lớp tơ tằm bên ngoài giống như để bảo vệ viên kim cương ở trung tâm, tạo cảm giác an toàn.

“Em muốn thử cái này một chút!”

“Được rồi” Giang Thừa Châu nhận lấy, rồi lại đeo lên giúp cô.

Cô đưa tay lên cằm cổ trắng như tuyết của mình, khẽ vuốt ve sợi dây chuyền. Cô ngắm mình trong gương một lúc lâu: “Anh cảm thấy thế nào?”

Giang Thừa Châu nhìn cô mấy giây: “Em thích là được rồi!”

Cô liền chỉ sợi dây chuyền đang đeo trên cổ mình: “Vậy thì em chọn cái này!”

“Ừ”

Anh đã nhận lời với cô, sau khi trở lại sẽ cùng cô đi chọn trang sức mà cô thích. Đã nói thì sẽ làm.

Uông Tử Hàm nhìn thấy anh lấy ví ra trả tiền, khoe miệng khẽ mỉm cười. Anh biết cô thích điều này, cũng biết sợi dây chuyền ban đầu thích hợp với cô hơn, nhưng vì tôn trọng quyết định của cô, để cô lựa chọn, mà anh thì không ý kiến gì.

Chỉ là, hai nhân viên phục vụ ngày hôm đó nhận thấy đôi tình nhân này thật kỳ lạ. Cô gái mới rời đi không lâu liền quay trở lại, rồi còn mua sợi dây chuyền mà mình đã thử lúc đầu. Còn chàng trai kia, lúc các cô sắp tan ca, cũng chạy đến mua sợi dây chuyền đó.

Mộc Tuyên Dư cùng Trình Hiểu Tang đi về phía bên kia. Tâm tình Trình Hiểu Tang dường như rất tốt: “Xem ra không giống như người ta nói, hôn nhân của người giàu chỉ là vô rỗng, thực ra vẫn có người môn đăng hộ đối!”

Hai đôi giày cao gót cùng gõ trên sàn, tạo nên tiết tấu lộn xộn, Mộc Tuyên Dư biết chị dâu đang nói về đôi tình nhân vừa nãy, liền cười cười: “A, giống như chị với anh trai em đúng không!”

Trình Hiểu Tang sững sốt, không nghĩ tới Mộc Tuyên Dư sẽ trêu ghẹo mình. Thấy cô ấy đi vào trong cửa hàng quần áo, cô cũng vội vàng vào theo.

Cửa hàng này có những món rất đặc biệt, Trình Hiểu Tang cảm thấy rất thích. Mà Mộc Tuyên Dư lại ra sức lôi kéo cô mặc thử. Mặc dù cô thích nhưng lại thấy không thích hợp với mình, nên lại bảo Tuyên Dư vào thử.

“Chị dâu, chị không mặc thử thì làm sao biết không hợp với mình chứ?” Tuyên Dư cùng cô nhân viên bán hàng ra sức lôi kéo Trình Hiểu Tang mặc thử cái quần màu vàng đó. “Hon nữa rõ ràng chị cũng rất thích nó mà!”

Trình Hiểu Tang vẫn lắc đầu từ chối, thấy đáng về thất vọng của Mộc Tuyên Dư không khỏi bật cười, “Lần sau em nói anh trai em đến xem thử đi, nếu anh ấy cũng khen thì chị sẽ mặc thử!”

“Thì ra là phải để cho người đặc biệt nhìn!”. Mộc Tuyên Dư cố ý kéo dài giọng.

Trình Hiểu Tang cười áy náy, xin lỗi cô nhân viên rồi kéo Mộc Tuyên Dư ra khỏi cửa hàng, “Còn phải mượn cơ để anh ấy đi ra ngoài với chị sao! Chị thông cảm việc anh ấy bận rộn, nhưng người khác cũng bận mà vẫn cùng vị hôn thê ra ngoài được mà! Chị thấy anh trai em không muốn đi cùng với chị thì đúng hơn.”

“Em thấy có thể anh trai em bận rộn thật mà!”

Trình Hiểu Tang không vui, làm bộ tức giận mở miệng, “Ngay cả em cũng giúp đỡ anh em.”

Mộc Tuyên Dư không thể làm gì khác hơn là ra sức xoa dịu, an ủi chị dâu. Một lát sau, cả hai người mới bước vào một tiệm quần áo khác, Trình Hiểu Tang còn mua cho Mộc Tuyên Nghi mấy bộ quần áo và cả vật, lúc muốn mua đồ cho Mộc Tuyên Dư bị cô từ chối, Trình Hiểu Tang cũng không miễn cưỡng.

Lúc hai người tạm biệt ra về thì trời đã tối lắm rồi. Mang giày cao gót cả một ngày, hai chân Mộc Tuyên Dư đã mất hết cảm giác.

Cô lê lê cả thân người mệt mỏi trở về nhà trọ, vừa về đến cửa thì chợt thấy một dáng người quen thuộc.

Cô đứng ở đó nhìn Giang Thừa Châu, thấy trang phục trên người anh vẫn chưa đổi, thầm nghĩ mình có thể ngửi thấy mùi nước hoa, hay tìm thấy vài sợi tóc của người phụ nữ khác ở trên đó không nhỉ? Áo sơ mi màu xám tro mặc trên người anh càng làm cho anh trở nên cao ngất, cũng lộ rõ vẻ điển trai vốn có. Mộc Tuyên Dư vẫn không nhìn mặt anh, cô không muốn biết về mặt hiện giờ của anh ra sao, cũng không nhìn thấy được ánh mắt anh lúc này.

Không biết qua bao lâu, Mộc Tuyên Dư cảm giác nếu mình đứng thêm vài giây nữa, có lẽ hai chân bủn rủn mà ngã nhào xuống đất. Cô lấy chìa khóa từ trong túi ra, đi tới mở cửa. Lúc này, cô chợt nhớ rằng anh cũng có chìa khóa, sao lại đứng ở ngoài? Có ý gì đây? Trong trung tâm thương mại khắp nơi đều là các loại kính thủy tinh và gương khác nhau, như vậy lúc cô và chị dâu nhìn thấy anh và Uông Tử Hàm, anh cũng nhìn thấy các cô?

Đứng ở ngoài này mà không đi vào, cho rằng cô thấy sẽ mềm lòng sao?

Cô mở cửa, Giang Thừa Châu cũng lập tức đi vào.

Mộc Tuyên Dư vào nhà, không muốn làm gì cả, tùy tiện để mấy món đồ vừa mua lên bàn, rồi ngã nhào lên ghế salon. Thậm chí ngay cả giày cô cũng lười thay, nhưng do dự hai giây, bèn đổi dép đi trong nhà.

Cô nằm trên ghế, không thêm nhúc nhích, dường như cực kỳ mệt mỏi.

Giang Thừa Châu đứng cách đó khoảng ba thước, lấy tư thế từ trên cao nhìn xuống. Hai tay anh vẫn đặt trong túi quần, tay phải vuốt ve sợi dây chuyền nằm trong túi. Sợi dây này có thiết kế với hai vòng ngôi sao, anh nhớ cô cũng có một đôi hoa tai cùng kiểu như vậy. Khẽ nhún mồm, Giang Thừa Châu nắm chặt sợi dây chuyền trong tay, ánh mắt cũng híp lại. Hoa tai có hai vòng ngôi sao..., đó là đôi hoa tai mà cô đã đeo thời còn học đại học. Anh thật muốn cười nhạo mình, lẽ nào cô còn giữ đôi hoa tai kia, còn anh bây giờ mua sợi dây chuyền này để làm thành một bộ...

Giang Thừa Châu rút tay ra khỏi túi, lo lắng nhìn cô: “Mệt lắm à?”

Ánh mắt Mộc Tuyên Dư lộ rõ vẻ mệt mỏi không chịu nổi, nhẹ liếc anh một cái: “Ừ”.

Anh đi tới ngồi bên cạnh cô, khẽ vươn tay xoa lấy đôi bàn chân đang bủn rủn của cô. Cô mở mắt ra rồi vội nhắm lại, sau lại hơi mở ra, nhìn anh đang nhẹ nhàng xoa chân cho mình. Động tác của anh không nặng không nhẹ, làm cho cô cảm giác thật thoải mái.

Mộc Tuyên Dư vẫn nhìn anh, lại nhìn đến vẻ mặt đang rất chăm chú ấy, dường như đó là công việc của anh, anh còn nghiêm túc thực hiện.

Lúc này, anh ngược lên nhìn cô, nét mặt đầy ý cười: “Đã khá hơn chút nào chưa?”

Mộc Tuyên Dư vẫn không nói gì, chỉ lẳng lặng nhìn anh. Anh lại tiếp tục xoa bóp, cũng không biết là bao lâu, dường như nếu cô không bảo dừng, có lẽ anh cũng sẽ không ngừng tay. Cuối cùng, cô đưa tay ra ngăn cản động tác của anh, rồi ngồi dậy, nhìn đến vẻ mặt nghiêm túc, chăm chú ấy: “Anh và Uông Tử Hàm đính hôn, khi nào thì hủy bỏ hôn ước?”

Giang Thừa Châu nhìn cô, lúc này lại nở nụ cười: “Em vì chuyện này mà không vui, không thêm đề ý đến anh nữa à?”

Cô không nói lời nào, coi như chấp nhận lời nói của anh. Anh dường như cũng biết suy nghĩ của cô, khẽ thở dài: “Bây giờ thì chưa thể từ hôn được. Hai nhà vẫn còn đang hợp tác. Hơn nữa chuyện này là sai lầm của anh, anh không hy vọng vì việc này mà gây tổn thất đến nhà họ Uông!”

Cô mím môi: “Cứ để như vậy sao?”

“Là sao?”

“Thật ra là vì anh không muốn cô ấy bị tổn thương phải không?”

Giang Thừa Châu sùng sốt, lúc này mới bật cười, sau đó ôm Mộc Tuyên Dư vào lòng, “Anh còn nghĩ không biết vì sao, thì ra là em đang ghen! Em phải có lòng tin với anh, chỉ cần em không phụ anh thì anh cũng sẽ không rời xa em.”

Mộc Tuyên Dư cuộn người trong lòng anh, giọng nói có phần đáng thương: “Em sợ lắm!”

“Sợ cái gì?”

“Sợ anh vì áy náy mà không muốn làm tổn thương Uông Tử Hàm, rồi không hủy hôn. Sau đó có cơ hội ở cùng cô ấy, thường xuyên gặp mặt, đưa cô ấy đi dạo phố, gặp gỡ gia đình cô ấy, cùng cô ấy vui đùa. Sau đó trở thành thói quen, rồi anh sẽ cảm thấy tiếp tục như vậy cũng rất tốt, không muốn rời đi nữa. Đến lúc đó... Anh nói xem, nếu quả thật như vậy, em nên làm gì bây giờ?” Cô từ trong ngực anh chui ra, khuôn mặt quật cường nhìn anh.

Giang Thừa Châu nghe cô nói như vậy, cảm thấy suy nghĩ này rất buồn cười, bèn lấy tay xoa tóc cô: “Em nghĩ linh tinh gì vậy? Chúng ta quen nhau bao lâu rồi chứ? Anh với cô ấy biết nhau được bao lâu? Cho dù anh có mắc nợ cô ấy thì anh cũng hiểu rõ mình cần ai chứ! Em có một chút lòng tin đối với anh được không?”

Mộc Tuyên Dư nhìn anh, mắt khẽ chớp, mang theo chút tủi thân.

Giang Thừa Châu chạm trán của mình vào trán cô, tiếp tục an ủi: “Em phải tin tưởng anh, anh và em trải qua nhiều việc như vậy, em đã từ từ đi vào cuộc sống của anh. Đời này anh cũng chỉ có thể làm những chuyện ngây thơ như vậy với em mà thôi. Cho nên chỉ có em mới có thể khiến anh trở nên như vậy. Em phải tin tưởng bản thân mình, em là Mộc Tuyên Dư độc nhất vô nhị, là Mộc Tuyên Dư của Giang Thừa Châu.”

Cô nghe anh nói một hồi, lúc này mới gật đầu: “Ừ”

“Vậy bây giờ em đi tắm, anh đi nấu cơm. Tắm xong rồi cùng ăn cơm với anh!”

“Được rồi!”

Lúc này, cô mới mỉm cười bước xuống khỏi ghế salon, lấy quần áo đi tắm. Giang Thừa Châu nhìn theo bóng lưng của cô, rồi mới đi vào bếp. Anh thấy trong tủ lạnh còn có một ít cháo, liền lấy ra, bỏ vào lò vi sóng hâm nóng. Làm thêm vài món ăn đơn giản nữa là được rồi.

Chuẩn bị bữa tối xong, vẫn chưa thấy cô ra khỏi phòng tắm.

Anh lấy cháo và thức ăn dọn lên bàn ăn, lại nghe thấy tiếng nước trong phòng tắm vẫn còn vang lên không ngừng, liền đi đến ban công. Trên ban công có bày mấy bồn hoa, trong đó có một bồn hoa cỏ lá xanh dày. Anh nhìn một lúc lâu, rồi lấy sợi dây chuyền trong túi quần ra, giơ lên nhìn một lát, sau đó bới đất trong bồn hoa lên, chôn dây chuyền vào đấy.

Anh không nên quay lại mua sợi dây chuyền này, nhưng lúc đó, vì sao còn quay lại?

Giang Thừa Châu khẽ cười, phui đi bùn đất còn dính trên tay.

Trong phòng tắm, Mộc Tuyên Dư mở nước ào ào, để nước phun lên mặt. Hai mắt cô nhắm chặt, trong đầu lại xuất hiện hình ảnh Uông Tử Hàm nắm tay Giang Thừa Châu đi về phía trước. Cô không cách nào lừa gạt được mình, trong lòng như bị ai đó nhéo một cái, trái tim dường như không thể hô hấp.

Mộc Tuyên Dư mở mắt ra, nước bắn vào trong mắt, xót xót khó chịu vô cùng.

Một lúc sau, cảm giác khó chịu này từ từ nhạt đi, cô mới đi ra khỏi vòi sen, đưa tay vuốt nước trên mặt, rồi lấy khăn lau khô tóc và người.

Lúc cô bình tâm lại đi ra, Giang Thừa Châu đã làm xong bữa tối đơn giản. Cô đi thẳng đến bên bàn ăn, nhìn thức ăn anh làm mà cảm thấy thỏa mãn. Mấy ngày nay trời chuyển nóng, cô chỉ muốn ăn vài món nhẹ nhàng một chút, cũng thích đồ ăn có nước hơn. Chẳng qua là cô tò vò, dùng ánh mắt ý vị thăm trường nhìn người đối diện một hồi lâu.

“Sao vậy?” Giang Thừa Châu nhìn cô hỏi.

“Chỉ đột nhiên cảm thấy anh rất hoàn mỹ, không những có gia thế, bề ngoài, mà còn có cả học thức, năng lực... còn có thể nấu cơm nữa! Dường như cái gì cũng có, cái gì cũng làm được!”

“Bây giờ mới biết là phải giữ chặt anh à?” Anh nhướn mi, cực kỳ hưởng thụ lời khen của cô.

“A, không lẽ đã chậm mất rồi sao?”

Đúng là đã chậm rồi, anh thầm nói trong lòng, trên mặt cũng không lộ vẻ gì. “Chỉ cần người đó là em thì không bao giờ là muộn cả!”

Cô nhìn anh, giống như cực kỳ rung động, một lúc lâu sau mới cúi đầu ăn tiếp.

Ăn cơm xong, Giang Thừa Châu chủ động đi rửa chén, còn Mộc Tuyên Dư thì ra ban công hóng gió. Tóc của cô chưa khô, gió thổi tới nên càng thấy lạnh lẽo.

Giang Thừa Châu rửa xong chén đĩa, cũng dọn dẹp xong nhà bếp, thì nhận được điện thoại của Ưông Tử Hàm gọi đến. Hai người không nói gì nhiều, nhưng không khí rất ấm áp. Sau khi cúp điện thoại, anh ra khỏi phòng bếp, đi đến bên ban công, nơi Mộc Tuyên Dư đang tự hành hạ bản thân mình.

Giang Thừa Châu ôm lấy Mộc Tuyên Dư từ phía sau, khẽ tựa cằm lên đỉnh đầu của cô. Mộc Tuyên Dư nhẹ nhàng nhắm mắt lại, gió thổi tới, quanh người đều là hơi thở thuộc về anh.

“Giang Thừa Châu...”

“Gì vậy?”

Cô nở nụ cười, nửa câu còn lại vốn định nói ra, cuối cùng lại không nói tiếp.

Giang Thừa Châu vẫn đang đợi cô, chỉ là cô kiên quyết không nói thêm một lời nào nữa.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hận Triền Miên - Lục Xu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41: Chương 40

Giang Thừa Châu về đến nhà, anh trai anh đang cùng chị dâu đi dạo trong sân, trên mặt hai người đều lộ vẻ tươi cười, dường như đang nói chuyện gì đó cực kỳ thú vị. Anh dừng bước, nhìn anh trai và chị dâu. Họ kết hôn đã nhiều năm nhưng chưa từng cãi nhau dù chỉ một lần, vẫn ân ái cho đến tận bây giờ, điều đó khiến anh cảm thấy đây là chuyện không thể tưởng tượng được, bởi vì trong mắt anh, Giang Cảnh Hạo thực sự không phải kiểu người sống quá tình cảm, mà tính cách chị dâu anh lại quá ngoan ngoãn, dịu dàng. Nhưng nhìn cặp vợ chồng này, có lẽ sẽ không nghi ngờ tình cảm thâm thiết giữa họ. Trước kia từng nghe nói, nếu một đôi vợ chồng chưa từng cãi nhau, nhất định không bình thường, bất cứ chuyện nhỏ nào cũng có thể khiến họ chia lìa, hiện tại xem ra cũng không đúng lắm, ít nhất là đối với cặp vợ chồng này mà nói thì quả thực không phù hợp.

Giang Thừa Châu chỉ biết bọn họ học cùng trường, chị dâu là học muội của anh trai.

Anh nhìn bọn họ lâu đến nỗi khiến cho Đường Khả Hân chú ý, cô khó hiểu nhìn chồng mình.

Trên thực tế Giang Thừa Châu cũng không có ý khác, anh chỉ đột nhiên nghĩ đến nếu không có chuyện đó, anh và Mộc Tuyên Dư cũng sẽ giống như vậy hay không. Mỗi ngày cùng nhau chung sống, khi anh đi làm về nhà thì cùng cô đi dạo phố, đi ăn cơm, cùng nhau tâm sự, vài năm sau thì sinh một bé gái đáng yêu, lớn lên sẽ xinh đẹp giống cô, đến cuối tuần anh sẽ đưa mẹ con cô đi chơi.

Đó từng là cuộc sống mà anh hướng tới trong quá khứ, bây giờ lại cảm thấy thật buồn cười.

Giang Cảnh Hạo vỗ bả vai vợ mình, ý bảo cô vào nhà. Đường Khả Hân nhìn Giang Thừa Châu đứng bên kia tràn đầy tâm sự, liếc mắt nhìn một cái, gật gật đầu, biết là chồng mình muốn cùng chú em nói chút chuyện.

Giang Cảnh Hạo bước về phía em trai mình: “Sao thế, em thấy cây kia không vừa mắt à?”

Giang Thừa Châu phục hồi tinh thần, hình như anh đã nhìn cái cây kia rất lâu, theo bản năng nhú mày: “Đúng vậy, cảm thấy nó đứng rất khó coi, em

muốn trông nó ở chỗ khác.”

“Hiếm khi thấy em để ý những việc nhỏ nhặt này.” Giang Cảnh Hạo cười cười, vỗ bả vai anh: “Việc đó không tồi.”

“Không khiến anh mất mặt là được rồi.” Anh biết trong công ty có không ít người bất mãn đối với việc anh lên chức, thậm chí có người có ý xấu, tung tin đồn lung tung nói anh kéo Giang Cảnh Hạo xuống để mình được lên, ngay cả lão Vương cũng nói việc đính hôn chỉ là một trong những mưu kế để anh chiếm đoạt tập đoàn. Chỉ có thể nói sức tưởng tượng của những người đó quá phong phú, nhưng anh cũng không để tâm, anh nhìn Giang Cảnh Hạo hỏi: “Giang Tu Trạch chủ động liên lạc với anh à?”

Giang Cảnh Hạo gật đầu, không chỉ có vậy, điều kiện đưa ra cũng rất tốt, trong tương lai hợp tác cũng có lợi.

Giang Thừa Châu cười cười, đối với kết quả như vậy anh đã sớm dự đoán được, vì thế cũng không quá vui vẻ: “Anh, anh và chị dâu kết hôn được bao lâu rồi?”

“Chắc khoảng tầm mười mấy năm, cũng không nhớ rõ, sao em lại hỏi vậy?”

“Không có gì.” Giang Thừa Châu cúi đầu nhìn giày mình, không thể nói rõ trong lòng là cảm giác gì.

Giang Cảnh Hạo cùng Giang Thừa Châu bước vào nhà. Giang Thừa Châu vừa bước vào đã bị Giang Du Du bò lên người. Giang Cảnh Hạo bất đắc dĩ cười cười, sau đó đến bên cạnh Giang Hào ngồi xuống.

Giang Hào một bên giả bộ xem ti vi, một bên lén nhìn con trai út và cháu gái bảo bối, cũng không biết tên tiểu tử kia hạ bùa mê gì mà làm cho tiểu Du Du thích theo anh làm vậy như vậy.

“Ba, biểu hiện của Thừa Châu ở công ty không tồi, mấy dự án đều xử lý rất khá.” Giang Cảnh Hạo không để ý mở miệng.

“Hừ, xu tiểu tử kia vận khí tốt thôi.”

Giang Cảnh Hạo vắt chéo hai chân, nghe nói như thế thì lại cảm thấy rất buồn cười: “Vận khí tốt cũng cần có thực lực mới đạt được.”

Giang Hào lúc này mới kinh ngạc nhìn con trai lớn của mình, lông mày dựng thẳng đứng lên. Là một người cha, nghe con lớn khích lệ con út của mình, trong lòng không rõ là tư vị gì, quá khứ ông luôn lo lắng hai người con trai quan hệ không hòa thuận, lúc nào cũng lo lắng trong nhà xuất hiện chuyện con cái tranh quyền kiện tụng, sợ anh em phản bội, hiện giờ xem ra người làm cha là ông đã suy nghĩ quá nhiều. Nhưng quan hệ giữa hai đứa con này rất tốt, sao ông lại cảm thấy không được thoải mái, cũng chưa từng có người nào cùng ông nói đến chuyện của con trai út.

Thấy Giang Hào không nói lời nào, Giang Cảnh Hạo lại tiếp tục mở miệng: “Thừa Châu là người làm việc có chừng mực.”

“Là ý gì?” Giang Hào nhướn mày.

“Nó biết chuyện gì nên làm, chuyện gì không nên làm.”

Lại thêm một người khuyên ông không nên nhúng tay vào chuyện của Giang Thừa Châu. Giang Hào lắc đầu, lại nghĩ tới lời vợ mình vừa nói, trong lòng nhất thời ngũ vị tạp trần.

Giang Du Du ngồi trong lòng Giang Thừa Châu, cô bé không phải là một đứa trẻ an phận, trái lắc lắc, phải lắc lắc: “Chú út hay ra ngoài chơi lâu như vậy, cũng không mang theo cháu, thật đáng ghét.”

Cô bạn nhỏ Giang Du Du bĩu môi, biểu cảm vừa đáng yêu vừa ngốc nghếch, làm cho Giang Thừa Châu không nhịn được nắn bóp khuôn mặt nhỏ nhắn của bé: “Chú phải đi làm chính sự.”

“Làm chính sự cũng có thể mang cháu theo, lúc chú buồn cháu có thể ở bên cạnh giải sầu cho chú.”

Giang Thừa Châu nghiêng đầu suy nghĩ, dường như đang lo lắng làm thế có được hay không: “Ừ, đúng là ý hay.”

“Cho nên lần sau chú mang cháu theo có được không?” Về mặt tiểu Du Du hưng phấn hỏi.

“Không được!”

Giang Du Du tức giận, làm âm ỉ với Giang Thừa Châu trên sofa. Đường Khả Hân nhìn thoáng qua, sắc mặt lạnh đi: “Giang Du Du!”

Mẹ vừa ra tay, Giang Du Du lập tức có nề nếp, nhưng vẫn rất buồn bực. Giang Thừa Châu lại ôm bé vào lòng, thấp giọng giải thích: “Chú đi công tác là chính sự, công việc bề bộn, không có thời gian ở cùng Du Du, vì thế cho dù Du Du đi cùng cũng sẽ không vui, vẫn nên ở nhà thì hơn, xong việc chú sẽ về với cháu, không phải tốt hơn sao?”

Tiểu Du Du hít mắt suy nghĩ, bộ dạng không tệ chút nào.

Giang Thừa Châu thì thầm bên tai Giang Du Du chuyện gì đó, Giang Du Du nghe xong lập tức vui vẻ đứng dậy.

Không lâu sau, Giang Thừa Châu mang theo Giang Du Du ra ngoài.

Giang Du Du ngồi trong xe, cắn ngón tay mình hỏi: “Chú út, sau này lúc gặp cô Uông đều mang cháu theo được không?”

“Không được.”

“Vì sao?” Bé ỳ ỳ khuất mở to hai mắt.

“Bình thường những người làm bóng đèn sẽ khiến người khác chán ghét.” Anh vươn tay phải ra vuốt tóc Tiểu Du Du.

Tiểu Du Du không chút dấu vết đẩy tay anh ra, nghi hoặc nhìn, đây là ý gì?

Lúc họ đến, Uông Tử Hàm đã đứng ở đó, nhìn thấy bóng dáng của Giang Du Du thì hơi sững sốt, sau đó cũng chủ động tiến đến, một tay ôm lấy Tiểu Du Du: “Du Du, đã lâu không gặp, có nhớ cô Uông không?”

Tiểu Du Du gật gật đầu: “Nhớ chứ, lúc cháu nhớ chú út liền thuận tiện nhớ đến cô.”

Uông Tử Hàm sững sốt: “Hóa ra cô chỉ là người thuận tiện được nhớ đến.”

Tiểu Du Du xấu xa cười, sau đó hai tay ôm lấy cổ Uông Tử Hàm: “Cô Uông, cháu rất thích cô.”

Những lời này làm cho Uông Tử Hàm không còn cách nào so đo, đành phải tỏ vẻ bất đắc dĩ, hiện tại đứa trẻ này sao lại có thể nịnh bợ người lớn tốt như vậy.

Giang Thừa Châu đứng phía sau bọn họ cười.

Vẫn tìm một nơi để đi dạo một chút như trước, chẳng qua là hai người lớn lại giống nhau như vậy, tất cả đều lấy Du Du làm trung tâm. Giang Thừa Châu ngoài miệng đã nhanh chóng biến thành Du Du thích cái gì.

Uông Tử Hàm thấy vậy, vừa buồn cười lại vừa bất đắc dĩ: “Anh sau này chính là một *hài nô**, ở phương diện kia quả là có tiềm lực.” (*: *nô lệ của trẻ con*)

Giang Thừa Châu bị đánh giá như vậy, ngoài mặt không chút biểu cảm nói: “Anh không ngại biến thành như vậy, nhưng em rất để ý sao?”

Uông Tử Hàm sững sốt, rất nhanh đã hiểu ý ngầm, mặt lập tức đỏ ửng lên.

Tiểu Du Du đi chơi không được bao lâu đã cảm thấy đói bụng, bọn họ liền dẫn bé đi ăn cơm, nơi ăn cơm sẽ do Tiểu Du Du chọn, cả Giang Thừa Châu và Uông Tử Hàm đều không có ý kiến gì.

Ăn cơm xong, vừa bước chân ra khỏi nhà hàng, Giang Thừa Châu đã nhận được điện thoại từ trợ lý, bèn đi chỗ khác nghe điện thoại, để Uông Tử Hàm và Giang Du Du đứng chờ Giang Thừa Châu.

Giang Du Du kéo tay Uông Tử Hàm, hấp dẫn sự chú ý của cô, sau đó chỉ vào cửa hàng có phong cách thôn quê bên cạnh nói: “Cô Uông, cháu muốn ăn cánh gà nướng.”

Vừa mềm lại vừa thơm, rất dễ ăn, chỉ cần nghĩ đến cũng cảm thấy rất ngon.

Uông Tử Hàm nhú mày: “Du Du, ăn đồ rán không tốt cho sức khỏe, chúng ta không nên ăn.”

Giang Du Du nhướn mày lên: “Không được, cháu muốn ăn.”

Uông Tử Hàm vẫn không đồng ý, chuẩn bị nói thêm gì đó, Giang Du Du lập tức phát hiện ra suy nghĩ của cô, liền ngừng đầu nhìn cô, vươn ngón tay nhỏ xinh ngoắc ngoắc một cái, ý bảo cô ngồi xuống nói chuyện với bé. Uông Tử Hàm cảm thấy đứa trẻ này thật đúng là... Nhưng vẫn làm theo lời Giang Du Du, đối với trẻ nhỏ, người lớn cần có vài phần kiên nhẫn.

“Nếu cô mua cánh gà cho cháu, cháu sẽ thích cô hơn cái cô xinh đẹp kia một chút.” Giang Du Du tỏ ý thương lượng.

“Cô xinh đẹp?” Uông Tử Hàm cau mày: “Ai là cô xinh đẹp?”

Giang Du Du tự mình tính toán: “Mẹ nói người訂 hôn chính là có ý định kết hôn, mà hai người thân mật với nhau về sau cũng có thể kết hôn, cô và chú út mới訂 hôn, sau này mới có thể kết hôn. Nếu cô xinh đẹp kia và chú út thân mật, cũng có thể kết hôn... Nếu cô mua cánh gà cho cháu, cháu sẽ thích cô nhiều hơn một chút, khiến cho chú út cũng thích cô hơn.”

Uông Tử Hàm dừng lại một chút, đột nhiên không nói ra lời.

Tiểu Du Du lại kéo tay cô: “Mua cánh gà cho cháu đi!”

Uông Tử Hàm không thể nói rõ đó là cảm giác gì, không biết ma xui quỷ khiến thế nào cô lại mang Tiểu Du Du đến cửa hàng thôn quê mua hai cái cánh

gà nướng. Giang Du Du ăn cánh gà nướng, tâm tình vô cùng tốt, vẻ mặt đang ăn vô cùng thỏa mãn. Bọn họ đi vào cửa hàng, Giang Thừa Châu vẫn đang tiếp điện thoại, hình như đang nói chuyện gì rất quan trọng, một chỗ không thể đến được.

“Du Du, sao cháu nhìn thấy cô xinh đẹp được?”

“Cháu nhìn thấy trong ảnh chụp chung với chú út ngày trước.” Giang Du Du một bên gặm chân gà, một bên mở miệng trả lời.

Ảnh chụp trước kia? Ông Từ Hàm thở phào một tiếng, hẳn là rất lâu trước kia anh có bạn gái cũ cũng không có gì kỳ quái cả.

“Là ảnh chụp rất lâu về trước?” Cô vân về tóc Tiểu Du Du: “Về sau không được nói như vậy nữa, biết chưa?”

Tiểu Du Du gật đầu: “Là ảnh chụp rất lâu về trước, chú út khi đó còn rất trẻ.” Bé vừa gặm cánh gà xong bèn ngoan ngoãn đem cánh gà bỏ vào thùng rác, lại nghĩ đến cái gì đó, liền cầm lấy tay Ông Từ Hàm nói: “Nhưng lúc trước chú út có cùng cô xinh đẹp kia ở cùng nhau. Cháu đã nói thì sẽ giữ lời, cháu sẽ thích cô hơn một chút!”

Lúc trước?

Sắc mặt Ông Từ Hàm đột nhiên thay đổi, trong lòng như có sông cuộn biển gầm rất khó chịu, cô muốn nói gì đó, nhưng cái gì cũng nói không nên lời.

Cô suy nghĩ rất nhiều, có lẽ khi đó Giang Thừa Châu và bạn gái trước gặp lại nhau bị Du Du vô tình bắt gặp, nhất định là như vậy. Cô tự thuyết phục chính mình, nhưng bên trong lại có một giọng nói nhỏ nhỏ phản bác.

Giang Thừa Châu tắt điện thoại đi tới, nhìn thấy Giang Du Du bèn xoa đầu bé hỏi: “Vừa rồi làm gì vậy?”

Giang Du Du dùng sức lắc đầu nói: “Cháu không làm gì cả!”

Giang Thừa Châu nhìn thoáng qua cửa hàng thôn quê bên cạnh, cười mà không nói. Giang Du Du chọn chỗ này để ăn cơm, anh biết nhất định là đang có chủ ý gì đó.

Anh nhìn sang Ông Từ Hàm, phát hiện sắc mặt cô không tốt lắm: “Sao sắc mặt lại trắng bệch như vậy?”

Ông Từ Hàm lắc đầu: “Em đột nhiên cảm thấy không thoải mái, em muốn về nhà trước.”

“Anh sẽ đưa em về.” Anh lập tức lấy chìa khóa xe ra.

“Không cần, em muốn về một mình, anh đưa Du Du đi chơi thêm chút nữa đi.” Cô từ chối.

Giang Thừa Châu vốn còn muốn nói thêm, lại phát hiện giọng cô rất thấp, rất kiên định, liền từ bỏ.

Ông Từ Hàm vừa rời đi, Giang Thừa Châu bèn gọi Giang Du Du lại hỏi: “Vừa rồi cháu và cô Ông đã làm gì?”

“Cái gì cũng không làm!”

“Cũng không ăn cánh gà nướng?”

“Không.”

“Tại sao chú lại ngửi thấy mùi gà nướng?”

“Nhất định là chú út ngửi nhầm rồi, hi hi!”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hận Triền Miên - Lục Xu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42: Chương 41

Mộc Tuyên Dư về nhà, cô cảm thấy rất buồn phiền vì phát hiện ra mình đã hoàn toàn bị bỏ quên. Toàn bộ tâm tư của mẹ và ba đều đặt hết lên việc chuẩn bị hôn lễ cho Mộc Tuyên Nghị. Mẹ đang cùng bên Trình gia thương lượng nên mua gì, mà Mộc Trung Thiên thì đang nghĩ xem hôm ấy nên mời những ai và những ai không cần mời đến tham gia hôn lễ. Vì thế Mộc Tuyên Dư dù ít dù nhiều cũng trở nên dư thừa. Nhưng trước sau cô lại không thể kêu lên sự tủi thân đó, bởi vì nói một câu than phiền Lí Hâm liền mang chồng trở về, bà đối xử như vậy, làm cho Mộc Tuyên Dư muốn nói cũng không thể nói.

Nhưng tâm trạng cô vẫn rất tốt, khó có dịp thấy ba mẹ có tinh thần làm việc như vậy, hơn nữa tâm trạng còn vô cùng tốt, điều này làm cho cô cảm thấy

rất vui vẻ.

Cô muốn giúp một chút nhưng Lí Hâm không cho, vì thế cô ở nhà cũng buồn chán.

Cô nhàm chán bèn chạy đến công ty tìm Mộc Tuyên Nghị. Hiện tại trường bối của Mộc gia và Trình gia vô cùng quan tâm đôi tân hôn này, nhưng trái lại cuộc sống của đôi tân hôn lại không có thay đổi gì, tất cả mọi việc đều có người khác giúp đỡ, bởi vậy việc gì nên làm thì họ làm, chỉ là thỉnh thoảng vẫn bị kéo lại bởi ý kiến.

Cô đến công ty, Mộc Tuyên Nghị nhìn thấy cô, cũng không cảm thấy có gì kỳ quái, còn dẫn cô đến phòng khách đợi một lát rồi anh đưa cô ra ngoài ăn cơm.

Bởi vì quá rảnh rồi nên sinh ra nhàm chán, Mộc Tuyên Dư đi ra ngoài xem xét, thấy nhân viên các phòng ban làm việc có trình tự trước sau, công ty kinh doanh vô cùng tốt. Cô tới chỗ Thẩm Tác Lâm, trò chuyện với anh ta một lát, nắm được tình hình công ty hiện nay nên thấy vô cùng yên tâm trở lại.

Sau khi Mộc Tuyên Nghị xử lý mọi việc xong xuôi, liền đưa Mộc Tuyên Dư ra ngoài ăn cơm. Cô ngồi trong xe, cửa kính xe mở rộng, gió thổi vào làm tóc cô bay loạn, cô lấy tay vén ra đằng sau vài lần, sau cũng không vén lên nữa. Cô nghĩ đến trước đây anh trai rất ít khi mua đồ lật vặt, tiền tiêu vặt xài không hết, sau đó thường đem cho cô, cô toàn đi mua đồ ăn vặt yêu thích và váy hoa. Hồi ức quá mức tốt đẹp, tựa như một giấc mộng ngọt ngào khiến cho người ta say lòng.

“Em đang cười ngậy ngậy cái gì thế?” Mộc Tuyên Nghị hơi tò mò nhìn em gái mình.

“Em có cười đâu, anh nhìn lầm rồi!”

Mộc Tuyên Nghị lắc đầu, cũng không tiếp tục tranh luận với cô nữa. Cô nói là không, vậy thì là không đi!

Mộc Tuyên Dư luôn thích đến những nhà hàng sang trọng để ăn cơm, có điều với tâm trạng hiện tại, cô sẽ ăn nhiều hơn. Mộc Tuyên Nghị thì hoàn toàn nghe theo suy nghĩ của em gái, chọn nhà hàng yêu thích của cô.

Hai người cùng đi vào nhà hàng, có lẽ còn sớm nên những bàn kín người cũng không coi là đông lắm, họ nhanh chóng tìm được một vị trí vừa ý.

Mộc Tuyên Dư ngồi xuống, đảo mắt nhìn xung quanh, cảm thấy rất vừa lòng. “Đã lâu rồi hai anh em mình không ra ngoài ăn cơm với nhau.”

“Sau này anh sẽ cùng em ra ngoài ăn cơm nhiều hơn.”

“Quên đi, anh vẫn nên đưa chị dâu ra ngoài ăn cơm nhiều hơn!”

“Cũng phải, anh trai cũng không thể chiếm hết thời gian của em gái được, còn phải dành thời gian cho những người đàn ông khác nữa chứ?”

Cô trừng mắt anh trai hai giây, vẻ nghiêm mặt không nói gì.

Khi phục vụ đem đồ ăn lên, có lẽ bởi tâm trạng không tồi, Mộc Tuyên Nghị ăn xong còn gọi thêm hai chai rượu nữa. Mộc Tuyên Dư nhìn động tác của anh trai cũng không nói gì, gọi phục vụ lấy thêm một cái ly nữa đến.

Cô chủ động rót rượu, rót hai ly rượu đầy. “Anh, em kính anh ly rượu này, trước tiên chúc anh tân hôn vui vẻ.”

Mộc Tuyên Nghị cầm ly rượu lên, cạn ly uống một hơi hết sạch, sau đó tiếp tục rót đầy hai ly rượu. “Tiểu Dư, anh nhất định sẽ hạnh phúc.”

“Vâng, anh đương nhiên phải hạnh phúc.”

Mộc Tuyên Nghị cầm ly rượu lên uống hết một hơi. “Em cũng phải hạnh phúc, hãy tìm một người đàn ông tốt, đối xử tốt với em, yêu em chiều em.”

“Vâng, em biết, em nhất định sẽ không để bản thân phải chịu ủy khuất.”

Mộc Tuyên Nghị lại uống hết hai ly rượu, nhìn thấy Mộc Tuyên Dư cau mày, giống như đang nghĩ đến chuyện đau khổ nào đó. “Tiểu Dư, thực xin lỗi, là anh trai không bảo vệ em được tốt...”

Mộc Tuyên Dư lẳng lặng nhìn anh trai mình vài giây. “Anh, anh lại uống say rồi, nói luyên thuyên cái gì vậy...”

“Anh không nói lung tung, nếu không phải anh...”

“Anh, chuyện đó không liên quan gì tới anh, hơn nữa em cũng không chịu một chút tổn thương nào, anh không cần tự trách mình.” Ngữ khí của Mộc Tuyên Dư rất đậm đặc, nhẹ nhàng, băng quơ, giống như đang đề cập đến một chuyện rầu rĩ rất nhỏ. “Anh mau ăn cơm đi, đồ ăn ở đây không tồi chút nào. Anh không ăn là hối hận đấy. Anh mau ăn thử xem đi!”

Mộc Tuyên Nghị nhìn em gái, cũng không nói thêm lời nào nữa.

Cô nói không sai, cô thực sự không ngại, nếu không phải anh trai lại nhắc đến một lần nữa, cô cảm giác có lẽ bản thân sẽ không nhớ tới nữa.

Giang Thừa Châu lại đưa Giang Du Du đi chơi một hồi. Lần này anh đưa bé tới một nơi có nước, Giang Du Du vô cùng thích thú, tháo giày vui đùa ầm ĩ trong nước một hồi lâu, rồi mới lưu luyến để Giang Thừa Châu mang lên xe. Ngồi ở ghế sau, Giang Du Du ngâm nga một khúc nhạc thiếu nhi do một cô giáo ở nhà trẻ dạy cho, tâm trạng vô cùng tốt.

Anh mân miệng cười, Giang Du Du nhìn thấy miệng anh cười. “Cháu hát rất hay phải không?”

“Đúng vậy, nếu không sai nhịp điệu.”

“Cháu không sai nhịp, cháu hát vô cùng hay.” Giang Du Du cảm tức nhìn chú mình. “Cháu thực sự hát rất hay.”

“Ai khoa trương như vậy chứ?”

“Chính là cháu.” Giang Du Du nâng cằm lên, đặc biệt tự hào.

Giang Thừa Châu cười cười, lấy tay ấn cằm cô bé xuống. Giang Du Du định thà chết chứ không chịu khuất phục, có điều sức lực quá nhỏ, đành phải khuất phục.

Giang Du Du đang chuẩn bị cùng chú mình tiếp tục phản kháng một phen, thấy chuông điện thoại của Giang Thừa Châu vang lên, Giang Du Du không làm ầm ĩ nữa, để cho chú tiếp điện thoại. Là điện thoại của Uông Tử Hàm gọi tới, anh nghĩ đến hôm nay lúc cô rời đi, sắc mặt có hơi trắng bệch thì có chút lo lắng, liền lập tức nhận điện thoại.

Uông Tử Hàm đã về đến nhà từ lâu, giờ phút này đang nằm trên giường trong phòng ngủ, biểu tình có phần quá trầm tĩnh, cô do dự thật lâu, vẫn nhấn nút gọi cuộc điện thoại này, khẩn cấp muốn biết rõ chuyện đó.

“Cơ thể có vấn đề gì không?”

“Chỉ là chút cảm mạo thông thường, uống thuốc là tốt hơn rồi.”

“Vậy là tốt rồi, em phải chú ý nghỉ ngơi nhiều hơn.”

“Em sẽ làm như vậy. Em vừa mới ngủ, chợt nhớ đến có lần anh nhắc đến chuyện đó, nên rất tò mò, có thể nói cho em biết là chuyện gì không? Anh không thể nào không có liên quan đến chuyện kia được?”

Giang Thừa Châu nắm chặt điện thoại hồi lâu, vẫn không trả lời vấn đề của Uông Tử Hàm. “Sao em lại tò mò?”

“Chính là có chút hiếu kỳ, anh có thể nói cho em biết không?”

“Em không cần phải... biết.”

Không cần phải... biết – Uông Tử Hàm cắn chặt môi, là không cần phải... biết, vẫn là không cần biết, là không có tư cách biết hay là nói không thể biết. Tay phải của cô ấn xuống huyết Thái Dương, cô cố gắng không chế bản thân không được nghĩ đến lời nói của Du Du, sau đó kết hợp với việc Giang Thừa Châu không có liên quan đến chuyện kia, cô biết không có chút quan hệ nào, có lẽ cô đã suy nghĩ quá nhiều.

“Em biết rồi, anh đang lái xe phải không? Anh cẩn thận một chút, em đi ngủ trước đây.”

“Tốt.”

Cắt điện thoại đi, Giang Thừa Châu nhắm mắt, nắm tay buông ra.

Một ngày này ở Mộc gia lại nảy sinh mâu thuẫn. Mộc Trung Thiên và Lí Hâm vốn định mua cho con trai và con dâu một căn nhà mới làm quà cưới, nhưng lúc trên bàn cơm đưa ra quyết định này lại bị Mộc Tuyên Nghị trực tiếp từ chối. Mộc Tuyên Nghị không có ý định mua nhà mới, cũng chưa bao giờ nghĩ đến chuyện ra ngoài ở riêng sau khi kết hôn. Mộc Trung Thiên và Lí Hâm vốn cũng không hy vọng con trai và con dâu ra ngoài ở riêng, nhưng họ cũng biết, ở thời đại này những người trẻ tuổi căn bản không muốn ở chung với người già, bởi vậy mới đưa ra đề nghị này.

Mộc Tuyên Dư nhìn anh trai của mình, lại nhìn chị dâu mình, vừa thấy biểu tình của Trình Hiểu Tang liền biết quyết định này của anh trai căn bản chưa từng thương lượng cùng chị dâu, vì thế đành phải thở dài trong lòng, cũng không biết chị dâu có suy nghĩ quá nhiều hay không.

Sau khi ăn xong, Mộc Tuyên Dư chủ động rủ Trình Hiểu Tang đi tản bộ. Trong vườn luôn trồng các loại hoa cỏ, có rất nhiều cây hoa đều do Mộc Tuyên Dư cùng Mộc Tuyên Nghị gieo trồng trước đây. Cô nói từng cây cho Trình Hiểu Tang nghe, nói cho chị dâu biết cây hoa nào là do anh trai tự mình gieo trồng.

“Trước kia em rất thích được sống trong một lâu đài như trong thế giới cổ tích, vì thế đòi nhất định phải trồng rất nhiều rất nhiều hoa, cho nên hiện tại cả ngôi nhà biến thành dạng này.” Cô cười cười. “Kết quả là hiện tại em lại muốn ra ngoài ở riêng, không thể hưởng thụ lâu đài cổ tích được nữa, nhưng mà không sao, sau này chị dâu có thể thay em hưởng thụ.”

Trình Hiểu Tang cười cười, vốn đang đi phía sau Mộc Tuyên Dư, lúc này liền bước nhanh đến bên cạnh cô. “Tiểu Dư, em không cần phải nói những lời này để chị được thoải mái hơn, chị cũng không tức giận, cũng sẽ không bởi vậy mà làm ầm ĩ không vui với anh trai em. Mặc dù anh ấy không thương lượng với chị mà đã đưa ra quyết định như vậy, nhưng chị có thể hiểu được anh ấy là một người rất hiếu thuận, muốn ở cùng ba mẹ nhiều hơn, cái này

cũng không có gì là không đúng cả.”

“Chị dâu...”

Trình Hiểu Tang dặt tay Mộc Tuyên Dư. “Chẳng lẽ trong lòng em, chị là người rất dễ tức giận sao? Chị đương nhiên biết suy nghĩ của anh trai em, sau này em vẫn phải lập gia đình, nếu anh ấy cũng ra ngoài ở riêng, vậy ba mẹ sẽ rất cô độc, kỳ thật hiện tại người già cũng không yêu cầu nhiều lắm, chẳng qua chỉ hy vọng con cái ở bên cạnh mình mà thôi. Ba mẹ em là người rất tốt, ở cùng với họ, chị không có ý kiến gì cả.”

“Chị dâu, chị thật tốt.”

“Lúc này mới nhận ra anh trai của em rất tinh mắt sao?”

Mộc Tuyên Dư cười ha hả. “Đúng vậy, anh trai của em ấy, thật tinh mắt mới có thể chọn được một chị dâu tốt như vậy.”

Trình Hiểu Tang cũng cười.

Lúc này Mộc Tuyên Nghị đã đi đến, Mộc Tuyên Dư vốn không định làm bóng đèn nên đã đi trước.

Trình Hiểu Tang nhìn theo bóng dáng của Mộc Tuyên Dư, Tiểu Dư còn lo lắng cô nghĩ quá nhiều, ngược lại nghĩ đến chính bản thân mình, bất giác lắc đầu, nhìn người đàn ông bên cạnh sắp trở thành chồng mình, cười cười. “Tình cảm giữa hai anh em anh thật tốt.”

Mộc Tuyên Nghị nhìn bóng dáng của em gái mình, anh nhẹ nhàng cảm thán. “Hiệu Tang, Tiểu Dư cũng là em gái của em mà.”

Trình Hiểu Tang sững sốt, lập tức gật gật đầu, cô quả thực đã đem Mộc Tuyên Dư trở thành em gái của chính mình.

“Anh đối với Tiểu Dư, hình như vượt qua thái độ của anh trai đối với em gái.”

Mộc Tuyên Nghị đem hai tay đặt ra sau lưng, bởi vì biết người phụ nữ bên cạnh mình cũng là người phụ nữ làm bạn với anh cả cuộc đời này, bởi vậy không cố kỵ che giấu. “Có lẽ là anh vẫn cảm thấy, hiện tại Tiểu Dư trở nên miễn cảm lại không có cảm giác an toàn lớn như vậy đều là do anh mà ra.”

“Này... Tại sao anh lại nói như vậy?”

“Anh lớn hơn tiểu Dư vài tuổi, lúc đầu học cùng một trường, sau khi anh tốt nghiệp phải học ở trường khác, mà Tiểu Dư thì vẫn tiếp tục học ở đó. Nhưng hai anh em vẫn cùng nhau về nhà, sau khi tan học Tiểu Dư sẽ đứng đợi anh ở một chỗ cách trường không xa, anh sẽ tìm Tiểu Dư, sau đó cùng nó đi về nhà. Có một ngày anh bị bạn gái cuốn lấy, có lẽ là lần đầu tiên biết yêu, vậy mà lại để nó đợi đến khuya, không lập tức đi tìm Tiểu Dư...”

Trình Hiểu Tang nghe đến đó, tim nhảy dựng lên. “Tiểu Dư... Em ấy đã xảy ra chuyện gì?”

Mộc Tuyên Nghị gật gật đầu. “Trong trường học của Tiểu Dư có một nam sinh rất thích nó, ngày đó thừa dịp nó ở một mình, bắt nó được đến một nơi rất xa, không có ai biết đến...”

“Tiểu Dư...”

“Tiểu Dư đã được người khác cứu, nhưng chuyện này âm ỉ rất lớn, Tiểu Dư buộc phải chuyển trường cấp tốc. Tuy rằng không có việc gì xảy ra, nhưng anh tự trách bản thân mình rất nhiều, lúc đó cũng chia tay bạn gái ngay lập tức. Khi đó, anh bắt đầu cảm nhận được Tiểu Dư trở nên có chút là lạ, ngày càng im lặng, nhiều lúc anh cũng không biết Tiểu Dư đang muốn gì nữa.”

Trình Hiểu Tang giữ chặt cánh tay anh, khe khẽ thở dài. “Chuyện đã qua lâu như vậy rồi, anh cũng đừng tự trách nữa, ít nhất khẳng định Tiểu Dư sẽ không hy vọng anh như vậy.”

Mộc Tuyên Nghị nắm lấy tay Trình Hiểu Tang, nở một nụ cười với cô.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hận Triền Miên - Lục Xu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 43: Chương 42

Ngày hôm sau, rốt cuộc Mộc Tuyên Dư đã có cơ hội tìm lại giá trị của mình trong nhà, bởi cô rất vinh hạnh được Lí Hâm kéo đi cùng dạo phố chuẩn bị vài thứ cho Mộc Tuyên Nghị và Trình Hiểu Tang. Nhưng hai người họ mới vừa đi dạo đã lập tức quên mất phải mua đồ gì, thế là biến thành mua sắm cho chính mình. Mộc Tuyên Dư không sao cả cũng không nhắc mẹ mình, bèn kéo tay mẹ đi vào trung tâm thương mại. Cô đã quên bao lâu rồi chưa cùng mẹ đi dạo phố, cô rất thích cảm giác thoải mái, sung sướng khó có được này.

Hai mẹ con cùng vào một cửa hàng là đại lý độc quyền của một thương hiệu thời trang nổi tiếng. Mộc Tuyên Dư giật dây mẹ đi thử bộ quần áo kia. Lí

Hâm không ngừng phát tay: “Không cần, kiểu dáng đó là xu hướng thời trang năm nay của các con, mẹ không mặc thử đâu.”

“Mẹ, mẹ phải thử mới biết có hợp với mẹ hay không chứ.”

Lí Hâm vẫn tiếp tục phát tay, kiên quyết không chịu đi thử!

Ở trong cửa hàng thời trang có một cô bé nhỏ tuổi da trắng nõn nà ngồi trên một chiếc ghế dài. Cô bé mặc một bộ đồ nhỏ màu trắng và xanh lục, lộ ra đôi chân thon dài, giờ phút này đang mở to đôi mắt tròn trịa, ánh mắt nhìn chăm chăm vào Mộc Tuyên Dư không chịu buông tha.

Cô bé kia đánh giá Mộc Tuyên Dư một hồi lâu, sau đó trực tiếp đứng lên, chạy đến chỗ Mộc Tuyên Dư, đồng thời đôi tay nhỏ bé ôm thật chặt chân Mộc Tuyên Dư.

Đột nhiên xuất hiện một người chen ngang, lúc này khiến Lí Hâm kinh ngạc không thôi, hơn nữa ngày vẫn chưa khôi phục lại tinh thần. Mộc Tuyên Dư cũng sững sốt nhưng lập tức nín cười, đưa tay ra xoa xoa đầu cô bé kia, “Cô bạn nhỏ, cháu đang làm gì vậy?”

Cô bé kia hí hóp mắt, đôi mắt xinh đẹp lại chớp chớp: “Cháu biết cô, cô là bạn gái của chú cháu.”

Mộc Tuyên Dư sững sốt, đương nhiên rất bối rối không nghe ra ý tứ của câu nói này.

Lúc này Lí Hâm mới phản ứng, suy đoán: “Cô bạn nhỏ, có phải cháu lạc mẹ không?”

Đường Khả Hân bước ra khỏi buồng thử đồ, phát hiện con gái không còn ngồi ở chỗ cũ, cô nhăn mặt cau mày, khi đang chuẩn bị gọi con gái Du Du thì nhân viên cửa hàng tốt bụng chỉ chỗ cho cô. Đường Khả Hân đi qua, nhìn thấy hình dáng của Giang Du Du, theo bản năng xoa huyết Thái Dương: “Du Du.”

Nghe thấy giọng của mẹ, Du Du lập tức buông Mộc Tuyên Dư ra, sau đó nghiêng người nhìn mẹ mình.

Đường Khả Hân đi tới, thấy Mộc Tuyên Dư liền lập tức cười xin lỗi: “Ngại quá, đứa trẻ này còn nhỏ, thích chạy lung tung khắp nơi.”

Du Du nhếch miệng: “Không phải đâu, cô ấy là bạn gái của chú út.”

Vừa nghe thấy thế Đường Khả Hân liền quay sang đánh giá Mộc Tuyên Dư vài lần, sau đó kéo tay Du Du ra: “Du Du, con nhận nhầm người rồi.”

Mộc Tuyên Dư liếc nhìn cô bạn nhỏ này một cái, bèn lôi kéo Lí Hâm đi ra ngoài.

Lí Hâm vẫn quay đầu lại nhìn cô bạn nhỏ kia vài lần, “Vừa rồi làm mẹ nhảy dựng lên, mẹ còn tưởng con với người khác sinh con, sau đó tới tìm người mẹ vô trách nhiệm này.”

Mộc Tuyên Dư vuốt trán: “Mẹ, mẹ xem phim truyền hình ngày càng nhiều.”

“Không phải, mẹ rất muốn làm bà ngoại.”

Mộc Tuyên Dư không còn gì để nói.

Lí Hâm nhăn mặt, cũng không nói gì sau đó liền cười: “Con với con gái nhà họ Uông kia không giống nhau chút nào, sao cô bé đó lại nhìn con thành cô ấy. Đúng rồi, vừa rồi đó là vợ của người thừa kế nhà họ Giang, Giang Cảnh Hạo. Chứ của cô bé kia chính là người ngày trước đính hôn với con gái nhà họ Uông, có điều mẹ quên tên nó là gì rồi.”

Mộc Tuyên Dư xiết chặt bàn tay.

Ở nơi nào đó Giang Du Du đang bĩu môi, vẻ mặt mất hứng: “Con không có nhìn nhầm, cô vừa rồi chính là bạn gái của chú út. Con đã xem qua ảnh chụp của cô ấy, không nhìn nhầm đâu.”

Lúc này Đường Khả Hân mới nhớ ra lần đó ở trong vườn hoa có nhìn thấy hình ảnh một đôi tuổi nam nữ, thu lại giống như một bức tranh tuyệt vời, không khỏi than nhẹ một hơi: “Đừng nói lung tung, vị hôn thê của chú con chính là cô Uông.”

“Con biết, cô Uông là vị hôn thê của chú con, còn cô vừa rồi là bạn gái của chú.”

Đường Khả Hân sững sốt, lập tức nhăn mặt nhíu mày, vỗ vỗ đầu con gái yêu: “Không được nói lung tung, đặc biệt là ở trước mặt cô Uông.”

Du Du bĩu môi, tỏ vẻ không thể lý giải nổi. Rõ ràng bé không nói lung tung, vì sao mẹ lại nói như vậy, người lớn thực phức tạp.

Hôn lễ này của hai nhà họ Mộc và Trình rất long trọng và xa hoa, không chỉ tạo thành thế lớn cho hai người cử hành hôn lễ mà còn thể hiện thực lực của hai nhà họ Mộc và Trình tới rất nhiều người. Dù sao người tới dự hôn lễ có năm mơ cũng không phải người không biết nhìn nhận, huống hồ hai gia đình này đã kết liên một cảnh (*ý chỉ thông gia*), càng tỏ rõ lúc nào nhà họ Trình cũng đứng sau nhà họ Mộc. Mộc Tuyên Nghi và Trình Hiểu Tang cũng không phải kẻ ngốc, tuy rằng không thích hôn lễ diễn ra quá mức rườm rà, nhưng cũng phải chấp nhận.

Có điều Mộc Tuyên Dư cũng không làm phù dâu, nhóm bạn thân của Trình Hiểu Tang hợp thành một nhóm phù dâu đến cầm rượu giúp Trình Hiểu Tang.

Đối với việc này Mộc Tuyên Dư cũng không có phản ứng gì, có điều Trình Hiểu Tang vẫn một mực giải thích với cô. Trình Hiểu Tang vốn hy vọng Mộc Tuyên Dư làm phù dâu cho mình, nhưng Mộc Tuyên Nghị lại không, làm phù dâu không phải việc cứ cố hết sức là được, không chỉ phải chạy theo chủ rể cô dâu mà còn phải uống rượu, trong khi từ lượng của Mộc Tuyên Dư không được tốt lắm.

Thật ra Mộc Tuyên Dư không uống quá say không phải vì từ lượng của cô rất tốt, mà là cô tự không chế chính mình, trừ khi cần thiết, cô tuyệt đối không uống rượu, càng không nói tới cô tự mình uống. Nghĩ đến đây, cô cảm thấy Giang Thừa Châu thật hiểu mình, không biết bắt đầu từ khi nào, lúc cô làm việc đã gắng đem tỷ lệ nguy hiểm giảm xuống thấp nhất. Một lần ở trong quán bar bắt gặp Giang Thừa Châu, anh chẳng không sai, người đàn ông đi cùng với cô kia, chính là do cô gọi tới*. Cô tuyệt đối sẽ không đặt mình vào trong hoàn cảnh nguy hiểm nữa, cho dù Giang Thừa Châu không được, cô vẫn như cũ không tổn thất cái gì. (*: *cái đoạn đầu hai người gặp lại nhau sau bao năm ấy, ai còn nhớ không hi hi*)

Mộc Tuyên Dư xóa bỏ suy nghĩ trong đầu lúc này, đi vào phòng trang điểm, thấy bên trong có rất nhiều người, tất cả mọi người đều xoay quanh nhân vật chính của ngày hôm nay, Trình Hiểu Tang. Họ không ngừng khen ngợi Trình Hiểu Tang hôm nay xinh đẹp, chói lóa như thế nào.

Mộc Tuyên Dư vừa đi vào, Trình Hiểu Tang liền nhìn thấy cô, vẫy tay gọi cô tới gần, dẫn Mộc Tuyên Dư đến trước nhóm bạn thân nhất của mình giới thiệu: “Vị mỹ nữ này chính là em gái của tớ, không cho các cậu bắt nạt Tuyên Dư.”

Mọi người lúc đầu thân nhiên đánh giá Mộc Tuyên Dư, sau đó bèn cười: “Hiểu Tang đã nói như vậy, nếu là em gái của Hiểu Tang thì đương nhiên cũng là em gái của chúng tớ, huống hồ chúng tớ luôn thích người đẹp, đối xử với người đẹp vô cùng ưu ái...”

Mọi người liên tục trêu đùa, Mộc Tuyên Dư cũng từng gặp những “chị gái” này. Mà mọi người vô cùng tò mò về Mộc Tuyên Dư, liền bắt đầu không ngừng dò hỏi cô đã có bạn trai chưa, cả đám đều hô to nhất định phải giới thiệu bạn trai cho cô. Cả căn phòng ngập tràn tiếng cười nói vui vẻ, vô cùng náo nhiệt.

Mãi đến khi hôn lễ bắt đầu, Mộc Tuyên Nghị đến đón cô dâu, lúc này nhóm bạn thân của Trình Hiểu Tang như đã thương lượng từ trước, không cho anh đón Trình Hiểu Tang ngay lập tức mà nhất định đòi phải qua năm cửa ải, chém sáu tướng. (“*quá ngũ quan, trăm lục tướng*”: *Dựa theo tích Quan Vũ khi rời bỏ Tào Tháo tìm Lưu Bị từng vượt qua năm cửa ải và chém đầu sáu viên tướng, uy danh lừng lẫy. Ngụ ý vượt qua muôn vàn khó khăn*)

Mộc Tuyên Dư nhìn thấy một màn này thì thấy hơi hứng thú, tuy rằng họ đưa ra rất nhiều câu hỏi, nhưng cũng không có ý gây khó xử, mỗi một câu hỏi đều cùng chị dâu chung một nhịp thở (*ý chỉ có liên quan chặt chẽ*), chính là thử xem anh trai có đủ quan tâm tới chị dâu hay không. Sau khi Mộc Tuyên Nghị trả lời được hết tất cả các câu hỏi đưa ra, mỗi người bọn họ đều ôm Mộc Tuyên Nghị một cái, rồi cẩn thận dặn dò anh: “Tôi giao Trình Hiểu Tang cho anh, anh nhất định phải đối xử thật tốt với cô ấy.”

Trình Hiểu Tang vô cùng cảm động: “Các cậu cố ý đến đây chính là để gây chuyện làm tớ khóc đi.”

Mộc Tuyên Dư đứng ở một bên, yên lặng nhìn họ, nhìn thấy anh trai bế chị dâu đi ra ngoài, nhìn hội bạn thân của chị dâu đều chảy nước mắt rồi lại lập tức lau đi, lộ ra khuôn mặt tươi cười.

Không hiểu vì sao cô cũng rất muốn khóc.

Hồi còn ở trong trường, từng có ba hình dáng xinh đẹp thường hay đi chung với nhau, cho dù là đi toilet ba người vẫn đi cùng nhau.

Mạnh Ngữ Phán nói: “Không biết về sau trông chúng ta như thế nào. Lúc chúng ta kết hôn, liệu còn có thể giống như bây giờ hay không?”

Hạ Ngữ Minh tiếp lời: “Chỉ cần muốn là có thể giống như bây giờ, nhưng điều kiện trước tiên là chúng ta đều đừng làm người trọng sắc khinh bạn.”

Bản thân Mộc Tuyên Dư cũng rất khó tưởng tượng ra được hình ảnh chính mình về sau sẽ như thế nào, “Vậy chúng ta cùng cầu nguyện cả đời này đều sẽ tốt như vậy, cả đời đều phải ở chung một chỗ với nhau.”

“Được.”

Khi đó Mộc Tuyên Dư đã từng nghĩ nếu thực sự có một ngày như vậy, khi hai bạn thân của cô kết hôn, nhất định cô cũng phải dặn dò người đàn ông kia chăm sóc bạn thân của cô cho thật tốt, như vậy bản thân mới có thể yên tâm.

Không hiểu sao nước mắt cô lại chảy dài.

Cô lập tức lau nước mắt, cùng mọi người đi ra ngoài.

Bên ngoài tân khách đều đã yên chỗ, vừa thấy chú rể và cô dâu xuất hiện liền lập tức ồn ào đứng lên, mà người dẫn chương trình nổi tiếng kia cũng cầm lấy MIC miêu tả sinh động đôi tân hôn ngày hôm nay.

Mộc Tuyên Dư lần đầu thấy anh trai và chị dâu, khi người dẫn chương trình nói xong yêu cầu, ngay cả chị dâu mặt cũng đỏ ửng đứng lên, tân khách thì chỉ sợ thiên hạ chưa đủ loạn cũng phụ họa đứng lên. Mộc Tuyên Dư mỉm cười, ánh mắt rất nhanh dừng lại trước những người có mặt trong hội trường hôn lễ. Ánh mắt của cô đảo qua một lần nữa, cuối cùng trên mặt lộ ra vẻ mặt thất vọng.

Anh ấy chưa tới, rõ ràng ngày hôm qua có nói, anh nhất định sẽ đến tham dự hôn lễ của anh trai cô. Nhưng anh vẫn chưa xuất hiện, là kẹt xe hay là anh đã xảy ra chuyện gì? Mộc Tuyên Dư không ngừng suy đoán, trong lòng cảm thấy khó chịu bèn đứng lên, xiết chặt điện thoại trong tay, nhìn rồi lại nhìn mới không chế được bản thân không gọi điện cho người kia.

Cả hội trường tổ chức hôn lễ cũng chìm vào trong cảm xúc ấm áp chưa từng có, ông Trình nắm lấy tay Trình Hiểu Tang, mặt quay đi chỗ khác, đặt tay Trình Hiểu Tang vào trong tay Mộc Tuyên Nghi, từ nay về sau giao Trình Hiểu Tang cho người đàn ông này.

Mộc Tuyên Dư cùng mọi người vỗ tay cổ vũ. Cô lại nhìn bốn phía, người đàn ông cô đợi vẫn chưa xuất hiện.

Cô nhìn những người xung quanh, bọn họ dường như đều trở nên mông lung, mờ mịt, làm cho cô cảm thấy có gì đó không thích hợp.

Khi đó bọn họ đang ngồi cạnh sân thể dục của trường đại học Giang Tây, bầu trời đêm đầy sao, bên người còn có vài con đom đóm nhảy múa. Giang Thừa Châu nằm trên cỏ, mà cô thì dựa vào ngực anh, nghe thấy hơi thở của anh. Anh vươn tay vuốt mái tóc cô: “Về sau em muốn có một hôn lễ như thế nào?”

Cô lúc ấy đã trả lời như thế nào? Không hy vọng quá cầu kỳ, cũng không cần phải có nhiều người lắm, chỉ cần bọn họ ở cạnh nhau là tốt rồi.

Cô nhắm mắt lại, rồi mở mắt ra, nhìn thấy mỗi người trước mắt mình khuôn mặt đều tươi cười. Dù thế nào đây cũng là hôn lễ, tượng trưng cho hạnh phúc, cho tốt đẹp.

Có người vỗ vỗ bả vai của Mộc Tuyên Dư, cô lập tức xoay người, nhìn thấy khuôn mặt của Chu Chấn Hưng, trên mặt anh ta còn lưu lại nét kinh ngạc mừng rỡ nhưng cứng nhắc. Chu Chấn Hưng nhìn cô, dừng lại vài giây, sau đó chậm rãi nói: “Em cho rằng là ai?”

Mộc Tuyên Dư không nói gì, nhưng Chu Chấn Hưng lại như cười như không nhìn cô: “Chúng ta nói chuyện một lát đi!”

Cô liếc mắt nhìn người bên cạnh, không muốn khiến nhiều người chú ý nên gật đầu. Kỳ lạ là, trong khoảnh khắc nhìn thấy anh ta, thực ra cô biết rất rõ anh ta muốn nói gì, đơn giản lại là những lời nói trước kia mà thôi.

Đi về phía sau đám người tham dự hôn lễ, Mộc Tuyên Dư thân nhiên đứng cạnh Chu Chấn Hưng. Bọn họ ngồi dựa vào một góc cửa sổ, có thể từ cửa sổ nhìn thấy cảnh sắc bên ngoài, nhà cao tầng, trời xanh mây trắng, bồn hoa, xe rồng nước mã, người đi đường. Cô nắm chặt cốc nước trong tay nhưng không nói gì cả, bên tai vang lên âm thanh của hạnh phúc.

“Em thực sự thay đổi.” Chu Chấn Hưng cười cười, như đang cảm thán điều gì.

Mộc Tuyên Dư nhìn anh ta, cũng không nói điều gì, đại khái là không biết nên nói gì. Anh ta nói đúng, cô đích thực đã thay đổi, nhưng mà trong cái thế giới này ai mà không như vậy, luôn luôn phát sinh thay đổi, chỉ có điều ở trong mắt người khác lại là chuyện tốt, còn trong mắt nhiều người lại trở nên tồi tệ.

Cô rất rõ ràng ở trong mắt Chu Chấn Hưng cô trở nên tồi tệ hơn.

Chu Chấn Hưng thấy Mộc Tuyên Dư không có ý định nói chuyện, liền cười cười: “Chúng ta đánh cược đi!”

“Đánh cược cái gì?”

“Tôi cược là, người hôm nay em muốn chờ sẽ không đến.”

Tay cô khẽ động đậy, đem cốc nước trong tay đặt lên bàn, khẽ thở ra một hơi rồi mới mở miệng: “Vì cái gì tôi phải đánh cược với anh? Anh ấy có tới hay không là chuyện của tôi, không liên quan gì đến anh.”

“Tôi thật không biết nên nghĩ về em như thế nào, ngây thơ hay ngu ngốc? Mộc Tuyên Dư, tôi có thể nói cho em biết, một người đàn ông nếu thực lòng yêu thương một người phụ nữ, nhất định sẽ không để cho cô ấy không có thân phận quang minh chính đại, cũng nhất định sẽ không nỡ để cô ấy khó chịu.”

“Vì thế?”

“Em làm như vậy chỉ càng hạ thấp chính mình.”

Hạ thấp chính mình, Mộc Tuyên Dư cười cười.

Lúc này có người chạy đến, nhìn thấy Mộc Tuyên Dư lập tức kéo cô đi. “Sao cô lại ở trong này, cô dâu đang tìm cô đấy...”

Cô nghĩ đến lời nói trước đây của anh trai, trong lòng cảm thấy vô cùng ấm áp, liền cười xin lỗi Chu Chấn Hưng, sau đó thì theo người kia rời đi.

Sau khi Mộc Tuyên Dư chạy tới, quả nhiên nhìn thấy rất nhiều người đang đứng ở đó. Trình Hiểu Tang mặc áo cưới, vẻ mặt tươi cười hạnh phúc, nhìn thấy cô liền trùng mắt với cô, sau đó bước lên, tung bó hoa cưới về phía sau. Mộc Tuyên Dư nhanh chóng đón được.

Những người đứng bên cạnh Mộc Tuyên Dư hình như không có ý định nhận lấy hoa, sau khi nhìn thấy Mộc Tuyên Dư đón được bó hoa, tất cả đều lộ vẻ vui mừng, đón chờ tin tốt của cô.

Mộc Tuyên Dư cầm lấy bó hoa đưa lên chóp mũi mình, vừa ngửi thấy hương hoa liền mỉm cười ngọt ngào.

Chương 44: Chương 43

Hôn lễ tiến hành đến khuya, Mộc Tuyền Nghi cũng uống rất nhiều, đám bạn của anh tất cả đều viện vào hôm nay để khiến anh uống rượu không ngừng. Có lẽ ngày thường số lần anh thoát được quá nhiều, nên lần này là cơ hội duy nhất để họ có thể ép anh uống. Trình Hiểu Tang ở bên cạnh sốt ruột đến nóng vội, lại cũng không dám khuyên nhiều, càng khuyên, những người đó lại càng ầm ĩ hơn. Mộc Tuyền Nghi đứng ở một bên, nhìn thấy vẻ mặt lo lắng của chị dâu, dĩ nhiên là sung sướng nói không nên lời, dường như cô có thể nhìn thấy tương lai hạnh phúc của anh trai và chị dâu. Về phần Mộc Tuyền Nghi, nhìn từ góc độ của cô, tuy rằng trên mặt anh có vài phần bất đắc dĩ, nhưng vẫn thật sự vui vẻ, cho dù bị người ta gây sức ép quá chừng.

Hôn lễ vẫn tiến hành, mỗi một phân đoạn vừa náo nhiệt vừa có cảm giác hạnh phúc không nói ra được. Cô nhìn thấy trên mặt ba mẹ mình tràn đầy vui sướng đã nhiều năm không thấy, nhìn đến người nhà chị dâu cũng đều là nụ cười đặt trên mặt, loại hạnh phúc đó thế nào cũng không thể che giấu được. Cô nhìn khách khứa đang nói cười, nói lời chúc phúc, đầy lòng như cũng bị thứ gì đó căng đầy.

Thời gian càng ngày càng trễ, khách khứa cũng dần dần tan cuộc.

Mộc Tuyền Nghi đi đến nơi ngược hướng với cửa khách sạn, một mình ngồi trên cầu thang hướng ra sân. Khách khứa hoặc là trong đại sảnh xem náo nhiệt, hoặc là đang chuẩn bị rời đi. Lúc này, nơi này không có một bóng người. Có gió từ từ thổi tới, váy cô khẽ đong đưa, tóc cũng hơi hơi phiêu động, cô vừa ngẩng đầu là có thể nhìn đến ánh trăng hôm nay. Ánh trăng rất lớn, cũng rất tròn, cô ngơ ngác nhìn, trong lòng đột nhiên trở nên trống vắng.

Không biết cô đã ngây ngốc nhìn bao lâu, có người đi tới, ngồi xuống bên cạnh cô.

Cô nghiêng người, liền nhìn thấy vẻ mặt tươi cười của Trình Hiểu Tang, “Chị dâu.”

Trình Hiểu Tang đã thay một bộ quần áo, trên người là sườn xám ôm thân, kiểu dáng cổ điển ưu nhã, chỉ là cũng có vài phần hơi hướng hiện đại, mặc trên người Trình Hiểu Tang thì thiếu đi vài phần trầm tĩnh, lại thêm mấy phần sức sống. Khí chất của cô hẳn rất thích hợp với chiếc sườn xám này. Có lẽ vì hôm nay làm cô dâu, nên bộ sườn xám này cũng tăng thêm vài phần cảm giác căng đầy sức sống và vui vẻ, thiếu đi phần điềm đạm kia, nhưng vẫn rất đẹp và ưu nhã như trước.

“Tiểu Nghi, có phải em có tâm sự không?” Trình Hiểu Tang nhìn chằm chằm vào cô, không hề có ý định cho cô trốn tránh, “Nếu em coi chị dâu trở thành người nhà, vậy thì hãy nói với chị.”

Đương nhiên Trình Hiểu Tang biết trường bối Mộc gia rất coi trọng cô con gái này, cũng hiểu rõ chồng cô rất thương yêu cô em gái này. Một khi đã như vậy, cô cũng sẽ quan tâm cô bé nhiều hơn, đối đãi với cô như người nhà của mình, hẳn là nên quan tâm cô như vậy.

“Chị dâu, đương nhiên là em coi chị thành người nhà rồi.” Cô nghiêng đầu nhẹ nhàng cười, “Hôm nay chị dâu bận như vậy, còn có thể chú ý đến tâm tình của em, em thật sự rất vui vì chị quan tâm em như thế.”

“Người một nhà nói những điều đó làm gì?” Trình Hiểu Tang sờ sờ đầu cô, “Hôm nay xảy ra chuyện gì?”

Cô cúi đầu, nhẹ nhàng thở dài.

Trình Hiểu Tang biết, cô đây là không muốn nói, “Tiểu Nghi, có phải em đang đợi ai không, mà người đó chưa tới?” Trình Hiểu Tang suy đoán, “Hôm nay chị thấy em hết nhìn đông tới nhìn tây, cảm giác như đang tìm người.”

Lời nói của Trình Hiểu Tang khiến Mộc Tuyền Nghi không thể nào phản bác, chỉ có thể gật gật đầu. Lúc này sự thất vọng trên mặt cô đã không còn thấy nữa, cô nhìn Trình Hiểu Tang rất lâu, dùng tay vén tóc mình, lúc này mới chậm rãi mở miệng, “Chị dâu, nếu chị biết rất rõ một người sẽ không tới, chị có còn tiếp tục chờ người này hay không?”

Trình Hiểu Tang cau mày, “Biết rất rõ một người sẽ không tới?” Có lẽ là cảm thấy khó có thể tin, nhưng vẫn nghiêm túc tự hỏi, “Nếu biết, vậy tại sao còn phải chờ đợi?”

“Đúng vậy, em cũng nghĩ như thế.” Cô cười trả lời, “Có lẽ là người đó đã chờ đến góc rồi!”

Cô đứng dậy vỗ vỗ váy, sau đó lôi kéo Trình Hiểu Tang cùng đứng lên, “Chị dâu vẫn nên đến bên cạnh anh trai đi, anh ấy uống nhiều rượu rồi.”

Trình Hiểu Tang gật gật đầu, quả thật cô không yên lòng bên kia, chỉ là cô nghĩ nếu Mộc Tuyền Nghi không phải chống đỡ nhiều rượu như vậy, chuyện anh làm hẳn là lo lắng cho em gái anh, vì thế cô đến giúp anh làm chuyện này.

Mộc Tuyền Nghi và Trình Hiểu Tang cùng lúc đi vào.

Trong một quán Bar nổi tiếng ở thành phố Giang Tây, giờ phút này một đám cả trai lẫn gái đều đang trong sàn nhảy khiêu vũ, con gái thống nhất mặc váy

ngắn, con trai thống nhất sơ mi quần thường. Bởi vì số người không tính quá nhiều, cũng không phải quá ít, cho dù mở nhạc khiêu vũ cũng không có cảm giác ồn ào chút nào. Ở trên sân khấu, một cô gái mặc váy ngắn đang cầm microphone chuẩn bị hát, trước khi cất tiếng hát liền nói mấy lời chúc mừng, “Hôm nay là sinh nhật bạn thân tôi, Ưông Tử Hàm. Tại đây tôi xin chúc cô ấy mỗi năm đều 18 tuổi, hôm nay sắp mười tám tuổi, mọi người phải cùng nhau vui vẻ, hôm nay không sung sướng không nghỉ. Tại đây tôi xin hát một ca khúc do chính tôi sáng tác và trình bày, < Hạnh phúc đến cùng > gửi tặng bạn thân tôi.”

“A...” Dưới sân khấu một trận hoan hô, vỗ tay sôi nổi tương ứng với người trên sân khấu.

Ưông Tử Hàm ngồi một bên, cũng cười vỗ tay, sau đó cầm lấy ly rượu, hướng với người trên sân khấu ra hiệu. Hôm nay là sinh nhật của cô, bao toàn bộ quán Bar này, cùng một đám bạn dự định không say không về.

Người trên sân khấu, một người rồi một người, sôi nổi đều tiến lên chúc mừng Ưông Tử Hàm.

Giang Thừa Châu ngồi bên cạnh Ưông Tử Hàm, sau khi nghe được mấy nam sĩ nào đó phát ngôn thì nhin không được cười nhẹ lên tiếng. Ưông Tử Hàm lập tức nhìn về phía anh, mà Giang Thừa Châu cũng vừa vận đối diện với ánh mắt của cô. Anh cười cười, trong nụ cười có vài phần giả hoạt, “Xem ra hôm nay không ít người ở đây ghen tỵ với anh.”

“Điều này chứng tỏ cái gì?”

Giang Thừa Châu thò tay ấn cô vào lòng mình, cũng nắm lên tay cô, kéo ly rượu trong tay cô đến bên miệng mình. Sau khi uống hết nửa ly, lúc này anh mới cười mở miệng, “Điều này chứng tỏ, vị hôn thê thân mến của anh hoa đào sáng lạn. Dĩ nhiên, điều này cũng chứng minh anh rất có mắt nhìn.”

Ưông Tử Hàm cười cười, uống cạn nửa ly rượu anh chưa uống hết kia.

Lúc này đã có người đi đến bên cạnh Giang Thừa Châu, cười nhìn anh, “Hôm nay là sinh nhật Tử Hàm của chúng tôi, anh, vị hôn phu này cũng không nói chút gì à?”

Người bên ngoài nghe được lời này, đâu có thể ngồi yên được, liền sôi nổi phụ họa, “Đúng vậy, nói đi, nói chút gì đi. Chiếm được Tử Hàm tốt như vậy của chúng tôi, cũng không tỏ chút ý gì, đây cũng thật không nói nổi.”

Ngay cả Ưông Tử Hàm cũng nhìn anh, một bộ “Em mới mắt mong chờ”. Giang Thừa Châu cũng không nóng nảy, chỉ mỉm cười nhìn mọi người, lúc rất nhiều người đều một bộ thiên hạ không loạn, mới chậm rãi mở miệng, “Tôi có lời, đương nhiên phải lặng lẽ nói với vị hôn thê của tôi, về phần mọi người...” Anh cười cười, “Tôi rất thích khiến tò mò chết các người.”

“Tử Hàm, cậu xem cái người cậu tìm này.” Có người không bằng lòng.

Giang Thừa Châu lại một bộ như cũ nhàn nhã đến mức tận cùng. Những người này không có khả năng thật sự đắc tội Giang Thừa Châu, sau khi náo loạn thêm vài câu, liền bỏ cuộc.

Ngon đèn trong quán bar mờ mịt không rõ, người trong sàn nhảy chậm rãi đi ra, kế tiếp là bạn của Ưông Tử Hàm nhảy bài đã được dàn dựng tặng cô. Một đám con gái đường hoàng đến mức tận cùng, lại nhảy đến nhiệt huyết sôi trào. Ngon đèn giống như ảo ảnh nhao lên một cái qua đi, có sắc thái mê ly, giống như đặt mình vào trong cảnh một giấc mộng. Ưông Tử Hàm nhìn trong chốc lát, cái ly trong tay đã trống không, cô muốn tiếp tục uống rượu, nhưng lại không muốn rót, vì thế nhìn Giang Thừa Châu. Đường như anh cảm thấy được ánh mắt của cô, lại xem như không thấy, “Uống ít thôi.”

Ưông Tử Hàm nở nụ cười, buông cái ly ra, vén vén tóc, lúc này mới nhìn anh, “Giang Thừa Châu, em cũng rất ngạc nhiên, anh chuẩn bị nói gì với em?”

Anh nhìn cô, ánh mắt khẽ híp một cái, kiểu vô cùng mê người, dường như có thể hút lấy ánh mắt người ta, “Em muốn nghe gì?”

“Em muốn nghe gì, thì anh sẽ nói thế sao?”

“Em có thể thử một lần.” Giọng anh đầy mê hoặc lòng người.

Ưông Tử Hàm cười tựa trên xô pha, dường như đang suy nghĩ cô muốn nghe gì, sau khi suy tính trong chốc lát mới lại nhìn anh, “Giang Thừa Châu, anh sẽ cưới em chứ?”

Giang Thừa Châu nhìn chằm chằm cô, gật gật đầu.

Dường như cô vẫn còn không tin híp mắt đánh giá anh, “Sẽ kết hôn với em?”

“Phải.” Anh trịnh trọng mở miệng, từ khi anh quyết định ở bên cô thì chính là dự định như thế. Anh sẽ kết hôn với cô, người con gái này cũng là người anh lựa chọn cả đời cùng bên nhau. Anh sẽ đối xử thật tốt với cô, họ cũng sẽ hạnh phúc sinh hoạt chung một chỗ.

Sau khi Ưông Tử Hàm theo dõi anh thật lâu, thì chính mình cầm lấy một chai rượu, trực tiếp uống hơn phân nửa. Lúc này cô xoay người nhìn Giang Thừa Châu cũng đang nhìn cô, nhanh chóng đưa tay, nhắc quần áo anh lên, bốn mắt nhìn nhau. Cô nghiêm túc mở miệng, “Không cho anh gạt em, không được gạt em, biết không?”

“Em uống say?” Anh thử mở miệng, cầm lấy chai rượu trên tay trái cô buông ra, đưa tay ôm lấy cô, “Ừ, anh không lừa em. Anh sẽ không lừa em.”

Cô cũng ôm lại anh, “Không cho gạt em, bởi vì lời anh nói, em đều tưởng là thật. Cho nên, không thể gạt em.”

“Được, không lừa em.”

Lúc này cô mới hài lòng cười, ở trong lòng anh, cảm giác này khiến cô cảm thấy an tâm, “Giang Thừa Châu...”

“Ừm?”

“Anh yêu em không?”

“...”

“Anh yêu em không?”

“Em uống say.”

Yêu? Yêu không? Giang Thừa Châu hỏi chính mình. Cần phải hỏi vấn đề này trước, phải hỏi rõ ràng định nghĩa của từ này. Yêu là gì, cái gì mới xem là yêu. Anh muốn kết hôn cùng cô gái này, muốn sống một cuộc sống đến già cùng cô, như vậy, đây có được xem là yêu hay không, nhưng nếu đây không được xem là yêu, vậy cái gì mới xem như yêu?

Uông Tử Hàm cau mày, cô uống say sao? Có lẽ thế, cô cũng hi vọng chỉ là mình uống say, bằng không sự bất an và bàng hoàng nơi đáy lòng, làm cho cô khó chịu đến chết mất. Cho dù ở trong lòng anh, nhưng cũng giống như đang đi trong sa mạc, sa mạc đó mênh mông vô bờ, làm cho cô không nhìn tới tận cùng, không nhìn tới cửa ra.

Những người này ồn ào rất dữ dội, chơi bài, hát hò, khiêu vũ, chơi liên tục đến bình minh. Giang Thừa Châu cùng chơi mấy ván bài, một số cô gái thì cùng Uông Tử Hàm nói chuyện trong chốc lát. Có lẽ đều chơi đến mệt, tốp năm tốp ba nằm chỗ này, ngủ chỗ đó. Giang Thừa Châu nhìn mấy lần, biết sẽ không xảy ra chuyện gì, sau khi đi trả tiền thì mang theo Uông Tử Hàm rời đi, anh không muốn cô ngây ngốc ở đây.

Hừng đông vô cùng yên tĩnh, Giang Thừa Châu đỡ Uông Tử Hàm từ trong quán bar đi ra, sau đó lên xe anh.

Uông Tử Hàm nằm xiêu vẹo trong xe, lúc anh lái xe qua một khách sạn nổi tiếng, cô liền vỗ cửa sổ, “Dừng lại, dừng ở đây đi.”

Anh khó hiểu ý này, nhưng vẫn dừng xe lại.

Đây là chuỗi khách sạn cô thích nhất, bất kể là đi du lịch ở đâu, cô đều chọn ở lại khách sạn này, tuy rằng giá cả tương đối cao, nhưng phục vụ là hạng nhất, hoàn toàn không phải lo lắng có tình huống khó chịu phát sinh. Nói ngắn gọn, cô là fan trung thành của khách sạn này.

Giang Thừa Châu dừng xe, cô liền mở cửa xe muốn đi xuống, “Em muốn ở đây.”

Anh cũng chỉ xuống xe xong, sau đó nâng cô dậy.

“Em muốn ở đây.” Cô còn đang không ngừng lẩm bẩm.

“Được.” Anh thỏa hiệp.

Sau khi vào làm thủ tục, anh đỡ cô về phòng. Điều kiện nơi này không tồi, đường đi rất yên tĩnh, anh mở cửa, nâng cô đi vào. Hôm nay cô uống nhiều rượu, nghỉ ngơi tại nơi yên tĩnh như thế này cũng không tệ.

Anh đặt cô trên giường, nhìn nhìn xung quanh, tương đối yên tâm.

Anh ngồi bên giường, cũng có chút mệt mỏi. Lúc này, anh vừa mới chuẩn bị đứng dậy, Uông Tử Hàm nằm ở trên giường đột nhiên ngồi dậy. Cô ôm lấy anh từ sau lưng, mặt dán phía sau lưng anh, miệng nhẹ nhàng nỉ non, “Đừng đi, ở bên em.”

Giọng của cô rất nhỏ, có chút giống như âm thanh của một động vật nhỏ bé dễ thương nào đó phát ra. Nghe âm thanh như vậy, làm cho trái tim người ta liền khó hiểu mềm mại dâng lên.

“Em uống say.” Cuối cùng, anh vẫn lấy tay cô ra.

Cô lại không cho, gắt gao ôm lấy anh, “Em rất tỉnh táo.”

Rất tỉnh táo biết bản thân đang làm gì, càng rõ ràng hơn điều này có ý nghĩa gì.

Anh vẫn đành lấy tay cô ra, từ trên giường đứng dậy, xoay người nhìn cô, “Nghỉ ngơi thật tốt.”

Cô ngồi trên giường, trên mặt tất cả đều là quật cường, “Vì sao?” Vì cái gì muốn rời đi, vì sao không chịu tiếp nhận cô, vì sao? “Chúng ta đã đính hôn, anh cũng vừa nói, anh sẽ cưới em. Em nguyện ý không hề giữ lại vì anh, anh thì sao?”

Anh nhìn cô, ánh mắt lảng động, “Em nghỉ ngơi cho tốt.”

“Vì sao?” Cô từ trên giường đứng lên, bắt lấy tay anh, dường như nhất định phải lấy được một đáp án mới bằng lòng bỏ qua.

Giang Thừa Châu nhìn chằm chằm tay cô đang cầm lấy tay mình, nhẹ nhàng thở dài, “Anh sẽ không chạm vào em, trước khi chúng ta kết hôn.”

Cô vẫn cầm lấy tay anh, lời của anh chỉ nói ra kết quả, nhưng không chỉ rõ nguyên nhân. Anh không kéo tay cô ra nữa, mà chậm chậm cầm lại tay cô, “Từ Hàm, anh coi em như vợ tương lai của mình, cho nên anh tôn trọng vợ anh. Trước khi kết hôn, anh sẽ không vượt quá giới hạn. Đây là sự tôn kính anh nên có đối với vợ mình.”

Cô rút cuộc chậm rãi buông tay anh ra.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hận Triền Miên - Lục Xu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Chương 44

Mộc Tuyên Dư không quay về tiểu khu Bàn Nguyệt ngay mà về Mộc gia. Mộc Trung Thiên và Lý Hâm còn đang chìm đắm trong niềm vui đám cưới con trai mình, nhưng cũng không quên nhắc nhở đôi chút đến chuyện hôn nhân của con gái.

Lý Hâm thấy Mộc Tuyên Dư như có vẻ muốn đi, bà khẽ chạm bả vai cô ý muốn hỏi cô lúc nào mới mang con về. Mộc Tuyên Dư cười khổ chẳng nói nên lời. Trong nhà cũng không còn việc gì, lúc này cô mới chuẩn bị về tiểu khu Bàn Nguyệt.

Trên đường về nhà, cô cảm giác có một chiếc ô tô đang đi theo mình cách cô không xa, nhưng cô không dừng lại bởi cô biết người trong xe là ai. Hai ngày nay, Giang Thừa Châu gọi cho cô rất nhiều lần nhưng chỉ cần thấy hiện thị cuộc gọi tên anh cô chẳng bận tâm mà ngắt máy ngay lập tức. Trước buổi hôn lễ của Mộc Tuyên Nghị một ngày, cô gọi điện hẹn anh cùng đến tham dự hôn lễ của anh trai. Giang Thừa Châu đã đồng ý với cô, nhất định ngày đó anh sẽ đến hội trường hôn lễ. Nhưng sự thật là ngày đó căn bản anh không đến.

Cô bước về phía trước, chiếc xe không gần không xa tiến theo sau.

Đến tiểu khu Bàn Nguyệt, cô bước lên cầu thang, Giang Thừa Châu cũng xuống xe nhìn bước chân của cô. Cô nhanh chân vào nhà trước và khóa cửa lại, lần này cô quyết định bất luận cho dù anh gõ cửa thế nào cô cũng đi mở cửa. Thế nhưng Giang Thừa Châu không hề gõ cửa, anh trực tiếp cầm chìa khóa mở cửa tiến vào.

Nghe thấy tiếng động đằng sau, Mộc Tuyên Dư cũng không buồn quay lại nhìn, vẫn tiếp tục công việc của mình. Giang Thừa Châu thấy trên tay cô là một chiếc chén cao hơn ly uống nước thông thường rất nhiều, trước đây nó vốn để đựng một vài đồ lặt vặt, giờ cô mang đồ tất cả những thứ đó ra sau đó đổ đi vào bếp rửa sạch sẽ đổ thêm chút nước rồi cắm hoa vào đó.

Giang Thừa Châu mắt vẫn hướng theo động tác của cô, chờ đến khi cô xong xuôi mới mở miệng:

“Em mua hoa lúc nào vậy?”

Cô không nói một lời nào, cũng chẳng muốn đề ý đến anh.

Giang Thừa Châu thở dài, lặng lẽ đến bên cô: “Tiểu Dư.”

Cô vẫn một mực không quan tâm, miệng chẳng hé nửa lời.

“Tiểu Dư, em vẫn giận anh chuyện đó à?”

Cô cầm lọ hoa lên đi vào phòng khách, suy nghĩ nên đặt nó ở đâu, một chút cũng không để ý tới anh. Giang Thừa Châu đứng dậy đi theo cô, khuôn mặt anh mệt mỏi bất lực, nhưng anh vẫn giải thích:

“Tiểu Dư, ngày hôm đó quả thực anh không thể đi được, anh có việc rất quan trọng, không phải anh cố tình không đi.”

Cô đặt lọ hoa xuống bàn, lúc này mới xoay người đối mặt với anh:

“Chuyện quan trọng? Vậy chỉ có chuyện của anh là quan trọng, còn chuyện của em thì không đáng để quan tâm chứ gì.”

“Tiểu Dư, em đừng nói vậy, thực sự hôm đó anh có việc.”

“Em mặc kệ anh có chuyện gì, nhưng rõ ràng anh đã hứa là đến cùng em, vậy mà anh để em leo cây.”

“Anh thực sự có chuyện quan trọng.”

Mộc Tuyên Dư nhìn anh chốc lát chẳng để ý đến anh nữa rồi xoay người bước đi. Giang Thừa Châu nắm lấy tay cô: “Tiểu Dư.”

Cô cố gắng kéo tay anh ra nhưng không được, đành mặc kệ anh cầm tay cô như vậy. Anh nghiêng rặng, ngày đó không đi, anh thực sự cảm thấy có lỗi với cô. Cô quay sang nhìn anh, mặt nghiêm trọng:

“Giang Thừa Châu, hôm ấy là hôn lễ của anh trai em chứ không phải của ai khác. Anh ấy là người thân yêu nhất của em. Em cứ nghĩ anh sẽ cùng em đến chứng kiến anh trai em trong ngày hạnh phúc, vậy mà anh không đến. Anh có biết rằng em khổ sở lắm không? Em cho rằng anh có việc nên đến muộn, em cứ chờ, khách về hết em vẫn cứ chờ, nhưng anh đã ở đâu?”

“Tiểu Dư, anh thật sự xin lỗi.”

“Anh không cần phải xin lỗi.”

Cô muốn thoát khỏi tay anh, nhưng lại bị Giang Thừa Châu giữ lấy kéo vào trong ngực, mà cô không thể động đậy.

“Tiểu Dư, anh trai em kết hôn, hôn lễ long trọng như vậy nên hẳn có rất nhiều người. Anh xuất hiện ở đó lỡ có người nhìn thấy thì thật khó xử cho hai bên.”

Cô cắn môi, không lên tiếng.

Anh khẽ thở dài, bàn tay vuốt vuốt mái tóc mềm mại của cô: “Bây giờ chúng ta không thể tự tiện tùy ý được, phải cân nhắc rất nhiều chuyện.”

Cô nhắm mắt lại như để suy nghĩ những gì anh nói. Một lúc sau rốt cục cô cũng lên tiếng: “Em không muốn như vậy, em không muốn chúng ta phải lén lút khi ở bên nhau, em muốn chúng ta như những đôi tình nhân bình thường quang minh chính đại công khai tình cảm. Cuộc sống như thế này rốt cuộc khi nào mới kết thúc.”

Anh khẽ vỗ vào lưng cô: “Bây giờ chưa phải lúc, cho anh thêm thời gian, nhất định anh sẽ cho em một tương lai tốt, tin tưởng ở anh.”

Cô chấp nhận để anh ôm vào lòng. Giang Thừa Châu nhẹ nhàng hôn vào trán cô, anh cảm thấy người đang trong vòng tay anh là người mà anh nên trân trọng. Không biết bao lâu, anh thấy cô không có động tĩnh gì mới để cho cô từ ngực đi ra. Bọn họ ngồi trên ghế salon, anh ngồi còn cô nằm gối đầu lên chân anh, để anh vuốt ve mái tóc của cô.

Cô bình tĩnh, gương mặt nhìn anh, trong đôi mắt mơ hồ không hề có tiêu điểm. Giang Thừa Châu nhìn thấy cô như vậy, đành thở dài: “Chúng ta sẽ sớm ổn thôi, chúng ta sẽ kết hôn rồi sinh con và cùng nhau nuôi nấng dạy dỗ nó.”

Cô tựa như nửa nghe nửa không nghe, đôi mắt chậm rãi nhắm lại đắm mình trong những bức tranh sau này mà anh vẽ ra. Tất thấy cứ như là mộng cảnh.

Mộc Tuyên Nghị cùng Trình Hiểu Tang ở lại nhà nghỉ ngơi hai ngày liền bắt đầu thực hiện kế hoạch tuần trăng mật, địa điểm đã chọn xong, vé máy bay cũng đã chuẩn bị. Mộc Tuyên Nghị xưa nay rất ít đi du lịch, nhất là sau khi tiếp quản “Thịnh Đạt”, anh một lòng đắm đầu vào công việc cũng chưa tính đến việc nghỉ ngơi. Nay nhân dịp tuần trăng mật, anh mới có cơ hội nghỉ ngơi, thời gian cũng đã sắp xếp. Về phần công việc trong công ty, anh giao toàn quyền cho Thẩm Tác Lâm xử lý.

Bởi vì lần này Mộc Tuyên Nghị và Trình Hiểu Tang có dự định đi rất lâu nên Mộc Tuyên Dư cũng trở lại nhà. Lúc cô về, Trình Hiểu Tang đang chuẩn bị đồ đạc, Lý Hâm ở bên cạnh giúp một tay bỏ đồ vào va li.

Trình Hiểu Tang nhìn động tác của Lý Hâm, nhất thời có chút bất đắc dĩ.

“Mẹ, những thứ này đều không cần dùng đến, chỉ cần mạng những đồ dùng lâu dài là được.”

Mộc Tuyên Dư đứng ngoài nhìn một hồi, tiến lên kéo Lý Hâm từ phòng của hai anh chị ra ngoài: “Mẹ, con muốn ăn món bánh bọc đường * mẹ làm, mẹ làm cho con nhá, được không?”

Lý Hâm nhìn con gái mình bất lực chả biết nói gì hơn là đi ra ngoài. Bà đi lấy nguyên liệu, Mộc Tuyên Dư lẻo đẻo phía sau, hai mẹ con bước vào trong bếp. Lý Hâm tay làm đường, miệng không nhịn được mà than thở:

“Mẹ nhớ hồi anh trai con sắp học đại học, đồ của anh con đều là một tay mẹ chuẩn bị, sợ anh con có thiếu gì nên chuẩn bị đồ vào ba cái rương lớn.”

Mộc Tuyên Dư từ phía sau bước lên, ôm mẹ mình từ đằng sau:

“Không phải là mẹ đột nhiên cảm thấy con trai mình sau khi kết hôn thì không phải là của mẹ đấy chứ?”

Lý Hâm gio tay lên định gỡ đầu cô, nhưng tay dính đường đành hạ xuống:

“Nói linh tinh.”

“Con không có nói linh tinh nha, năm đó mẹ kết hôn với bố, tâm trạng bà nội cũng như mẹ bây giờ vậy. Mẹ xem coi, trước đây mẹ lấy con trai nhà người ta, giờ con trai mẹ cũng bị người ta lấy mất.

“Thôi đi, bao năm qua đều là mẹ chiều cổ bố của con, khiến bà nội bớt bao nhiêu là phiền toái, bà nội con cảm kích mẹ còn không hết.”

Mộc Tuyên Dư cười cười, “Đúng vậy, mẹ đã vất vả nhiều rồi, nên bây giờ cũng có một cô gái chiều cổ con trai mẹ, thay mẹ giảm bớt gánh nặng.”

Lý Hâm khựng người, động tác cũng dừng lại, bà xoay người nhìn con gái mình nở nụ cười nhẹ nhõm.

Ăn trưa xong, Mộc Tuyên Nghi cùng Trình Hiểu Tang đến sân bay. Vốn là Lý Hâm định tiễn hai con đến sân bay, lúc chuẩn bị đi, bà lại nghĩ con trai mình đã lớn cũng không còn gì để bận tâm nên mặc kệ để Mộc Tuyên Nghi và Trình Hiểu Tang đi.

Tài xế lái xe đưa hai người đi, Lý Hâm và Mộc Trung Thiên đứng ở cửa chính nhìn hai con rời đi. Mộc Trung Thiên nhìn vợ mình bên cạnh có chút thất lạc :

“Sao không tiễn chúng? Chẳng phải sáng nay nói là muốn tiễn hai đứa đến sân bay hay sao.”

“Con trai lớn rồi đâu còn nhỏ nữa, có quản thì được ích gì.” Lý Hâm không nhìn nữa, xoay người bước vào nhà, con trai bà trưởng thành rồi, nó cũng không cần mình quản nữa.

Mộc Tuyên Dư đi theo hai anh chị đến sân bay, sân bay luôn đông người như vậy, Mộc Tuyên Dư và Trình Hiểu Tang thì thăm to nhỏ trò chuyện với nhau.

Lúc đến giờ lên máy bay, Mộc Tuyên Dư mới nắm lấy tay Trình Hiểu Tang: “Chị dâu, cả nhà em giao anh trai cho chị, chị đừng phụ nhà em đấy nhé.”

Trình Hiểu Tang sững sốt, ngay sau đó trịnh trọng gật đầu: “Anh ấy là bảo bối của em và bố mẹ, cũng là bảo bối của chị.”

Hai cô gái nhìn nhau cười một tiếng, Mộc Tuyên Nghi xoay người nhìn hai cô: “Hai người to nhỏ cái gì vậy?”

“Không cho anh biết.” Hai cô gái đồng thanh nói rồi lại nhìn nhau cười.

Mộc Tuyên Dư một mực đưa hai người họ đến trạm kiểm soát, trầm mặc đứng đằng sau một lúc mới xoay người rời đi. Cô tới sân bay tiễn hai người cũng chỉ vì câu nói kia. Anh trai là người thân yêu nhất của cô, bây giờ giao anh trai cho một cô gái khác. Nhưng cô tin tưởng rằng Trình Hiểu Tang sẽ mang hạnh phúc cho anh cô.

Sân bay vẫn nhiều người qua lại như thế, người thì nói chuyện điện thoại, người thì đến đưa tiễn. Có người rời đi, lại có người mới đến. Cô đi mấy bước chân, phát hiện có ánh mắt chăm chăm lên người mình, cô cau mày nhưng cũng không muốn để ý tới. Sau khi đi được mấy bước, không nhận được cô quay đầu nhìn xung quanh.

Hạ Ngữ Minh liền nằm ngay trong tầm mắt của cô, xung quanh toàn là người vội vàng tới lui, Hạ Ngữ Minh thật nổi bật trong đám người ấy. Dù là vô tình hay hữu ý, người qua lại cũng phải để ý vài giây đến cô. Cô mặc trên mình một bộ váy liền thân màu xanh lam, cho dù chỉ là một bộ trang phục trang nhã nhưng cũng tôn thêm vẻ đẹp của cô. Toàn thân cô phát ra một khí chất cao quý. Hạ Ngữ Minh từ đầu đến chân hiện vẻ sắc sảo, Mộc Tuyên Dư thấy cô liền hiện vẻ tùy ý. Hai người mắt nhìn đối phương, một lúc sau, Hạ Ngữ Minh mới tiến lại gần Mộc Tuyên Dư.

Hạ Ngữ Minh không thích nhất là loại cảm giác trong cô lúc này. Cô ăn vận tinh tế, từ đầu đến chân đã kiểm tra không biết bao lần đến khi không tìm ra lỗi nào mới thôi, cô cố gắng thể hiện dáng vẻ với tư thái đẹp nhất của mình. Trong khi đó, Mộc Tuyên Dư cái gì cũng không chuẩn bị, trang phục cũng chọn qua loa. Mà cho dù Mộc Tuyên Dư có dành bao nhiêu khí lực cho việc ăn vận của mình thì cũng chẳng bao giờ so sánh được với người ta. Khi mà mình tốn biết bao công sức vào một gì đó nhưng vẫn không bằng người ta, đây là thứ cảm giác khiến bản thân thực sự khó chịu.

“Đã lâu không gặp.” Hạ Ngữ Minh đưa tay vuốt lọn tóc xõa trước mặt, “Tìm chỗ nào đó ngồi chứ.”

Mộc Tuyên Dư nhìn cô mấy giây rồi gật đầu.

Gần sân bay có quán cà phê, dù giá có đắt cắt cổ nhưng vẫn hấp dẫn rất nhiều người. Hai cô tùy ý chọn một chỗ ngồi, chờ người ta mang cà phê đến. Cận bàn hai cô là một đôi tình nhân, người đàn ông không ngừng múa tay gõ bàn phím máy tính, người phụ nữ thì chơi điện thoại di động, tưởng như họ không để ý đến đôi phương nhưng giữa hai người lại phảng phất sự ăn ý của người yêu. Có lẽ họ đã yêu nhau rất lâu năm rồi mới khiến người ta có cảm giác vậy.

Dường như cảm nhận được có ánh mắt nhìn mình, cô gái ấy ngược mặt lên nhìn rồi lại nhanh chóng cúi đầu tiếp tục chơi điện thoại.

Cà phê được đưa tới, Mộc Tuyên Dư thu ánh mắt lại, nhìn hơi khó nhai nuốt của cốc cà phê. Người ngồi đối diện cô tưởng như là người quan trọng và quý giá đối với cô. Hai cô từng là bạn tốt của nhau từ hồi còn học trung học cho đến cả khi lên đại học. Cô từng cho rằng tình bạn này sẽ kéo dài vĩnh viễn. Nhưng chẳng ai biết trước được những gì sẽ xảy ra, tình bạn của cô cũng không như mong đợi.

Thời trung học, cô cùng Mạnh Ngữ Phán và Hạ Ngữ Minh đã từng cùng nhau trải qua bao nhiêu kỉ niệm đẹp. Cả ba đều có thành tích tốt, đáng đáp cũng không tệ, họ còn là những chị em tốt của nhau. Chỉ cần 3 người đi cạnh nhau hẳn sẽ thu hút rất nhiều ánh mắt, rất nhiều người ngưỡng mộ họ.

Mộc Tuyên Dư khuấy cốc cà phê, khẽ thở dài.

“Ngày hôn lễ của anh trai cậu, thật đáng tiếc là tớ không đến được.” Hạ Ngữ Minh muốn nở một nụ cười nhưng lại phát hiện ra mình cười không nổi. “Tớ vương phải chuyện kinh doanh, vừa mới trở về.”

“Chúc mừng cậu đã đạt được những gì mình muốn.” Cô ngẩng đầu lên, ánh mắt nhu hòa bình tĩnh.

“Cái gì?”

“Thì rốt cục cậu cũng đã tiến vào nội bộ của tập đoàn Hạ thị thành công, còn được lên chức lãnh đạo nữa. Đây không phải là mục tiêu phấn đấu của cậu hay sao?”

Hạ Ngữ Minh cắn môi khẽ nhắm mắt lại. Đúng vậy, đây là mục tiêu của cô từ trước đến nay. Trước đây, cô ghen tỵ với Mộc Tuyên Dư về những gì cô ấy có. Ngay từ nhỏ cô đã cố gắng tỏ ra ưu tú hơn người, như vậy mới khiến ba cô vừa lòng, mới có thể đạt được những gì cô mong muốn. Cô phải cùng các anh chị em trong nhà tranh đoạt, cho dù là tình cảm rạn nứt cho dù bề đầu máu chảy, để có được ngày hôm nay. Nhưng Mộc Tuyên Dư thì lại khác, cô không phải tỏ ra ưu tú để cha vừa lòng cũng không phải đối mặt với đám con hoang, cô có một người anh trai tốt luôn yêu yêu thương cô hết thảy. Tại sao lại có một sự khác biệt đến vậy, có người thì sống trong hạnh phúc, còn có người thì phải chịu khổ đau, cũng có người không ngừng cố gắng để đạt những thứ mà mình mong muốn.

Mộc Tuyên Dư ngừng động tác khuấy cà phê, cốc cà phê vẫn bốc lên từng làn khói nhưng cô không một chút ý nghĩ muốn thưởng thức nó. Không biết từ bao giờ cô không thích những thứ có vị đắng. Cô tựa lưng vào ghế nhìn người đối diện. Cô biết rất rõ, Hạ Ngữ Minh cùng Chu Chấn Hưng hợp tác chính là mượn cơ hội này để được người Hạ gia công nhận, để người trong công ty trọng dụng. Điều này là điều mà Hạ Ngữ Minh luôn mong muốn. Đây là một cơ hội tốt, làm sao Hạ Ngữ Minh có thể buông tha cho nó. Cái gọi là tình bạn khi đối diện với lợi ích trước mắt như vậy sẽ chẳng bao giờ bền bỉ. Nhưng nếu được chọn một lần nữa, Hạ Ngữ Minh vẫn sẽ chọn lựa cách làm như vậy, đây là cái mà người ta gọi là cuộc sống.

Thật ra thì, những việc làm của Hạ Ngữ Minh, Mộc Tuyên Dư thực sự có thể hiểu.

Hai người ngồi đối diện nhau ở đó trầm mặc một lúc lâu.

Cách đó không xa, một người đàn ông khuôn mặt vô cảm liếc nhìn hai cô bước ra khỏi quán cà phê gọi một cuộc điện thoại.

Giang Thừa Châu nhận được điện thoại khi đang ngồi trong phòng làm việc trên chiếc ghế xoay. Anh hơi dùng sức, cái ghế trượt đến cạnh cửa sổ, anh nhìn cảnh vật bên ngoài, đôi môi hé ra:

“Đừng có động tĩnh gì, cứ theo dõi là được rồi.”

Giang Thừa Châu đặt điện thoại xuống, khóe môi ngày càng giãn ra. Mượn lời Hạ Ngữ Minh, anh rất muốn biết người phụ nữ kia đối với mình là ý gì. Huống chi không có Hạ Ngữ Minh, cô hẳn là cũng có chút hoài nghi anh. Dem mọi chuyện phơi bày ra ngoài ánh sáng có lẽ sẽ tốt hơn.

Anh hí hóp mắt lại, trong lòng bắt đầu những toan tính.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hận Triền Miên - Lục Xu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46: Chương 45

Hạ Ngữ Minh nhấp một ngụm cà phê, vị đắng của cà phê làm cho lòng cô dường như tỉnh táo hẳn lên. Tuy đáng tiếc cuối cùng cô và Tuyên Mộc Dư từng bước đi đến ngày hôm nay, nhưng dù có bắt đầu lại một lần nữa, cô vẫn lựa chọn như thế. Cô đã chờ cơ hội này từ rất lâu rồi, bất kể đúng hay sai, đó đều là sự theo đuổi của chính bản thân cô, cô không còn cách nào khác. Có lẽ đối với thứ gì đó đã mất đi con người lúc nào cũng không có cách buông bỏ, nhưng thế thì sao? Trở lại một lần nữa, có lẽ cơ hội lựa chọn như vậy sẽ mất đi, đã như vậy thì không còn gì phải canh cánh trong lòng.

“Đúng vậy, việc đó xác thực là sự truy cầu của tôi.” Hạ Ngữ Minh cười cười. Cô vẫn luôn cố gắng như thế, là cố gắng chứng tỏ bản thân mình. Sau khi quen biết Mộc Tuyên Dư, cô mới biết trên thế giới này chính là như vậy, vận mệnh quan trọng hơn thực lực, nếu chính bản thân cô đã không thể đạt được vận mệnh tốt, thì chỉ có thể nắm lấy cơ hội của người bên cạnh.

“Cho nên tôi chúc mừng cậu, mong muốn đã hoàn thành.” Giọng điệu của cô rất thần nhiên, nghe không ra vui buồn, càng không nghe ra châm biếm hay lời cay nghiệt.

Hạ Ngữ Minh rũ đôi mắt xuống, hiểu rõ có một số thứ mất đi chính là mất đi, cho dù giả vờ thoải mái nhưng vẫn khó chịu.

“Không có gì hay để chúc mừng, đó đều là thứ tôi nên nhận được.” Đánh đổi thứ gì đó để giành lấy thành quả mà thôi, cô dùng chính tình bạn của bọn họ để đổi lấy thành công của ngày hôm nay. Hiểu được có mất, chưa nói tới nhiều chuyện vui vẻ, nhưng là kết quả của việc cân nhắc lợi hại: “Thực ra vẫn luôn muốn gặp cậu nói chuyện, nhưng không có cơ hội. Hôm nay, gặp mặt muốn thẳng thắn nói chuyện với cậu.”

Mộc Tuyên Dư nhìn cô gật đầu, “Nói đi, tôi chăm chú nghe.”

“Lúc trước tôi và Chu Chấn Hưng liên thủ quả thực là vì lợi ích. Muốn mượn cơ hội này để chia lợi. Chu gia muốn thu lợi từ đây còn tôi thì tranh thủ cơ hội để đạt được quyền lãnh đạo tập đoàn. Tình hình của tôi không tốt, tôi cần có cơ hội như thế. Cho nên lựa chọn liên kết với Chu gia. Kết cục cậu đều biết rồi, “Thịnh Đạt” rơi vào hoàn cảnh khó khăn, tôi đưa ra hàng loạt biện pháp, chiếm trước thị trường, mà Chu Chấn Hưng cũng “mượn gió bẻ măng” nhưng cuối cùng không thể như ý.” Hạ Ngữ Minh bình tĩnh kể lại, nói đến đây nụ cười trên khóe miệng hơi hơi nhếch lên, nụ cười không rõ ràng, “Ngay từ đầu, tôi và Chu Chấn Hưng đều không định làm như vậy. Chính xác mà nói là từ đầu không nghĩ tôi có thể làm như vậy, huống chi quan hệ giữa chúng ta cũng không nên làm như thế. Nhưng đại đa số con người luôn cất dấu tội ác bên trong chỉ chờ chút tác động sẽ lập tức hoạt động. Cậu có thể cho rằng tôi viện cớ nhưng quả thực là thế, trước khi Giang Thừa Châu tìm tới chúng tôi tuyệt đối không nghĩ sẽ làm như thế.”

Nhắc tới tên của Giang Thừa Châu, Mộc Tuyên Dư gần như đã biết Hạ Ngữ Minh muốn nói gì.

Cô hơi ngẩng đầu trên mặt không hề có sự khó tin, chẳng qua chỉ bình tĩnh nhìn Hạ Ngữ Minh như đã hiểu rõ tất cả. Hôm nay, chỉ là cô muốn chứng thực từ miệng người khác mà thôi.”Cậu nói tiếp đi.”

“Giang Thừa Châu đưa ra lợi ích rất hấp dẫn, cho dù chúng tôi không hưởng lợi từ Thịnh Đạt, anh ta cũng hứa Vạn Thành sẽ hợp tác với chúng tôi. Tuy rằng đối với hạng mục của Vạn Thành không tính là lớn, nhưng đối với công ty chúng tôi như thế cũng đủ, tôi cũng nhờ hạng mục đó mới lên được vị trí ngày hôm nay. Sở dĩ Giang Thừa Châu tìm tới và Chu Chấn Hưng rất đơn giản vì anh ta là bạn trai cậu còn tớ là người bạn tốt nhất của cậu, dĩ bạn trai và bạn tốt nhất cầu kết đôi phó, đã kích như thế đối với hầu hết mọi người đều không chịu đựng nổi. Ý định của Giang Thừa Châu là như thế.”

Hạ Ngữ Minh nói xong, nhìn khuôn mặt đối diện của Mộc Tuyên Dư. Hôm nay cô đã đem toàn bộ chân tướng nói rõ ràng rồi, muốn xem chính bản thân Mộc Tuyên Dư muốn làm như thế nào.

“Hiện tại, cậu nói cho tôi biết những việc kia là muốn chứng minh cái gì?”

“Rất đơn giản, Giang Thừa Châu lập một cái bẫy để cậu chui vào. Đầu tiên cho cậu đau khổ vì tôi và Chu Chấn Hưng, anh ta sẽ đóng vai cứu cậu trong lúc dầu sôi lửa bỏng, cho cậu quay lại bên cạnh anh ta một lần nữa, chờ cậu phụ thuộc hoàn toàn vào anh ta, sau đó anh ta sẽ vứt bỏ cậu.” Hạ Ngữ Minh nói tới đây thì cắn cắn môi nói tiếp: “Anh ta muốn trả thù cậu, dựa theo cách thức năm đó, đối phó cậu, muốn cậu ném thử mùi vị đau khổ năm đó anh ta từng chịu.”

“Hạ Ngữ Minh cậu cảm thấy tôi nên tin tưởng người từng làm tôi đau khổ hay tin tưởng người từng cứu tôi trong lúc dầu sôi lửa bỏng?” Mộc Tuyên Dư nheo nheo mắt, bình tĩnh hỏi lại.

“Mộc Tuyên Dư, Giang Thừa Châu sắp đặt một cái bẫy rõ ràng như thế không lẽ cậu không nhìn ra sao? Anh ta chỉ muốn cậu đau khổ nên mới khiến tôi và Chu Chấn Hưng liên kết đối phó Thịnh Đạt, bức cậu trở lại bên cạnh anh ta...” Hạ Ngữ Minh kích động ngay lập tức đứng dậy.

“Theo như lời cậu, cậu làm sao biết anh ấy đối với tôi chưa dứt tình mới làm như vậy? Mục đích anh ấy khiến cậu và Chu Chấn Hưng làm những chuyện kia chẳng qua là khiến tôi quay lại bên cạnh anh ấy mà thôi, nhiều năm như thế anh ấy cũng không quên tôi mà thôi. Chỉ là anh ấy không buông bỏ lòng khiêu ngạo của mình, vì thế mới bức tôi quay trở lại với anh ấy... Bấy năm, anh ấy dùng cách này để chứng tình cảm đối với tôi.”

“Cậu điên rồi sao? Rõ ràng Giang Thừa Châu không có ý tốt.”

“Nếu anh ấy thực sự hận tôi, vì sao bảy năm sau mới đến, tôi và Chu Chấn Hưng sắp ở bên nhau mới xuất hiện? Nếu như anh ấy hận tôi, năm đó anh ấy đã ra tay. Anh ấy có khả năng làm như vậy, nhưng anh ấy chưa từng làm như thế. Hiện tại sau bảy năm mới xuất hiện, chẳng qua là không muốn nhìn thấy tôi và người khác kết hôn, anh ấy chịu không nổi tôi và người khác ở cùng một chỗ nên mới làm ra chuyện như thế. Mặc dù, ngay từ đầu quả thực tôi rất phẫn nộ, nhưng tôi đã hiểu anh ấy. Anh ấy làm nhiều chuyện như vậy là để tôi quay lại bên cạnh mà thôi, về phần chuyện của công ty cũng đã giải quyết tốt rồi... Kỳ thực tôi không hề tổn thất gì cả.”

“Mộc Tuyên Dư, cậu có biết cậu đang nói gì không?”

“Tôi rất rõ ràng mình đang nói gì. Tôi nên cảm ơn anh ấy, nếu không phải là anh ấy suốt cuộc đời này tôi sẽ không biết được tình bạn vững chắc dễ dàng phá vỡ như vậy, sẽ không biết người đàn ông cùng tôi cả đời khi có thể đều vứt bỏ mình...”

Hạ Ngữ Minh cắn môi, không còn sức phản bác lại, “Thực xin lỗi...”

“Không cần nói xin lỗi, hiện tại tôi rất hạnh phúc, cho nên cậu cũng đừng nói với tôi những lời đặc biệt không có ý nghĩa vừa rồi nữa.” Cô cười cười, dường như nhớ tới việc gì đó, “Không phải cậu vẫn rất ghét tôi, vì sao lại nói với tôi những lời này?”

Hạ Ngữ Minh sùng sột, ngồi xuống không có phản ứng.

Mộc Tuyên Dư lại nở nụ cười, “Cậu như thế sẽ làm tôi nghi ngờ động cơ của cậu, dù sao chẳng bao giờ cậu hy vọng tôi sống dễ chịu, không phải sao?”

Sắc mặt Hạ Ngữ Minh trắng bệch, đúng thế, cô vẫn luôn ghen ghét Mộc Tuyên Dư, bây giờ cô lại nói chuyện này với Mộc Tuyên Dư, thật sự có chút buồn cười.

Mộc Tuyên Dư quay mặt đi, không nhìn thấy khuôn mặt nhợt nhạt của Hạ Ngữ Minh.

Giang Thừa Châu đứng ở ban công của căn nhà, anh tay cầm điện thoại, híp mắt tính toán gì đó. Cho dù cô hoài nghi điều gì, hoặc trong lòng không khẳng định, anh sẽ loại bỏ những nghi ngờ đó, anh nghĩ như vậy, trong lòng mơ hồ tồn tại cảm giác phấn chấn. Loại cảm giác này đã lâu rồi chưa từng xuất hiện, tựa như nhìn thấy một loài cá tồn tại trong nước, anh đang dệt lưới, đã biết rõ tập tính của con cá kia, cũng biết bình thường nó đi những chỗ nào, chỉ cần lưới bắt cá tốt thì có thể dễ dàng đem nó về.

”Anh có đang nghe không?” Uông Tử Hàm nhin không được nhắc nhở anh.

”Ừ”.” Đôi lông mày của Giang Thừa Châu nhíu lại, vậy mà tại thời điểm này anh lại nghĩ về người phụ nữ kia. Anh nhíu mày lướt qua những suy nghĩ đó.

”Tôi hôm sinh nhật em... Em uống hơi nhiều nói những lời không thích hợp, anh đừng để tâm.” Uông Tử Hàm đắn đo rồi lại căn nhắc cuối cùng mới nói ra. Cô biết rất rõ ràng, chính bản thân cô không hề say, mượn mượn cảm giác say làm một số chuyện bình thường không làm, nhưng lại thất bại. Ngay cả bản thân cô cũng cảm thấy được không cách nào đối mặt với anh, chỉ có thể mượn điện thoại để nói chuyện với anh, bằng không cô nhất định không thể nói nên lời, ”Ngày đó em thật thất lễ... em...”

”Hôm đó em nói gì vậy? Anh đều đã quên hết rồi.” Anh nói một cách nhẹ nhàng băng qua.

Uông Tử Hàm không biết nên vui mừng hay tiếc nuối về thái độ của anh. ”Như vậy, cũng tốt.”

”Em đừng nghĩ lung tung.” Anh nhắc nhở, lúc này nghe được ngoài cửa hình như có tiếng động, ngay lập tức anh thay đổi chủ đề. ”Anh tạm thời phải làm việc, trở về sẽ liên lạc với em, em đừng nghĩ đông nghĩ tây, sau khi anh trở về lại gặp em.”

”Dạ.”

Giang Thừa Châu lại đắn đo vài câu xong cúp máy trước khi cửa chính được mở ra. Anh từ ban công đi ra ngoài, ánh sáng của căn phòng tối hơn bên ngoài một chút, anh đi về phía Mộc Tuyên Dư, liếc mắt một cái anh đã biết tâm tình của cô không tốt, nghĩ đến cô và Hạ Ngừ Minh gặp mặt, ánh mắt có chút dò xét nhìn về phía cô.

Dường như cô có chút mệt, nhìn anh cũng không nói gì.

”Em đã đi đâu vậy?” Anh đi tới đứng trước mặt cô,

”Đi tiễn anh và chị dâu.” Cô đi qua anh, ngồi trên ghế sofa, thuận tay ôm gối vào trong lòng.

”Không vui?” Anh đi qua ngồi cạnh cô.

”Chẳng qua bỗng nhiên nghĩ đến tình thương yêu của anh trai với em sau này thuộc về người con gái khác, trong lòng chưa tiếp nhận được.” Cô nhìn anh, ánh mắt cũng có dò xét.

Giang Thừa Châu nở nụ cười, ”Em có thể nghĩ như vậy, về sau em không những có anh trai thương em, còn có một chị dâu quan tâm em.” Hai tay anh kéo cô vào trong lòng. ”Hơn nữa em còn có anh, anh sẽ yêu thương em hơn anh trai em.”

Cô ở yên trong lòng của anh, tựa vào ngực lắng nghe nhịp tim mạnh mẽ của anh. ”Anh... sẽ không gạt em chứ?”

”Sao?”

Cô lắc đầu, bỗng nhiên lại muốn hỏi cũng không muốn biết đáp án.

Giang Thừa Châu nhìn cô ở trong lòng mình, anh đương nhiên nghe rõ câu hỏi vừa rồi của cô, anh hơi híp mắt, cô vẫn còn hoài nghi sao? Nhưng sự nghi ngờ này không nhiều, nếu không cô sẽ đối mặt chất vấn mới đúng. Anh nghĩ đến toàn bộ cách thức anh làm trước kia. Anh rõ ràng đem những chuyện tốt anh làm suy cho cùng anh đều bức cô trở lại bên cạnh anh, hơn nữa trong lời nói của anh họ, cho dù cô có chút hoài nghi, cũng sẽ nghiêng về phía cho anh mới đúng.

Anh kéo cô từ trong ngực ra, ” Trong khoảng thời gian này, công ty không có việc gì quan trọng, em muốn đi đâu không, anh và em đi ra ngoài cho em giải sầu, đỡ phải suốt ngày đều không vui như vậy.” Anh xoa khuôn mặt cô ”Anh thích nhìn em cười.”

Cô hơi vui mừng, ”Em muốn đi nơi nào thì đi đến nơi đó đúng không?”

”Đúng vậy, em muốn đi đến nơi nào thì đi nơi đó. Em muốn đi đâu anh liền theo em đến nơi đó.” Anh cười phụ họa theo lời của cô. ”Chỉ có hai chúng ta, đi nơi nào chúng ta tự do tự tại không ai nhận ra chúng ta, giống như ở Bắc Giang như thế..., bất quá không so với Bắc Giang tự do tự tại.”

Cô rớt cuộc cũng nở nụ cười, anh nhớ kỹ cô đòi muốn cuộc sống đã qua, có thể tự do tự tại, không cần lo lắng ai nhận ra bọn họ, không cần suy nghĩ lời nói đáng sợ, có thể muốn làm gì thì làm, muốn nói cái gì thì nói.

Cô dùng sức gật gật đầu, cô đứng dậy đem toàn bộ tạp chí du lịch chất đầy trên bàn trà, sau đó không ngừng lật xem. Giang Thừa Châu cười không nói thông dong nhìn động tác của cô.

Cô không ngừng lật xem những phong cảnh xinh đẹp trên hình, cảnh sắc như là tiên cảnh nhân gian, cô xem đi xem lại, lại không biết chọn đi chỗ nào, vì

thế buộc lòng ngồi dậy kéo anh cùng bàn bạc. Không ít những địa điểm du lịch đan xen non xanh nước biếc, phong cảnh tú lệ, lịch sử lâu đời... nổi tiếng

Cô trở mình, đột nhiên nghĩ tới cái gì đó, gấp tạp chí lại, "Em biết mình muốn đi đâu rồi."

"Hà?" Anh cau mày.

"Một nơi em biết, nhưng anh chưa bao giờ nghe tới nơi đó." Cô nghĩ đến khi đó cô vô tình phát hiện ra ngôi làng nhỏ, cuộc sống nơi đó rất yên bình cách xa thành thị, đúng đó rất thông thả cô rất thích nơi đó.

Lúc cô nằm trên bãi cỏ, cô nghĩ đến người đi cùng cô sau này, người kia không phải bạn trai của cô Chu Chấn Hưng, không phải người bạn tốt nhất Hạ Minh Ngữ, mà là cái tên nam nhân Giang Thừa Châu, cô không rõ vì sao ở nơi đó nhớ đến cái tên kia, có lẽ rất nhiều sự thật có trùng mục đích nhất định là cách nói này, đương lúc cô nói đến anh, không bao lâu anh một lần nữa bước vào sinh mệnh của cô, như vậy cũng suy nghĩ làm cho người ta kinh ngạc.

"À? Đó là nơi nào?"

"Đến lúc đó, em dẫn anh đi, anh sẽ biết." Cô cười làm ra vẻ thần bí.

Cô cười thật vui vẻ khiến anh cũng nhếch môi.

Uông Tử Hàm nhìn điện thoại một hồi mới đặt xuống, đôi lông mày chau lại vẫn chưa giãn ra. Không biết gì sao trong lòng cô có chút bất an. Sau khi nghe Giang Thừa Châu nói cô bắt đầu bất an. Hơn nữa, vừa rồi Giang Thừa Châu cúp điện thoại rất đột ngột, hình như anh không muốn cho ai nghe được anh và cô nói chuyện.

Cô nhẹ nhàng thở dài, trách mình suy nghĩ nhiều quá, mới có thể trông gà hóa cuốc, ngay cả khi anh cúp điện thoại cũng suy nghĩ ra nhiều chuyện đến thế.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hận Triền Miên - Lục Xu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 47: Chương 46

Lần này Giang Thừa Châu đi ra ngoài giao lại việc công ty cho Giang Cảnh Hạo. Đối với cách làm này, Giang Cảnh Hạo cũng không nói gì. Anh ở trong phòng thu xếp quần áo, Giang Cảnh Hạo đứng ngoài cửa phòng liếc mắt nhìn động tác của anh. Giang Cảnh Hạo đứng tựa nửa người vào cửa đột nhiên nở nụ cười. "Chú định đi ra ngoài với ai?"

Giang Thừa Châu liếc anh một cái cũng không trả lời.

Phòng của anh luôn gọn gàng, hơn nữa, anh rất ít khi ở nhà, trong phòng thiếu đi một chút nhân khí cảm giác có chút lạnh lẽo.

Giang Cảnh Hạo đợi một lúc cũng không có câu trả lời, lúc này mới bước vào, vỗ vỗ vai Giang Thừa Châu. Giang Thừa Châu liếc mắt một cái cũng không nói gì, đại khái anh đã biết đối phương muốn nói gì vì thế không muốn nói thêm gì nữa.

Giang Cảnh Hạo cũng không để bụng, "Chúng ta và Uông gia hợp tác rất thuận lợi, về sau cũng có ý định hợp tác, em cũng đừng làm con thiêu thân không tốt gì đó, nếu không sẽ không thể giao hảo với Uông gia bên kia."

Giang Thừa Châu kéo khóa va li lại, mới ngồi trên giường, vẻ mặt rất bình tĩnh, hoàn toàn không bị ảnh hưởng bởi những lời của Giang Cảnh Hạo: "Anh, anh cảm thấy em là loại người sẽ ngã hai lần ở cùng một chỗ sao?"

Giang Cảnh Hạo hơi híp mắt, liền nở nụ cười: "Trước khi ngã lần thứ hai đều tưởng sẽ không."

Giang Thừa Châu nhủ thầm, lúc này mới chăm chú nhìn về phía anh. Giang Cảnh Hạo cười, giờ tay xoa cằm "Chú có biết chú đã làm tổn rất nhiều thời gian không?"

"Anh có ý gì?"

"Anh sợ chú khi đốt lửa cũng đốt luôn chính bản thân mình."

"Em sẽ không phạm sai lầm đơn giản này." Giọng điệu của Giang Thừa Châu nghiêm túc, ánh mắt kiên định nhìn Giang Cảnh Hạo: "Anh, nếu không làm đời này em sẽ không cam tâm. Xem như em bị quỷ ám đi, nhất định em phải thực hiện, khi đó mới không có lỗi với chính bản thân em của bảy năm trước."

Giang Cảnh Hạo gạt đầu than nhẹ một tiếng. Giang Thừa Châu nhỏ hơn anh, từ lúc đứa em này được sinh ra anh đều lấy thái độ của bề trên nhìn cậu trưởng thành, sau đó thấy cậu nổi loạn, nhìn thấy cậu sống cuộc sống vô ưu vô lo, nhìn thấy cậu không sợ sệt tiếp tục tồn tại cuộc sống khiến nhiều người

ao ước. Giang Cảnh Hạo không biết phải chăng bản thân mình hâm mộ người em này, dù sao anh vẫn hy vọng người em này sẽ sống tốt. Bảy năm trước quả thực có một sự kiện không chỉ Giang Thừa Châu mà chính cả bản thân anh cũng khắc cốt ghi tâm, mà những hành động đó cũng là ký ức còn mới mẻ đối với người nhà.

”Vậy hãy làm chuyện chính bản thân chú cho là tốt đi.”Giang Cảnh Hạo lắc đầu, xoay người đi ra ngoài.

Giang Cảnh Hạo rời đi. Giang Thừa Châu nhân tiện nằm xuống giường. Anh rất rõ, người trong nhà không ủng hộ, cảm thấy hành vi của anh rất ấu trĩ cũng không đúng lúc, nhưng anh không có cách nào. Anh cũng muốn từ đây có cuộc sống tốt đẹp, anh đã thử nhưng không làm được. Vậy để anh thử một lần hủy diệt hoàn toàn mọi cam tâm, mới có thể nguyện ý bắt đầu cuộc sống một lần nữa. Nếu không anh chỉ có thể vĩnh viễn giữ lại miệng vết thương kia. Lúc nhớ đến lại một lần kéo căng vết sẹo, mãi mãi đều không thể chữa lành.

Giang Du Du đứng trước cửa phòng, vron cái đầu nhỏ vào. Nhìn thấy chú út nằm trên giường không hề chú ý bên này, thế là lén lút đi vào trong, có ý đồ nhảy ra hù dọa chú út.

Giang Thừa Châu không nhúc nhích, Giang Du Du tiếp cận, anh đột nhiên lên tiếng: ”Bạn nhỏ Giang Du Du, lần sau khi đi nhớ đi nhẹ một chút.”

Bị phát hiện rồi, Giang Du Du chu cái miệng nhỏ nhắn: ”Chú út, sao chú lợi hại như vậy... Không vui chút nào, chú không thể giả vờ không biết sao?”

”Ừ, chú không biết Du Du vào, vậy căn phòng này chỉ có một mình chú.”

Giang Du Du bĩu môi, không ổn tí nào?

Cô cời giày, bò lên giường vron cái tay nhỏ bé xoa cái trán chú út: ”Chú út, chú muốn đi ra ngoài chơi sao?”

Giang Thừa Châu mở mắt chỉ có thể nhìn thấy khuôn mặt Giang Du Du. Anh nhắm mắt xem như trả lời rồi.

”Không thể dẫn cháu đi cùng sao?” Giang Du Du hứng khởi đưa ra đề nghị.

Giang Thừa Châu lắc đầu.

”Tại sao ạ?”

Anh vron tay sờ sờ khuôn mặt của Giang Du Du: ”Chú út phải đi làm, không thể dẫn Du Du đi được.”

Giang Du Du chu cái miệng nhỏ, tự mình suy nghĩ nửa ngày, cuối cùng chấp nhận chú út không đưa cô ra ngoài là chuyện thật: ”Vậy phải mua quà về cho cháu.”

”Được.”

Lúc này Giang Du Du mới vui vẻ.

Giang Thừa Châu hằng hái xách hành lý xuống lầu. Tần Tương đang ngồi trong phòng khách, bà nhìn đứa con trai do chính mình sinh ra, trên mặt đầy lo phiền. Bà đột nhiên nhớ tới chính bản thân mình, nếu như năm đó chưa từng giận dữ, trực tiếp gả cho Giang Hào, bà có thể đã đưa không ngừng với người đàn ông kia hay không. Sau đó không rồi bỏ, rồi lại không có cách nào hạnh phúc đến già, vì thế cả ngày khắc khổ và không cam lòng trôi qua, bà không biết rốt cuộc cả đời bà là may mắn hay bất hạnh. Nhưng bà hy vọng con của mình có thể buông xuống tình cảm trong lòng, cho dù là một nhát dao đâm xuống cũng không việc gì đáng ngại, chỉ cần bản thân không bị tổn thương.

”Mẹ, con đi đây.”

Tần Tương đứng lên, đi theo sau anh: ”Đồng ý với mẹ, khi làm xong nhất định quay về làm đứa con đã từng vui vẻ của mẹ.”

Giang Thừa Châu gật đầu.

Tần Tương đứng ở cửa chính, nhìn anh lái xe rời đi. Nhưng trong lòng hết sức nặng nề, hy vọng tất cả những chuyện mấy năm trước sẽ không tái diễn.

Giang Thừa Châu và Mộc Tuyên Dư gặp nhau ở sân bay, họ ngồi máy bay đến thị trấn D, sau lại chuyển sang ngồi ô tô xe chạy đường dài vài vòng, cuối cùng cũng đến thị trấn Vân Khê. Trước khi đến thị trấn Vân Khê, Mộc Tuyên Dư đều thần bí như vậy, không chịu tiết lộ một chút về nơi này, việc giữ bí mật đã đạt trình độ cao nhất.

Từ thành thị xuống thị trấn phải ngồi xe đường dài, đầu Mộc Tuyên Dư vẫn choáng váng. Chiếc xe này đã rất nhiều năm, mặt đường lại gồ ghề, thân xe như rời rạc, ngồi trong xe thì lục phủ ngũ tạng giống như đều lung lay. Rốt cuộc khi xuống xe, cô nôn thốc nôn tháo ở ven đường. Giang Thừa Châu đứng phía sau nhẹ nhàng vỗ lưng cho cô. Thấy cô cuối cùng cũng nôn ra hết mới đưa cô một chai nước khoáng súc miệng.

Cô cầm chai nước khoáng, uống vào trong miệng rồi nhổ ra. Chưa sót trong lòng cũng giảm đi ít nhiều sau đó mới đứng lên. Đối với tình trạng hiện tại của bản thân cô như có chút ồ ạt: ”Lần trước em tới đây không phải như thế.”

Lúc này Giang Thừa Châu đang nhìn xung quanh đánh giá nơi này. Nhà cửa không nhiều lắm, tập trung quan sát một lần có thể nhìn hết nơi này. Có phần giống như chợ, tiệm tạp hóa có bán đồ nhưng qui mô không lớn lắm, vật phẩm hàng ngày có thể mua được. Sự phát triển đối với nơi hẻo lánh như thế

này giống như bị lãng quên, sự tồn tại của nó quả thực có hơi thờ ơ nguyên thủy không nói nên lời. Giống như nó trưởng thành theo từng bước chậm rãi, thoát khỏi bước chân của phát triển.

Anh nhìn một hồi rồi nhìn về phía cô, thực chất đúng là nghi ngờ sao cô biết đến nơi như thế này.

Cô xem như đã hiểu ánh nhìn của anh, có chút đắc ý, nhoen miệng cười: "Trong lúc vô tình phát hiện ra kho báu này."

Anh cười theo, lập tức nắm tay cô chuẩn bị đi tìm chỗ ở, đầu sao hiện tại cũng không còn sớm. Đến nơi họ xuống xe đi ra ngoài, mặt tường hai bên trái phải đều được dùng sơn đỏ viết đã đến thị trấn, đúng lúc xe xuất phát, chữ màu đỏ ngược ngoặc khác thường làm người khác chú ý.

Trần nhô chỉ có một căn nhà trọ, ngay cả cơ hội lựa chọn chỗ ở họ cũng không có. Nhà trọ cũng không có quy củ, các khoang cũng không có. Có thể thấy điều kiện nơi này không tốt chỉ có thể ở tạm thời.

Bọn họ đi vào phòng, quả thực ở đây điều kiện hiển nhiên không thể so sánh với ở nhà. Mộc Tuyên Dư từng ở chỗ này coi như tương đối thích ứng, cô nhìn về hướng Giang Thừa Châu đang mở hành lý xem đồ đạc: "Có thể anh không quen điều kiện nơi này..."

Giang Thừa Châu nghe lời của cô, ngừng động tác đang làm, nở nụ cười: "Em quên anh trở lại từ đâu sao?"

Cô nhìn anh mà không phản ứng lại.

Nước A là một đất nước rối loạn, ngay cả chủ quyền cũng không có. Các nước khác lại nhìn chằm chằm vào nguồn năng lượng như hồ dầu, quân đội cố tìm lấy cơ hội tiến vào chiếm giữ, người trong nước không cam chịu mất đi chủ quyền của mình, mỗi ngày đều xảy ra chiến tranh lớn nhỏ. Và điều kiện sống ở đây so với nơi đó đã tốt hơn rất nhiều.

Mộc Tuyên Dư im lặng, cô nhìn nước sơn màu trắng trên trần nhà, ở giữa trần nhà này có đèn điện đang phát sáng, dây điện lộ ra bên ngoài, sợi dây kết thành một vật màu trắng. Trong phòng hơi tối, còn mang một hơi thở xưa cũ, không giống như có mùi mốc meo, mà sau khi ngâm trong nước thời gian dài đồ vật sẽ có mùi thối. Màu của rèm cửa không biết đã treo bao lâu, liếc mắt đã thấy bọ một lớp bụi, đã sớm mất đi màu sắc ban đầu.

Ở một căn phòng như thế, anh lại nói tốt hơn với điều kiện ở nước A, người như anh làm thế nào mới ở đó được.

Việc sinh hoạt của anh không tính là quá mức khắt khe, nhưng cô rất rõ việc anh rất bất bẽ về đồ đạc, nhưng lại chủ động trải qua cuộc sống như vậy.

Cô thấy mắt mình có chút cay cay.

Họ đi cả một ngày dài, bây giờ cũng không có ý ra ngoài tí nào, chỉ tùy tiện ăn chút gì đó rồi chuẩn bị nằm nghỉ. Mộc Tuyên Dư đã tới nơi này, cho nên trước đó đã chuẩn bị ra trải giường và chăn mỏng mới. Cô tự mình trải ra giường và chăn sau đó liền nằm xuống chuẩn bị nghỉ ngơi. Tuy nơi này không sạch sẽ bằng khách sạn sang trọng, nhưng cô thấy thoải mái và dễ chịu khó nói nên lời. Loại thoải mái này khiến cô nằm xuống cũng không lập tức ngủ ngay, cô đưa tay kéo Giang Thừa Châu nằm bên cạnh: "Kể em nghe cuộc sống của anh ở nước A đi."

Cô rất muốn biết, trong những năm tháng không có cô, anh có cuộc sống như thế nào, như thế có thể hiểu anh nhiều hơn một chút.

"Không có gì đặc biệt cả. Chỉ là không có thời gian nghỉ ngơi cố định, bởi vì, mỗi giờ đều có người bệnh được đưa tới, đa số họ đều là dân nghèo, bị đạn lạc làm cho bị thương. Có một lần, một đứa trẻ được đưa tới, chiến tranh làm nhà họ bị sập, cha mẹ đều bị vùi lấp ở phía dưới, chỉ còn đứa bé ấy sống sót. Khi anh tự tay phẫu thuật, nó kêu anh làm nhanh lên một chút để nó ngồi dậy, nó muốn đi tìm cha mẹ. Nhìn thấy sự chân thành trong đôi mắt nó, anh không cách nào nói ra, cha mẹ nó đã mất." Anh khẽ thở dài, trong giọng nói như chất chứa vài phần thương cảm.

Cô càng dựa vào anh, đầu gác trên cánh tay của anh: "Mỗi ngày đều đối mặt với nhiều người có cuộc sống lang thang, nhất định rất khó chịu."

"Cũng bình thường." Anh vuốt tóc cô. "Cho dù mỗi ngày đều nhìn thấy họ sinh ly tử biệt, sắp chết, ngay tại khoảnh khắc kia, anh đột nhiên phát hiện ra nếu như sinh mạng yếu ớt như vậy, hà cớ gì cứ nhớ lại chuyện quá khứ, mà không cam lòng và luôn canh cánh trong lòng." Anh hôn lên tóc cô, nói thầm vào tai cô: "Đó là lý do anh trở về, trở về tìm em. Anh không muốn lại tiếp tục lãng phí thời gian nữa."

Cô nghe xong lòng đầy xúc động, càng dựa sát vào lòng anh.

Anh cảm giác được tâm tình hiện tại của cô, ánh mắt của anh nheo nheo trong bóng tối, sau đó nở nụ cười. Khi đó anh quả thực đã phẫu thuật cho một người đàn ông ba mươi, bốn mươi tuổi. Người đàn ông đó rất kiên cường cho dù không dùng thuốc mê cũng nghiêng nghiêng đôi mắt, hơn nữa cũng không hề kêu một tiếng đau. Mỗi ngày đều có người bị thương đưa đến nhưng anh ta rất đặc biệt. Anh ta là phóng viên do quân địch phái đến chiến trường. Muốn đưa tin chân thực về tình hình thực tế tại đây. Mà đồng nghiệp của anh ta đã chết trong chiến tranh, còn mình anh ta sống sót.

Người phóng viên đó nói với anh, anh ta tự nguyện xin đến nơi này, bởi vì bạn gái phản bội anh ta, anh ta nhất thời xúc động nên viết đơn xin đi. Người phóng viên cười hỏi anh: "Anh có biết một giây trước khi chết tôi nghĩ như thế nào không?"

Giang Thừa Châu mặt không chút thay đổi nhìn người đàn ông bị thương, về mặt của anh ta làm anh nghĩ tới cái gì đó, nhưng nói chuyện cũng có chút hứng thú: "Hỏi hận đến đây sao?" So với cái chết những thứ đó không được tính là gì cả.

Anh ta lắc đầu cười: "Tôi không bỏ cô ấy được, nơi này của tôi mỗi một giây đều nghĩ, nếu như tôi cứ như vậy mà chết đi, mạng sống chẳng qua là gió thoảng mây trôi. Tôi muốn sống, sống để trở lại làm cho cuộc sống của cô ấy "long trời lở đất". Anh bạn trẻ, cảm ơn anh đã cho tôi cơ hội này."

Giang Thừa Châu nghe anh ta nói xong liền im lặng một hồi lâu.

Đúng vậy, nhân sinh vội vã, ai cũng không biết trước được giây tiếp theo sẽ phát sinh chuyện gì. Một khi đã như vậy, thì khi còn sống hãy làm chuyện mình muốn làm nhất, đỡ phải hối hận suốt đời. Có một số việc cho dù là sai trái thì cũng phải làm, không vì đúng hay sai, mà chỉ vì để bản thân mình được thanh thản.

Giang Thừa Châu vuốt ve người phụ nữ nằm trong lòng mình này giờ không nói gì. Anh nghe được hơi thở đều đều của cô, biết cô đã ngủ, lúc này anh mới chậm rãi đẩy cô ra khỏi lồng ngực mình.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hận Triền Miên - Lục Xu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 48: Chương 47

Sáng sớm, ánh mặt trời mềm mại phủ xuống nền đất, tiếng chim hót văng vẳng đâu đây không dứt, rèm cửa thỉnh thoảng đung đưa theo làn gió, mùi thức ăn qua cửa sổ nhẹ nhàng bay vào. Mộc Tuyên Dư tỉnh dậy, tâm tình tự nhiên rất tốt. Đây là ngày đầu tiên họ đến thị trấn này, ở đây họ có thể muốn làm gì thì làm cái đó, không phải bận tâm hay lo sợ ánh mắt mọi người xung quanh, họ sẽ sống trong thế giới của riêng họ. Cô và Giang Thừa Châu cùng nhau dậy, cô mặc quần áo tử tế, gấp chăn gối gọn gàng rồi mới cùng anh xuống lầu.

Sau khi vệ sinh cá nhân, hai người liền chuẩn bị ra ngoài. Ông chủ nhà nở nụ cười thân thiết hiếu khách chào họ. Ông nói tiếng địa phương, cô nghe tuy không hiểu nhưng vẫn gật gật cười cười phụ họa theo.

Cách nhà trọ không xa có một quán bán đồ ăn sáng, mùi hương bánh bao hấp nóng phảng phất qua mũi cô, cô liền kéo anh tới quán mua mấy cái bánh bao, dọc đường vừa đi vừa ăn.

“Lần đầu tiên em cảm thấy vừa đi vừa ăn cũng là một loại hưởng thụ.” Trước đây cô chưa từng làm vậy, cô cho rằng việc này thật mất tư chất, cảm giác không được tự nhiên, nhất là khi có nhiều ánh mắt nhìn mình.

Giang Thừa Châu cũng ăn mấy cái bánh bao, tuy nó nhỏ nhưng mùi vị cũng không tệ, anh cũng rất hài lòng. Trên đường đi, có thể thấy được con người ở đây thức dậy từ rất sớm. Có điều không thấy những người tầm tuổi như anh và cô, chỉ toàn người già và đám trẻ nhỏ. Có đứa nhỏ sách cặp chạy lon ton, có đứa trên tay là súng cao su đang cúi xuống đất nhặt đá làm đạn.

Trên đường họ đi qua, họ thấy một cụ già ngồi trước cửa nhà cầm chiếc tàu thuốc hít một hơi thật lâu rồi nhàn nhả nhả từng làn khói.

Nơi đây toàn là những bức tường màu xanh khiến ngôi nhà trông rất bắt mắt. Đồ đạc cũng xếp gọn gàng, chỉ có điều, những bộ quần áo phơi ngoài sân có phần tả tơi, rách rưới.

Bước chân cô bỗng mau lẹ hơn, đi vào ngôi nhà trước mắt. Cô dừng lại, ra hiệu cho anh cùng cô bước vào ngôi nhà.

Chủ nhân ngôi nhà là cụ già đã bảy mấy tuổi, cụ già thấy họ như nhận ra Mộc Tuyên Dư, gương mặt nở nụ cười, những nếp nhăn cũng theo đó mà sâu hơn. Ông không thạo tiếng phổ thông nên cũng không nhiều lời. Ông vào nhà mang ra một ít đậu phộng và hai cốc nước coi như là mời khách.

Mộc Tuyên Dư ngồi xuống, giới thiệu Giang Thừa Châu với ông lão. Ông lão nhìn Giang Thừa Châu một hồi lâu rồi cười bảo rằng họ rất xứng đôi, nhất định sau này sẽ sống tốt và cùng nhau đến suốt đời.

Giang Thừa Châu cười cười, anh cũng cảm nhận được, Mộc Tuyên Dư lúc này cũng rất vui vẻ, giống như là hạnh phúc vậy. Anh nghĩ, có lẽ chỉ là khoảnh khắc này cô mới có thể giới thiệu thân phận anh mà chẳng hề lo lắng vướng bận gì. Có lẽ điều này khiến cô thật dễ chịu.

Mộc Tuyên Dư cũng không nói chuyện nhiều, chủ yếu là nghe ông lão kể chuyện. Ông lão nói con cái ông đều đã đi hết không có ai để tâm sự nên ông rất thích có người cùng nói chuyện phiếm, mặc dù tất thảy chỉ là những câu chuyện vu vơ.

Ông lão nói dạo trước có hai đứa trẻ mồ côi, mẹ vì nghèo khổ không chịu được nên bỏ đi, tháng trước cha cũng vì sinh bệnh mà chết. Hai đứa trẻ đó từ khi ấy không nơi nương tựa. Miệng ông lão không ngừng nói hai đứa trẻ đó thật đáng thương, đôi mắt cũng hoe đỏ, kẻ mắt cũng chạy ra vài giọt nước mắt.

Mộc Tuyên Dư và Giang Thừa Châu yên lặng nghe chuyện ông lão kể. Nghe ông lão kể về những chuyện lớn xảy ra trong làng trước đây. Ông lão lại nhắc đến cuộc sống những năm trước, khi mà lương thực phải nộp hết lên trên, nồi niêu cũng phải nộp hết để luyện thép. Người dân không có nồi nấu cơm, cũng chẳng có lương thực ăn, người nghèo người đói ở khắp nơi. Có người đói phải đào rễ cây ăn, thậm chí có người ăn cả bùn. Ông lão kéo tay Mộc Tuyên Dư:

“Thế hệ các cháu nay thì tốt rồi, các cháu thật may mắn, rất tốt a, cuộc sống bây giờ dễ dàng hơn ngày xưa nhiều. Ngày xưa ông chỉ mong có một đôi đứa để ăn, bây giờ chẳng những không phải ăn cháo mà còn có cả cơm để ăn. Cuộc sống này thật tốt.”

Mộc Tuyên Dư ở lại nói chuyện với ông một lúc rồi xin phép ra về cùng Giang Thừa Châu. Lúc ra cửa, Giang Thừa Châu nhìn cô nở nụ cười thần bí khiến cô nhìn anh với ánh mắt khó hiểu. Anh giải thích:

“Anh không ngờ em thật kiên nhẫn với người già, sau này anh cũng không phải lo em cư xử với mẹ anh nữa rồi.”

Cô nghe xong, sắc mặt đỏ hần lên, đầm nhẹ anh mấy cái. Anh không giận mà còn nắm lấy tay cô cứ như vậy mà dắt cô đi.

Hai bên đường toàn là những cây thấp nhỏ, cây mới trồng không lâu, có thể nhìn ra được dấu vết mới trồng. Mặt trời đã lên cao nhưng ánh nắng cũng không quá nóng. Trên đường, hai người cùng nhau đi cảm thấy có mấy phần lạ. Đám trẻ đứng trong mấy ngôi nhà nhìn họ với ánh mắt tò mò. Cứ như là đám trẻ ấy nhận ra họ không phải là dân địa phương nơi này.

Cô nhìn bốn năm bé gái thắt bím tóc đuôi sam tay cầm chiếc bánh ngọt, miệng không ngừng cắn. Cô nhìn mấy đứa bé đó, chúng cũng nhìn chằm chằm cô. Cô liền nhướn miệng cười. Đi ra xa thêm một chút, trên mặt cô tràn đầy vui vẻ. Cô nắm lấy tay anh kéo anh đi.

“Đi, em dẫn anh đến một nơi.”

“Ồ” Anh nhướn lông mày. “Đi đâu, anh đang chờ đây.”

Cô dẫn anh đến một ngọn núi nhỏ tên là Núi Hồ Diệp. Nếu là người ở đây thì hẳn là không thể không biết ngọn núi này. Đường lên ngọn núi là một con đường mòn, họ dễ dàng đi lên ngọn núi nhỏ. Chân ngọn núi được bao phủ một lớp cỏ cao gần nửa người, cỏ mọc dày đặc. Thật may họ không đi vào buổi sáng sớm, nếu không quần áo và giày sẽ bị thấm đẫm sương sớm. Giống y như cái tên Núi Hồ Diệp của nó, leo lên dốc cao một chút, trước mắt họ chỉ toàn là hoa dại và bướm bay. Vẫn biết đây là núi bướm bướm, nhưng cô vẫn có chút lo rằng đây không phải mùa bướm, nhưng thật không ngờ trước mắt cô là một khung cảnh thật lãng mạn, có đủ loại bướm với thật nhiều màu sắc đẹp đẽ.

Cô kéo anh lên thật nhanh, khuôn mặt không giấu niềm hưng phấn:

“Rất đẹp phải không, nhìn cứ như là thiên đường ý.”

Loài hoa ở đây bây giờ ít hơn trước kia cô thấy rất nhiều, chủ yếu là những bông hoa có màu vàng, cánh hoa nhỏ xếp tầng tầng lớp lớp lên nhau, nhìn kĩ xuống sát mặt đất là đám hoa oải hương rất nhỏ, nhưng nó không nhiều, chỉ mọc mỗi nơi một ít. Đàn bướm thì nhau nhảy múa trên những bông hoa không ngừng nghỉ. Thành thạo, có vài con đậu xuống làm lay động cả nhánh hoa.

Cô không đợi anh trả lời mà bước vào giữa đám hoa, “Không phải là các người quên ta rồi đấy chứ?”

Cô cúi người xuống khẽ cảm một bông hoa đặt lên mũi hít một hơi thật sâu, hương hoa không nồng nhưng cũng đủ làm lòng người say.

Giang Thừa Châu nhìn thấy hành động trẻ con của cô khoe miệng nở nụ cười. Cô lúc này cũng giống như hồi bọn họ còn học đại học. Khi ấy là vào mùa hoa chi tử * nở rộ đẹp đẽ, cô không phải đi đến phòng thí nghiệm thế nên cô không biết đằng sau tòa nhà thí nghiệm là một khóm hoa chi tử lớn. Có một lần, cô cùng anh đến phòng thí nghiệm mới phát hiện ra khóm hoa chi tử ấy, buổi tối hôm đó cô liền kéo anh ra trộm hoa mang về. Buổi tối ít người qua lại, nhưng cô vẫn sợ chẳng may gặp phải ai đó phát hiện ra cô trộm hoa thì thật xấu hổ. Vì vậy lúc hái được hoa, cô cứ ôm hoa đi sát người anh, thấy anh có vẻ khó chịu cô chẳng nề nhẽ nhét hoa vào trong mũ áo sau lưng anh. Anh chẳng biết làm gì ngoài than thở khi thấy cô bày ra cái điệu làm nũng trẻ con đó.

Kỉ ức đã lâu như vậy không ngờ anh vẫn nhớ rõ mồn một.

Anh lại nhìn cô, cô đang ngồi chồm hóm dưới đất để tết vòng hoa. Dây leo ở đây nhiều, cô nhanh chóng tết xong một cái vòng hoa rồi đội nó lên đầu. Cô tiến thêm mấy bước vào khóm hoa, bướm bay vây quanh cô. Trông cô như là một nàng tiên giáng trần xinh đẹp không một chút bụi trần.

Anh khoanh tay trước ngực nhìn cô. Trước đây, có không ít người từng hỏi anh, có bao nhiêu người phụ nữ thích anh ,hết lòng vì anh như vậy, nhưng tại sao anh chỉ yêu một mình người phụ nữ này, cô ấy có chỗ nào đặc biệt.

Anh hạ tầm mắt, thật ra cô không có chỗ nào đặc biệt cả, chẳng qua là có một ngày tầm mắt của anh hướng vào người cô, không có cách nào dời được. Cô không phải cái gì cũng tốt, chỉ là anh yêu cô, đơn giản vậy thôi.

Tựa như giờ phút anh, cô không nói gì, chỉ đứng nơi ấy mà đầu độc anh. Nếu tình yêu của anh cho cô là thuốc độc, phải chăng anh đang chìm trong đó.

Mộc Tuyên Dư vậy vậy anh tiến lại phía mình. Cô ngồi trên một tảng đá sạch, lúc anh đi đến, cô nhắm mắt lại như đang cảm nhận thứ gì đó trong không khí.

“Anh có ngửi thấy không, mùi hương tự nhiên này thật kỳ diệu, phải không?”

Anh bắt chước cô, cũng nhắm mắt lại cảm nhận, chung quanh rất yên tĩnh đến nỗi mà có thể cảm nhận được hơi thở của cô, cảm nhận được cánh bướm đang vỗ cánh bay, cảm nhận được làn gió đang vuốt ve mình, còn cảm nhận được cả ánh nắng đang chiếu xuống trên người mình. Thật yên tĩnh, nhưng lại rất sống động.

Anh mở mắt lại phát hiện cô đã mở mắt từ khi nào đang hứng thú nhìn anh cười. Cô đưa tay nắm kéo tay anh, trên mặt không giấu vẻ thỏa mãn.

“Lần đầu đến đây, em cũng nằm ở đó.” Cô chỉ tay vào khoảng không trước mặt. “Em cũng nhắm mắt hưởng thụ phong cảnh, hương hoa và bướm bay

lượn. Em cảm thấy rất thoải mái. Khi đó em liền nghĩ nếu có cơ hội nhất định sẽ trở lại đây một lần nữa. Có điều lúc ấy em cũng hơi tiếc vì không dẫn một người đến đây cùng. Trong tâm trí em lúc đó nghĩ rằng lần sau đến nhất định phải dẫn anh theo để tận hưởng khung cảnh nơi này. Giờ thì em đã hoàn thành ước nguyện, em rất vui, cảm ơn anh vì đã đến cùng em”

Anh thích thú nhìn cô, ghé sát khuôn mặt vào cô cười cười. Anh và cô ngồi cạnh nhau, mặt kề mặt vai kề vai, tim cũng cùng đập chung một nhịp.

Họ ngồi đó một lúc lâu, cô đột nhiên nhìn xuống chân ngọn đồi phía trước. Giữa hai ngọn đồi kề nhau có một khoảng lõm xuống nhìn có vẻ rất kì lạ khiến người ta không khỏi tò mò.

“Chúng ta xuống đó nhé.” Cô đề nghị.

“Được.”

Nói là đi, họ đi xuống nhưng không tìm được đường dành băng qua lớp cỏ cao dày đặc. Đồi không quá dốc, nhưng lúc đi xuống vẫn không tránh khỏi thỉnh thoảng bị trượt chân theo quán tính mà chạy về phía trước. Trọng lực không thể ổn định, sơ sẩy một chút là có thể bị lăn xuống núi ngay. Nhưng cái cảm giác chạy xuống núi lại có vẻ rất thú vị, rất kích thích cảm giác.

Phía trước cỏ lại nhiều hơn nhưng cũng may là khá khô ráo nên không gặp cản trở mấy. Họ tiến vào chỗ sâu nhất, lại phát hiện chỗ sâu nhất cũng không hẳn là sâu nhất. Bởi vì nếu giương mắt nhìn vẫn có thể thấy bức tường màu xanh rêu ở trong thị trấn nhỏ kia, thấy được cả những con gà đang cất lực mổ thóc.

Họ đi tiếp, trước mắt họ là một dòng suối. Nước rất trong đến nỗi mà thấy được cát dưới đáy suối, và con cua đang nấp dưới hòn đá.

Mộc Tuyên Dư cảm thấy rất mới lạ liền đến bên dòng suối. Con suối khá là sâu, nước chảy chậm chạp. Nhìn về hai bên cũng không thấy đầu nguồn và cuối nguồn. Cô thả tay xuống nước vuốt qua vuốt lại, cảm giác mát mẻ vô cùng.

Lúc tay cô đứng yên, một lúc sau, có một đám cá nhỏ nhỏ vây quanh tay cô, có con chạm phải tay cô, khiến cô thấy ngứa ngứa rồi có chút tê tê.

“Anh xem nè, là cá đó.”

Giang Thừa Châu nhìn cô, thấy cô thật vui vẻ, phối hợp bước đến trước mặt cô. Từ phía sau, anh nhẹ nhàng ôm lấy cô. Tay cô từ từ rút ra khỏi mặt nước tạo ra những vòng sóng tròn rung động. Liền sau đó thấy rõ bóng họ ở dưới mặt nước, tuần nam mỹ nữ thật hài hòa, trông cứ như là một bức tranh đẹp để quý giá. Bọn họ cùng nhìn xuống mặt nước, anh nhẹ nhàng đặt lên trán cô một nụ hôn.

“Dưới nước này là một đôi rất đẹp phải không?”

Cô chớp mắt, nở nụ cười: “Tất nhiên.”

Đột nhiên, một bông hoa từ vòng hoa trên đầu cô rơi xuống mặt nước. Bông hoa làm động nước khiến bức tranh đẹp để của họ trên mặt nước tan tành. Cô hơi sững sờ, mà bông hoa vẫn cứ đứng đưa theo làn sóng. Sau đó, mặt nước lại in hình bóng họ. Hình ảnh trên mặt nước mong manh cứ như là giấc mộng vậy.

Cô đưa tay khuấy khuấy nước, bóng hai người vỡ ra rồi lại liền lại.

Anh ở phía sau im lặng nhìn cô chơi.

Ánh mặt trời chiếu xuống, bóng mặt nước cũng chấp chờn không ngừng, trên ấy là hình ảnh một đôi tình nhân đẹp để.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hận Triền Miên - Lục Xu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.